

Vợ Ngốc À, Lấy Anh Nha

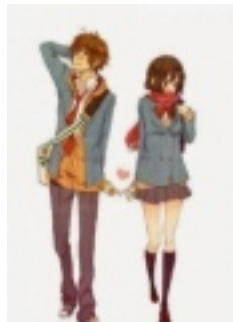
Contents

Vợ Ngốc À, Lấy Anh Nha	3
1. Chương 1	3
2. Chương 2	6
3. Chương 3	7
4. Chương 4	8
5. Chương 5	10
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	16
9. Chương 9	18
10. Chương Chuong 10	19
11. Chương Chuong 11	21
12. Chương Chuong 12	22
13. Chương 13	24
14. Chương 14	26
15. Chương 15	28
16. Chương 16	29
17. Chương 17	31
18. Chương 18	33
19. Chương 19	34
20. Chương 20	37
21. Chương 21	39
22. Chương 22	42
23. Chương 23	44
24. Chương 24	46
25. Chương 25	49
26. Chương 26	51
27. Chương 27	53
28. Chương 28	55
29. Chương 29	56
30. Chương 30	58
31. Chương 31	60
32. Chương 32	64
33. Chương 33	66
34. Chương 34	69
35. Chương 35	71
36. Chương 36	74
37. Chương 37	77
38. Chương 38	79
39. Chương 39	82
40. Chương 40	84
41. Chương 41	86

42. Chương 42	88
43. Chương 43: Nỗi Đau Riêng Em	89
44. Chương 44 : Kết Thúc Như Vậy Sao?	90
45. Chương 45 : Cuộc Sống Mới....	92
46. Chương 46 : Lặp Lại Quá Khứ	95
47. Chương 47: Tình Yêu Mới.	97
48. Chương 48: Phải Chẳng Là Anh?	99
49. Chương 49	101
50. Chương 50: Hẹn Hò Và Một Ngày Nhiều Rắc Rối	103
51. Chương 51: Xém Gặp Anh Diêm Vương Đẹp Trai	106
52. Chương 52: Cảm Giác Kỳ Lạ	107
53. Chương 53 :một Ngày Hạnh Phúc	110
54. Chương 54: Tổng Giám Đốc Kêu Gọi.	113
55. Chương 55 : Bảo Vệ Chồng Tương Lai.	116
56. Chương 56: Cô Chơi Tôi À?	119
57. Chương 57	122
58. Chương 58: Xin Nghĩ Việc	124
59. Chương 59	127
60. Chương 60: Niềm Tin Đặt Nhầm Chỗ.	129
61. Chương 61: Một Quá Khứ Kỳ Lạ.	131
62. Chương 62	133
63. Chương 63	134
64. Chương 64: Âm Mưu Trong Bữa Tiệc	137
65. Chương 65: Âm Mưu Trong Bữa Tiệc P2	140
66. Chương 66	142
67. Chương 67	145
68. Chương 68	147
69. Chương 69: Đêm Bắt Đầu Nỗi Đau.	149
70. Chương 70: Chẳng Thể Yêu Em	150
71. Chương 71: Người Dưng	152
72. Chương 72	153
73. Chương 73: Sự Thật	154
74. Chương 74	157
75. Chương 75	158
76. Chương 76	161
77. Chương 77	162
78. Chương 78	164
79. Chương 79	166
80. Chương 80	168
81. Chương 81	169
82. Chương 82	171
83. Chương 83	172
84. Chương 84	174
85. Chương 85	175
86. Chương 86	178
87. Chương 87	179
88. Chương 88	180
89. Chương 89	182
90. Chương 90	183
91. Chương 91	185
92. Chương 92	186
93. Chương 93	188
94. Chương 94	191
95. Chương 95	193

96. Chương 96	195
97. Chương 97	197
98. Chương 98	198
99. Chương 99	200
100. Chương 100	202
101. Chương 101	204
102. Chương 102	206
103. Chương 103	208
104. Chương 104	211
105. Chương 105	214
106. Chương 106	215
107. Chương 107	218
108. Chương 108	220
109. Chương 109	224
110. Chương 110	225
111. Chương 111	228
112. Chương 112	231
113. Chương Ngoại Truyện 1	234
114. Chương Ngoại Truyện 2	237
115. Chương Ngoại Truyện 3	239

Vợ Ngọc À, Lấy Anh Nha

Giới thiệu

Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc (nó) : biệt danh là Tiểu Ngọc 17t. là tiểu thư nhà họ Nguyễn Hoàng. Mang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ngoc-a-lay-anh-nha>

1. Chương 1

Ánh nắng ban mai đang hé hờ cặp mắt, cho những tia nắng ngày mới chiếu gọi khắp con đường nghệt hơi thở của mảnh đất xx thân thương. ở một góc nhỏ của căn phòng phủ đầy gam màu hồng nhạt hoàng mĩ, một cô công chúa hỏ đang cố gắng áp mình trong đám chăn ấm áp.

cốc...cốc...cốc... một dãy dài tiếng gõ cửa làm cho cô công chúa nhỏ cáu gắt, khó chịu cựa quậy.

-CÓ ĐỂ CHO NGƯỜI TA NGỦ KHÔNG !! nó (Bảo Ngọc) quát to rồi lấy gối úp mặt vào và tiếp tục chuyển ngao du thiên hạ của mình.

ngoài cửa hình như ai đó đã ngưng ngay cái hành động của mình và rồi.....

Rầm..rầm..rầm.. cách cửa được bật tung ngay sao đó!! nhờ sự phẫn nộ không hề nhẹ của chủ nhân đôi chân.Không ai xa lạ đó chính là Thảo Anh nhà ta ấy mà.

-CÓ THỨC KHÔNG THÌ BẢO!!! Vương Thảo Anh cô chưa từng lịch sự đến nỗi gõ cửa phòng người khác thế mà đáp lại sự phẫn nộ của cô chỉ là vồn vện vài âm thanh đáng chết kia!!!

-Ừm...Ừm.....!!!nó xem sự kiên nhẫn của nhỏ như không khí, cứ lần qua lần lại không muốn kết thúc cuộc du lịch của mình.

nó nằm trên giường sao cứ cảm thấy lạnh lạnh ấy nhỉ!! “nó đã đắp cả tá chăn mà còn lạnh chắc mai phải đi mua thêm chăn mới được ” đó là suy nghĩ của nó bây giờ. nhưng sao càng ngày càng lạnh là sao ta? theo phản xạ nó liền bật dậy.

thứ đầu tiên nó nhìn thấy là ánh mắt giết người của nhỏ và cả lửa khói nghi ngút nghi ngút .

-Ồ...!! m đâu chui ra vậy..!!!nó ngây thơ vô số tội nhìn Tiểu Anh

-M còn hỏi à...!! Tiểu Anh bực mình quát

-Ồ hay con này!!! m xâm nhập gia cư bất hợp pháp nhá!!

- Mày muốn chết à..!! Tiểu Anh thật chịu không được cái con bạn đáng ghét này

- E hèm!! thôi thôi ... à mày đợi tao một tí ,một tí thôi nhá!! nó nhìn Tiểu Anh đang tức điên người thì khoái chí cười cười

-Mày định làm gì đấy .!! nhìn ra được nụ cười gian tà của con bạn thân. Tiểu Anh nghi hoặc nói.

- Tao đi lấy xoong, nồi, chảo....!!! nó ôn tồn nói cứ như không

- Để làm gì.!!

-Tao thấy mày dùng năng lượng một cách vô ích.!! nên để tao dùng nó nấu ăn còn có lợi hơn đấy. !!Nó nhìn sắc mặt Tiểu Anh mà cứ bụm miệng cười.

nào là lửa, khói trên đầu Tiểu Anh bay nghi ngút nghi ngút.cứ như núi lửa đang phun trào ý

- Kakakakakaka kakakaka!! nó thật sự không nhịn được cứ lăn ra cười

- Mày.....mày....!! Tiểu Anh tức đến nỗi không nói lên được lời.

nó thấy được sự nguy hiểm đang đến gần liền cong giò chạy cái vèo vào nhà vệ sinh. để lại Tiểu Anh tức ói bên ngoài mà không biết chút vào đâu.

Sau 5' đợi chờ Tiểu Anh hạ quả thì tụi nó đã có mặt tại phòng ăn. Vừa nhìn thấy nó và Tiểu Anh bước vào bàn thì quần gia Trịnh đã như hồn ma xuất hiện từ khi nào.

- Tiểu thư!! chào buổi sáng .!!

-Dạ. chào buổi sáng bác ạ.!! nó và Tiểu Anh đồng thanh nói.

-Hai tiểu thư muốn ăn gì nào? quần gia Trịnh cười tươi nhìn hai con nhóc trước mặt.

- Bác cứ cho cháu một phần như mọi hôm.” nó cười tươi hơn hoa mới nở đáp lại quần gia Trịnh.

- Cho cháu một phần giống Tiểu Ngọc nha bác.”Tiểu Anh hiền hòa nói trông khi đang xem báo.

- Vâng.!! hai tiểu thư đợi một lát sẽ có ngay.!! sau câu nói của ông Trịnh thì hai nó chỉ kịp nhìn thấy cái bóng cao cao dần khuất trong bếp.

Không khí ở đang nhà Nguyễn Hoàng thật nhộn nhịp từng bừng tiếng nói cười của nó và Tiểu Anh,.. nó thì luôn làm cho Tiểu Anh nhà ta tức muốn phun hết cơm vào mặt nó.

-Trưa nay bay phải không? Tiểu Anh nhìn nó chăm chăm y như người sao thổ mới xuống.

- ừm...!!tao biết tao đẹp rồi mày đừng nhìn tao như vậy? nó đang ăn thì bị câu nói và ánh mắt ấy của Tiểu Anh liến thoắng cái mặt hăm ăn của nó lên

- haizzzz.....mày thật sự không có ý định trốn đấy chứ ? Tiểu Anh nghiêm túc trông thấy rõ

- Tao chưa có muốn bị đẩy vào lãnh cung!! nó cười đùa trước sự cái mặt cực nghiêm túc của Tiểu Anh

Tiểu Anh nhìn nó bằng cặp mắt nãy lửa trông giống con ác thú bị bỏ đói mấy trăm năm muốn nhào vào cắn chết cái con bạn hâm hâm này.

Trở về quá khứ tí nha!!^^^

Tại căn biệt thự to trà bá nhà Nguyễn Hoàng được bao phủ bởi màn đêm u ám với một phong cách phương Tây sành điệu,bên trong là một gam màu phê lê sữa rộng lớn như một cung điện thời xưa.

-Tiểu Anh này!! hai tuần nữa con đi học phải không? mama dịu dàng hỏi.

- Dạ!! nó cầm đầu cầm cổ ăn mà không thèm ngoái đầu lên nhìn một cái cứ như sợ ai đó ăn hết phần của mình vậy á.

(trời ạ bà làm như chết đói mấy ngày không bằng.^^^!! nó: còn không tại mày chứ ai hả!!)

mama nó thật không biết nó có phải con mình không mà sao hám ăn kinh vậy.

- Mai con sang Mĩ học với anh Hai con đi.

- O,,,,," sao phải sang đấy. Con học ở đây cũng được mà!! nó giờ mới chịu buông bát cơm ra nhìn mama nó.

-Ở đây để con suốt ngày quậy phá à., sang bên đó may ra sẽ có người trị được con !! mama nó ồn ồn nói làm nó đơ toàn tập.

-Con quậy phá gì đâu chứ.! nó khó hiểu nhìn mama nó với vẻ vô tội (vô số tội)

-ừm nó đâu có quậy gì đâu bà cứ nơi quá...!! chỉ là trên 50 lần bị mồi phụ huynh, làm hầu hết các thầy cô phải nghỉ dạy về hưu,...đá số học sinh phải nghỉ học vì sợ chết mà không biết lí do!! gà,chó ,vịt.lợn...chạy tứ tung phải di cư đi nơi khác sống,.....!! papa nó nãy giờ im lặng , giờ mới lên tiếng làm nó đơ như cây cơ.

-papa....mama...!!! nó lấy lại giọng ngọt ngào nhất có thể để mong sao papa mama nó suy nghĩ lại

-Không lẩn nhẩn nữa...!! 1 : là con ở lại đây, hằng tháng tự tung tự tác ba không có nghĩa vụ đáp ứng nhu cầu lương của con^^ Hai: là con sang Mĩ , mỗi tháng papa trả lương đều đều. Con chọn đi!! papa nó phán một câu làm Trái Đất như muốn nổ tung ấy chứ.

Gì chứ? cắt lương của cô sao? papa của cô đùa chắc? nếu vậy thà đuổi cô ra khỏi nhà cho rồi, cũng có khác gì đâu!! hic hic phải làm sao đây làm sao đây.....!!!!

Mặt của nó bây giờ thật sự tội nghiệp hết chỗ nói. nó nhìn papa nó rồi lại nhìn mama nó cầu cứu với gương mặt thảm hơn chữ thảm. nhưng đáp lại nó chỉ là sự im lặng của cả hai.

Nhìn thấy con của mình mặt mếu máo nói không ra lời làm hai vị phụ huynh nhà ta mềm như bún tào ấy nhá.Nhưng vì nghĩa vụ đại trọng nên không được nhất định không được bị con quỷ nhỏ này làm mềm lòng.

- Thôi, không bàn cãi nữa!! mai dọn đồ bay qua đó!! Con có thể rủ Tiểu Anh cùng sang học với con.!!! nói là nói vậy chứ ông cũng xót lắm chứ nhưng phải vì tương lai con em nên đành vậy.

-papa nói thật chứ!!

-Vâng cô nương.!papa nó nói yêu nó.

Nó sung sướng như lượm được vàng, nhào tới ôm hôn tới tấp papa và mama

“Ha ..ha...ha...ha sang đó cũng không tồi, vì có thêm một chiến hữu quậy cùng ta!! sao thì sao chứ nếu chết cũng phải kéo Tiểu Anh đi theo cho có đôi có cặp chứ!! đến đâu thì tính đến đó” đây chỉ là suy nghĩ của nó thôi, chứ mà nói ra có mà đi gặp ông bà sớm.

-

2. Chương 2

sau hai giờ chiều thì tụi nó đã đến cái nước Mĩ xa xôi, nó và Tiểu Anh la lét bước xuống sân bay sau 5 tiếng ngồi ỳ trên máy bay. Vừa mới ra tới cổng tụi nó đã bị bao nhiêu là cái nhìn ngưỡng mộ xen lẫn thêm thường và ganh tị.

Nó mặc chiếc váy màu hồng phấn lệch vai, dài tới đùi làm lộ làn da trắng tinh khôi như tuyết tháng tám ấy nhá. Nó mang đôi giày cao gót màu hồng có đính kim cương, mái tóc thì cột cao lênh sang một bên với mái ngố trông nó cực kì đẹp và khiêu gợi.

Tiểu Anh thì mặc chiếc váy đỏ hở lưng làm lộ làn da mịn màng như da em bé với đôi giày cao gót cũng màu đỏ cùng mái tóc xỏa dài ngang vai làm nhỏ cực kì dễ thương.

Nó cùng Tiểu Anh giờ đã trở thành tâm điểm chú ý mọi người, nhưng tụi nó không bận tâm vẫn bước đi giữa rừng cây um tùm với biết bao lời bình luận.

-Ai vậy ta? sao đẹp giữ vậy trời? " N1

-ước gì mình có bạn gái như cổ nhỉ?"N2

- đẹp quá!! từ nhỏ đến giờ mới nhìn thấy người đẹp hoàn hảo như vậy!""N3

-Người đẹp làm bạn gái anh nha.." N4

Nguyên một dãy lời khen ngợi về tụi nó làm mấy cô gái kế đó mang một cục tức, cứ nhìn tụi nó mà chê bai, phán xét này nọ.

-đẹp gì chứ, cũng chỉ tầm thường thôi mà" N1

-đẹp á, cũng chỉ là loại hồ li 9 đuôi thôi"N2

-xem cái bản mặt nó kia!! cả tá phần son ấy chứ, xấu hơn quỷ mà tưởng mình đẹp ! Hứ""N3

Trời ạ!! mấy cô này đang nói chính mình hay gì vậy trời!!! tụi nó đẹp là phải rồi không hề nhờ công nghệ nha mấy má,nhìn lại mình đi mấy má phần son chảy hết rồi kia.

Nó và Tiểu Anh nghe được tác tần tạt những gì mấy đứa nó nói nhá. Khi đi ngang qua mấy cô gái đó bỗng nó khựng lại,Tiểu Anh nhìn biểu hiện của nó thì biết sắp có án mạng xảy ra,chắc rằng mấy cô ả phải chui xuống mã sớm quá.

Nó bước tới đám vịt bầu đó, lấy tay vuốt vuốt cầm như thể người tri thức giống bao công đang phán xét trên công đường ý.(chị ơi!!chị có râu không mà vuốt kinh thế.)

-haizzzz.... mình đẹp quá cũng khổ.! nó nhìn mấy con vịt bầu trước mặt mà tự sướng làm mấy em shock toàn tập.

-Cái gì.? một con nhỏ trông như cái xát ướt ai cập lên tiếng.Phần son thì lớp lớp

-E hèm.....tội nghiệp xấu mà còn điếc."" nó khoanh tay trước ngực,đầu thì lắc qua lắc lại khiêu khích tụi nó.

-Mày.....!!

""“Chát,chát”"" một con nhỏ định dơ tay đánh nó nhưng lại bị nó nhanh tay bắt lấy,hậu quả là nhỏ ăn luôn cái tát của nó.Nó nhếch mép cười khinh cái loại phát ngôn láo, xấu mà tưởng mình thiên nga rồi bình phẩm người khác.Lại khinh bỉ mấy con nhỏ ở sau đó thấy bạn mình bị đánh mà chẳng đứa nào hó hế,thật đúng cái loại dơ bẩn.

-Giữ mồm miệng một chút.”’nó nói rồi vỗ vỗ vào mặt của con nhỏ vừa lãnh cái tát của mình.

Nó và Tiểu Anh lại cao cao đại đại bước đi, để lại mấy con nhỏ mặt người nào người đó tái xanh như tào lá chuối.

-M lúc nãy cừ lắm đấy Tiểu Ngọc.” Tiểu Anh cười to ,khoác tay qua vai nó

-Thường thôi bạn hiền.” nó nháy mắt cười hì hì với Tiểu Anh

-À mà m về đâu đây!!Tiểu Anh nhìn nhìn tìm xe của Quân gia nhà cô

-Nhà thằng anh Hai thôi của tao chớ đâu.

-ừm vậy tao về nhà trước nhá.”pipi”.Tiểu Anh nói rồi phóng nhanh như tên lửa hướng về chiếc xe BMW đen bóng.

Giờ chỉ còn mình nó đứng như con Hâm mẫn tính chờ thằng anh Hai chết tiệt của mình.Trời ạ !! nó đợi cả tiếng mà chả thấy ma nào xuất hiện, nó cứ đứng chửi rửa âm ỉ làm mọi người nhìn nó như sinh vật lạ rồi phán một câu rất ư là dễ thương.

-“”Nhỏ đẹp mà bị khủng””

Oh my chúa!!! anh Hai nó giỡn mặt chắc, đáng chết mà.hic...hic!! không lẽ papa mama nó ác đến nỗi không kêu người đón nó sao.papa mama con ghét hai người .Vừa nhắc đã đến ,là papa nó điện nha cuối cùng cũng còn nhớ đến đứa con đáng thương này à!!

-papa yêu quý!! con nghe!!... nó dùng giọng dịu dàng nhất có thể.

- Con về nhà rồi phải không.” papa nó giọng đầy lo lắng hỏi

-papa đùa đấy à!! con đang ở ngoài đường này!! ’ nó mệt mỏi nói nhỏ nhỏ

- Gì chứ!!! anh Hai con chưa ra đón á.”papa nó có vẻ ngạc nhiên xen lẫn khó tin

-Chớ sao.. con không biết đâu nha.”

-Thôi con bắt xe về đi, chắc anh Hai con bận học nên quên...pipi con yêu nha!!” papa nó cúp máy cái rụp.

Ồ hay, gì cơ? cô có nghe nhầm không? tự đón xe về? bận học?!! trời ạ!! bận cái quần áo,chắc anh Hai nó lại bận tán gái chớ học hành gì? để xem cô xử anh ra làm sao.Nó bức xúc vừa đi vừa rửa ai đó.

Cũng mai là nó đón được xe chớ không chắc ngủ ngoài đường luôn quá. Mà công nhận cái nước Mỹ này đẹp khỏi chê nha, toàn biệt thự thôi à,còn có những chỗ là lạ, sau này nó phải đi xem mới được.

3. Chương 3

Màng đêm dần buông xuống bao trọn cái gọi là yêu thương.”Định mệnh” đơn giản chỉ là hai từ nhưng sao nó khiến ta rơi nước mắt và đau đến ngẹt thở thế này.Có phải tạo hóa cho ta gặp nhau, yêu nhau là một sai lầm không đáng có. Thật sự đó là hạnh phúc hay chỉ là nỗi đau đang ngự trị trong em và anh

Giờ trước mặt nó là một toàn biệt thự huy nga,được bóng tối ôm trọn vào lòng,nó chỉ thấy được bên trong rất rộng và có rất nhiều loài hoa đang he môi cười chào đón nó.Có lẽ nếu là một người khác thì chắc họ đã mất chữ A mồm chữ O mà chiêm ngưỡng cái vẻ đẹp huyền bí của ngôi nhà này.Nhưng nó thì lại ngược đời vậy đấy,giờ nó chỉ muốn phá tan cái con quỷ đáng ghét trước mặt.

Nó mặt đờng đờng sát khí đá cửa cái Rầm mà xông vào, làm mọi người trong nhà được phen toát mồ hôi hột.

-Dạ ,chào tiểu thư.” bọn người làm cố gắng bình tĩnh để không lẫn ra xiu.

-Không còn việc của các người nữa.” Nó giờ trông thật đáng sợ, cứ như con hổ đói muốn ăn thịt người ấy chứ.

-Dạ.” họ đồng thanh trả lời, rồi mạnh ai lấy cong giò bỏ chạy chớ ở lại có mà chết tươi à.

-Tiểu thư... ! Quân gia Trình ở đâu xuất hiện làm nó thoáng đứng tim.

-Ồ!! sao bác lại ở đây.” Nó hơi ngạc nhiên khi trông thấy ông Trịnh.

-Dạ là do ông bà chủ kêu bác qua chăm sóc Tiểu thư!!!

Ông Trịnh vẫn biểu hiện như kẻ trên người dưới mặc dù nó không xem ông như kẻ ăn người ở trong nhà.

-Mà sao tiểu thư về trễ quá vậy? Ông hơi lo lắng hỏi vì đáng lẽ nó phải về trước ông mới đúng chứ.

-Chỉ tại cái thằng anh.....ờ mà thôi! Anh Hai cháu đâu rồi ạ?”

Vừa nhắc đến cái tên là y như rằng cơn giận là ùa về: “Anh được lắm dám cho nó leo cây để coi cô xử anh ra sao?””

-Thiếu gia chưa về thưa tiểu thư.!!

-Thế thôi. cháu lên phòng đây? nó điên tiết phi nhanh lên lầu với cơn lửa phun trào như mưa.

Phòng nó thật đẹp nha! một màu hồng thật tươi với nhiều thứ được sắp xếp rất cẩn thận lại chu đáo nữa.Nó thấy chiếc giường liền bay đến ôm trọn lấy,như thể mấy trăm năm chưa được nằm ấy.Nó mệt mỏi dò dẫm bàn điện thoại cho ai đó.

-Nhớ tao à...!! đầu dây bên kia nhanh chóng trả lời.

-Nhớ cái đầu heo nhà mày.

-Ồ...mày điện tao có gì à!! Tiểu Anh nói mà cứ ngáp ngáp dài

-Có việc mới tìm mày được à.

-Không..không

-sợ ..mai qua đón tao.!! nó cũng chán nản trả lời

-ok!! mà này!! Tiểu Anh hơi do dự hỏi

-Sao.

-Tao chưa từng gặp anh mày phải không?

-ừm...mày muốn gặp à? nó nghi hoặc nói mà cụm miệng cười cười

-Tức nhiên””

-Đâu cần gấp gáp, dù gì mày cũng xê là CHỊ DẤU tương lai của tao mà. ” Nó cười hì hì chọc Tiểu Anh

-Mày được lắm.!! Tiểu Anh hơi cáu

-Đương Nhiên .!!! nó không nhịn được cười mà cứ hả hê cười làm Tiểu Anh hơi ngượng

-Không nói với mày nữa.!!! nói xong Tiểu Anh cúp máy cái rụp, Nó thì lăn ra cười trông như người điên mới xuất trại.

4. Chương 4

Bây giờ đã hơn 10h đêm rồi . mà nó lại lục cục lặn qua lặn lại chỉ bởi lí do rất đơn giản: cái bụng của nó đang biểu tình. Nó phải mất khá lâu mới luyện tiếu chiến giường mà mò đầu dây,nó quyết định ra ngoài tìm gì lót bụng cái rồi tính sau.Nói là làm nó thẳng tiếng đi thay đồ rồi tha chiếc BMW phóng nhanh ra xa lộ tìm nhà hàng hải sản.Nó đi lòng vòng mãi chả thấy cái quán quỳ quái nào.

-Trời ạ!! bộ nhà hàng chết hết rồi chắc.!! Nó cau mày giận dữ tăng tốc phóng như bay về phía trước.

Bỗng nó thắng lại , làm gây ra tiếng động rất lớn ,mọi người xung quanh nhìn nó bằng ánh mắt không mấy là thiện cảm.

-Haizzzzz. ..chán quá đành phải vào đây lót dạ thôi.

Nó giờ đang đứng ở cửa một quán bar Sao Mai, tiếng nhạc thì sập sinh sập sinh.....Nó vừa bước vào đã làm người khác chú ý rồi. Nó vẫn như mọi ngày đạp cửa làm chui vào.

-Người đâu mà mất lịch sự vậy trời.” Một con nhỏ uốn éo như lươn lên tiếng

-Xấu mà chảnh.!! ”nhỏ nữa lên tiếng

-Thôi nhảy đi,kệ nó.!! con nhỏ kể bên khôn khéo khuyên ngăn bạn chớ không lạng quạng lại có chuyện.

Nó nãy giờ nghe tất tần tật nhưng bất cần, đi ngang qua rồi tìm một bàn trống ngồi xuống.

-Ôi.. người đẹp kìa đây!! một thằng già khàn chỉ tay về hướng nó.

Nó đang ngồi nhâm nhi li rượu để lót cái bụng hám ăn của mình, thì thằng già đó rề rề lại bên nó.

-Cô em sao ngồi buồn vậy?' lão già vuốt vuốt lưng tán tỉnh nó.

-Biến.! nó hất tay lão ra,dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn lão.

-Thôi đừng làm giá nữa người đẹp!! lão vô tư lấn tới mà không biết mình sắp toi đời.

Nó dùng tay nắm lấy cái tay dơ bẩn của lão bẻ rộp rộp.....làm lão mặt xanh tím nhìn đáng thương cô cùng.

-Cút!! Nó buông bàn tay ô quế kia xuống phũ phũ tay.

-Mày nhớ đấy!! lão ôm nguyên cục què chà bá với mấy ông bạn bước ra quán.

Nó đang định đứng lên đi về thì nhìn thấy ai đó quen quen hình như....hình như..... Anh Hai nó thì phải. Nó liền theo phản xạ đi theo phía sau , thì bị ai đó va vào làm nó xém té chết, liền quay lại nhìn xem ai to gan, nặng cân dám đụng nó mà không một tiếng gì?

-Này! Đứng lại cho tôi.” Nó quát với âm lượng khùng khiếp,mới dữ chân được tám lạng to cao đó.

-Gọi tôi.” Hấn quay lại nhìn nó đầy gai gộc.

-Anh mới đụng tôi.”’ Nó liếc mắt nhìn bản mặt đáng ghét đó.

-Đã sao?”Hấn khoanh tay trước ngực, vẽ bất cần nhìn chằm chằm nó.

-Hơ....hơ.....!!!!Xin lỗi tôi.”’”

-Cô nằm mơ.;; Hấn nheo mắt nhìn nó chán ghét.

Hấn-Trọng Thiên Kỳ..một công tử ăn chơi số một, đẹp trai lại nhiều ẻm theo, nhưng hấn cực lạnh lùng, rất chán ghét loại phụ nữ mặt dày.

-Đồ vô giáo dục..

-Cô vừa nói gì? Hấn tức giận, mặt đầy sát khí bước đến gần nó.

Nó và hấn giờ chỉ cách nhau có một cm là môi chạm môi mắt chạm mắt ấy nha.”hấn thật đẹp, đẹp như một thiên thần nhưng sao ánh mắt lại lạnh lùng nhỉ” Nó lắc lắc đầu xua xua tay để cho những suy nghĩ đó bay đi.

Trời ạ!! nó bị gì đây trên, hấn mà đẹp hã? Hoang đường?

-Đúng là nào phăng!!”

Nó lấy lại bình tĩnh nói làm mặt hấn bưng bưng lửa giận.Vừa nghe câu nói của nó hấn liền bước tới sát nó.Hiện tại bây giờ là hấn bước một bước nó bước lùi lại một bước, cho đến khi không còn đường hấn mới ngừng lại, hai tay đặt lên tường khóa nó lại.

-Anh.....anh.... bỏ ra!! Nó mặt đỏ ửng đẩy đẩy tay hấn.

Hấn lại càng sát mặt với mặt nó hơn sau câu nói của nó.Màng đêm lạnh lẽo bao trùm lấy hai con người trước mặt,những tiếng nhạc điệu vang lên như muốn thổ lộ gì đó.

-Cô tưởng tôi có hứng với cô, HOANG TUỞNG!! Hấn nhếch mép cười nhìn nó đầy thú vị.

-Sao chứ? Nó hơi thần người trước câu nói của hấn.

(Trời ạ!! bà này bả lo ngắm trai mà chã để ý gì cả,haizzzzz)

- Hừ...Đúng là Đại não!! hấn nói rồi quay lưng bước đi để lại nó hơi Ngổ ngổ

Sao vậy ta? Gì chứ? nó lấy giờ chỉ chăm chú ngắm nhìn vẻ đẹp của hấn mà say mê lúc nào không hay.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.... Anh mới là đồ đại nã...đồ Hoang dã!!!” Nó giờ mới chịu tỉnh mộng vàng, hét lên um sùm trong khi hấn biến mất tâm.

-

5. Chương 5

Bình minh ngọt ngào đang nhô lên đón chào một ngày mới bắt đầu, tại nhà họ Vương

Tiểu Anh hôm nay trông rất xinh trong bộ đồng phục học sinh mà ngôi ăn bữa sáng để phục vụ cho cái bụng đói khác của nhỏ.

-Con ăn xong rồi,con đi học đây.” Tiểu Anh vội vã chào ba mẹ nhỏ đi học

-Con chưa ăn xong mà.? ”Mẹ nhỏ quát khi thấy nó ăn chưa được bao nhiêu.

-Con ăn no rồi mẹ.!!! Nhỏ lên xe phóng nhanh ra cổng để đón cái con yêu nghiệt kia

-Con nó lớn rồi mà bà.? ”Pa nhỏ nhìn theo bóng nhỏ ân cần nói với bà Mĩ-mẹ Tiểu Anh.

Chiếc xe mui trần màu trắng tinh vút nhanh trên con đường sần xùi phía trước,làm những người xung quanh chỉ biết tránh xa và lắc đầu với tuổi trẻ ngày nay.Tiểu Anh phấn khởi tăng tốc cho nhanh để còn nhìn cái trường mới của mình dù rằng nhỏ đã biết khá nhiều về ngôi trường A.M đó.

Két.....Kéttttttttt Tiểu Anh bất chợt thắng gấp làm gây ra tiếng ồn không hề nhỏ.

-Đuôi sao hã? Tiểu Anh nhìn cái xe vừa mới dừng mình quát với với.

Tiểu Anh không hề nghe thấy tiếng gì hay hàng động của cái chủ xe chết bần đó.Tiểu Anh xuống xe mặt tức tối lại gần cái quái thú vừa không biết điều kia.

-Xuống xe....” Tiểu Anh nhìn người trong xe nói như ra lệnh.

-Sao?

Minh Quân từ trong xe bước xuống với gương mặt tựa thiên sứ trong tranh nhìn Tiểu Anh từ đầu đến chân.

-Anh vừa mới đụng tôi đấy? Tiểu Anh hơi sững người gì người trước mặt khá là đẹp trai nhưng lại dè tiện đến nỗi đụng người ta mà không biết xin lỗi là gì?

-Rồi đã sao hả cô em?

(Tiểu Anh gọi = nhỏ nha....còn Minh Quân = Anh nhá mọi người. Đừng nhầm lẫn nhá)

Minh quân cười đều nhìn nhỏ. Anh nghĩ chắc nhỏ lại giống mấy con gà tơ lúc trước giả bộ ăn vạ để làm quen với anh ấy mà.

(ôi má ơi!! anh hơi bị tự sướng đấy ạ)

-Không nói nhiều đền ?

Tiểu Anh trông cái bản mặt Minh Quân mà muốn đấm một cái cho đỡ tức.Tiểu Anh thì tiền chả thiếu chỉ muốn lấy ròn quăng cho đỡ tức ấy mà.

- Cô nằm mơ, định dùng cách này để tôi chú ý..!”

Minh Quân nhếch mép cười rồi tựa người vào thành xe ,gió tinh nghịch đùa tóc anh làm anh hơi nhúu mày, nhưng giờ mà có cô gái nào nhìn thấy cảnh tượng này chắc phải lẩn ra xiu vì độ đẹp trai của anh quá.

-Anh đang mơ thì có.”

Gì chứ? hấn tưởng cô là hạng người gì cơ? thật nực cười?

-Tôi không có hứng với loạn con gái như cô..” Minh Quân cười khẩy rồi lên xe phóng đi.

Để lại Tiểu Anh mặt như cái bánh bao chiều, cùng cơn thịnh nộ hoành hành mà phóng đến nhà nó —Đừng thắc mắc sao nhỏ không biết Minh Quân nha, vì ảnh từ nhỏ luôn ở bên Mĩ học, với lại chỉ nghe con bạn nói qua loa nên nhỏ không biết mô tê gì đâu.

Nó giờ còn đang ngủ nướng trên chiếc giường êm ái của mình, thì.....Rằm.....Rằm

Ồi thôi thật tội nghiệp cái cửa quá đi. sao hai người họ cứ thích phá cửa mà xông vào ấy nhỉ. Đúng là bạn nhau có khác.

-Mấy làm ồn tao ngủ đây!!” Nó thẩn thờ ngồi dậy nhìn con bạn hung hăng của mình.

-Mấy có đi học không thì bảo? Tiểu Anh vẫn còn điên vì cái chuyện hồi nãy nên trút giận lên nó luôn.

-Đương nhiên, Mấy sao mà mặt như khỉ vậy bạn yêu?” Nó thấy Tiểu Anh hơi là lạ nghi hoặc hỏi..@@@###\$\$\$% % % % % % % % # @ # @ # # % % %

Tiểu Anh kể một hơi làm nó bụm bụm miêng cười.

-Ha ha ha ha....” Nó nhin không được mà ôm bụng lăn ra cười làm Tiểu Anh bực bội cốc nó cái rổ đau.

-Ồ.. đau!!” Nó ôm đầu la oai oái

-Ai kêu mấy cười chi.” Tiểu Anh mếu máo nhìn nó

-Không cười nữa... Mà ai bểu mấy hám trai chi!!”” Nó nói rồi bay cái vèo ra khỏi phòng , chớ mà ở lại chắc sẽ bị xé ra làm hai.

Nắng ấm đã ngự trị khắp nơi, trên con đường tấp lập có một chiếc xe mui trần phóng nhanh đuổi theo ánh nắng dịu êm.Nó cùng Tiểu Anh đi cùng xe vì nó làm biến đi vào gaga lấy xe.

- Êk mấy!!” Tiểu Anh vừa lái xe vừa ngó ngang ngó dọc nhìn nó.

-Gi em yêu.

-Anh Hai mấy đâu sao tao không thấy? Tiểu Anh hơi ngượng ngừng nhìn nó

-Mấy sao lúc nào cũng đòi gặp anh tao có ý gì à!!”” Nó nghi hoặc nhìn Tiểu Anh cười cười

-Đâu có,, tại tao muốn biết để sao này dễ chào hỏi ấy mà.!!!

-ồ vậy à? hôm qua giờ tao cũng không thấy nữa.” Nó buồn hiu nhìn Tiểu Anh giả vờ khóc lóc.

-Sao vậy?

- Hôm qua đến giờ chả thấy mặt mải đâu cả...,!! chắc thằng chả giờ đang ở trường.!!j”” Nó cười hì hì nhìn Tiểu Anh trêu chọc.

6. Chương 6

Nắng đang tỏa hương nóng bỏng khắp nơi trên đất nước Mĩ sau một ngày dài âm u với bóng tối.

Nó và Tiểu Anh đang có mặt tại ngôi trường danh giá mang tên A.M nổi tiếng là nơi dành cho con nhà giàu, có địa vị trên thương trường mới được vào học tại nơi này.

Trường A.M rất rộng và đẹp bao gồm 3 khu.

Khu 1: là nơi ăn uống của tất cả học sinh .

Khu 2: là sân vận động, sân bóng rổ và khu bơi lội ..

Khu 3: là phòng học với 3 tầng dành cho từng lớp 10,11,12.

Ngoài ra còn có vườn hoa, phòng đàn, phòng luyện giọng và thư viện ở đây toàn những sách quý hiếm mà bên ngoài khó mà có được.

Nó cùng Tiểu Anh bước xuống xe với bộ đồng phục váy ngắn ngang đùi và mái tóc xỏa ngang vai làm tựa nó tựa như thiên nga với làn da trắng không tì vết, trước nhiều cái nhìn khác nhau của những học sinh nơi đây. Họ bắt đầu xôn xao bàn tán này nọ về nó và Tiểu Anh.

@#\$\$\$##\$\$\$\$\$\$\$\$\$.....

-Ô thì ra là cô!!!!!! Minh Quân hai tay đút vào túi quần nhìn nhỏ sắc bén.

Ngay lúc đầu anh đã nhận ra cô là người hung hăng muốn gây sự chú ý với anh hồi sáng, nhưng lại im lặng để em cô là ai hóa ra là bạn của em gái anh hèn chi tính tình chả khác tí nào.”Quan Gia Ngổ Hệp” mà.

-Hai người quen, vậy mà mấy bảo chưa gặp anh tao!!!! Nó giả bộ giận hờn nhìn Tiểu Anh

-Mới gặp sơ thôi!!! Tiểu Anh liếc xéo Minh Quân với vẻ không đội trời chung.

-Ồ .. mà đó là ai?

Nó nhìn hần chỉ chỉ.....hình như từng gặp thì phải nhưng gặp ở đâu ta? nó vu vơ lục lại kí ức nhưng chả thấy quái gì.

-À.. bạn anh Thiên Kỳ!!!!”Anh hai nó nhanh chóng giới thiệu.

Hần nhìn cô cười chào hỏi, hần nãy giờ quan sát nó rất lâu liền nhận ra nó. Không phải nó chính là cô gái ở quán bar ư? sao lại có quan hệ với Minh Quân thật là thú vị đây.

-Vào lớp.”” Nó kéo Tiểu Anh bước đi khi thấy mọi người xung quanh nhìn chằm chằm tụi nó.

Trong khi đó ở trên lầu có hai cô gái đang có ánh nhìn không mấy thiện cảm với nó Và Tiểu Anh.

không biết sẽ có chuyện vui gì đây?^^^^^^^^

m,n đón xem chap tiếp nha!!!!!! Ủng hộ Emily ạ <>

-Khu 3 là dãy phòng học với 3 tầng dành cho lớp 10,11,12.

Ngoài ra còn có vườn hoa, phòng luyện

7. Chương 7

Nó kéo Tiểu Anh ba chân bốn cẳng đi hết nơi này đến nơi khác để tham quan cái trường sắp bị nó làm cho chó gà không yên, mặc dù nó và Tiểu Anh đã biết hầu như toàn bộ cái trường A.M này trước khi đặt chân tới . Thế mà nó lạ vô tư đi hết lầu này đến lầu khác làm Tiểu Anh chóng cả mặt.

-Mình học lớp nào đây? Nó ngo qua ngo lại trông khi người ta đang học mà nó lại thản nhiên ở ngoài rong chơi.

-Ai biết? hình như 11C1 hay gì đó? Tiểu Anh cứ đi theo nó mà tức trào máu họng.

-AAAAAAAAAAAA đây rồi? nó phần khởi hét toán lên y như thể gặp ma ấy.

Trong lớp tất cả học sinh và cả cô giáo cũng đang chờ hai em học sinh nào đó mới chuyển trường về nhưng chờ mãi mà chả thấy tăm hơi đâu.

- hai em là học sinh mới à.? “” Bà cô giọng nhỏ nhẹ nói khi thấy nó và Tiểu Anh bên ngoài.

-Đất Rai!!!” nó trả lời ngọt sớt làm cô giáo toát mồ hôi.

- Vào đi?

-Giới thiệu với cả lớp đây là hai học sinh mới chuyển trường về lớp ta. Hai em có thể nói một ít về mình.!!!!”““” Bà cô uốn éo nói một hơi với lớp rồi nhìn tụi nó.

-Mình Vương Thảo Anh rất vui được làm quen.””

Kèm theo câu nói là một nụ cười đầy tình nghịch của Tiểu Anh, làm mấy anh chàng trong lớp té xỉu. Chỉ trừ hai người đó là Hần và Minh Quân.

Hần, Minh Quân có cả Nhã Nhược và Phương Linh cũng học tại lớp của tụi nó, Phương Linh thì nhìn thấy Tiểu Anh đã không mấy có thiện cảm vì khi bước vào trường Phương Linh đã bị so sánh với hạng tầm thường như Tiểu Anh.

(Tiểu Anh mà tầm thường à!! cô đi về khám lại mắt đi.)

-Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc.!!! Nó lạnh lùng giới thiệu với câu cụt ngủn làm bà cô ngồi đó run cạch cạch.

Và rồi bắt đầu những cuộc võ mồm lại diễn ra, nào là bình luận này nọ, khen ngợi, ganh tị... ôi nói túm lại là cả lớp cứ như cái phiên chợ.

-CẢ LỚP TRẬT TỰ.!!!! bà cô quát to hơn cả cái loa trường nhưng đáp lại bà vẫn là hiện trạng vừa rồi mà còn sôi nổi hơn nữa chứ.

-CÂM MỒM LẠI.!!!! Hấn và Minh Quân đồng thanh quát làm mọi người trong lớp im re chã ai dám hó hé câu nào.

Minh Quân nháy mắt yêu với cô em gái và Tiểu Anh đang khá ngạc nhiên khi tụi nó lại học chung với Hấn và Minh Quân.

-Để xem nào....”” Bà cô ngó xuống phía dưới lớp tìm tìm.

-Hai em ngồi ở hai bàn trống đó nha. Thảo Anh em ngồi cùng Minh Quân, còn Bảo Ngọc thì ngồi với Thiên Kỳ tạm thời vậy đi.....!! Bà cô chỉ chỉ tay về phía hai cái bàn của hấn và Minh Quân.

Bà cô cũng ganh tị lắm nha. khi tụi nó mới vào lớp mà được ngồi chung với hai hot boy đẹp trai của trường nhưng cũng biết làm sao được hết chỗ rồi, không lẽ cho tụi nó ngồi đất. (bà mà cho tụi nó ngồi đất có mà xuống thăm anh Diêm Vương sớm)

Nó và Tiểu Anh đi xuống hai bàn của hot boy làm bao nhiêu là nữ sinh trong lớp liếc xéo. Phương Linh và Nhã Nhược thì ngồi bàn đầu của dãy kế bên tụi nó.

Gì chứ? sao tụi nó lại dám ngồi chỗ đó chứ? có tư cách gì? đúng là không biết điều mà.? Phương Linh và Nhã Nhược đang rất ư là ganh tị và cùng có một ý nghĩ là sẽ tổng cổ tụi nó ra khỏi lớp này.

- Baby yêu quý.....? Minh Quân gọi yêu nó.

- Cầm gọi thế? Nó quay xuống phùng mang trợn má với anh.

- Tại sao?

-Không thích!!! Êk Tiểu Ngọc mày sướng nha được ngồi chung với anh Hai tao!!! Nó liếc xéo anh hai mình rồi quay sang Tiểu Ngọc thở thề.

-Sướng cái nỏ ỳ, vô bổ.!! Tiểu Anh còn nhớ đến cái chuyện hồi sáng nên cơn tức ủa về.

- Thích thì nói đi còn giả bộ.!! Minh Quân nhìn nhỏ trêu trọc.

Vô bổ? cô tưởng cô là ai chứ? Đúng la Giả nai? Minh Quân giờ chỉ xem nó như mấy ẻm luôn theo đuôi giả bộ này nọ với anh.

-Anh Hoang tưởng chắc.

@#\$\$\$\$\$\$.....

-Thôi cho tôi xin.!!!! nó nhìn hai người cãi nhau mà muốn điếc cả lỗ tai.

Với lại nó khó hiểu sao con bạn của nó lúc nào cũng muốn gặp mặt anh nó, có sao gặp rồi lại cãi nhau như chó với mèo vậy trời.

Còn hấn ngồi bên thì cứ đeo headphone nghe nhạc, thái độ bất cần lagm nó hơi khó chịu.

Nghe được tiếng nó Tiểu Anh giận dữ quay mặt sang chỗ khác giả vờ hờn dỗi. Nhìn nhỏ mà nó bật cười.

-Hôm qua anh ở đâu? Nó quay sang Minh Quân hỏi vì nó đã nhớ ra cái vấn đề làm nó khùng hôm qua.

-Ồ đâu đâu có..... đâu có ở đâu đâu.!!! Minh Quân hơi bất ngờ vì bị nó hỏi.

Anh không được nói với nó hôm qua vì mãi ở quán bar cùng Thiên Kỳ và mấy em chân dài, mà quên mất nghĩa vụ đón cô em gái đáng sợ của mình.

-Sao? nó nghiêng rằng ken kếp nhìn anh hai đáng hận của nó.

-Không hôm qua.....hôm qua.....anh đi ...đi học thêm.!! ‘’’Minh Quân toán cả mồ hôi hột.

-ĐI HỌC Ơ !! cho nói lại.!!!! ‘’’

Nó thật là không thể tha thứ cho anh cái tội dám cho nó leo cây mà còn cả gan nói dối như sáo trước mặt nó.

-Thật mà! anh.... nào dám..... dối em.!!! ‘’’

Anh ấp úng nói không ra lời, đồng thời chồm lên xoa xoa đầu nó để mong sao nó giảm nhẹ tội cho.

-Anh....

-Chào bạn mới.!!’’’ Nhã Nhựt cùng Phương Linh ở đâu chen ngang cuộc nói chuyện của hai anh em nó.

Phương Linh và Nhã Nhựt luôn quan sát tụi nó không rời mắt từ khi tụi nó bước vào cái trường này. Vừa rồi Nhã Nhựt thấy Minh Quân lại làm biểu hiện thân mật với nó thì sinh ra tức giận. Tại sao Nó mới vào trường lại được Minh Quân để ý tới rồi còn thân mật như vậy nữa, đúng là hồ li tinh mà.

-Chào.....!!!! Nó và tiểu Anh cũng đồng thanh đáp.

Tiểu Anh thì nãy giờ vẫn nghe nhạc , nói mà chẳng nhìn lấy một cái, làm Phương Linh cứ liếc nhỏ hoài.

- Mình là Lý Phương Linh rất vui được gặp hai bạn.!!!..... Phương Linh nói mà nhìn trộm Thiên Kỳ mãi .

-Mình Lâm Nhã Nhựt... đồng thời là bạn gái của.....’’’ Nhã Nhựt chưa nói hết câu đã bắt gặp ánh mắt chết người của Minh Quân liền nuốt luôn mấy câu sau.

Minh Quân quá hiểu Nhã Nhựt, cô lúc nào cũng nói mình là bạn gái anh. Anh biết nhưng coi như là không nghe không thấy vì anh coi cô như em gái của mình. Nhưng càng ngày cô càng lộng hành, thành ra không ghét cũng phải ghét.

- Bạn gái? Nó cảm thấy kì kì nên hỏi lại.

-À.. không không.

Phương Linh đứng đó mắt cứ nhìn Thiên Kỳ, bất giác cô tiếng lại gần hần ngồi xuống thào một bên tai nghe của hần rồi ngồi xuống.

-Cô làm cái gì vậy? Hần bực bội nheo mắt nhìn Phương Linh.

-Em,.. Em chỉ chỉ.....!! Phương Linh rụt rè, mặt thể hiện sự yêu thương nhìn hần.

-Cô biến cho tôi.!!

Hần lạnh lùng nói, làm cô thoáng giận mình , trưng nguyên bộ mặt đầy nước mắt nhìn hần.

Còn nó thì nhìn hần trần trần, sao hần lạnh lùng quá vậy? đó là suy nghĩ của nó lúc này. Minh Quân, Nhã Nhựt thì thấy cảnh này cũng không mấy là bất ngờ vì chuyện này diễn ra như cơm bữa . Tiểu Anh thì vẫn nghe nhạc, không quan tâm vì đó không phải chuyện của nhỏ, với lại nhỏ còn đang tức chuyện cãi nhau với Minh Quân sợ lên tiếng nhỏ sẽ giết chết người, mà người đầu tiên là Minh Quân.

-Sao...sao... anh lại lớn tiếng với em....!! Phương Linh giả vờ khóc lóc trước mặt Thiên Kỳ.

-Cô đừng có mà diễn..!!

Hần vẫn cứ thái độ đó làm nó không chịu được.

-Anh có cần quá đáng vậy không? Nó bực xúc giùm Phương Linh lên tiếng.

-Không phải chuyện của cô.

-Nhưng chướng mắt.!!!

-mất mơ gì tôi?

-Anh đúng là đồ bại lão!! Nó tức anh ách tấp lại hần.

-Cô....cô.....!!”’ Hần tức đến nổi nói cũng không nói được.

-Gi chứ? tôi nói trúng tim đen chứ gì?

-Hoang tưởng.

@@##\$%\$#\$##\$#\$#\$#\$#\$#\$#\$.....

Nó và hần cứ cãi nhau còn Minh Quân, Nhã Nhựt. Phương Linh, có cả Tiểu Anh ngó người nhìn cảnh tượng trước mắt cho đến khi tiếng trống vào lớp cất lên. Phương Linh về bàn với cục què trà bá khi bị Thiên Kỳ làm ngơ, còn Nhã Nhựt cũng chẳng kém gì khi muốn công khai nói mình là bạn gái của Minh Quân để nó không nghĩ đến chuyện giật tay trên của cô nhưng cuối cùng lại bị Minh Quân làm ngơ.

-

8. Chương 8

Một ngày dài bất tận đối với nó và Tiểu Anh, 5 tiết học trôi qua khá là nhanh. Trong lớp nó luôn bị thầy cô chú ý vì cái tội phát biểu linh tinh, không chú ý học bài lại còn dán giấy sau lưng thầy cô. Nó quậy đến nỗi long trời lở đất cùng sự hợp tác của Tiểu Anh. Hần thì lúc này cãi nhau với nó lên còn tức cứ nghe headphone suốt 5 tiết liền. Minh Quân thì lại lướt quét 24/24 mặc kệ hai đứa nó lộn hành.

Giờ ra về nó kéo Tiểu Anh một mạch ra cửa tìm cái gì ăn. Hiện giờ trên tai nó và Tiểu Anh nào là cốc, ỏi, xoài, nước mía, trông tụi nó mất hình tượng kinh khủng.

-Con gái con lừa gì mà....!!! Minh Quân và hần đi ra thì thấy tụi nó như vậy thì sém xiu giữa đường.

- Kệ tôi!! Tiểu Anh bĩu môi nhìn anh.

-Riết rồi thành heo!!! Hần liếc sơ nó lắc đầu biểu tình.

-Mắc mớ gì anh!! Nó cũng không chịu thua坎 lại ngay.

-Mệt cô!!!..... đi bar chơi không Kỳ!!!! Minh Quân hờn hờ vổ vai hần.

-Ok.’ Hần lười biếng nói.

-Em và Tiểu Anh đi nữa... !! Nó mắt long lanh nhì anh hai đại nhân của mình.

-Tùy, nếu cô muốn.!!

Hần nhìn nó nhếch môi cười tỏ vẻ khinh thường với đứa con gái trước mặt. Thử hỏi một con nhỏ mới chuyển qua Mĩ thì biết cái gì? Tầm Thường.

(Hả? anh nói gì cơ? nó còn “BÁ ĐẠO” hơn anh tưởng đấy nhá.)

-Không!! Minh Quân phản bát làm tụi nó nhìn anh lọt cả tròng đen ra ngoài.

-Liên qua gì anh? Tiểu Anh điên tiết quăng li nước vào mình anh.

-Cô làm cái quái gì vậy? Minh Quân phui phui tròng mắt nhìn nhỏ.

-Hai người IM coi!! Nó và hần đồng thanh quát.

-Giờ có cho đi cùng không thì bảo? nó chống hông mặt bưng lửa nhìn anh của nó.

-KHông là không!! Minh Quân vẫn khư khư đáp như không có gì đáng sợ.

-Đéch thềm, Tiểu Anh mình đi bar.!!

Nó quay lưng đi bỏ lại nguyên cục lơ cho Minh Quân. là anh điên nói không ra lời, thật là nó khó thuốc chữa mà.

9. Chương 9

Tại phòng vip mọi thứ cứ lộn xộn hết lên. Nó và nhỏ cùng song chân hợp bích đã làm cánh cửa đáng thương chịu trận.

-Ai? “”’Anh trừng mắt lên xem con nào to gan lớn mật dám láo như vậy.

-Biến.! Hấn thì thần nhiên chẳng quan tâm ai là ai.

-Haizzz !! tưởng là nhận vật nào ghê gớm lắm, ai dè.....” Nhỏ kéo dài thách thức anh.

-Là hai con heo ú ị...!! Nó chép miệng lặc đầu liên hồi nói tiếp câu nói còn gang dở của nhỏ.

Hiện trường giờ rất ư là nóng nha.! Bên cạnh hai thiên sứ nhà ta là mấy ẻm ổng ẹo, tóc xanh môi đỏ, quần áo thì nhìn mà muốn đuôi luôn. Cái không cần che thì che, cái cần che thì lộ ra hết chẳng còn gì.

Nó và nhỏ nhìn nhau nháy mắt tinh nghịch. sau đó là hai đứa tụi nó bước tới hai anh nhà ta, rồi đẩy tụi người không ra người ma không ra ma kia, làm mấy ẻm sém lẩn quay ra đất.

-Các người dẻo có tư cách.! Nó và nhỏ đồng thanh nói

Rồi nhỏ ôm eo Minh Quân nhìn mấy ẻm. Còn nó thì xà vào lòng hấn thách thức.

Hai anh đẹp trai nhà ta đơ khỏi chỗ chê luôn. Anh thì tim cứ đập thình thịch, muốn rớt luôn ra ngoài. Hấn thì ngậy người nhìn nó, Hấn có cảm giác ấm áp lạ thường, và làm cái tính lạnh lùng thường ngày của hấn biến mất trong phút chốc. Nhưng hấn lại dấu biểu hiện kì lạ của mình mà lấy lại vẻ lạnh lùng vốn có.

-Hai cô là ai? có tư cách ư? Một con nhỏ đầu đàn lên tiếng.

-Đương nhiên. Tôi là bạn gái của anh ta.” Nhỏ nói mà cứ ôm khư khư cái khúc gỗ đáng ghét kia.

-Tư cách có thừa...!! Nó nằm trong lòng hấn mắt long lanh nhìn mấy ẻm.

-Xấu mà đòi trèo cao...!! Một con nhỏ phía sau lên tiếng mà không biết mạng của mình sắp tiêu.

Nó nghe thấy câu nói đáng khinh của nhỏ đó thì buông hấn ra đi lại gần mấy ẻm, mặt đờ đờ sát khí.

-Loại người như tụi mày có tư cách gì? Bám dính người khác mà còn lớn mồm...!! “”’ nó khoanh tay nhìn con nhỏ phát ngôn vừa nãy.

-CÔ.....

-Cút? Cảnh cáo các người, cô ta là Vợ tương lai của tôi...! Hấn quát đẩy tay nhỏ kìa ra.

Lúc này một con nhỏ định nhào tới tát nó, hấn nhìn thấy nhanh tay bắt lấy nhìn mấy ẻm với ánh mắt thêm giết người.

Mấy ẻm sợ đến xanh tím mặt mày nhanh chân lẹ tay giọt khỏi chỗ ác ma đang nổi giận lôi đình.

Nhỏ và anh thì tròn mắt nhìn hấn với câu nói đó “ Vợ tương lai” mà chẳng tiêu hóa được tí nào.

-Buông ra? Nhỏ đẩy tai anh ra trong khi anh ôm nhỏ mãi.

-À À...!! Anh đỏ mặt lúng túng với nhỏ.

-Vợ tương lai? Hai người.....?Nhỏ và anh như nhớ ra chuyện gì đồng thanh hỏi, tay chỉ qua chỉ lại hết chỉ hấn rồi lại nó.

-Đủ rồi đó...!! Hấn và nó cùng đáp làm hai người kia lẩn ra cười.

-Im...!! Hấn và nó xoắn xoắn tay áo tiếng về phía âm thanh đáng chết kia.

@@#\$\$@@#\$\$#\$..... Rầm Rầm

Thế là trận chiến bắt đầu diễn ra giữa bọn nó, hai đấu hai! Bên trong cứ như chiến tranh nguyên tử, mọi thứ tứ tung hết lên, Làm mọi người bên ngoài chẳng ai dám đi ngang qua phòng VIP.

10. Chương Chuong 10

Một ngày mới lại bắt đầu cùng với những chuỗi sự việc hạnh phúc, đau khổ, niềm tin, buồn vui và cả sự phản bội. Họ có thể vượt qua hay không? bỏ cuộc hay đi tiếp níu kéo hay buông tay. Nếu níu kéo thì là đúng hay sai hay chỉ là tạo thêm nỗi đau. Buông tay có thật sự cảm thấy nhẹ nhõm hay là nỗi đau kéo dài.

Buổi sáng nơi đây bình minh thật là đẹp, làm cho ai cũng muốn chiêm ngưỡng, muốn có được, thế mà tại một căn phòng nào đó một cô gái vẫn lưu luyến , ngủ nướng khét cả chân mềm.

“cạch” chiếc cửa nhẹ nhàng hé mở dường như sợ điều gì đó.

-EM GÁI yêu quý, dậy nào!“ Anh-Minh Quân nhẹ nhàng nói ngọt ngào để nó tự thức, chứ manh động có mà chết sớm.

- Bién ra? Nó nằm chui nguyên cái đầu vào chăn tiện thể quơ cái gối ném vào anh.

-Con nhỏ này láo à? Anh điên tiếc kéo chăn ra thì,...“AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA” một tiếng la thất thanh từ anh phát lên như heo bị thiến.

Chuyện là như thế này, anh vừa kéo chăn ra thì nó như hổ cái tấp lấy tay anh mà gặm rồi ung dung chui ngược trở lại thực hiện chiến sự ngủ nướng của mình.

- Giờ có thức không?

Anh thật sự đã nhẹ nhàng rồi mà nó không nghe, vừa quát vừa xoa xoa cánh tay tội nghiệp đầy dấu găng của nó. Con điên trong anh trào trào ra.

-Cút ra cho người ta ngủ.!!! Nó vẫn không nhút nhích ra khỏi chiếc giường, bật dậy quơ đồ đạc ném vào người anh mà mắt vẫn nhắm im lìm.

-ẤY da..!!

Anh hứng luôn tràng pháo đồ vật của nó. Lũn thối dậm chân anh ách bước ra ngoài.

***** ...*****

Anh vừa xuống nhà đã gặp hấn ngồi cong giò nhấm trà. Điên quá không biết làm sao thì xử vào hấn luôn.

-Này, vào bao giờ?

-Sao? Hấn nghe được trong tiếng nói của anh hơi có chút cáu gắt thì ngạc nhiên.

-Tao điên rồi!! ”

Anh phát ngôn một câu làm hấn thoáng nhích ra xa anh một tí. Sợ anh điên bay qua căn hấn chết thì uống cho đất nước này vì mất một hotboy.

(ẶC ẶC!! anh này tự tin quá đáng..)

-Mày biểu hiện thế là sao?

Anh nhìn thấy hấn làm vậy thì càng tức hơn, hết cô em gái giờ tới thằng bạn chắc kiếp trước anh mất nợ họ hay sao đó.

-Không, sao điên?..” Hấn cười dịu trấn an anh.

-Tao điên gì cái con nhỏ trên lầu đó, ngủ như heo, bực mình.”

Anh nói nói chỉ chỉ lên lầu.

-À ra vậy? mày thay đồ đi rồi đi học.!! Hấn ngó lên lầu rồi cười gian tà.

-Rồi... mà phiền mày đi một chuyến?”

Anh nhìn hấn rồi lại nhìn lên lầu, điệu cười đều vô cùng với ý nghĩ “ thằng bạn hiền ơ? mong mày toàn vẹn trở về, hahaha.” anh đây là đang có ý chơi hấn đây mà?

“”“>”“”

Hắn bước một mạch lên lầu, không che giấu được nụ cười gian cực quả đất, với ý nghĩ xem coi cô đáng sợ cỡ nào mà làm thằng bạn mình bó toàn thân.

“Cạch cạch” lại một lần nữa cách cửa hé mở. Hắn tiến vào bên trong quan sát, tìm kiếm nó. Mục tiêu giờ đã ở trong mắt hắn, hắn bước lại rồi kéo kéo lay lay nó.

-Trời ạ?

Nó nói rồi tiện thể dơ chân đá vào bụng hắn. Hắn ôm bụng mặt nhăn lại

-CÔ giỏi nhỉ? Hắn lườm nó rồi đứng nhìn không chớp mắt.

-Có thức không?

Vẫn là tư thế đó nó vùi trong chăn, không phản ứng. làm hắn tự độc thoại một mình.

-Tại cô đấy nhá?

Hắn nói rồi bay lên giường nằm cạnh nó, vòng tay qua ôm nó, hắn bất giác cảm thấy tim mình lại một lần nữa hồi nhịp, một cảm giác áp ám mà bao năm qua không có, từ khi.....

Nó thì ngủ mê mà cứ thấy người nằm cạnh mình là một hoàng tử đẹp trai vô cùng, đẹp hơn cả thiên sứ ,nó khẽ nở nụ cười,.

Hắn thấy vậy nhao mồm lại nhìn biểu hiện của nó, rồi thốt lên một câu.

-Vui lắm à?

Hơi thở của hắn phả vào tai nó, làm nó nhột nhột, rồi ý thức ủa về, nó khẽ mở hàng mi cong đánh nhắm ra, đập vào mắt nó là một người con trai rất đẹp nhưng.....nhưng.....

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA đồ biến thái..

Nó la hét toát cả lên, tay cứ đập bịch bịch vào hắn.

-Cô có thôi đi không? Hắn nắm lấy tay nó ngừng việc hành hung chồng của nó.

-Anh.. anh.. buông ra.... làm... gì.. làm ..gì...?

Nó đỏ mặt nhìn hắn rút tay ra khỏi tay hắn , rồi nó nhìn sơ lược từ trên xuống dưới xem có xảy ra chuyện gì không? Nó vẫn bình thường không có gì khác cả, nó bỗng thở PHỤ một cái .. nhìn biểu hiện của nó làm hắn nở nụ cười có chút gì đó gọi là hạnh phúc.

-Cô không phải mẫu người của tôi!!

Hắn nhìn nó từ trên xuống dưới ,nói rồi bỏ ra ngoài để nó ngơ ngơ ngáo ngáo bên trong mà tiêu hóa cái câu của hắn.

-AAAAAAAAAAAAAAAAA anh... anh....!!!

Nó một hồi lâu mới hiểu được hàm ý vĩ đại của hắn, mà tức điên quăng gối lung tung. Đập giường “Rầm Rầm” biểu tình.

Nó sau khi tự kỉ một mình trên phòng thì cũng chịu ló mặt xuống, vừa nhìn thấy nó Minh Quân đã cười cười với vẻ ngạc nhiên hết cỡ. Liếc nhìn hắn với ý “ Làm sao hay vậy bạn hiền, chỉ chiều chơi coi.”

Hắn thì tỏ vẻ “ chuyện nhỏ ấy mà”

Nó đi qua hắn thì dơ chân lên đập vào chân hắn làm hắn ôm chân đau khổ.

-Cô là cái quái gì vậy?

Nó không trả lời mà đi một mạch ra ngoài lấy xe đi học, vút luôn cút lơ chà bá cho hắn.

Minh Quân chả hiểu mô tê gì nhưng cũng phải lấy xe đi học, không dám hỏi sợ cơn thịnh lộ của hắn giết chết tươi.

11. Chương Chuong 11

Ngôi trường A.M lộng lẫy đang hiện diện trước mắt nó. Nó khoác tay Minh Quân bước vào trong làm mấy nữ sinh té xỉu, ngơ ngát nhìn nó muốn ăn tươi nuốt sống.

-Có cần phải rào thét kinh vậy không? Nó bức xúc khi thấy mấy nữ sinh vây quanh hắn, rồi bàn tán nó.

-Tụi anh đẹp trai mà!! Anh cười tươi nhìn em gái nhỏ bé của mình.

-QE...QE....Đẹp trai.. há há há!! Nó cười to như thể chưa từng được cười.

-Em sao vậy? Anh quan tâm hỏi nó nhưng không để ý câu nói cuối cùng của nó.

-À.. Không không..... hahaha!! Nó vẫn cười làm anh chỉ biết lắc đầu chịu thua.

Mọi người cứ như thế ùa theo làm nó khó chịu. Bỗng nó dừng lại khi thấy một nữ sinh tay cầm hộp quà chìa ra đưa cho hắn. Nó hết nhìn nữ sinh đó rồi nhìn biểu hiện của hắn.

-Em.... em.... Em rất.. rất.. thích....thích.. anh .. em muốn ..muốn.. làm bạn gái anh? Cô nữ sinh đó thơ ngây cúi đầu đưa món quà cho hắn.

Hắn thì lạnh lùng nhìn cô ta rồi đưa tay đón lấy làm mọi người xung quanh la lên như trốn hội chợ.

Nó thấy vậy thì có hơi gì đó, nhưng không biết là gì?

-Tôi không thích?

Hắn thốt lên một câu, rồi thả cái xoảng hộp quà rơi xuống đất và hắn đi lướt để lại cô nữ sinh ôm mặt khóc và biết bao sự bàn tán xung quanh.

Nó và Minh Quân nói nói cười cười thân mật bước vào lớp, nó còn nắm chân nắm tay anh , làm Nhả Nhược tức tối bước lại gần giả vờ đụng trúng nó.

Nó không kịp phản ứng nên té nhào ra đề lên hắn, khi hắn bước lại, làm cả một khu nháo nhào loạn hết cả lên.Nó đỏ mặt nhanh chóng đứng lên.

-Cô làm trò gì thế?. Anh tức giận nắm chặt cô tay của Nhả Nhược.

-Anh buông ra... đau em!! Nhả Nhược làm mặt đáng thương nhìn anh.

-Cô đừng giở trò!! Anh nhìn cô khinh bỉ, dám đụng vào em gái của anh thì đừng hòng.

-Sao anh mắng em.. em em có làm gì đâu.. hic..hic..!! Nhả Nhược khóc lóc, nước mắt đầu chẳng thấy.

-Mày đừng ở đó mà diễn!! nhỏ-Tiểu Anh bước vào lớp khoanh tay nhìn ả.

-Cô có tư cách gì ở đây mà lên tiếng? Nhả Nhược lấy lại thái độ là con người hai mặt bước đến gần nhỏ.

-Tư cách? có thừa!! Nhỏ cười nhếch mép kinh tởm với con người giả tạo trước mặt.

-mày.....!!

Nhả Nhược dơ tay định tát nhỏ thì bị anh nắm lấy.

-Cô đừng có mà lộng hành!! Anh dùng ánh mắt đáng sợ nhất của mình để nhìn Nhả Nhược.

-Anh..Anh... vì hai cô ta mà mắng em? Nhả Nhược chỉ tay vào mặt nhỏ nói ghen lời với anh.

Hiện trường rồi mù hết cả lên, Nó và hắn cứ thờ ra không nói câu nào..

-Nhả Nhược thôi đi? Anh Quân cũng quá đáng lắm Nhả Nhược chỉ vô tình thôi mà anh làm gì nghiêm trọng vậy?!” Phương Linh nhỏ nhẹ nói như người tri thức lắm đấy.

-Vô tình? thật mắc cười? ” Nhỏ lắc đầu nhìn Phương Linh.

-Cô.....?

-Vào lớp.. chuyện này tôi mong không có lần hai? ‘’

Anh kéo tay nhỏ đi một mạch xuống phía bàn học, trách nhỏ gây thêm chuyện.

-Anh...anh...buông ra coi? Nhỏ khó chịu quát âm lên.

Nhả Nhược thì tức điên nhìn nhỏ với vô vàng ý nghĩ, ”anh hết nó rồi đến nhỏ thật sự không xem cô ra gì mà? Cô không có được anh thì không ai có được? Rồi sẽ biết tay nhau thôi, Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc,Vương Thảo Anh.

12. Chương Chương 12

Thế là không khí buổi học hôm đó cực kì căng thẳng , lạnh đến rùng cả mình cứ như có ma vậy đó. Hấn và nó thì không ai nói với ai câu nào, lâu lâu hấn lại liếc nhìn nó định nói gì nhưng rồi lại thôi. Về phần nhỏ và anh thì cãi nhau mãi toàn là mấy chuyện linh tinh.

-Vương Thảo Anh.? cô lịch sử gọi tên nhỏ lên trả bài làm nhỏ giận cả mình.

-Dạ..... dạ.....!! Nhỏ mặt cái mâm nhìn cô xót xa.

Còn anh thì ôm miệng cười đau bụng, đời này thì tiêu nhỏ luôn rồi còn gì?

-Cho tôi biết về lịch sử Nhật Bản.

-A..... ờ.....Nhật Bản.... a.....a.....!!

Nhỏ đứng hết rã đầu, bức tóc rồi lậ a,b,c tìm cứu binh. Nhỏ lướt nhìn nó nhưng nó cứ thờ người ra nhìn vào khoảng không gian vô tận.Nhỏ tức ói máu với nó, cứ tưởng sẽ bị ăn trứng ngỗng không cần trả tiền . Thì nhỏ nhìn thấy anh đang nói nói cái gì đó mà nhỏ chẳng hiểu bực quá nhỏ thốt lên một câu làm cô đơ người.

-Anh gì đó ơ? Nhắc lớn lên coi không nghe gì hết?

Nhỏ đây là cố tình trêu anh mà.Biết rằng mình không xong liền kéo người ta đi cùng cho đỡ buồn.‘‘Chết cũng có bạn thì còn gì bằng tuy anh rất đáng ghét nhưng thôi thà có còn hơn không’’ đây là suy nghĩ của nhỏ, nhỏ nghĩ mà cười toe tét.

-Hai em ra ngoài đứng cho tôi? Bà cô quát chỉ tay ra hiệu như làm ơn hai anh chị bước ra khỏi lớp giùm.

Anh hậm hực bước ra ngoài mặt khó coi vô cùng. anh là có lòng tốt giúp đỡ nhỏ không ngờ bị nhỏ chơi một cú quá đau.

-Ha...ha....ha...ha...!! Nhỏ ra ngoài đứng mà cứ cười suốt.

-Cô được lắm? Im cho tôi? Anh tức giận quát làm nhỏ càng cười lớn hơn.

-Không...Không...cười! Ai kêu anh ngu? Hahaha,,

Nhỏ nói không cười nhưng cứ ôm bụng cười sặc sụa.

-Cô mới ngu á... làm ơn mắc oán.. đúng là đầu trâu?

Anh liếc nhỏ rồi nhào tới bụm miệng nhỏ lại làm nhỏ la oai.. oái.. oai ..oái

-Anh mới là đầu trâu á.

-cô á..

-anh á...

@@#\$\$\$\$\$##\$\$#\$\$\$\$\$ Nguyên một thuật ngữ á á á á....vang lên là mọi học sinh đi ngang phải cười, rồi la lên vì hotboy của họ bị phạt đứng bên ngoài, thế là họ bu lại hết chụp hình lại quay phim.

Cuối cùng giờ ra chơi đã đến, nó nhỏ cùng với hai anh hotboy giờ đang đóng đồ tại canteen với cả tá học sinh chen lấn nhau để được ăn trưa.

Nó và nhỏ thì cầm đầu cầm cổ ăn như heo bị bỏ đói, ăn hết tô này đến tô khác còn hấn và anh nhìn tụi nó chằm chằm như thể tụi nó là heo thật.

-Cho tụi em ngồi với?

Nhả Nhựt và Phương Linh mặt dày lết đến rồi kéo ghế ra ngồi không cần biết câu trả lời là có hay không.

-Anh ăn cái này đi ngon lắm.!!! Nhả Nhựt gấp thức ăn đưa lên cho anh.

-Tôi không đói.!! Anh hất tay Nhả Nhựt ra làm cô ta quê trà bá.

-Anh còn giận à? Xin lỗi mà? Nhả Nhựt ôm lấy cách tay anh xà vào lòng làm nũng.

-Cầm cô đừng vào bạn trai tôi.

Nhỏ thấy trưởng mắt ra tay tương trợ.kéo tay anh lại rồi ôm ngang eo anh như thể hai người là của nhau.

-Cô ...anh...không thể!!

Nhả Nhựt đỏ cả ra mặt đứng phắt dậy phản đối làm mọi người xung quanh trố mắt ra nhìn.

-Sao lại không?

Nhỏ thách thức Nhả Nhựt rồi hôn lên má anh, làm anh và hấn đơ.còn nó thì cười nhìn nhỏ , nó biết ngay là nhỏ dở trò mà.

-À,, ừ.... em yêu.

Anh cũng không muốn nhỏ quê nên cứ diễn theo, mặc kệ là thật hay giả.Tiền thể hôn nhỏ một cái làm cả cái canteen được một phen hú hồn.

Nhỏ thì đỏ mặt thờ ra không ngờ anh lại có cái biểu hiện đó. Thật làm nhỏ muốn rớt tim mà.

Nhả Nhựt quê quá nên dậm chân dậm tay bước đi ra khỏi canteen.Sau đó là nhỏ buông anh ra mặt đỏ như quả gấc cúi đầu ăn không dám ngước lên, để che dấu cái

mặt ghen ngừng của nhỏ

Còn lại Phương Linh ngồi ngậm cầm nhìn hấn một hồi lâu thì đẩy hộp thức ăn cho hấn.

-Anh ăn đi, em tự làm đó?

Hấn không nói gì, xem Phương Linh như không khí bay qua.

-Nhận đi kia để người ta còn đi, trưởng mắt

Nó khinh thường nhìn Phương Linh đuổi ruồi. Lại đá động vào hấn để phá vỡ cái sự im lặng giữa nó và hấn.

-Thích thì cô lấy,không cần cô nhiều chuyện.

-Anh.....

Nó chưa nói xong thì hấn đập bàn bỏ đi, làm Phương Linh liếc nhìn nó với ánh mắt căm ghét.

-Nhìn tôi làm gì? đem cái của nợ này mà chạy theo hấn?

Nó cũng đứng lên biểu tình rồi đi một hơi, để lại Phương Linh chưa kịp hớ hớ câu nào và ánh nhìn của anh và nhỏ.

với cùng suy nghĩ:“” Hai người này sao vậy nhỉ“”

13. Chương 13

Mỗi ngày mới đều trôi qua lững lờ, có phải anh đã yêu em, có phải em là một phần trong cuộc sống của anh hay chỉ là cảm xúc nhất thời trong anh.

Từ cái ngày Minh Quân lãng mạng với Tiểu Anh dưới canteen trường thì hầu như cái người đại loạn không hề nhỏ. Với mọi người bây giờ chủ đề về chuyện tình tay ba giữa nhỏ và Nhỏ Nhược hot nhất với nhiều dấu chấm hỏi to đùng.

Hôm nay tại trường tụi nó có một nhiệm vụ hết sức lớn lao mà bà cô trần tình giao cho chính là kèm nhau học tập.

Hắn thì kèm nó

Nhỏ thì kèm anh.

Tất cả cứ nhón nháo hết lên nó thì hăng say giải bài tập mà chẳng cần nhìn hắn. Hắn cũng không thèm liếc sía đến nó.

-Cái gì mà bằng 50? Nhỏ ngồi bàn dưới ý ớ chửi anh

-Chớ sao? Anh điên lên rõ ràng làm đúng mà.

-Sai....sai....sai...!!

-Này nha? Đừng có mà lợi dụng để chửi tôi.!!

-Ai lợi dụng chứ, anh ngu thì bảo ngu đi.

-Cô ngu thì có, cái này cái này..... cộng lại không bằng 50 chứ nhiều?

Anh rõ rõ chỉ chỉ phẩn bát.

-Ồ ờ.. tôi nhìn nhầm câu 2..hihi..hihi..

Nhỏ cười hì hì với anh làm anh nổi cơn điên.

-Ngu thì bảo ngu đi?

-Ngu cái đầu anh.

@#%\$\$\$\$\$##\$\$\$\$\$

Nhỏ và anh chửi nhau mà làm người khác nhìn chăm chăm rồi lại nghiêng răng ken

két. (chắc mọi người biết ai rồi nhỉ)

Nó ngồi giải mãi mà chẳng ra, thật là nó tức mà học với chả hành.

-Này? nó kéo kéo vạt áo của hắn

-Gi? Hắn quay qua nhìn nó

Nó lấy viết chỉ chỉ cái bài đáng ghét đó.Gương mặt nó bụm biệu hết sức đáng yêu làm hắn phải quay ra chỗ khác điều chỉnh sắc mặt.

-Là!

hắn nhiệt tình chỉ bài nó còn nó thì chẳng chú tâm gì cả. Cứ nhìn hắn chăm chăm với tình trạng hiện giờ nó có thể nhìn thấy cả bên trong mặt hắn.

-Cô có học không?

Hắn thấy nó cứ nhìn hắn ,cả tảng băng còn chảy nói chi là hắn.

-Ồ...Ồ...

-Hiểu chưa?

Sau một hồi phát ngôn cuối cùng hấn cũng ngừng lại còn nó đơ hoài toàn

-Ồ,, hiểu....hiểu...!!

Nó ấp a ảm úng nói hiểu chớ thật ra nó hiểu gì chết liền

-Làm tôi coi

Nó làm với vận tốc ngang hấn tên lửa, nhưng chả biết nó làm đúng hay sai đây?

-Ngu?

-Ấy da

Hấn cú lên đầu nó một cái rỏ đau, nó ôm đầu khóc lóc

-Sao cô thiếu não quá vậy?

-Thiếu cái quần?

-Đúng là ngu hơn cả heo

-Anh ... ngu thì có.

-VẬY mà đờ hơn cô

-Anh ngu hơn tôi thì có

-Cô ngu hơn

-Anh ngu hơn

-Cô ngu hơn....

Trời ạ? hai cái bàn của tụi nó cứ phá lên chửi nhau, làm ồn cả khu chợ của lớp nó.

-Các em trật tự.. cô có tin vui

Bà cô chủ nhiệm bước vào đập bàn làm cái chợ lớp ngưng hoạt động, chuyển ánh mắt về phía cô.

-À...à.... !!

Bà cô dường như biết được cái nhìn không mấy hài lòng của lớp liền chuyển sang ngọt ngào dụ dỗ.

-Tin gì cô.!! HS1

-Cô lấy chồng à? Hs2

-Hay cô có baby.

Lớp nó xúm lên cười làm bả tuổi thân vì có như mấy em nói cũng đỡ.

-Tối này các em có buổi tiệc gặp mặt với mấy bạn trường khác.Giờ giả tán

-Ồ de..... ồ de.... hú a hú a..

Sau câu nói của là hành động tán thưởng rồi vứt giấy, mạnh ai nấy toán ra về.

-Gặp các em tối nay?

Câu nói của bà phát ra cũng là lúc trong lớp không một bóng ma, nói chi là người.

-Mày đi không? Nhỏ đi bên cạnh nó hỏi.

-Sao không?

-Mày không thích đám đông mà

Nhỏ hơn thoáng ngạc nhiên nhìn nó, vì từ trước giờ nó rất ghét chỗ đông người nhất là các bữa tiệc trong trường.

-Tao tự dưng thấy húng.

-Mày khùng rồi.

-Lấy từ mày đó..hahhaa

-Em yêu....!!! Anh và hấn chạy lại chỗ tụi nó đang nói chuyện

-Kêu ai vậy!! Nhỏ nhìn anh mà tò mò

-Kêu mày chớ ai!! Nó cười cười nhìn nhỏ đầy hàm ý

-Ồ đúng rồi đó, em yêu?

Anh tiến lại gần nhỏ khoát vai làm nhỏ rùng mình.

-Em yêu gì chứ ,....điên..

-Trong trường ai cũng biết mà,, hì hì

-Đúng rồi đó, chị dâu tương lai.?

Nó thêm mắm dặm muối làm nhỏ khóc không ra nước mắt.

-Mày.. đứng lại cho tao..

Thế là nó và nhỏ tập chạy vòng vòng sân trường. Anh và hấn nhìn theo mà cười đau bụng.

Hấn cảm thấy hình như mình có gì nó rồi thì phải, từ khi gặp nó anh đã cười rất nhiều, nhiều hơn anh tưởng.Nhưng đó có phải là tình yêu hay chỉ là cảm xúc nhất thời trong hấn

14. Chương 14

Buổi tối hôm đó tụi nó cùng hai hotboy nhà ta đã có mặt tại căn biệt thự nằm ở ngoại ô thành phố, nơi đây tuy ít người sống nhưng rất đẹp lại lãng mạn thích hợp cho nhiều cặp tình nhân.

-Này bỏ ra được rồi đó.!!!

Nó đẩy tay hấn ra, chỉ vì lí do hết sức trẻ con mà nó phải tay trong tay với hấn đi vòng vòng cái ngôi nhà này.

Nhỏ và Anh hai nó khoát eo nhau tình tứ vô cùng chỉ vì cái hôm nhỏ bá đạo dưới canteen nên giờ phải như thế để bảo vệ danh dự và không làm mất mặt nhỏ. Nó thấy vậy giả vờ ganh tị đòi giống nhỏ và anh nó nhưng ai ngờ hấn lại điên rồ kéo nó một mạch.

-Cô muốn giống họ mà.!! Hấn nắm chặt tay nhìn nó.

-Nhưng không phải anh

-Chấp nhận sự thật đi..... VỢ,,,... !! Hấn kéo dài từ“vợ” nghe ngọt ơ là ngọt.

-Anh đang hoang tưởng đó ak

-Vợ hư lắm nha, dám nói chồng thế ak!!

-Ấy da... đau đau..

Hấn ngắc mũi yêu nó, làm mũi nó đỏ lên như trái cà chua.

-Anh có biết đau không? Nó vừa xoa vừa mắng hấn.

-Không? Hấn cười nhìn nó.

-Vậy đưa đây?

Nó nói rồi nhảy vào đòi ngắc mũi hấn mới chịu.

Hình ảnh hiện giờ làm mọi người chú tâm đến, các cô gái ở đây mắt to mắt nhỏ nhìn hotboy tình ta tình tứ với cô gái khác làm họ khóc lóc kêu rào. Hết Minh Quân lại đến Thiên Kỳ có bạn gái, thật là tiếc mà.

-Thiên Kỳ? Một chàng trai với mấy người nữa bước đến chỗ nó và hấn.

-Lâu không gặp? Hấn quay sang nhìn họ.

-Bạn gái mày hã Kỳ?

Một chàng trai rất đẹp nhìn nó từ trên xuống, rồi nhìn hấn.

-Ồ...không?

Hấn phân vân ú ớ nói “Không” làm nó có gì đó nhói nhói.

-Vậy giới thiệu cho bạn bè với mày? Cô em xinh quá?

-Là vợ tao.

Hấn chồm tay qua ôm eo nó, làm nó bất ngờ đờ người, không hiểu hấn đang nghĩ cái quái gì?

-Vợ đợi chồng với?

Hấn chạy theo nó, khi tự nhiên đang nói chuyện nó bỏ đi một hơi, không nói gì.

-Anh thôi đi “vợ, vợ” “chồng, chồng” nghe gớm quá.!

Nó quay lại nói còn tỏ vẻ như ghê lẫm lắm ấy.

-Vợ yêu giận ak?

Hấn được nước lấn tới làm nó từ diên trở nên khùng.

-Tôi sẽ giết anh, đứng lại cho tôi?

—————Ta xem nhỏ và anh sao nha.

Nhỏ đi vòng vòng gấp thức ăn mà mắt cứ liếc qua liếc lại tìm ai đó. Anh nói đi một chút nhưng sao lâu quá? làm nhỏ đợi muốn chết tươi giữa bao nhiêu người thế này. Đợi mãi không thấy làm nhỏ lo lắng không biết có xảy ra chuyện gì không? liền đi quanh tìm thì ...thì trước mặt cô là một hiện tượng hết sức choáng váng, Anh ...anh ...đang ôm hôn một cô gái nào đó...

Chuyện, chuyện là thế này... khi anh từ nhà vệ sinh bước ra, đụng phải cô gái làm cô ta té nhào vào người anh, anh có lòng tốt đỡ cô nên không ngờ càng đỡ cô càng xà vào lòng anh. Hiện tượng bây giờ chỉ là anh đang cố kéo cô ta ra, nhưng người ngoài nhìn vào thì tưởng họ đang hôn nhau.

Hiện tại nhỏ thấy thế thì tức giận, anh dám bỏ nhỏ lại để mà mè nheo với cô gái tóc xanh môi đỏ đó, thật quá đáng, mà nhỏ lại không thể hiểu nhỏ đang nghĩ cái gì nữa, có là gì của nhau đâu mà nhỏ quan tâm.

Anh cuối cùng cũng lôi được cái con ma ra khỏi người anh thì bất chợt nhìn thấy nhỏ, anh liền chạy theo khi nhỏ bỏ đi.

-Em sao vậy? Anh nắm tay nhỏ lại.

-Không gì? Nhỏ rút tay ra anh càng nắm chặt hơn.

-Em đang ghen đó ak?

-Không... tôi là gì của anh mà ghen.

-Thật.. em là bạn gái anh

-Anh đùa ak.... giả vờ cũng có mức độ chứ

-Không anh nói thật? Em sẽ là bạn gái anh..!

Anh âu yếm nhìn nhỏ làm nhỏ mặt đỏ hết cả lên.

-Kệ anh!!! Nhỏ quay ra chỗ khác che dấu gương mặt đang ửng hồng của mình rồi bỏ đi.

Thế là anh vừa đuổi theo vừa kệ lại sự việc lúc này, sự nhỏ hiểu lầm.

-Anh nói nhiều quá? đúng là đầu tôm

Nhỏ bịt lỗ tai lại

-Em nói cái gì? đứng lại cho anh?

Thế là có một trận đuổi rượt xảy ra. Mọi chuyện của nó và nhỏ đều được Nhả Nhược và Phương Linh thu vào tầm mắt, Và một kế hoạch to nhỏ được lập ra.

15. Chương 15

Tụi nó đã ra rất xa ngoài ngoại ô của thành phố, nơi tụi nó đóng đô chính là ngoài biển nơi đại dương mênh mông đang ngủ yên trong bóng tối. Ở đây rất đẹp lại lãng mạn đúng là một chỗ thơ mộng dành cho các cặp tình nhân hay người đang yêu. Cũng là nơi yên tĩnh để mỗi con người tìm về quá khứ tìm về cái khoảng lặng ở góc nhỏ nào đó của bản thân.

Nó và nhỏ đang rộng hai tay vươn vai như đón lấy một không khí trong lành từ biển cả, như đang tìm một góc khuất của tâm hồn. Hấn và anh chỉ biết đứng nhìn từ xa với mỗi người một cảm xúc một nhịp đập riêng.

Anh càng nhìn nhỏ, thì càng thấy nhỏ dễ thương, càng cảm thấy tim anh đang đập lỗi nhịp từng giây từng phút, Hình như anh đã yêu nhỏ rồi thì phải? Và dường như nhỏ đã chiếm một vị trí rất quan trọng trong lòng anh, anh lại tự hỏi bản thân nếu một ngày nào đó hình bóng nhỏ không còn ở trước mặt mình thì anh phải làm sao và sống như thế nào?

Còn hấn thì ngắm nhìn nó như một nhiệm vụ của bản thân, hấn cảm thấy có gì đó đang len lỏi trong lòng, cảm giác những tia hạnh phúc đang bắt đầu nảy nở và cảm giác sự lo lắng trong lòng hấn đang lớn dần. Càng nhìn nó, thì gương mặt của một cô gái ngây thơ đang xuất hiện trước mặt hấn. Hấn nhìn thấy hình ảnh Ngọc Mai từ nó, tim hấn đập nhanh với chút gì đó hạnh phúc và hy vọng xen lẫn hận thù. Hấn thật chất muốn nhào tới ôm, giữ lấy con người trước mắt nhưng hấn chợt nhận ra người trước mắt không phải Ngọc Mai mà là nó, Là Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc không phải Trần Ngọc Mai. Cái con người đã bỏ đi hai năm qua mà không một lời nói, một con người đã từng làm tổn thương hấn.

-Mày nhớ tới cô ta?

Anh bỗng quay sang nhìn hấn hỏi làm hấn bất ngờ trước câu hỏi hết sức nhạy cảm với hấn lúc này.

-Không..cô ta đã không còn tồn tại trong cuộc sống của tao.

Hấn có gì đó đau đớn trong lòng vì vết thương năm xưa không dừng lại quay về sau bao năm tháng hấn cố lấp vá.

-Thật? Nhưng tao nhận thấy mày đã yêu em gái tao trong hình bóng của Ngọc Mai.

-Yêu? đối với tao tình yêu, phụ nữ nó không tồn tại.!

Hấn nhìn ra thật xa, một nơi xa xăm không hướng định để cảm nhận thật con người hấn lúc này. Có phải hấn vẫn còn yêu cô ta? hay yêu nó vì nó mang hình ảnh của một người đã từng là tất cả đối với hấn.

-Không yêu? nhưng từ khi nó xuất hiện mày đã thay đổi, cười nói nhiều hơn trước và đặc biệt không còn mang vẻ mặt lạnh lùng.

Câu nói của anh làm hấn chỉ biết cười nhẹ và ánh mắt đang hướng về phía nó, người đã làm tan chảy lớp băng lạnh lùng mà hấn tự tạo ra để quên đi cái thứ không đáng nhớ.

-Nếu mày yêu em gái tao chỉ vì mày tìm được hình bóng lúc trước của Ngọc Mai trong nó, thì tao mong mày hãy làm rõ nó Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc không phải người con gái đã làm tổn thương mày.....Và nếu một ngày cô ta thật sự trở về mày sẽ làm sao? Đừng làm tổn thương nó, tuy bên ngoài nó mạnh mẽ nhưng thật sự nó rất yếu đuối, và cũng đừng làm tổn thương chính mình Thiên Kỳ?

Anh nói một tràng làm những suy nghĩ trong hấn ùa về. “Thật sự nếu một ngày Ngọc Mai trở về thì hấn phải làm sao”

-Hai người tâm tình gì đó?

Nhỏ và nó bước lại gần hai thiếu gia nhà ta làm hấn trở lại hiện tại.

-Tâm tình gì đâu? Anh nheo mắt nhìn nó và nhỏ

-Rụng hết lông mi giờ? Nhỏ

-Em yêu hư quá!! Anh bước lại gần nhỏ kề sát tai nói làm nhỏ nổi hết da gà da vịt

-Hai người kiếm chế một tí được không? Hấn và nó đồng thanh nói

-Ganh tị chứ gì? nhỏ

-Ồ!!.... họ đang ganh tị với mình đấy em yêu!.....!!!!*Anh**

-Được rồi đấy anh hai chị hai của tôi!! Nó

-Làm muốn nôn!! Hấn

-Thôi không nói chuyện với con nít em yêu nhĩ?!! ***Anh**

-Ồ.. phải đấy anh yêu!! Nhỏ

-Vợ yêu..... tụi nó bảo mình con nít kìa?

Hấn chu mỏ nhìn nó.Nó bất ngờ khi lần đầu thấy hấn trẻ con như vậy thì có gì đó rất hạnh phúc.

-Chồng yêu.....tụi nó còn nhỏ mà?

Nó má to má bé nhìn hấn cực kì đáng yêu.

@#\$\$\$\$#\$\$\$\$\$\$\$\$#\$\$\$\$\$....

Tụi nó cãi nhau y như con nít đấy chứ? Nhưng trong lòng mỗi người ai cũng đang có thứ gọi là hạnh phúc len lỏi,, đang ngự trị!! Thật sự hạnh phúc của họ sẽ đi về đâu khi sóng gió đang bắt đầu kéo đến.... Họ có thể tìm được nhau hay không?

16. Chương 16

Tối hôm sao tụi nó đã bình an trở về thành phố yêu dấu của mình. 12h đêm cái thời điểm đáng lẽ ai ai cũng chìm vào cuộc hành trình bên chiếc giường ấm áp. Nhưng từ khi trở về anh là người không tài nào ngủ được mỗi lần nhắm mắt lại nhìn thấy hình ảnh đáng yêu của nhỏ.Lòng anh cứ rộn ràng, pháo hoa, pháo bông linh đình.

-Không lẽ mình.....mình bị...bị... cô ta bỏ bùa ta?

Anh tự quơ tay múa chân, suy nghĩ ác cho nhỏ không.

“Mình yêu cô ta à? phải không? yêu nhỏ đó à? cô ta không đẹp? đúng! sao mình lại yêu? trời ạ? điên điên..... ta rồi”

Anh vò đầu bứt tóc, rát chân lên trán phân vân. Giờ trông anh còn hơn cả ma nữ là đằng khác.

-Gì vậy ba? đầu dây bên kia ngáy ngủ lên tiếng.

-Kỳ? tao điên mất?

-Mày đi mà điên một mình ,,,” tao muốn ngủ? Hấn tức tối quát to

-Mày muốn mai không gặp lại tao không? Anh nói có vẻ hơi giận dỗi.

-Haizzzz..... gì má?

- Tao có chuyện nhờ mày? Anh hôn hở trong mà đen của bóng tối.

-Gi? nói nhanh tao ngủ?

-Giúp..... tao tỏ..... tình?

-What?

-Tao muốn tỏ tình với Tiểu Anh?

Anh hét lớn làm hấn phải để điện thoại ra xa không thôi đi tông cái tai.

-Cai gì? hahahhaa

Hấn ngồi bật dậy như đang nằm mơ thấy một cơn ác mộng khủng khiếp, rồi lại ôm bụng cười sặc sụa làm anh tức tối.

-Cười gì? mày muốn chết?

-Không? nhưng khỏi tỏ tình, không ai dám yêu mày đâu?hahaha

-Mày.....mày..... giờ sao? Anh thật sự đang nóng muốn xác sinh

-Bớt nóng. ok... tao chuẩn bị ày?

-Vậy phải được hơn không?

-Mẹ? tao ngủ?

Hấn cúp máy chuôi mình ngủ tiếp với giấc mơ thiên đường của mình.

Anh cứ cười mãi không ngưng, mong trời mau sáng để còn thực hiện cái nhiệm vụ cao cả cho bản thân mình.

Bình minh bắt đầu hé mở sau một đêm chìm vào bóng tối. Khung cảnh hôm nay hết sức quyến rũ làm ai đó nóng nóng cứ đi đi lại lại dưới nhà mái.

-Em gái..... nha.....nha?

Nó mới vừa bước khỏi phòng đã bị anh hai nó làm phiền cứ đi theo nài nỉ nó giúp anh mãi.

-Tại sao em phải giúp anh chứ?

Nó chu mỏ lên tay trống nạnh nhìn anh thách thức.

-Đi mà em gái yêu..... quý?

Từ” yêu quý” anh kéo dài, ngọt ngào hết sức.

-Được rồi ông hai?

-Nha ..nha.... em đồng ý giúp anh rồi nha?

-Điều kiện?

Nó được cơ hội thơm tho thể này mà không đòi hỏi gì thì phí quá.Lên thừa dịp lần tới luôn.

-Được.. em muốn gì cũng được.

-Hấn sợ gì nhất?

Nó cười gian manh nhìn anh hai yêu hơn chữ quý của nó đòi hỏi.

Anh đành nhắm mắt phản thẳng bạn thân của mình mong rằng hấn thông cảm cho Anh chỉ vì sự nghiệp hết sức to lớn (mê gái phản bạn thì đúng hơn)của Anh mà đành tiếc lộ điều cơ mật về hấn.“”Thôi thì đành chịu thiệt một chút nha Thiên kỳ, tao sẽ bù đắp lại“” Anh nhìn nó gian manh mà cầu mong thẳng bạn mình còn nguyên vẹn.

Tại trường A.M hôm này lại yên bình hơn mọi ngày không còn ồn ào bàn tán xôn xao chuyện hotboy có bạn gái nữa, mà lại nổi lên một cơn sốt khác đó là...là trường lại có 1 hotboy và 1 hotgirl mới sẽ chuyển đến học, và ước nguyện của họ là cầu mong sẽ không như hotboy Thiên Kỳ và Minh Quân đồng loạt lại có bạn gái.

-Mày làm xong chưa? Anh mắt nhìn nhỏ không rời mà mở cứ oa oa oa.

-Dạ.. xong rồi cha?

-Mày đúng là bạn tao Kỳ ak? Anh cười hahaha vỗ vai hắn.

-Điên..... mày yêu Tiểu Anh thật ?

Hắn hơi nghi ngờ nhìn anh rồi dấy đưa mắt liếc nhìn nó ngoài hành lang.

-Ừ! và không thể mất được?

Hắn nhìn và cảm nhận được thằng bạn mình đã tìm được tình yêu thật, hắn cũng thấy vui, mong Tiểu Anh cũng sẽ yêu thằng bạn mình thật lòng và không bỏ rơi Minh Quân giống như Ngọc Mai đã từng bỏ rơi hắn.

Hắn lại nhìn nó nhìn thân hình bé nhỏ của nó ngoài hành lang mà người nặng trĩu nỗi đau. Ngọc Mai đây là cái tên mà hắn có thể nói được khi mỗi lần nhìn thật sâu vào nó, không phải vì nó giống Ngọc Mai mà chỉ là tính cách của nó rất giống. Mỗi lần anh tiếp xúc với nó , nó lại mang cho anh một thứ gì đó rất mãnh liệt, một chút bình yên và anh thấy được con người thật của mình khi ở cạnh nó cũng như những năm tháng bên Ngọc mai.

Thật sự đối với hắn nó là gì? người thể thân? hay là một phần không thể thiếu của hắn.

(m.n cho ý kiến hay góp ý gì cho tg nha?)

17. Chương 17

sau một buổi chiến đấu với sách vở thì cuối cùng cái giờ thiên liêng nhất cũng đến. Vừa ra nó đã nhanh tay lẹ chân kéo nhỏ đi không thương tiếc.Nó xoay nhỏ vòng vòng hết hàng này đến hàng khác.

-Phù....phù.... một chết ta rồi?

Nó thở hồng hển như heo cùng với cả tá quần áo mà khó khăn lắm nó mới lôi về được.

-Mày làm trò gì vậy?

Nhỏ nhìn con bạn khinh khinh của mình mà khó hiểu” không lẽ nó bị ma nhập ta?”

-Nhanh.....lẹ...mau...

Nó đẩy nhỏ vào phòng thay đồ rồi quăng cả đồng đồ cho nhỏ bắt nhỏ thay cho bằng sạch.

Hơn một tiếng nó ngồi xem nhỏ trình diễn màn thời trang mà nó cứ rụt lên rụt xuống.Không phải vì nhỏ mặc không đẹp mà chỉ vì nó muốn trêu nhỏ tí nên cứ bắt nhỏ chạy ra chạy vào nhìn mà đáng thương.

-Chà....chà.... đẹp ta?

Nó lắc đầu tay trở cằm nhìn nhỏ xét nét.

-Con điên..mày điên ak?

-Điên thua mày.?

-Con này? điên rồi?

-Tao tìm chồng ày mà còn chửi tao?

-Chồng gì?

-Đi rồi biết?

Nó kéo nhỏ ba chân bốn cẳng chạy đi, để nhỏ ú ớ không hiểu mô tê gì?

Màng đêm cuối cùng cũng mệt nhọt buông xuống bao chọn mọi vật. Anh từ lúc chiều đến giờ thấp thỏm không yên cứ lo lo không biết nên thể hiện như thế nào để nhỏ đồng ý.

-Kỳ tao ..tao... sợ?

-Haha.. đại thiếu gia sát gái mà sợ tỏ tình hã trời?

-Chớ trước giờ toàn gái tỏ tình... có bao giờ tao đi tỏ tình đâu

Anh nhìn mình trong gương mà tự tin thành tự ki với sắc đẹp trời phú ban cho, mà anh cứ suy nghĩ mãi” tại sao tỏ tình lại khó vậy ta? Trước giờ toàn gái nó theo nên chả phải lo nghĩ gì? Giờ lại thấy rồi tích mù đi được, không lẽ ở cạnh thằng Kỳ lâu ngày có vấn đề về giới tính? Phải xem lại mới được?”

-Muốn tỏ tình với tao à?

Hắn nhìn anh cười gian tà làm anh muốn rùng rún lần hai, khi tâm sự của mình bị thằng bạn nhìn thấy trắng trợn.

-ẶC... tha cho con cha

-Cứ tưởng mày yêu tao chứ ? hahhaa

-Thằng khùng.. gái chết hết tao cũng không yêu mày! Đừng ở đó mà tưởng bở

-Vậy à? Em sẽ đợi anh bị đá trở về.

-Mày.....không nói chuyện với mày!

Anh nói rồi đi một hơi làm ai đó ở trong phòng cười muốn xỉu xỉu khi lần đầu tiên thấy thằng bạn của hắn trông ngu ngu ra phếch.

Nhỏ được nó đưa đến một căn biệt thự rất đẹp rồi biến đâu mất tâm, nhỏ vừa sợ lại hiếu kỳ với khung cảnh trước mắt,nên đẩy cửa vào thử thì sém té xỉu. Trời ạ! Bên trong này thật đẹp như một lâu đài của công chúa vậy? Với rất nhiều nền xếp thành hình trái tim dưới đất với hai chữ QA(Minh Quân và Thảo Anh ấy mà) lồng vào nhau cứ chớp nháy,lúc ẩn lúc hiện , rồi lại hoa hồng Làm tim nhỏ đập liên hồi, lại cảm động trước cảnh lãng mạn như vậy, “chắc đây là mơ chẳng?” nhỏ tự trấn an mình.

Nhỏ nghe thấy có ai đó đang bước đến bên cạnh theo phản xạ nhỏ quay lại thì bắt gặp hình ảnh quen thuộc. Anh đang đứng đối mặt với nhỏ rất gần rất gần.Trong phút giây đó tim của cả hai đang rộn rã pháo bông pháo hoa linh đình.

1s

2s

3s.....

Nhỏ thấy không ổn lại ngượng ngừng liền quay sang chỗ khác tránh ánh mắt của anh.

Anh cũng đang điều chỉnh nhịp tim rồi từ từ quỳ xuống đất, tay nâng bó hoa hồng bên trong là chiếc nhẫn lấp lánh chiếu gọi khắp màn đêm

-Anh yêu em.... Làm bạn gái anh nha?

Anh từ tốn nói rồi nhìn nhỏ với mong muốn nhỏ quay lại và chờ đợi câu trả lời.

Nhỏ đơ người ra trước hành động của anh ,nhỏ không tin rằng anh lại nói lời yêu nhỏ, có phải đây là sự thật hay nhỏ đang tự mơ mộng ảo tưởng.

-Tiểu Anh em đồng ý chứ?

Dường như anh đang rất nóng lòng với câu trả lời từ nhỏ, thật sự anh không còn đợi được nữa dù chỉ là một giây điều đó làm anh rất khó chịu.

-Anh.....đang đùa ư? Một người như anh sao có thể yêu em? Không ...không đời nào?

Nhỏ nói mà có gì đó ghen lại, thật sự là vậy mà, làm sao có thể tin được một thiếu gia lăng nhăng, nhiều gái đẹp theo anh như vậy anh còn không màng đến thì làm sao có thể ... có thể nói lời yêu nhỏ.

Anh đứng dậy nhìn tấm lưng nhỏ nhắn của nhỏ mà có chút xao xuyến, giờ anh không còn nghĩ gì được nữa, chỉ biết giờ anh cần nhỏ rất cần nhỏ. phút trước anh ôm nhỏ từ phía sau như thể không muốn người trước mặt biến mất.

-Anh không đùa... anh không cần biết điều gì cả? anh chỉ cần biết nếu một ngày không có em cuộc sống của anh không còn ý nghĩa.” anh yêu em và cần em”

Anh xoay người lại, nhìn nhỏ rồi kéo nhỏ bước vào hình trái tim dưới đất với muôn ngàn cây nến đang rực cháy như là dẫn nhỏ bước vào trái tim anh vậy. Anh quỳ xuống tay nắm lấy tay nhỏ, tay cầm chiếc nhẫn chính tay anh đặt làm bên trong còn khắc chữ QA

-Vương Thảo Anh em có đồng ý bước vào cuộc sống của Nguyễn Hoàng Minh Quân anh không?

18. Chương 18

Trong màn đêm đầy lãng mạn, gió về với mây, cây lặng lẽ bên lá mọi thứ như đang ngủ yên với hạnh phúc nhỏ nhoi của tạo hóa.

Tại bóng tối khi đó có hai người đang yên lặng để cảm nhận trái tim của nhau. Dường như giờ đây thời gian đang bắt đầu trôi chậm lại để níu kéo ai đó.

-Em..... đồng ý.. nhưng....

Anh nhíu mày căng thẳng nhìn nhỏ, tim anh đập lồi một nhịp trông chờ câu nói gian dối của nhỏ.

-Anh phải đeo nhẫn cho em trước đã?

-Ừ..Ừ...

Sau câu nói của nhỏ anh vui mừng không sao tả nổi, ôm nhỏ quay vòng vòng làm nhỏ chóng cả mặt hoa cả mắt. Nhỏ rất vui và hạnh phúc vì cuối cùng anh cũng là người nói yêu nhỏ trước, thật sự nhỏ cũng không biết từ khi nào mình đã yêu anh.

Trước sự hạnh phúc bé nhỏ của hai cặp này thì đằng sau cánh cửa kia là một cặp oan gia chuyên quậy phá đang rình rập phía sau.

-Anh xích..xích... ra coi?

Nó chen lấn, đẩy đẩy hẳn. Nhìn con nhỏ bạn đáng ghét và anh hai của nó tình tứ mà nó tủi hết sức, ước gì bên cạnh nó là chàng hoàng tử thì hay biết mấy, nhưng mơ ước chỉ là ước mơ thôi. Vì bên cạnh nó là cái đồ xấu xa, điên rồ tên Thiên Kỳ chứ chả phải hoàng tử nào.

-Cô yên nào?

Hắn cũng không kém nó đẩy nó muốn nhào người ra ngoài. Mà công nhận là nó và hẳn nhiều chuyện thật, bất chấp sự sẵn lòng của mấy anh bạn muối và khúc nhạc mà ngày nào nó cũng nghe.

-Đồ sao chổi... ra coi?

-Con heo này? Có yên không?

-Ai heo chứ? Nhìn lại anh đi ĐỒ SAO CHỎI..

-ĐỒ....HEO...cô bảo ai sao chổi hả?

-Ấy da.....cô/anh

Cứ người này đẩy qua người kia, cuối cùng là ôi thôi..... hai đứa nó ngã lẫn quay ra với tư thế hết sức bá đạo, nó nằm trên anh nằm dưới, thấy mình hổ nó bật dậy tiện tay tiện chân đấm đá hấn vài cái, làm hấn mặt mâm nhìn nó.

Hai người này đúng là đồ phá đám thật mà, khung cảnh đang lãng mạn đã bị hai cặp này phá cho không còn ra gì nữa, còn làm kì đà cản trở nhỏ và anh đang đang,,,,

-Hi..Hi... hai người cứ tiếp tục..

Hấn và nó đồng thanh đáp,khi biết mình quá ư là vô duyên nên cười cười cho qua làm hai người kia trợn trắng mắt nhìn nó và hấn.

-Vui quá hen?

Anh và nhỏ đồng thanh nói , đúng là hai cái người này mà, ở cạnh nhau là toàn cãi nhau như chó với mèo vậy, lại dám phá đám lúc này cơ chứ , làm....làm anh chưa kịp hôn nhỏ... haizzzzz

-Đâu phải tại tao đâu? Tại hấn chứ bộ.

Nó chỉ chỉ hấn cứ như mình là người vô tội (vô số tội thì có) chả có liên quan gì nó.

-Gi? Tại đầu heo cô thì có?

-AAAAA,,, anh mới là đầu heo..... đồ SAO CHỐI..

Nó tức tối dậm chân dậm tay. Trông nó vậy mà heo ư? điều đặn và chuẩn mà? chắc hấn lọt tròng rồi? nó thâm nghĩ.

-Đầu heoHấn cũng chẳng thua gì vô tư đến mức đầu võ mồm với nó luôn.

-Sao chối,,,sao chối.....sao...chối

-Đầu heo....đầu heo....đầu heo..

Trong khi cuộc đấu võ mồm kết thúc thì hai cặp kia đã bốc hơi đâu mất tiêu, Để lại một người đầu heo,một người sao chối ú a ú ơ,,,như mèo gặp nước.

-Tại đầu heo cô mà họ đi mất tiêu rồi kìa?

-Tại Sao chối như anh thì có...đi đâu tìm họ giờ?

-Tìm chi? Đi chơi đi đầu heo

-Không.....buông tôi ra.. đồ SAO CHỐI.

19. Chương 19

Nói không đi là thể nhưng đến khu vui chơi rồi thì...ôi thôi . Nó quay anh như con lật đật hết chỗ này đến chỗ khác,hết chơi trò này lại trò khác, mà cũng lạ trò nó chơi toàn là cảm giác mạnh không à. Làm hấn sợ nó luôn.

-Haizzzzz...đã quá

Nó vờn vai thích thú với khối trò chơi ở đây,mắt thì đảo lung tung nhìn nhìn ...

-Đúng là heo.Bảo không đi mà thể đấy

Hắn mệt muốn đứt hơi thở lên thở xuống thế mà nó lại vui vẻ thế đấy? đúng là hắn sai lầm khi đưa nó đến đây mà.....”Haizzzz.....Thiên Kỳ ơi là Thiên Kỳ? không ngờ có ngày mày ra nông nỗi này?” Hắn đập đập vào đầu mình(Ngu ghê chưa), tóc tay quần áo thì cứ như mới đi chiến trường về.

-Kệ tôi.....Qaaaaaaa.....dễ thương quá.

Nó chạy lại cái quán đằng trước mắt trở ra nhìn con gấu bông to trà bá trong tiệm.(Tiểu Anh: To gì mà to,nhỏ hơn lỗ mũi. T/G: Hơ..hơ..đó là chuyện của em chị ạ?...về...về...chạy lẹ)

-Chả có gì đẹp.

-Anh đui mà, sao thấy.

-Cô....

-Cháu thích nó à?

Ông chủ tiệm hiền từ hỏi nó.Ngắt ngang cuộc chiến tranh võ miệng của hắn.

-Dạ..ông bán cho cháu nha.

Nó mắt nhìn ông long lanh,tay xoa xoa trông như con nít con bắt được thứ gì đó quý giá lắm.

-Ông không có bán.Nhưng nếu cháu có thể ném vào cái đó,thì nó là của cháu.

Ông chủ tiệm chỉ tay vào mấy cái lỗ nhỏ phía trước nhìn nó cười.

-Cô điên à? Đi tôi mua cho.

Hắn kéo nó đi nhưng không có tác dụng, nó cứ như khúc gỗ nhìn nhìn con gấu đó mà chả thèm nghe hắn nói gì?

-Mi sẽ là của ta.

Nó xoắn tay áo.. lấy trái banh mili ném lung tung .Rầm..Rầm...Bốp..Bốp..và kết quả là chả trúng . Hắn thì khoanh tay đứng nhìn nó đầu vào đầu mà còn phá banh cái tiệm của người ta luôn.Hắn trở mắt nhìn nó mà bùm miệng cười đau bụng.Trời ạ....nhìn nó bây giờ đáng yêu phết, không khác gì con điên.

-Chỉ còn lại một trái thôi cháu à.

Ông chủ nở nụ cười cổ vũ nó. Mà lòng đau khi chứng kiến cái tiệm đáng yêu của mình,cỡ bãi rác.

-Daaaaaaaaaaaa.....sao không trúng...chỉ còn một trái ..huhuhu

-Đầu heo...đưa đây một cô quá?

Hắn cướp lấy quả banh trong tay nó ,ném một cánh nhẹ ngang vô cùng và..

1s

2s

....

-Aaaaaaa trúng rồi?

Nó nhảy lên ôm lấy cô hắn, rồi quay về nhận phần thưởng con gấu bông to tướng trong mắt của mình mà không hay biết mình đã có hành động gì?

-Chàng trai..khá lắm đấy

Ông chủ tiệm nhìn hắn khen ngợi, thật là rất lâu rồi ông ấy không tìm được người vô tư đến mức không cần tập trung mà cũng ném trúng, tài thật là tài mà?

-Tiệm chú có phần quà đặc biệt dành cho đôi tình nhân. Hai cháu....

Ông nhìn nó rồi nhìn hắn dò xét.

-Chồng yêu?

Nó chạy lại ôm tay hắn dụi dụi vào lòng, tình tứ hết biết luôn.

-Cô làm trò khỉ gì thế? Ma nhập à?

Hắn khó hiểu nhìn nó. Gì chứ chỉ vì phần quà chẳng đáng bao nhiêu mà nó có hành động hết sức kì lạ này? Hắn thật điên với nó mà.

-Anh nhập vai giùm tôi cái.

Nó liếc xéo hắn.

-Cô đâu thiếu tiền? Cần chi mấy cái này?

-Kệ tôi. Tôi thích thế.

-Quà của hai cháu đây? Là nhân cặp đây? Chúng nó là một đôi vì thế không thể thiếu một đầu nha? Chúc hai cháu hạnh phúc.

Ông nói mà nó cứ thờ ra chẳng hiểu có ý nghĩa gì, tưởng lại được gấu ai dè....? Nhìn thấy nó ngu ngu hắn liền hiểu ra nó là người khôn ngu thất thường mà, liền đeo nhẫn vào tay nó. Ông chủ tiệm thấy thế thì gật gật đầu có vẻ hài lòng lắm.

-Vợ ơi? Đi về nào

Anh lôi nó một hơi đi. Nó như nhớ ra cái gì đó liền ngừng lại. Chìa tay ra.

-Gì vợ.

Hắn khoanh tay trước ngực nhìn nó.

-Trả nhẫn cho tôi

-Này à? Mơ đi cưng.

Hắn dơ tay, chỉ vào chiếc nhẫn đang chiếu lấp lánh. Mà công nhận nó được khắc tinh tế thật, không khác gì hàng cao cấp đâu nha.

-Nó là của tôi mà. Anh cần nó làm gì chứ.

-Thế cô trả con gấu đó cho tôi đi?

Hắn cười gian tà nhìn con gấu to trà bá mà nó ôm trong tay.

-Không.... Cái đó và cái này là của tôi.

-Cô hoang tưởng à? Tôi thích nó và nó là của tôi. Không phải cô cũng có đó sao?

Hắn nhìn chiếc nhẫn trên tay nó mà thâm cười. Nó cũng dơ lên nhìn chiếc nhẫn trong tay nó mà ngạc nhiên. Chẳng biết nó ở trên tay mình lúc nào.

Trước sự không cảnh giác của nó anh bước đến và....

-Trả gấu..gấu.. tôi đây

-Nếu vợ yêu bắt được chồng.

Nó chạy theo và đành lại. Hai người cứ nắm tay nắm chân nhau mà co mà dặt, làm mọi người xung quanh nhìn tụi nó chỉ biết bùm miệng cười cặp đôi trẻ con này.

-Ngọc Mai.....

Bỗng anh buông ra và chạy đi như đang tìm kiếm hình bóng ai đó. Rõ ràng hắn nhìn thấy Bảo Ngọc nhưng sao giờ không thấy. Không lẽ là ảo giác.

Mà tại sao hắn phải quan tâm chứ? Không thể là cô ta được? Kẻ phản bội? Hắn bối rối trong cảm xúc trước một loạt người đi đi lại lại, mắt vẫn cố gắng tìm kiếm trái tim hắn đang rỉ máu. Nỗi hận thù, căm phẫn ngự trị hắn lúc này.

-Anh sao vậy?

Nó lo lắng hỏi hấn.và cảm thấy sợ hãi trước con người trước mặt, hấn rất đáng sợ chưa bao giờ nó nhìn thấy sự lạnh lùng đến như vậy trên gương mặt hấn, lạnh hơn cả lúc hấn ở trường. Nó nhìn được sự yêu thương, khát khao và cả nỗi hận của hấn dành cho ai đó

-Không gì?

Hấn lấy lại bản chất do bản thân hấn tự tạo ra.Một thứ mặt nạ lạnh lùng để che bớt cái bí mật trong hấn. Hấn bước từng bước, nó bước theo sau mà lòng đầy dấu chấm hỏi,Nó không hiểu cái hành động và gương mặt lúc này của hấn. Nó quen hấn cũng lâu nhưng chưa từng biết gì về hấn. Nó thật sự muốn biết nhiều hơn về hấn,muốn hấn chia sẻ cảm xúc với nó.

- Ngọc Mai là ai?

Nó ngừng lại nói nhí nhí, rồi lại bưng tỉnh ngỡ ngàng trước câu hỏi của nó, sau nó lại hỏi vậy? Ngọc Mai là ai cũng có liên quan gì nó đâu? Sao lại cần quan tâm? Nó thờ người tự suy nghĩ về hành động của mình.

Hấn cũng khựng lại rồi quay lại nhìn nó, một ánh mắt vô cùng đau khổ,ánh mắt chứa nhìn tình cảm , mà không biết dành cho ai?

-À...có lẽ anh bị cô ta đá chứ gì?

Nó hết sức vô từ trước câu nói ngỡ ngàng của mình mà không biết câu nói đó vô tình đụng đến nỗi đau của hấn.

-Liên quan gì cô? Tôi không cho phép cô nhắc đến cái tên Ngọc Mai trước mặt tôi.

Hấn quát nó.

-Anh có cần phải lớn tiếng thế không?

Nó quay mặt ra chỗ khác,với cụt tức nghẹn họng,” chỉ vì cái tên đó mà hấn lớn tiếng quát nó thật quá đáng mà,nó chỉ muốn quan tâm hấn thôi.Có gì sai chứ?”

-Xin lỗi.

(M.n cho ý kiến..t/g sẽ ra chap đều đều nha.)

20. Chương 20

Hấn đưa nó về rồi phóng xe đi luôn không một câu chút nó ngủ ngon hay gọi nó vợ này vợ nọ ,khiến nó không biết tại sao có chút không được vui, vất cái mặt măm vào nhà.Vừa vào tới thì đã nghe thấy tiếng cười sặc sụa của ai đó.

-À..mày về rồi à?

Nhỏ ngồi xem hoạt hình với Anh mà cười lên cười xuống

-Em gái yêu,đi chơi vui không?

Anh nhìn cô em gái yêu quý vừa mới đi chơi với thằng bạn chết bầm của mình về mà trêu nó.

-Vui con khỉ

Nó trù ụ mặt mải ngồi xuống tu hết ly sữa của nhỏ.

-Ai ăn hiếp mày,,tao cho nó gặp anh Diêm Vương đẹp trai luôn?

-Nói đi anh hai chém nó.

Nhỏ và anh múa đầu múa kiếm trước mặt nó. Nhìn mặt đáng sợ kinh khủng(mặt gì mà kinh...mặt ngu muốn chết)

-Thiên Kỳ?

-Hã

Anh và Nhỏ mồm chữ O nhìn nó yếu xìu.

-Sao? Xử đi

Nó ngã lưng ra ghế, mệt mỏi.

-Thôi tao chịu.

-Ai chứ hần thì anh bó tay

Nhỏ và anh bó toàn thân với cái tên ‘Thiên Kỳ’

-Sao lúc nãy hay lắm mà?

Nhỏ và anh cười trừ nhìn Nó mà thương hết sức.

-Hai người có cần dính chùm vậy không?

Nó mắt vẫn nhắm mà mồm thì oa oa mắng cặp không biết điều này. Mới tỏ tình hồi chiều mà giờ đã dính nhau như thế đấy, làm nó nghĩ đến hần mà tức, người ta ở cách nhau hạnh phúc thấy sợ, còn nó và hần đụng cái là không hết chuyện để cãi. Haizzzz..

-Kệ anh/ tao.

Nhỏ và anh đồng thanh nói.

-Con Khỉ? À mà Ngọc Mai là ai? Anh hai.

Nó hơi tò mò, lại hiếu kì với cái tên đó. Nó nghĩ là anh hai nó sẽ biết được nhiều về chuyện này nên nó liền hỏi đại.

-Em nghe cái tên này ở đâu.

Anh hơi nheo mắt nhìn đứa em gái mình hoài nghi.

-À...À... hần vô tình nhắc đến...

Nó gãi gãi đầu nói nhí nhí, Nhỏ hiểu tính nó nên chỉ cười cười gian tà. ;;chắc là ghen đây” nhỏ nghĩ

-Không ngờ Thiên Kỳ vẫn không quên được.

Anh buộc miệng nói làm nó ngỡ người chả hiểu. “chưa quên” là sao ta, rốt cuộc Ngọc Mai là ai? Có quan hệ gì với hần chứ, là bạn gái hần à? Mà sao hần lại có gì đó hận cô ta? mà thật ra chuyện này là sao? Trong nó với muôn ngàn dấu chấm hỏi về hần, giờ nó mới cảm nhận mình có gì đó lạ lạ với hần, lại muốn biết nhiều chuyện riêng tư của hần. Nó cũng chả hiểu mình đang làm gì.

-Đừng nói với tao mày yêu Thiên Kỳ nha?

Nhỏ cắt ngang dòng suy nghĩ của nó.

-Không dám đâu.

Nó mặt đỏ cả lên, ngại ngần quay đi, nó không ngờ nhỏ bắt được suy nghĩ của nó.

-Thật? có cần tao giúp không em chồng.

-Mày mơ à? Không cần.

-Em có muốn biết chuyện giữa Ngọc Mai và Thiên Kỳ không?

Anh chen vào, hơi phân vân có nên nói cho nó biết toàn bộ quá khứ của Thiên Kỳ không? Anh lại sợ, sợ cái gì đó không rõ ràng, cứ mờ ảo chả biết anh đang sợ điều gì?

-Mày muốn biết thì đi mà hỏi hần.

Nhỏ chu mỏ lên thách thức nó.

-Xí....chả liên quan gì tao

Nó giận dữ, dậm chân Rầm Rầm bước lên lầu. Nói thật nó rất muốn biết nhưng vì xỉ diện hảo của mình mà đành thôi vậy.(đã nhiều chuyện mà còn bày đặt xỉ diện này nọ cơ)

-Sao em không cho anh nói?

Anh nhìn nhỏ, biết nãy nhỏ cố tình nói vậy để không cho anh nói chuyện của Thiên Kỳ cho nó biết,

-Em nghĩ tốt nhất nên cho nó tự tìm hiểu. Có lẽ Bảo Ngọc đã yêu Thiên Kỳ rồi.

Nhỏ cười dịu dàng trong lòng anh. Trải nghiệm sự ấm áp và an toàn khi được vòng tay của anh bao lấy. Nhỏ cảm thấy rất hạnh phúc

-Em đúng là nhiều chuyện mà.

Anh xoa xoa đầu nhỏ.

-Xí.... À mà Ngọc Mai là ai vậy?-Trời...bó tay với em.

@@@#\$\$\$\$\$.....

Trong khi anh kể toàn bộ sự tích của hấn thì nó đã lặn ra giường mà ngủ như heo.Nhưng trong đầu nó vẫn cứ xuất hiện hình ảnh lúc chiều cùng hấn đi chơi rồi lại cái tên Ngọc Mai đó,làm nó nhắm rồi lại mở. Rồi tự độc thoại một mình trong bóng tối.

Hấn thì sau khi về nhà, đồ đạc bị hấn hất, ném nằm lăn lóc dưới sàn nhà lạnh lẽo. Ngọc Mai cái tên mà hấn kinh tởm nhất. Lúc hấn cần nhất người bên cạnh thì cô ta bỏ rơi hấn. Hấn yêu cô ta hơn cả bản thân hấn sẵn sàng làm bất cứ điều gì? Không ngờ cuối cùng cô ta lại phản bội hấn đi theo người khác. Hai năm hai năm hấn đã phải tự sống tự vụt dậy,tự tạo ình con người lạnh lùng nhất có thể, thử hỏi bị người mình yêu nhất,tin tưởng nhất phản bội thì sẽ ra sao? Hấn chỉ biết rằng tình yêu và phụ nữ đối với hấn giờ chỉ là trò chơi . Thích thì đến không thích thì thôi, dù gì cũng là vui qua đường thôi mà. Chả quan trọng gì?

21. Chương 21

Buổi tối đó ở một quán bar có hai con người đang cãi nhau gì gì đó. Trong quán um xùm là nhạc và những đĩa lẳng lơ nhảy như kiểu lươn bò trên thớt.

-Mày đừng làm quá.

Phương Linh nhấp nhấp ly rượu rồi thông thả nhìn Nhả Nhược đang tu ừng ực trai rượu.

-Mày không giúp thì thôi? Đừng nói nhiều.

-Kệ mày? Tốt nhất đừng làm quá, không thôi hậu quả gì mày biết rồi đó?

Phương Linh ôn tồn khuyên ngăn nhỏ bạn không biết lượn sức mình. Nếu để hai anh nhà ta biết Nhả Nhược có cái suy nghĩ ngu ngốc này thì cuộc đời nhỏ sẽ tiêu.

-Tao biết? không cần mày nhắc..... Tại con Bảo Ngọc mà giờ trong mắt Minh Quân tao không còn chỗ đứng? Lại còn giám dụ dỗ anh Thiên kỳ,đúng là loại đàn bà lẳng lơ.(Chị là tấm gương chứ đâu) Rồi tao sẽ cho nó biết tay.

Nhả Nhược cười lớn với ý định hoàn hảo của mình.

-Mày càng làm vậy Minh Quân càng ghét mày hơn? Cái không thuộc về mình thì thôi đi?

Phương Linh hôm nay chả biết ăn phải giống gì cứ triết lý lôi co với Nhả Nhược làm cô ta có vẻ không được vui với những lời Phương Linh vừa nói.

-Tao không cần biết.

Nhả Nhược nói rồi ,đứng dậy đi một ra khỏi quán bar với sắc khí không mấy vui vẻ.

Trong con hẻm gần đấy, Nhả Nhược vô tình chạm phải một người ăn mặc khá thiếu vải, vì trời tối nên chẳng nhìn thấy được mặt mũi gì.

-Tôi sẽ giúp cô làm cho Bảo Ngọc biến mất ?

Người bí ẩn đó vô tình lên tiếng đề nghị Nhả Nhược.

-Cô là ai? Có quyền gì chứ?

Nhả Nhược vì có chút rượu nên lão đảo muốn té.

-Không cần biết tôi là ai? Cô tưởng dựa vào bản thân cô sẽ làm được chuyện đó?chỉ có tôi mới có thể giúp được cô thôi Nhả Nhược

Cô ta cười lớn âm thanh vang vọng cả bầu trời.Trong giọng nói có chút gì đó đáng sợ. Nhả Nhược hơi dờ người"" tại sao cô ta biết tên mình? thật là một người kì lạ?" Tuy hơi nghi ngờ nhưng có người giúp một tai thì còn gì bằng.

-Giúp thế nào?

-Chỉ cần nghe theo tôi.

-Được.

Sang hôm sau anh hai nó đã đi từ sớm để đón nhỏ đi học,còn nó thì nằm nướng trên giường đến gần 8h mới chịu lết xác đến trường. Nó đã suy nghĩ và quyết định phải khai thác bằng được mối quan hệ giữa hấn và cái..cái...gì..gì.." Ngọc Mai"gì gì đó

Nó đến trường cũng là lúc người ta học xong tiết 2,thế mà nó chẳng thấy hấn đâu, không hiểu sau hấn hôm nay mất tích, không thấy đi học,nó bắt đầu cảm thấy lo lắng điều gì đó.Muốn hỏi anh hai nó, nhưng lại sợ nhỏ và anh chọc nên thôi luôn.

Ngày hôm đó nó như người mất hồn, không nói không cười, còn cái bàn dưới nhỏ và anh thì cười nói toe tét hết cái nhau lại ầu ỹm thấy mà ham.

-Mày không hỏi Thiên Kỳ đang ở đâu à?

Trên đường ra về nhỏ cố ý hỏi nó.

-Hấn ở đâu kẹ hấn,chả liên quan gì tao.

Nó tung tăng trên đường bước từng bước nặng nhọc, mặt thì buồn hiu.

-Mày không biết giữ, mất chồng như chơi nha con

-Chồng con gì ở đây...điên

Nó bịch nỏ tay chạy đi,nó biết nhỏ sẽ không để lỡ tai nó yên nên đành chuồn vậy.

-Thiên Kỳ ở bar xx...ở bar xx đó nha.

Nhỏ nói vọng theo, nó nghe thấy mà cứ giả vờ bịch chân bịch tay như thế" ta đây chẳng nghe gì hết nha"

Nó không về nhà mà chạy nhanh đến quán bar nhỏ nói, hôm nay nó không được cãi nhau với hấn, không được thấy hấn, nên thấy thiếu thiếu.Vừa vào bar nó đã nhìn thấy hấn trong phòng, đang ôm con đười ươi nào đó, lại còn hôn hít, tay thì sờ soạt, (trời ạ có cần lộ liễu vậy không) nó nhìn thấy mà khó chịu cơn ghen nổi nên cuốn cuộn, nhanh chân chạy lại túm cổ nhỏ đó ra.

-Biến

Nó như tác nước lạnh vào mặt con đó,làm sắc mặt đáng sợ nhìn cô ta làm nhỏ sợ run cả người.

-Cô làm trò gì vậy?

-Có biến không?

Nó để ngoài tai lời hắn nói, dùng lời nói đe dọa nhìn cô ta, làm nhỏ sợ đơ họng không nói gì lặng lẽ bước vào ra ngoài.

-Nếu vậy cô thể cô ta.

Hắn nói rồi kéo nó xuống,nó chưa kịp định hình thì ngã nhào vào người anh, muốn đứng dậy nhưng bị anh thô bạo hôn tới tấp, tay không ngừng làm những động tác sờ mó.

“Chát,chát”

-Anh thật quá đáng?

-Cô cũng như họ thôi đừng làm cao.

Nó đẩy hắn ra, tặng cho hắn nguyên cái tát thật đau, rồi bỏ đi.

Nước mắt nó rơi, nó không hiểu tại sao hắn lại trở nên dễ tiện như vậy, nó thấy đau khi hắn đi so sánh nó với những đứa con gái lăng lơ đó. Nó đau,đau ở tận sâu con tim, nó tự hỏi phải chăng nó đã sai khi nghĩ mình yêu anh. Nó chạy thật xa , tự nói không được khóc nhưng nước mắt cứ rơi,thứ chất mằn mặn mãi không ngừng.

Nó dừng lại cách quán bar không xa.Tự điều chỉnh cảm xúc của mình.

-Bảo Ngọc không được khóc, hắn không là gì của mày cả mất mớ gì phải rơi nước mắt gì cái tên sao chổi đó chứ.

Nó tự độc thoại tự cười một mình,chờ cho bản thân cảm thấy ổn, nó định quay về thì từ phía sau có ai đó bịch miêng nó lại , chỉ còn nghe tiếng ‘ưm..ưm” rồi nó thiết đi.

Lúc nó chạy ra ngoài cũng là lúc nhỏ và anh tay trong tay đi vào quán bar,xem cái cặp rắc rối, không ai nhường ai này nhưng không nhờ lại nhìn thấy nó khóc chạy ra.

-Mày làm em gái tao hả?

Anh tức giận quát hắn,còn hắn thì coi ngời uống rượu như không có chuyện gì xảy ra.

-Thiên Kỳ.

Anh nắm cổ áo hắn, đôi mắt lửa giận nhìn con người trước mặt. đối với anh ai làm tổn thương nó thì sẽ không yên với anh kể cả hắn.

-Anh bình tĩnh đã.

Nhỏ cản hắn và anh ra, tuy có hơi không hài lòng về việc hắn làm nó khóc nhưng không thể để đánh nhau thế này.

-Tao biết mày còn nhớ đến Ngọc Mai nhưng chuyện đã qua rồi mày không thể quên hay sao? Đừng vì con người đó mà làm tổn thương nó.

Anh nói trong bực tức, mắt không rời hắn.

-Em không hiểu nhiều về chuyện này? Nhưng em biết anh yêu nó và nó cũng yêu anh, vậy tại sao anh không cho nó cũng như cho anh một cơ hội làm lại từ đầu.

Nhỏ xoáy sâu vào tâm tư của hắn,nhỏ biết điều bây giờ có thể làm cho nó là làm thức tỉnh hắn.

Hắn suy nghĩ một lúc rồi chạy nhanh ra ngoài tìm nó.

-Bảo Ngọc.....Bảo..Ngọc...

Hắn chạy như điên. Hắn đã hiểu ra và quyết định cho bản thân mình một cơ hội, cho nó một tình yêu đẹp nhất trên đời này. Và hắn không thể sống thiếu nó.

22. Chương 22

Trong một căn nhà hoang ngoại thành, Nhả Nhược đang nhíp nhàng nâng ly rượu trên tay nhìn nó với nụ cười tà mị.

-Tiểu thư ả chưa tỉnh

Một con nhỏ phía sau Nhả Nhược lên tiếng khi đã quan sát kĩ nó, nó vẫn nhắm lìm đôi mắt không có biểu hiện gì gọi là sẽ thức.

-Xối nước cho cô ta tỉnh.

Sau câu nói của Nhả Nhược là một xô nước mát lạnh hiện diện trên gương mặt xinh tươi của nó.

Nó đang ngủ ngon trên chín tầng mây cao ngất ngưỡng, đang trò chuyện cùng trai đẹp(mê trai gớm) bỗng cảm thấy gì đó lạnh lạnh liền từ từ mở mắt ra.

-Tỉnh rồi à.?

Nó nhìn ngó xung quanh, giờ mắt nó chỉ nhìn thấy một màu đen có lẽ vì thuốc mê chưa hết tác dụng thì phải.

-Có cần phải thế này không?

Nó nhìn Nhả Nhược khinh bỉ, giờ nó chỉ cảm thấy đau khi bị sợi dây điện rồ bó chặt thế này.” Trời ạ!! Tội nghiệp bàn tay bé bỏng của mình”

-Không nói nhiều. Mà không được bám đuôi anh Minh Quân nữa.

Nhả Nhược vào luôn chủ đề chính, không lồi co với nó.

-Tư cách gì ra lệnh cho tao?

-Với loại đàn bà lẳng lơ , chuyên bám dính đàn ông như mày , tao có thừa tư cách

-Mày đang nói mày đấy à?

Nó thần thờ nói móc Nhả Nhược làm nhỏ què với mấy đứa đàn em sau lưng.

Và hậu quả nó bị Nhả Nhược tác cho hai cái đầu điên, máu từ khóe miệng tuôn ra.

-Chỉ có thế thôi?

Nó nhếch mép cười khinh thường Nhả Nhược, nó cảm nhận được vị tanh tanh của máu đang dồn vào miệng, thứ mùi khó chịu.

-Mày.. chết đến nơi còn láo, để tao xem mày còn lên mặt đến khi nào.

Nhả Nhược vừa điên vừa tức, nó đã như vậy mà còn không biết sợ lại giám vênh váo. Kèo theo câu nói là cái đập thẳng thùng hạ cánh vào bụng nó.

Tít..Tít..tít..

Điện thoại Nhả Nhược vang lên, màn hình hiện diện một con số quen thuộc.

-ALô

-Làm theo kế hoạch, làm nó biến mất.

Đầu dây bên kia lên tiếng với giọng nói dứt khoát mang chất đe dọa không hề nhẹ.

Nhả Nhược chỉ cười đều rồi cúp máy. Gì chứ ra lệnh cho Lâm Nhả Nhược này ư? Thật mắt cười? Chả mắt gì cô phải làm theo.

-Mày sẽ biến mất? rồi Minh Quân là của tao..hahahhahaha

-hahaha Mày tỉnh lại đi? Thật tội nghiệp ày Nhả Nhược à. Dù có làm gì thì mày cũng chả thay thế được tao.

Nó thêm mắm dặm muối, thách thức Nhả Nhược, ả ta nghe câu nói của nó mà máu dồn hết lên não.

-Mày..... sẽ hối hận.

Hắn, Anh và nhỏ điện mãi mà không thấy nó trả lời, sự lo lắng lẫn sợ hãi không đâu ủa đến. Ai nấy đều thấp thỏm không yên đã gần 1h sáng rồi mà không thấy nó đâu, không biết nó ngủ bờ ngủ bụi ở xó nào. Nhỏ đi ra đi vào phòng khách, hết lượt chỗ này đến chỗ khác làm ai cũng căng thẳng theo.

Tút..tút...

Nhỏ nhận được vài dòng tin nhắn ngắn ngủi từ một số lạ.

“ Bảo Ngọc đang ở XXX”

Nhỏ, anh và hấn tốc chạy như bay đến địa chỉ trên điện thoại, chỉ vài phút sau ba người họ đã đến trước căn nhà hoang đó. Mùi máu, mùi vị tử thần lan tỏa khắp không gian yên ắng nơi đây, một thứ đáng sợ.

Rầm...Rầm...(lại liên hoàn cước chứ đâu)

-Bảo Ngọc

Nhỏ đá văng cách cửa xông vào, làm mấy người bên trong hú hồn hú vía, khi không lại có một âm thanh phát lên.

-Anh Quân.

Nhả Nhược đơ người trước sự có mặt đột ngột của anh. “sao anh lại đến đây, phải làm sao đây?”

-Cô biết mình đang làm gì không hả?

Anh tức giận quát to, khi thấy cô em gái bé nhỏ của mình mặt mày máu me nhể nhải, bị trói trên ghế.

-Em..emmm...

-Câm mồm lại?

Hắn không còn bình tĩnh để đứng nói chuyện với loại người như Nhả Nhược, Hắn bước dần lại chỗ nó, sát khí nghi ngút như con sói khát máu thèm thịt người. Cảm thấy đau, giờ hắn thấy tim mình đau rất đau, không phải tại hắn vô tâm thì nó đã không bị như thế này, lỗi chỉ tại bản thân hắn.

Thế là cuộc ẩu đã tay chân xuất hiện, mọi thứ rối mù hết cả lên, hắn thì bực mình gặp ai nhào vào là chém tất không cần biết đó là ai.

-Thiên Kỳ bảo vệ Bảo Ngọc

Anh vừa bình bốp vừa oaoa cái mồm nhắc nhở hắn phải coi chừng đứa con nít tên Bảo Ngọc chớ để nó đi lạc.

-Có thuốc nổ ... CHẠY MAU..

Từ bên ngoài một giọng con gái vang lên, nó nghe rất quen nhưng không biết là ai. Mọi người thì ủa ra gầm đạp nên nhau mà chạy.

-Bảo Ngọc...

-Anh mau chạy đi..kệ tôi

-Anh sẽ bảo vệ em

Hắn nhìn nó, tay thì cố gắng rờ trối.

-Không cần..anh đi đi... anh có phải đầu heo không vậy?

-Đầu heo em,,có yên không?

-Anh mới là heo

(Bó tay giờ này còn heo với chả lợn)

Hắn nắm lấy tay nó cùng chạy ra ngoài nhưng sau đó vì rối loạn bàn tay nó đã rời khỏi hắn. Cứ như một điềm báo trước giữa nó và hắn

Rầm..Rầm....

Một tiếng nổ lớn vang lên, đám cháy cuồng cuộn lấp đầy màn đêm. Với bao nhiêu mùi tanh tưởi của máu.

-Bảo Ngọc...Bảo Ngọc đâu?

Anh và Nhỏ chạy lại chỗ hắn, thì chẳng thấy nó đâu

-Mày là thằng tồ.

-Dừng lại đi, có thể Bảo Ngọc đã ra rồi, chia nhau ra tìm đi.

Nhỏ quát to, nước mắt vẫn rơi, nhỏ cầu mong nó vẫn bình an ra khỏi cái nơi đó. Hắn thì bị anh đâm một đâm, ngồi thờ dưới đất. Nước mắt hắn không tự chủ mà rơi, hắn khóc, hắn thật khóc cho nó ư? Đau,đau ngẹt thở, hắn giờ mới biết nó quan trọng đối với hắn như thế nào?

-Bảo Ngọc...Bảo Ngọc,... em đừng xảy ra chuyện gì.

Ngọn lửa vẫn cứ thế mà cháy, cháy tự nhiên, cháy như thể muốn trở thành bá chủ thế giới.

Hắn điên cuồng chạy khắp ngọn lửa, mong tìm thấy hình bóng quen thuộc, mong nhìn thấy nụ cười của nó mỗi ngày.

23. Chương 23

Hắn đi đến đâu đều mang vẻ mặt sát người, gặp ai cản trở hắn là hắn đánh tới tấp không cần biết điều gì. Chỉ biết rằng hắn đang rất rối khi không tìm thấy hình bóng bé nhỏ của nó.

-Thiên Kỳ...Thiên Kỳ..

Một giọng nói quen thuộc, có chút nghẹn ngào vang lên từ sau lưng hắn, hắn quay lại thì thấy hình dáng gầy yếu của nó. Hắn chưa kịp làm gì nó đã chạy tới ôm lấy cổ anh mà khóc nức nở.

-Em s..ợ.... sợ lắm.... sợ không thể nhìn thấy anh nữa,,hixhix,,

Hắn ôm chặt lấy nó, sợ đây chỉ là một giấc mơ, hắn không muốn khi buông tay nó sẽ biến mất

-Anh sẽ bảo vệ em.

Hắn đặt lên môi của nó một nụ hôn sâu, hai người hòa vào nhau, đây là lần thứ hai hắn hôn nó, nhưng lần này khác với lần trước, rất ngọt ngào, rất dịu dàng.

Từ hôm đó nó và hắn đã chính thức yêu nhau, dù không ai nói yêu ai nhưng tự tận nó hiểu trái tim mình cần gì?

Nhả Nhược thì không biết còn sống hay đã chết, chắc có lẽ nhỏ đã đi làm phu nhân của anh diêm vương đẹp trai rồi cũng nên. Còn cái người âm thầm giúp đỡ nó,báo tin rồi lại câu nói” Có thuốc nổ,,chạy mau” giọng nói này nó nghe rất quen, nếu đoán không lầm thì là của Phương Linh thì phải? nhưng mà chắc là không phải,vì Phương Linh và Nhả Nhược là cùng một ruột mà.

Nó đứng trên lầu hóng mát mà cứ suy nghĩ vớ vẩn, rất muốn biết người giúp nó là ai. Đang thả mình ngon lành thì từ phía sau một vòng tay ôm lấy eo nó, còn ai vào đây nữa.

-Vợ yêu... cho chồng hôn cái coi.

-Buông ra.... Tôi lấy anh khi nào,mà kêu vợ này vợ nọ hả?

Nó rọ anh

-Vợ yêu hư quá. Thế cái này là cái gì?

Hắn đặt bàn tay lên lang can,ngang tay nó, hai chiếc nhẫn thi nhau tỏ sáng,chớp nháy không ngừng, và hai chiếc nhẫn này cũng chính là vật nối hai đứa nó lại với nhau.

-Cái này không tính. Tại anh cưỡng ép chớ bộ.

-Cho em nói lại đây vợ yêu.

-hahahaha AAAAAAAAA...Chồng tha cho vợ...hahahaha..vợ biết lỗi rồi mà...hahaha

Hắn làm nó cười ra nước mắt, cười mãi không ngừng.(chơi ác vậy anh, chơi cù người ta à)

-Tạm tha cho vợ, sau này mà còn vậy, liệu hồn nha vợ yêu.

-Biết rồi khổ quá nói mãi.

-Vợ vừa nói gì đấy.

-Không..không..

Hắn áp sát, kề đầu bên nó,trông hạnh phúc vô cùng ,làm ai cũng phải ganh tị khi nhìn vào.

-À...chồng hái sao cho vợ nha.

-Chồng hâm à? Giờ này làm gì có sao hã, có SAO CHỖI anh thì có á.

-Vợ riết rồi hư quá.

Hắn ngất mũi nó, rõ đau

-Nhắm mắt lại đi.

-Không ngờ chồng con nít thế đấy.

-Thế thôi, chồng đem tặng con khác.

-Ừ.... muốn chết à.

-Thế nhắm mắt lại đi

-Rồi...rồi.

-Tèn tén ten..

Nó mở mắt ra, trước mặt nó là một sợi dây chuyền bạc, được khắc khá cung phu với mặt hình ngôi sao lấp lánh, bên trong ngôi sao còn có cả hình của nó và hắn nữa,trông đẹp mê hồn.

-Ồ... chồng lụm đâu ra cái hình này vậy

Nó xoay người lại nhìn hắn, rõ lạ nó hình như chưa hề chụp hình với hắn nha,sao giờ lòi ra có này trời?

-Trong sọt rác á.

Hắn bụm miệng cười khúc khích

-Chồng giám nói lụm ảnh vợ ở sọt rác à.. đáng ghét.

-Thôi mà,, phu nhân của tôi... đây anh đeo cho.

Hắn chồm lên đeo vào cổ nó, rồi ôm chặt lấy nó, làm nó khó thở lên tiếng.

-Ây da.... chết vợ giờ.

-Cho chết luôn.

-Đáng ghét

-Ảnh đó chồng ghép đó.

-À... hèn chi... chết rồi.

-Sao vợ.

-Chồng ghép thế, sao vợ lấy được chồng

-Vợ là của chồng rồi lấy ai nữa.

-Mơ à cưng.

Nó co giò chạy vào lớp ôm lấy nhỏ đang tình tứ với anh hai nó.

-Cứu tao với..

-Cho mày chết.

-Con ác độc..xì... không chơi với mày... anh hai cứu em với.

-Vợ hư,, chồng phải đánh vợ mới được.

Hắn bước vào lớp từ từ tiến đến nó,nó thì lay lay cách tay thẳng anh hai mê gái, chỉ biết nhỏ không quan tâm em gái gì hết.

-Tao giờ tay đồng ý với mày Kỳ ơi?

Anh giờ hai tay kiểu đồng tình lắm ấy.

-Ừ,,phát mông nó đi anh Kỳ.

Nhỏ phát ngôn một phát nó liền nhào vào đánh nhỏ tới tấp.

-Đồ phù thủy, tao chém. Chết mày..

-Hahhaahahaha.

Nó và nhỏ chạy lòng vòng quanh hắn và anh, tiếng cười vang lên đều đều, làm xua tan cái mùi máu hôm qua.

Đó chỉ mới là bắt đầu, không biết tụi nó có còn cười, còn đứng vững như bây giờ không, khi sóng gió đang tràn vào.. Hắn có còn được bên nó, có còn hạnh phúc nữa không, liệu tình yêu của nó có đủ lớn để giữ lấy hạnh phúc, liệu bàn tay anh có thể nắm chắc lấy nó không.

24. Chương 24

Mỗi ngày là là ngày lại lặng lẽ trôi qua, tình cảm của tụi nó ngày càng lớn dần theo thời gian.

Hôm nay là ngày cuối tuần nó và nhỏ đang ngồi bàn xem nên đi đâu quây phá để cho hết một ngày, còn hắn và anh thì ngồi xem tivi không thèm màng đến hai đứa con nít như tụi nó.

-Đi biển chơi mày?

Nhỏ vừa ăn cốc, vừa loa loa.

Trên cái sân nhà, toàn vỏ bánh,vỏ trái cây mà từ sáng đến giờ tụi nó chiến đấu.

-Đi khu vui chơi à?

Nó phản bát kịch liệt

-Không... đi biển cơ

-Khu vui chơi.

-Đi biển.

@@@ Một sự tranh cãi không hề nhẹ, hai anh đẹp trai nhà ta vẫn giữ nguyên hiện trạng ban đầu, xem tivi, tốt nhất là không nên để ý nhiều không thôi hai cô tiểu thư nhà ta lại giở trò thì mệt.

-Anh yêu..đi Biển nha?

Nhỏ dụi dụi vào lòng anh y như con mèo con.

Hai nó bắt đầu giở trò nữa rồi đấy?

-Chồng yêu..khu vui chơi nha?

Nó bá đạo hơn nhỏ, nhảy luôn lên đùi hấn, ôm cứng ngắc hấn luôn.

(Kì này hai anh nhà ta chắc phải khổ dài dài với hai con quậy phá là rồi.)

Hấn nhìn anh với ánh mắt gian tà hết hồn, kèm theo là nụ cười tà mị.

-Xem phim

Hấn và anh đồng thanh đáp.

Người ta thường nói rằng , đi chơi với bạn gái là phải đi xem phim đầu tiên, nhất là những bộ phim càng kinh dị càng tốt,để những lúc đó con gái thường sợ máu me, này nọ nên sẽ ôm chặt lấy người kế bên, còn nữa nha khi xem song phim kinh dị hãy đổi phim tình cảm, càng lãng mạn càng tốt, nhất là có những cảnh hơn nhạ cảm.

Đây là suy nghĩ của hấn và anh lúc này.

-Vô duyên.

Nó và nhỏ mặt chậm rãi bước đi một hơi, còn hấn và anh thì vẫn cười tít mắt với mớ tưởng tượng sáng tạo của mình.

Thời gian trôi thật nhanh mới đó trời đã nhá nhem tối. Nhỏ và anh cấp này bá đạo vô cùng, hai người họ ăn cơm trước keng,chưa gì đã tính tới chuyện cưới hỏi, rồi lại con cái,... Tùm lum tùm la(Ếc... có cần sớm vậy không trời)

-Em...phải sinh cho anh một đội bóng nha.

-Anh coi em là heo à.

-Ừ..Em là con heo của anh.

-Hơ..hơ... Của anh? Em của anh bao giờ.

-Thế giờ của anh?

-Buông ra...ra..... anh hư quá...

Hấn bước vào thì thấy anh và nhỏ làm cái trò gì là lạ thì hiếu kì nhảy vào làm kì đà cắn mũi.

-E hèm..... đuôi mắt tao rồi.

-Ồ.....anh Kỳ.

Nhỏ đỏ mặt đứng lên

-Mày là đồ đáng chết.

Anh phang nguyên cái gối vào mặt hấn,cũng may là nội công hấn thâm hậu né được chớ không là bể đầu rồi.

-Hai người cứ tự nhiên mà làm.

Hắn cười gian tà nhìn anh.

-Làm cái đầu anh/ mày.

Nhỏ và anh đồng thanh phán.

-Hề,,hề... tao thăm vợ tao đây.... Sắp có cháu bông rồi...hahahahahaha

Hắn đi lên lầu còn để lại câu nói làm ai đó ngượng ngùng không có chỗ chui.

Trong căn phòng của vị Tiểu Thư heo ú ì của ta.(Nó giờ này làm gì chắc biết rồi hen)

-Vợ...thức đi chứ...

-.....

Một sự im lặng không lời đáp trả. Hắn biết là dùng cách nhẹ nhàng, se không có tác dụng với nó , bèn nhảy lên giường nằm kế nó, lại thì thầm.

-Vợ..mình sinh em bé nha.

-Ờ....

Nó đang mơ đẹp, nghe câu nói đó thì tỉnh hơn người tỉnh luôn. Ngồi chồm dậy..và rồi...

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... Đồ SAO CHỐI lợi dụng.

-Điếc tai luôn rồi, Trời.

Hắn bịch tai lại, đã biết âm lượng của nó khủng khiếp vậy mà hắn lại quên mua bông gòn, thiệt hết biết.

-Anh...Anh... vừa nói gì?

-Nói gì đâu.

-Cái gì sinh,.. em ...bé.... Đó.

-Em muốn à? Thế sinh nha.

Hắn cười gian tà, kéo nó trở lại giường, rồi ôm chồm lấy nó.

-Thả ra....Đồ chồng thói tha.

Nó vùng vẫy, cắn xé, đánh đập hắn.

-Yên nào? Nằm với anh một chút.

-Ờ...

Nó im lặng nằm trong lòng anh, cảm thấy không có gì hạnh phúc hơn lúc này, nếu có thể nó muốn được anh ôm như thế này mãi mãi, nhưng có thể không? Đó là điều nó lo nhất.

-Chồng này?

-Hả Vợ?

-Chồng có yêu vợ không.

-Ờ.....đương nhiên có rồi.

-Thế đừng bao giờ xa vợ nha.

Nó nằm xích lại hắn,ôm hắn chặt hơn.

-Ngốc quá.

Hắn cũng ôm nó chặt hơn, rồi hai người cùng thiết đi vào giấc ngủ.

25. Chương 25

Trời nhá nhem tối thì tụi nó cùng nhau đi xem phim. Hấn và anh đã đặt sẵn vé xem phim kinh dị nhất rạp rồi,,với ý nghĩ nhất định kế hoạch sẽ thành công mỹ mãn.

————— Đi đến nơi này cái nha m.n

Trong căn phòng tối om, một cô gái đang tựa mình vào góc tường,thường thức sự ngự trị của bóng tối nơi đây.

Tít..tít.....

Chuông điện thoại vang lên với bản sonate ánh trăng. Một con số quen thuộc từ bên Anh Quốc hiện diện trước mắt cô.

Ngọc Mai buồn bã trong men rượu nhắc máy.

-ALO

-Em đang ở đâu?

Đầu dây bên kia rồi rích hời

-Không liên quan gì anh?

-Gi ở em ở đâu

Người kia bực tức, không còn chịu đựng được hét lên trong điện thoại.

-Anh đi mà lo ấy con điểm của anh, đầu cần lo tôi có còn sống hay chết.

-Em đừng quá đáng, anh đã giải thích rồi mà. Sao em không chịu hiểu.

-Còn gì để mà giải với chả thích,Tôi và anh đã kết thúc thể thôi.

-Gì mà kết thúc chứ? Trở về đi chúng ta nói chuyện?

-Không cần, tôi chịu đựng đã quá đủ, có lẽ ngay lúc đầu mình đến với nhau là sai lầm, nếu vậy thì hãy buông tay đi.

-Ngọc Mai..Ngọc Mai... nghe anh nói đã em...

Ngọc Mai tắt máy, cô ôm cái điện thoại mà rơi lệ. Khi cô chọn yêu anh Gia Tuấn, chịu từ bỏ tình yêu 2 năm giữa mình và Thiên Kỳ để cùng Gia Tuấn sang Anh Quốc sống cuộc sống hạnh phúc, Nhưng rồi cô nhận được gì chứ, anh luôn chỉ biết đến công việc,cô còn vô tình nhìn thấy anh cùng người con gái khác âu yếm, cô thật sự chịu không được nữa, nhiều khi nghĩ về quãng thời gian bên Thiên Kỳ cô chỉ mỉm cười tiếc nuối. Và cô quyết trở về lại Mĩ tìm cảm giác của ngày xưa. Cô về Mĩ đã được hơn hai tuần, chỉ để thu xếp gấp hấn nói lại tình xưa.

Cô nhớ đến việc Nhả Nhược hôm nọ, cô không muốn hại ả nhưng tại ả không nghe lời cô nên mới phải bỏ mạng ở nơi hoang đó. Cô cũng biết hấn đang có người yêu mới,tuy chỉ biết được cái tên nhưng cô tin Thiên Kỳ vẫn còn yêu cô, và chưa từng quên Ngọc Mai này.

Tụi nó xem phim xong ai nấy đều hớn hờ trừ anh và hấn ra.

Anh và hấn chỉ biết than trời, tưởng ngon ăn lắm ai ngờ bị chơi lại, phim thì hay không chỗ chê, đến nỗi hấn và anh muốn nôn hết ra(mới coi phim kinh dị thôi mà chết lên chết xuống nên đành không coi phim tình cảm luôn). Thế mà nó và nhỏ vẫn bàn tán xôn xao cái bộ phim. Gì mà đầu lìa khỏi cổ,máu xịch xịch như xi rô vậy, còn ruột gan phèo phổi bị rút ra.....

hấn và anh nghe lại mà muốn xỉu, kinh thể mà nó và nhỏ vui thể cơ, hai anh nhà ta giờ hai tay đầu hàng luôn, không bao giờ dám đưa tụi nó đi xem phim nữa

Nó chán quá vì còn sớm mà về nhà ngủ thì hết vui, nên kêu hấn đưa về nhà hấn chơi, lúc đầu hấn không đồng ý nhưng tới ba cái miệng thì hấn làm sao đâu lại được.

Nhà hấn thì rất rộng lớn , và Không có ai trong nhà cả,vì hấn không thích có người lúc hấn ở nhà vì thế người làm thì về từ đời nào rồi..

-Chơi gì giờ ta?

Nhỏ ngồi trên phòng khách yêu cầu.

-Tao đi tắm.

Hấn bước lên lầu.

-Em yêu mình đi chơi đi.

Anh kéo nhỏ lên sân thượng, để gia tăng tình cảm, nó thì cũng lên lầu đi quan sát khắp nơi, chả thấy một bóng mà nào cả, nó buồn quá nên vào phòng hấn chơi.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Hấn và nó hét toán lên.

-Thấy.... thấy hết rồi à?

Hấn áp úng hỏi nó, hấn tắm xong đi ra còn chưa mặc gì hết thì nó xông vào và kết quả.....

-Thấy..thấy.. gì là...thấy gì?

-Thì đó...đó...

-Ờ... à không ? không..không thấy gì?

Nó tim đập loạn xạ, chạy như ma đuổi xuống lầu.Trời ạ? Tại hấn chó có phải tại nó đâu, ai biểu đi tắm mà còn lang thang bên ngoài làm chi. Mà nó đã thấy gì đâu chứ..... hề hề... chắc có....

Nó còn đang bay bổng trên mấy tầng mây, nên không để ý cái gì cả? Nó quay ra cửa thì sém hú hồn.

-Cô là ai? Ai cho cô vào đây?

Nó hỏi cô gái vô duyên trước mặt..không biết là con điên nào đi lạc vào nhà hấn nữa.

-Cô là Giúp việc mới à?

Ngọc mai đi thẳng vào phòng khách, tự nhiên ngồi xuống như thể nhà này của mình vậy?

(t/g nói tí nha? Ngọc Mai chỉ biết được người yêu mới của hấn tên là Bảo Ngọc chứ chưa từng nhìn kĩ nó nên không nhận ra được)

-Hã..

Nó hả hê nhìn cô ta, gì vậy trời? Từ vợ hấn nhảy xuống ở đợ bao giờ thế ,thật điên hết biết.Mà cô ta là ai,người đâu vô duyên hết biết, chủ nhà chưa mời đã tự ý đi vào.. “phải cho con nhỏ này bài học mới được”.Nó lại bài trò nữa

-Thiên Kỳ đâu?

Khi nghe cô ta nhắc đến hấn, nó nuốt luôn cái trò nghịch ngợm của mình.

-À...đang tắm.

“Ờ.. mình đang làm gì vậy kìa? Tự nhiên trả lời cô ta như mình là người ở thật vậy?” Nó quan sát cô ta mà tự nhiên có suy nghĩ “ không lẽ, hấn lảng nhăng bên ngoài, làm người ta có bầu nên giờ ả mang bụng đến ăn vạ”(chị ơi? Suy nghĩ phong phú quá)

26. Chương 26

-Thiên Kỳ...em nhớ anh quá.

Ngọc Mai chạy lại ôm cổ hắn, thích thú. Hắn cứ tưởng mình đang nằm mơ giữa ban ngày, ngay cả mơ mà Ngọc Mai cũng ấm hân thế này chắc chết sớm.

-Nhớ em quá à?

-Bỏ ra

Hắn giờ mới thức tỉnh, con người trước mặt thật sự không phải mơ,cô ta thật sự đã trở về. Nếu lúc trước thì hắn rất vui nhưng giờ thì không còn chút cảm giác.

-Tôi kêu cô bỏ ra.

Hắn quát.

-Xin lỗi mà... không phải em đã về rồi sau.

Hắn đẩy ả ra, tay nắm chặt tay cô ta,như muốn bóp chết cô

-Đau em..

-Cô biến khỏi nhà tôi ngay.

-Không em sẽ ở lại đây.

-Cô.... Mặt...

-Anh tính bảo em mặt dày ư? Không phải lúc trước anh nói rất thích mặt dày như em à..

Ngọc Mai cười trừ nhìn hắn.

Hắn bỏ tay Ngọc Mai ra, dùn dùn đi lên lầu,đóng cửa cái Rằm

không thêm để ý đến nó, Nó nãy giờ đứng phía sau mà đau lòng, không phải người trước mặt nó là Ngọc Mai mà hắn từng nhắc đến đấy chứ? Cô ta không phải đã bỏ hắn mà đi sau? Sao giờ còn quay lại? Cô ta tính lồi lại tình xưa lại với hắn ư?

-Chuyện gì vui vậy?

Nhỏ và anh cũng từ trên lầu đi xuống khi thấy hắn giận giữ đóng cửa.Vừa bước xuống anh đã nhìn thấy Ngọc Mai, làm anh cũng như hắn không tin nổi người trước mặt là Ngọc Mai.

-Ngọc Mai..

Câu nói của anh làm nó và nhỏ mở to mắt nhìn nhau, không ngờ ngay lúc nó và hắn đang rất hạnh phúc thì cô ta lại trở về. Nó rất hoang mang, Ngọc Mai đã trở về, nó có phải đã trở thành kẻ thứ ba chăng? Nó phải thật sự buông tay hắn,traả hắn lại cho cô ta?

-Anh Quân.... Lâu quá không gặp.....

Ngọc Mai chạy lại ôm Minh Quân

-Ừ... sao em lại về đây

-Tại sao em không thể về đây chứ? Dù gì đây cũng từng là nhà em và Thiên Kỳ mà?

-Ồ...em hai năm qua sống như thế nào, tại sao.....

Anh là đang đề cập đến việc tại sao năm xưa không dưng Ngọc Mai lại bỏ rơi hắn.

-Vẫn tốt... em sẽ ở lại đây,,còn chuyện đó.....

Ngọc Mai đứng dậy,than thở rồi bỏ lên lầu, mọi thứ với cô nơi này quá quen thuộc,vì cô từng sống ở đây những ngày hạnh phúc nhất với hắn mà.

-Em ở đây ư?

Anh ngạc nhiên , không biết Ngọc Mai về đây là có ý gì? không phải đã đi rồi sau,khi không lại quay lại ngay vào lúc thăng bạn thân của anh chịu bỏ đi quá khứ,mà làm lại từ đầu.

-Đương nhiên.

Trong khi hai người này nói chuyện với nhau thì nó và nhỏ đã lặng lẽ lên lầu ,nhỏ kể hết cho nó nghe mọi chuyện của hắn. Nó lo lắng không biết phải làm sao? Có khi nào hắn chọn làm lại với Ngọc Mai,, còn nó..... Nó nghĩ đến đây thì không còn dám nghĩ nữa. Nó sẽ tin hắn,tin vào tình yêu của hắn dành cho nó, tin vào bản thân mình.

Hôm nay là đầu tuần,tụi nó phải đến trường như mọi khi. Hắn sáng sớm đã không có mặt ở nhà rồi. Làm Ngọc Mai điên hết sức, thức dậy muốn cùng hắn lại trường không ngờ hắn đi mất tiêu. Những người làm trong nhà khi thấy cô đều hoảng hồn, lâu lắm không thấy cô hiện diện trong nhà, nên có chút ngạc nhiên. Mọi người trong nhà bắt đầu bàn tán, nhiều người nghĩ có lẽ cậu chủ và cô Mai đã trở lại như xưa rồi, họ cũng có chút mừng cho cậu chủ của mình.

.....Tại Trường..

Đám người ăn không ngồi rồi lại xúm nhau nhiều chuyện. Tụi nó trong lớp cũng không mấy quan tâm cho lắm, hắn và nó từ hôm qua đã không ai nói với ai câu nào,mỗi người theo đuổi những suy nghĩ riêng.

Nó buồn quá nên đi vòng vòng trường cho đỡ buồn thì....

-Á...đi đường kiểu gì vậy trời?

-Em có sao không?

Nó té cái rõ đau,khi nghe thấy tiếng nói ngọt ngào của ai đó, nó liền ngẩng lên, ôi không anh chàng này đẹp trai quá đi mất.

-Em có bị làm sao không?

-Thử té đi rồi biết? hỏi dư thừa.

Nó lấy lại bản chất nghịch ngợm của mình, với suy nghĩ đẹp trai bề ngoài chưa hẳn đã tốt, giống cái bản mặt của hắn vậy đó? Mới gặp lại bạn gái cũ đã không thêm điểm xia đến nó,thật tức quá đi mất.

-Xinh đẹp thế mà hung dữ, coi chừng”ế” chồng nha em

-Tôi có ”ế” hay không kệ tôi, Đúng rõ nhiều chuyện.

-Em rất thú vị... anh thích em rồi nha.

-Điên chết được..khi không gặp thằng khùng

Nó mặt kệ cái thằng cha khùng đó,mà đi lên lớp luôn, thật mất hứng mà.

-Keng.....keng...keng...

Tới giờ vào lớp,bà phù thủy lớp nó lại ổng a ổng ọ bước lên lớp.

-Chào các em..hôm nay lớp ta lại có thêm 2 bạn mới.

-Ai vậy cô.-Hs1

-Nam hả cô,... đẹp trai không cô....-Mấy đứa nữ trong lớp mắt long lanh nhìn bà phù thủy

-Mê trai gớm.

Mấy đứa nam trong lớp trề môi.

-Tụi mày muốn chết à.

Mấy đứa nữ xắn tay áo lên làm mấy thằng nam lép vế.

-Gái hả cô...xinh bằng cô không cô

Nói là vậy chứ, thấy gái là tụi con trai trông lớp cứ như mèo thấy mỡ. Còn dám nói móc bà phù thủy nữa chứ.

27. Chương 27

Bà cô sợ cái lớp luôn, quậy không chịu nổi, bỏ dép chạy lấy người không cần nghe mấy đứa trong lớp réo in ỏi hồi này nọ về hai học sinh mới.

Bà Cô đi không lâu thì Ngọc Mai đi vào, cả lớp được phen mê người. Cô không nói gì với ai một tiếng, chỉ nhìn nó cười đều rồi đi xuống bàn nó và hấn.

Ngọc Mai không ngờ người hôm qua cô gặp ở nhà hấn là Bảo Ngọc người yêu mới của hấn, cũng tốt thôi gặp mặt sớm thì cô càng đỡ tốn công sức

-Anh Kỳ em ngồi với anh nha.

-.....

Không một câu trả lời. hấn vẫn tiếp tục nghe nhạc, xem cô như không tồn tại.

- Đây.....Có thể đi chỗ khác không?

Ngọc Mai nhìn nó chán ngấy. Nó vẫn im lặng không nói gì. Làm cả lớp hồi hộp chờ đợi xem chuyện gì sẽ xảy ra, (coi phim miễn phí sướng quá rồi còn gì?)

- có nghe tôi nói gì không đó.

- Cô nói chuyện với tôi à? Xin lỗi...tôi có tên..

-Cô..... Cô biến ra chỗ khác cho tôi.

Ngọc Mai tức giận ra mặt quát lớn, Hấn thì không nói một câu nào.

-Tại sao? Không gì tôi phải nghe lời cô.

-Gì tôi là bạn gái anh. Cô có thấy mình quá vô duyên khi ngồi đây không hả?

Cả lớp “Ồ” lên, chuyện tình tay ba lại bắt đầu rồi, mấy đứa nữ sinh mừng hết lớn, hai người này cứ đi mà tranh giành ,họ ở ngoài hưởng lộc..

-Thật tội nghiệp ấy người hoang tưởng.. haizzzzzzzz

-Cô ám chỉ gì hả?

-Ai nhột tự hiểu..

-Mây....

Ngọc Mai tính đánh nó thì bị hấn đẩy ra, rồi đập bàn cái “Rầm” như cảnh cáo cô, làm ai cũng đứng tim trước cơn giận của hấn, hấn mặc kệ Ngọc Mai mà lôi nó đi.

Nó vùng vẫy mãi mà hấn vẫn xiết chặt tay nó.

-Buông em ra... đau,,,

Nó và hấn đi đến cầu thang thì nó bị một bàn tay khác của ai đó nắm lấy . Khi quay qua thì nó mới biết người vô duyên đó là cái tên khủng hồi nãy làm té nó.

-Cô em... mình lại gặp nhau.

-TRời ạ? Hôm nay là ngày gì mà toàn gặp kẻ điên không vậy trời?

Nó nói nhỏ đến nỗi đủ để người khác nghe thấy đấy chứ.

-Buông cô ấy ra

Hắn nhìn người trước mặt thì mặt ngày càng lạnh lùng, nó phát sợ.

-Cô ấy đã không chịu, hà tất gì anh hai phải đối xử với người đẹp như thế.

Hai từ “anh hai” lọt vào tai nó. “”Hả? chưa gì hắn đã nhận thằng cha điên này là em trai rồi á? “ Nó thối mắt tròn xoe mắt nhìn hai người.

-Tôi không phải anh hai cậu. đừng nói kiểu ngọt ngào thế.

Hắn khinh bỉ nhìn Trọng Thiên

-vậy ư? Nhưng sự thật là vậy mà anh hai.

Trọng Thiên cố tình thách thức hắn, nó thì nuốt nước miếng ừng ực, không biết thằng cha không được bình thường này bị cái quái gì? đã nói nhận nhầm người mà cứ gọi người ta là “ anh hai”, nếu hắn thật sự nổi cơn điên chắc nó haizzzz..

-Câm mồm lại... anh không có tư cách làm em trai tôi đâu.

Hắn bắt đầu điên lên, ngay cả cái nắm tay nó còn chắc hơn vừa rồi.

-HAHAHAH... chúng ta sẽ lại gặp nhau sớm thôi anh hai yêu dấu..... cô em anh yêu em rồi đấy.

Trọng Thiên nói nhỏ vào tay nó mấy chữ, “ cô em anh yêu em rồi đấy” làm nó muốn ói hết cơm mới ăn hồi sáng,. Trọng Thiên bước trên hành lang với tiếng cười lớn. nó chỉ biết lắc đầu thông cảm cho Trọng Thiên.

-Rõ khủng.

Nó nhìn theo Trọng Thiên mà bó tay, với suy nghĩ hết sức gê gớm” mình bình thường trên cả bình thường thế mà lại học trong cái trường toàn kẻ thần kinh...haizzzzz rõ khổ”

-Em quen hắn ta ?

Hắn nhìn nó dò xét.

-À.... Không.. Chỉ gặp một lần hồi sáng.

-Tránh xa hắn ra.

Hắn nắm lấy tay nó đi lúi đi với nhiều sự lo lắng, hắn sợ Trọng Thiên sẽ dở trò để thách thức anh.

-Tại sao?

Nó không hiểu nhìn hắn.

-Không tại sao cả.. tốt nhất em không nên có bất cứ quan hệ gì với hắn ta.

-Nhưng... ờ biết rồi?

Nó tính hỏi gì đó nhưng thôi, nó lại cảm thấy có gì đó buồn buồn, mọi chuyện của hắn nó không hề biết bất cứ thứ gì, hắn cũng không hề nói với nó, nó không biết mình có phải là bạn gái hắn không nữa.

-Bắt đầu từ ngày mai em sẽ ở nhà anh.

-Hã? O...sao ...sao...lại phải...phải..ở nhà anh.

-Thế em muốn mất chồng à?

Hắn trêu nó, hắn sắp xếp cho nó ở cùng nhà với hắn cũng là có dụng ý, để Ngọc Mai biết đường mà ra khỏi nhà hắn. Và hắn cũng không muốn nó phải lo nghĩ chuyện của hắn và Ngọc Mai nữa.

-Kệ.. mất anh em kiếm thằng khác.

-Em dám thật là.....con heo ngu ngốc mà.

- Chồng vừa mới bảo gì hả?

-Không... gì? anh bảo vợ yêu của anh xinh đẹp nhất

- Chúa nịnh....Coi tròng em đẩy nhá

Hắn đưa nó về nhà lấy đồ, rồi về nhà hắn luôn, bỏ cả một buổi học lo cho tổ ấm của mình.

28. Chương 28

Hắn lại nhớ đến lúc gặp Trọng Thiên ở trường, quá khứ đau lòng hiện về? Trọng Thiên thật sự là em trai hắn, hắn và Trọng Thiên chỉ hơn kém nhau một tuổi, Trọng Thiên từ nhỏ đã được mẹ đưa đi xa sinh sống nên hầu như không ai biết đến chuyện hai người là anh em trừ những người làm lâu năm trong nhà.

Hắn không thể quên cái tai nạn Lúc nhỏ mình gây ra cho Trọng Thiên vì lô đùa và sự sợ ý của hắn đã làm Trọng Thiên ngã vào miếng chai bị vỡ, từ đó Trọng Thiên thường bị hen suyễn. Hắn rất ân hận, muốn bù đắp cho đứa em trai đáng thương của mình nhưng lại rất ghét Trọng Thiên vì anh ta mà hắn bị chính mẹ mình bỏ rơi và lúc nào trong mắt mẹ hắn Trọng Thiên cũng là nhất..Hắn coi như đã thiếu đi tình thường yêu của người mẹ, người cha trong 12 năm qua.

—12 năm về trước—

Vào cái đêm định mệnh mà hắn bị chính người mẹ ruột mình bỏ rơi, mất đi một gia đình ấm áp.

Hắn và Trọng Thiên nép mình trong cánh cửa, chờ mẹ về.Còn cha hắn thì ở ngoài phòng khách với bao nhiêu là rượu

- Đi vào phòng ngủ.

Ông quát to, làm hai đứa nhỏ giật mình, mẹ hắn từ ngoài đẩy cửa đi vào.

-Cô đi đâu giờ này mới về?

Người đàn ông kia nửa tỉnh nửa say quát lên.

-Đi đâu thì mặc kệ tôi.

- Cô đi gặp người tình của cô đúng không?

-tôi làm sao chứ? Ông có thể đi chơi với mấy con đàn bà kia, sao tôi lại không thể chứ?

-Cô nói thế mà nghe được à? Cô là người đã có gia đình rồi đấy. Tôi vì công việc chứ không phải lãng nhãng như cô.

-Công việc ư? Thật nực cười.

“Chát” Một bàn tay khẽ rung rung khi chạm vào da thịt người trước mặt. Mẹ hắn ôm mặt khóc.

-Khóc gì? Thiên Kỳ và Trọng Thiên là con tôi hay là con của người đàn ông đó. Bà nói đi chứ?

Ông Trọng không còn ý thức quát ầm lên.

-Ông... ông nói vậy mà nghe được hả? Nếu đã không sống được với nhau thì ly dị đi.

-Được....ly dị thì ly dị để cô dễ chung sống với người đàn ông đó.

Bà Trọng nước mắt đầm đìa trong cơn giận và oan ức, lôi Trọng Thiên đi mà quên mất sự hiện diện của hắn, một đứa trẻ với gương mặt lạnh lùng tay nắm chặt đứng nép mình giữa không gian lạnh lẽo. Hắn hận bà hận cả Trọng Thiên tại sao bà không đưa hắn cùng đi, tại sao chỉ nhớ đến mỗi Trọng Thiên ? tại sao lại lỡ phá hủy cái gia đình ấm áp này, tại sao Trọng Thiên lại cướp đi hạnh phúc của hắn,cái hạnh phúc đáng lẽ ra hắn được nhận. Và cũng chính cái đêm đã cướp mất người cha, cướp mất tình thương còn lại của hắn, ông Trọng gặp tai nạn giao thông và qua đời. Hắn được bao mẫu nuôi dưỡng và chăm sóc đến lớn, mẹ hắn thì từ đêm đó đã không còn tung tích gì nữa.

29. Chương 29

Hắn ánh mắt lạnh lùng nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, với nỗi hận chính người đã sinh mình ra. Hắn biết Trọng Thiên tự nhiên xuất hiện trong trường chắc là không có gì tốt, Trọng Thiên vẫn mang nỗi hận hắn, tại hắn mà cậu mất căn bệnh hen suyễn trị mãi không dứt.

-Thiên Kỳ? anh sao vậy?

Nó bước vào thì thấy hắn mắt hôn nhìn về nơi bóng tối, khóe mắt có chút đỏ. nó bất chợt vòng tay ôm hắn từ phía sau.

-Không gì đâu? Em về phòng ngủ đi?

-Không? Em biết là anh đang có chuyện mà? Có thể nói em biết được không?

-.....

Hắn chỉ im lặng quay lại ôm lấy nó .

-Đừng bao giờ rời xa anh?

-... Em sẽ mãi bên anh.

Nó ôm chặt lấy anh, hai trái tim thay phiên nhau hòa chung nhịp đập.

Buổi sáng tại trường, nó và hắn vẫn như vậy, xem Ngọc Mai như người tàn hình không thêm đá động đến. Trọng Thiên cũng học chung với nó nữa, vừa vào thì cũng như hắn làm mấy em nữ sinh chết lên chết xuống về vẻ bề ngoài đẹp trai của họ.

Nó đang ngồi gục trên bàn thì nghe thấy tiếng hét nhức nhối của lũ sâu bọ ăn không ngồi rồi,tối ngày thấy trai là hét um sùm.Nó ngược mặt nhìn lên khi thấy tiếng hét ngày càng rõ.

-Gì vậy trời?

Biết bao nhiêu là sâu bọ đang bao lấy nó, nó đảo mắt tìm kiếm hắn””không lẽ hắn tính bày trò cầu hôn mình công khai thế này à, ...ngại chết được””(Chị ơi! Leo xuống giùm em cái)

-Bảo Ngọc anh yêu em.

Giờ người đứng trước mặt nó, ôm bó hoa trà bá ,không phải là hắn mà là cái thằng cha điên tên Trọng Thiên gì đó? Làm nó từ mấy chục tầng mây té cái ê hết cả mông.

-Anh điên à? Uống thuốc chưa?

-Thật mà? Làm bạn gái anh nha?

Nó sắp điên với thằng cha này rồi, khủng không chịu nổi, nó cứ tìm kiếm hắn cứu giúp nhưng chả thấy ma nào, kể cả anh hai và nhỏ cũng trốn đâu mất tăm.

-Hề..hề.. xin lỗi nha. Tôi có chồng rồi?

Nó nói một câu nhẹ nhàng đến nỗi mọi người phải té xỉu. Nó cũng đâu có ý định “bá đạo” nói mình có chồng đâu, chỉ vì biết cái thằng cha này khủng mà nếu nó nói có bạn trai thì chưa chắc gì anh ta chịu tha cho nó, nên đành liều vậy.

-Ai mà có phước quá vậy?

-Nói anh cũng không biết? thế nói làm gì?

-Là Thiên Kỳ phải không?

-Ờ...Ờ... ừ .

-Không sao, anh sẽ đợi em.

“ẶC” nó muốn nhào vào bóp chết cái thằng cha này lắm lắm luôn đó. Người đâu mà mặt dày thấy ớn, đã bảo có chồng rồi mà cứ theo. “Bởi vậy người ta bảo, đẹp quá cũng khổ” (eo ơi! Chị ấy lại tự kỷ nữa rồi).

-Mình bắt chấp hết yêu nhau đi em.

Trọng Thiên nắm lấy tay nó, trước bàn dân thiên hạ, cũng là lúc hấn, nhỏ và anh hai nó bước vào lớp.

-Được rồi đó.

Hấn đi lại chỗ nó, kéo nó vào lòng hấn, và dùng ánh mắt sắc lạnh nhìn Trọng Thiên. Trọng Thiên này giờ chỉ đợi có nhiều đó, Trọng Thiên là đang cố tình chọc tức hấn đấy mà.

-Anh hai...mình lại gặp nhau rồi?

Trời ạ! Học cùng lớp đấy nhá!

-Tôi cảnh cáo cậu không được đụng vào cô ấy?

Nó mỉm cười nhìn hấn, có phải là hấn đang bảo vệ nó không? Sợ mất nó không? Nó thấy mình thật hạnh phúc biết bao.

-Anh đang ghen đấy à.

-Không gì tôi phải ghen? tôi không thích người khác đụng vào đồ của tôi?

-Nhưng tôi yêu cô ta. anh là anh hai có nên nhường cô ấy cho tôi không? Bù đắp lại quá khứ anh gây ra cho tôi.

Trọng Thiên nhắc lại quá khứ, hai bàn tay nắm chắc, sự hận thù giữa hai người nổi lên. Hấn thì hận Trọng Thiên cướp đi hạnh phúc của hấn trong quá khứ. Còn Trọng Thiên thì luôn để bụng chuyện hấn làm mình mang căn bệnh hen suyễn.

-Xin lỗi... tôi không hề có đứa em trai như cậu bao giờ?

-À..... Không sao? Nhưng cô ấy sẽ là của tôi.

Trọng Thiên cười khinh hấn rồi, chen qua đám đông đi ra khỏi lớp.

-Biến hết?

Nhỏ và anh ở phía sau cái lớp sâu bọ, bực bội hết lớn. Nhờ song kiếm hợp bích của cặp đó mà đã làm cho không khí trở lại như cũ.

-Hấn là em trai mày.

Anh chồm lên bàn hấn hỏi tới tấp.

-Tao không có em trai.

-mày cứ ở đó mà xạo đi?

-mày nhiều chuyện quá.

Hấn trừng mắt nhìn anh, anh hiểu ý nên cầm miệng lại không nói nữa. Anh biết dù gì hấn cũng nói mình nghe nên từ từ biết cũng được.

-Haizzzz..... Mày sướng nha? Có người tỏ tình luôn

Nhỏ nói lớn tiếng, cố ý cho hấn nghe thấy.

-Sướng cái đầu mày? Hấn ta điên mà nói chi?

-Phải không? Mày nói có chồng..... rồi mà hấn vẫn nói... “không sao, anh sẽ đợi em”....

Nó bịch miệng nhỏ lại nhìn hấn nuốt nước bọt.

-Mày cầm lại giùm tao cái con quỳ.

-há há.... Anh yêu em...làm bạn gái anh nha... há há..

Nhỏ ôm bụng cười sặc sụa.

-Con này...

-Không...không nói nữa... há há...

Nó ngồi kể hần mà nhớ lại chuyện lúc này hần kéo nó vào lòng thì miệng cứ cười liên hồi.

-Yêu hần ta lắm à?

Hần thấy nó cười thì làm mặt lạnh hỏi nó.

-Gi? không có.

-Cười hơn hở thế mà.

-Anh đang ghen đấy à.

-Không.

-Nói đi... anh ghen hả?

-Đã bảo không mà.

-Ha há...anh đang ghen

-Không có nha.

@@@#@#%\$%&&\$*****\$%\$^^&*(&&&&.....

Bảo Ngọc ngồi cách đó không xa, mím môi nhìn nó. “ Tao không tin anh ấy quên được tao.... Mày chỉ là kẻ thay thế thôi Bảo Ngọc à?

30. Chương 30

ALoo...Aloo T/g xin vài phút nha mọi người.

Để mọi người không nhầm lẫn nhân vật với nhau, thì giờ mình sẽ gọi bằng tên luôn nhé. Còn nó và hần là nhân vật chính nên giữ nguyên.

Nhỏ=Thảo Anh= TA

Anh=Minh Quân=MQ

Ngọc Mai=NM

Trọng Thiên= TT

Phương Linh=PL

Nếu mà còn nhân vật khác ra nữa thì t/g sẽ nói sau, mình thống nhất vậy nha.....

Ai ý kiến thì nói mình biết để mình còn kịp thời sửa chữa.

Mọi người đọc truyện vui vẻ(Mọi Người bớt nóng,bớt nóng vì t/g nói hơi nhiều)....

Một buổi học ngọt ngào rồi cũng trôi qua nhanh chóng, Nó và TA cùng nhau mua bánh,trái,nước ngọt..... để tối nay đón xem phim ma tại nhà hần.

Vừa ra tới cửa trường đã thấy một đám con gái bao vây ai đó, với những lời nói hết sức đáng ghét.

-Đm... con đi, mày dám dụ dỗ chồng tao à?

-Tao nói rồi, tao không có?

-Không có, còn dám chối, đánh nó cho tao.

Nó và TA định bỏ đi vì chuyện này không liên quan gì đến tụi nó nhưng chợt nhận ra người đang bị đánh đó là PL. dù lúc trước PL có làm những chuyện hơi quá đáng với nó nhưng mà cũng nhờ sự giúp đỡ âm thầm của PL mà nó mới còn sống đến bây giờ.

-ĐM...Nếu mày có bản lĩnh thì đi mà cướp về.

Nó bước lại gần chỗ PL

-Đừng chơi hèn như vậy

TA cũng tiếp lời.

-Tụi mày là ai? Không liên quan thì biến.

Con nhỏ đầu xỏ, tỏ ra mình là du côn, dùng lời nói để hù tụi nó.

-Tao thích xen vào làm gì được nhau nào?

Nó cười khẩy nhìn con nhỏ không biết điều đó. Cứ tỏ vẻ mình đây hay lắm

-Mày.. tao không tranh cãi với tụi mày.... Là do con dĩ đó dụ dỗ chồng người khác, nên tao không thể tha, đã không phải chuyện của tụi mày thì đừng xía vào.

-Kêu người ta là con dĩ thì nhìn lại mình đi đã, hạng gái bao như mày mà cũng đòi lên mặt ở đây à.

Nó bức xúc cười đều.

-Có giỏi thì về mà giữ chồng mình. Không khéo làm ai có bầu thì mệt.

TA chen vô.

- Tụi mày được lắm.....Lần sao mày không may mắn vậy đâu PL....

Con nhỏ đó nhìn PL đe dọa rồi kêu tụi đàn em về, Nhỏ đó biết tụi nó chắc không tầm thường, nên cũng đành thôi.(sợ rồi chứ gì) Với lại để hai anh hotboy trường AM nhìn thấy nhỏ làm mưa làm gió ở đây thì không khéo

Nó và TA dìu PL vào quán bên đường, băng bó vết thương. Nó đã không biết băng rồi mà cứ đòi làm, còn dám mắng TA là “ngu” nữa chứ? Làm TA tức tối với con nhỏ bạn thân của mình.

-Ấy da.... Đau...nhẹ nhẹ tay thôi.

PL nhăn mặt mày lại, nó không biết làm cái quái gì với khuôn mặt xinh đẹp của cô,mà cô cứ thấy đau đau.

- Ngồi yên Mày Cũng biết đau à?

-Nó là người chứ có phải heo như mày đâu mà không biết đau.

TA trĩa mũi vào nói sốc nó

-Con này , không kiếm chuyệnj với tao mày chết à?

-“chep chep” có lẽ vậy?

-Xong xui... đẹp lại rồi đó.

Nó đứng lên nhìn kiệt tác do mình làm ra trên mặt và người của PL mà tự khen ngợi mình. Người ta bị thương có tí mà nó dán đầy hết cả mặt mày, cứ như xác ướp chứ không còn là PL nữa

-Cảm ơn hai người.

PL hổ thẹn nhìn tụi nó.

-Đâu có gì đâu chuyện nhỏ ấy mà.

TA nhìn PL cười hiền.

-Ừ.. dù gì mày cũng đã từng giúp tao, coi như huề vậy?

Nó vỗ vai PL ra vẻ hiểu chuyện lắm.

-Giúp gì cơ?

PL tròn xoe mắt nhìn nó và TA

-Con này? Mới đó mày đã quên.

TA cốc nhẹ vào đầu PL.

-Thì chuyện Nhả Nhược đó.

Nó chen vào.

-Ừ... mà sao biết tao giúp

-Thiên tài mà.

Nó và TA đồng thanh, rồi lại nhìn nhau cười.

-Chúng mình làm bạn nha?

Nó đề nghị

-Ừ.. đúng rồi đó? Làm bộ ba siêu quậy đê.

TA vỗ tay đồng tình với nó.

-Có thể.

Nó và TA gật đầu, chờ câu trả lời của PL.

-Ừ... Bộ ba siêu quậy.

“Ôi! Vui quá! Bộ ba siêu quậy” Tụi nó ôm nhau la hét, mấy người trong quán tưởng tụi nó khủng nên cứ nhìn rồi lắc đầu. Thế là cả ba người tụi nó cùng nhau đi quậy, ăn mừng “bộ ba siêu quậy tái suất giang hồ” làm quán bar chỗ hấn và MQ thành cái nơi rác thải, lúc đầu hấn và MQ thấy PL thì hơi ngạc nhiên, tỏ vẻ không thích PL ấy, lo PL dở trò nhưng dần dần nghe bài ca con heo của Nó và TA làm hai anh hotboy nhà ta đành phải rút cờ đầu hàng.

(đổi như thế m.n thấy được không, nếu không, nói cho t/g biết? Nếu được thì từ giờ T/g cứ làm như vậy à?)

À mà! t/g sẽ cho PL một cái kết đẹp nhé! Xin HẾT... (có gì từ từ nói, đừng ném dép, t/g không muốn chuyển nghề đầu nha)...

31. Chương 31

-Con gặp anh hai con chưa?

Bà Trọng bưng đĩa trái cây đi ra,khi thấy Trọng Thiên từ ngoài bước vào thì hỏi tới tấp.

-Dạ..chưa? sao mẹ xuống đây, mẹ không được khỏe đấy,nên nghỉ ngơi có gì kêu người làm làm cho.

Trọng Thiên nói dối không chớp mắt, thật ra Trọng Thiên cũng muốn nói với bà Trọng mình gặp hấn rồi nhưng

-Mẹ khỏe rồi mà? Vẫn chưa gặp ư? Chắc giờ nó hận mẹ lắm.

Bà Trọng buồn bã khi nhớ đến đứa con, mà bao năm qua ba không ở bên cạnh chăm sóc.

-Mẹ lúc nào cũng vậy? mẹ không có lỗi gì cả? và anh ta cũng không có tư cách gì hận mẹ cả.

-Trọng Thiên à? Nếu không phải tại người mẹ vô tích sự này thì anh con cũng đã không mất đi cả tình thương của cha lẫn mẹ. Giá mà lúc đó mẹ không vì giận cha con, mà bỏ đi thì có lẽ...

Bà Trọng thở dài vì những sai lầm trong quá khứ với nhiều cái giá mà.... Trọng Thiên lặng lẽ ngồi ôm mẹ mình y đứa con nít. Như lúc trước Trọng Thiên và Thiên Kỳ cùng giành ôm lấy bà Trọng.

-Trọng Thiên này? Con có hận mẹ không?

-Không? Chuyện đó cũng đâu phải tại mẹ, và mẹ cũng đâu có ngoại tình như ba nói. Mà quá khứ đã qua rồi, giờ con chỉ muốn được như thế này thể là đã đủ rồi.

Trọng Thiên vui vào lòng bà. Bà Trọng rơi lệ xoa đầu Trọng Thiên.

-Cảm ơn con.....Nếu Thiên Kỳ cũng nghĩ như con thì hay quá.....?

-mẹ lúc nào cũng nhắc đến anh hai là sao chứ?

Trọng Thiên khó chịu nhìn bà Trọng, bao năm qua anh không biết được mình là Trọng Thiên trong mắt mẹ hay chỉ là cái bóng của Thiên Kỳ để mẹ bù đắp lỗi lầm trong quá khứ.

-Mẹ Xin lỗi... con vẫn hận anh con sao?

-Hận? tại sao lại không? Không tại vì anh ta thì con đâu có phải mang bệnh như thế này?

-Dù gì con và Thiên Kỳ vẫn là con của mẹ, mẹ không muốn hai đứa trở mặt mới nhau...con tha thứ cho anh con đi chứ?

-Thôi... không nói chuyện này nữa? con đưa mẹ đi ăn nha?

-Ừ... cũng được?

Trọng Thiên lại lép mình bên bà Trọng, nơi vòng tay và tình thương ấm áp của người mẹ mà hắn từng mong ước.

Tại Nhà hắn..

Hôm nay rất khác nha? Nó, hắn và Ngọc Mai cùng ngồi ăn một bàn, mà hiện tượng này chưa hề xảy ra trong căn nhà bé nhỏ của hắn. Lúc đầu khi thấy Ngọc Mai cùng ngồi vào bàn chỗ nó và hắn đang ăn, thì hắn bắt đầu đứng lên nhưng bị nó kéo lại nên hắn cũng không màng mà ngồi xuống.

-Anh ăn này đi? Món anh thích nhất đấy.

Ngọc Mai sắp thức ăn cho hắn, mỗi lần cô sắp là hắn đều để bên không thèm ăn lấy một miếng.

-AAAA... chồng ngoan ngoan.. ùm ùm...

Nó há họng đưa thức ăn lên trước mặt hắn, nhìn nó rất trẻ con.

-Ngon lắm vợ..... đến lượt vợ nè... MUM MUM...,,

Hai người họ làm như Ngọc Mai là người tàn hình vậy? Không để ý đến cô, mà cứ tự nhiên như người điên vun đắp tình cảm.

Ăn xong thì nó đòi rửa chén, hắn bảo để lát kêu người làm, nhưng nó lại trẻ con và cứng đầu cứ muốn làm, hắn biết vợ hắn không để khuất phục nên đành cho nó làm luôn, có gì cho nó tập làm vợ hiền trước để sao này không phải bỏ ngõ.(anh ngồi đó mà tưởng... ăn mày đấy anh)

Hắn đang ngồi xem phim thì Ngọc Mai xà vào lòng anh.

-Sao anh cứ lạnh nhạt với em thế?

-Em buông anh ra được rồi đó?

-Không? Em yêu anh quá.Không thể kiềm chế được nữa.

-Em buông ra, chúng ta nói chuyện đàng hoàng.

Ngọc Mai buông hẳn ra, chờ xem hẳn muốn nói gì với cô. dù thế nào thì cô cũng không bao giờ để hẳn tay trong tay với nó.

-Anh xin lỗi vì không thể nhận tình cảm của em được.

-Chúng ta bắt đầu lại, như xưa bộ không được ư?

-Có thể lúc trước thì được nhưng bây giờ thì..... anh chỉ có thể xem em là em gái thôi?

“ Em gái” Ngọc Mai thăm cười đều, muốn xem cô là em gái ư? Cũng được nhưng sẽ là em gái yêu anh trai?

-Em gái.

Ngọc Mai cố tình nhấn mạnh hai từ”em gái”

-Ừ... được chứ?

Trong lòng hẳn lại rất mong Ngọc Mai đồng ý làm em gái hẳn, vì chỉ còn cánh này mới có thể làm hẳn yên tâm.

-Dạ.. anh hai yêu dấu của em.

Hắn mừng quá vì cũng có thể giải quyết được chuyện của hẳn và Ngọc Mai dễ dàng vậy? Liền xoa đầu yêu Ngọc Mai, hẳn không biết rằng cái hạnh động của mình đã là sợi dây lới không đáng có, vì lúc còn yêu Ngọc Mai hẳn cũng từng xoa đầu cô như vậy?

-Em xuống phụ chị Bảo Ngọc nha?

Ngọc Mai Chạy xuống bếp nơi nó đang cặm cùi rửa chén, Ngọc Mai là tính kiểem chuyện đấy mà?

-Người thay thế cũng chỉ có vậy thôi?

Ngọc Mai chế nhễu

-Ý gì?

-Không gì? Tôi chỉ thắc mắc không biết cha mẹ cô đại dồ cô như thế nào mà để cô đi ăn ngủ với trai như vậy thôi.?

-Cô nên rút lại lời nói của mình. Đường lới ba mẹ tôi ra.. không thì đừng trách.

-Tôi thích thế. Cha mẹ vô học, không biết dạy con nên cô mới như vậy. Đúng là cha mẹ nào con nấy mà.

-Cô....

“CHÁT CHÁT” hai cái tát hiện rõ trên khuôn mặt Ngọc Mai.

-Tôi cảnh cáo cô không được xỉ nhục cha mẹ tôi.

-Vậy à... cô sẽ trả giá.

“BỐP BỐP.... Lạch cạch...xoạc...”

Những âm thanh vỡ tung của bát đĩa vang lên, Ngọc Mai hất hết bát đĩa xuống đất nhìn nó cười.

Hắn nghe thấy thế thì cảm thấy không ổn, sợ nó có chuyện lên bay ngay xuống bếp.

-Trò chơi bắt đầu.

Ngọc Mai nói xong thì tự mình hy sinh bản thân ngã vào đồng lộn xộn trước mặt.

Hắn đi xuống thì thấy Ngọc Mai nằm dưới nền nhà lạnh lẽo với bao nhiêu là máu tươi chảy ra.

-Ngọc Mai em....em sao vậy?

Hắn đỡ lấy Ngọc Mai vào lòng, máu từ tay Ngọc Mai không ngừng tuôn ra ướt đẫm cả cái áo sơ mi của hẳn.

-Em....đau quá.....hichic.. em chỉ muốn giúp chị ấy...Nhưng chị ấy lại xỉ nhục cha mẹ em. còn ..còn cảnh cáo em không được bám lấy anh.

Ngọc Mai giả vờ la đau, nước mắt cá sấu chảy ròng ròng áp vào ngực hắn.

-EM CÒN ĐỨNG ĐÓ À? LẤY HỘP Y TẾ ĐI CHỨ.

Hắn mắng nó, nó không phản ứng ngoan ngoãn lấy hộp y tế đưa cho hắn, rồi đứng xem Ngọc Mai vừa biến vừa diễn.

-EM ĐỪNG CÓ TRỄ CON VÀ CỨNG ĐẦU NHƯ VẬY CHỨ?

-DIỄN HAY LẮM, CÁC NGƯỜI DIỄN TIẾP ĐI CHỨ? RẤT TÌNH CẢM ??

-EM ,... CÓ THỂ SUY NGHĨ MỘT CHÚT KHÔNG HẢ

-COI NHƯ CÔ THẮNG

Nó quay đi, bỏ ra ngoài, nước mắt khế rơi, Là hắn không tin nó, hắn đã thay đổi và có lẽ tình cảm của hắn đã không còn dành cho nó nữa.

-BẢO NGỌC.... EM..ĐỨNG LẠI CHO ANH.

-Anh kỳ đau quá..

Hắn chạy theo nó nhưng bị Ngọc Mai ôm lấy. Nên hắn đành ở lại giúp Ngọc Mai băng bó vết thương rồi mới tìm nó nói chuyện sau.

Nó im lặng ngồi trên xe buýt đi đi về về mấy chục vòng. Rồi lại xuống xe đi lang thang trên đường. Trong màn đêm tối lạnh lẽo nó một mình bước đi, trên đường gặp biết bao là đôi tình nhân ôm nhau ấm áp, nó lại chạnh lòng, giờ nó chỉ muốn được nép mình trong lòng hắn , cảm nhận sự ấm áp từ vòng tay của hắn , có lẽ nó đã có thói quen dựa dẫm vào hắn quá nhiều thì phải?

Nó buồn bã bước đi, bỗng có vòng tay ai đó ôm nó lại, nó thấy rất ấm áp, một vòng tay quen thuộc mà nó đang chờ đợi.

-Vợ vẫn còn giận chồng à?

-.....

Nó không trả lời, ánh nhìn xa xăm.

-Xin lỗi mà.... Đừng giận chồng nữa nha...nha..

-Không dám? Tôi có là gì của anh đâu?

-thôi mà vợ? chồng biết mình sai rồi mà. Đừng giận nữa .

-Không.

-Năn nỉ đó.

-Không.

-Vợ trẻ con quá.

-Kể tôi.

-Vợ còn giận là chồng sẽ..... hôn vợ tại đây đó.

-A À Ồ...

-còn giận?

Hắn nhìn nó cười gian.

-Không.không giận nữa.

-Vậy chứ.

Hắn nắm lấy tay nó đi trên còn đường vắng. Màng đêm khẽ vương trên mái tóc hắn, lặng lẽ mỉm cười nhìn họ.

-Anh xin lỗi vì đã lớn tiếng với em. Anh không muốn mình nợ Ngọc Mai cũng không muốn em liên quan gì với Ngọc Mai. Anh tin em. Và ANH YÊU EM RẤT NHIỀU.

-Em hiểu mà? EM CŨNG RẤT YÊU ANH

Nó bỗng ngừng lại, hắn thấy nó không đi nữa thì nhú mày nhìn nó.

-Vợ..... em sao.....? UM..UM

Hắn chưa kịp hỏi, thì nó đã nhón người hôn lấy hắn, hắn ngạc nhiên vì hành động đáng yêu của nó, rồi cùng nó hòa vào nụ hôn. Hai người ôm nhau hôn tha thiết như sợ đối phương sẽ biến mất.

32. Chương 32

Buổi sáng hôm ấy, trong suốt mấy tiết học mà nó chẳng thấy Trọng Thiên đâu cả, nó cũng có chút gì đó lo lắng, thường ngày Trọng Thiên hay nhảm nhảm bên tai nó, thành riết nó quen luôn. Và nó lại cảm thấy có sự rất thân thiết với Trọng Thiên cứ như Trọng Thiên là đứa em trai của mình vậy?

Còn Phương Linh thì thường đi bar với tụi nó nhưng đến đi học thì chẳng thấy tâm hơi đâu cả. Nó bảo Phương Linh đi học lại đi nhưng Phương Linh cứ ngáp dài ngáp ngắn bảo “cứ từ từ”.

Nó đang nói chuyện với hắn thì chuông điện thoại reo in ỏi.

-Ai bắt lịch sự vậy?

Hắn nhìn chằm chằm vào cái điện thoại của nó như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nó cười trừ rồi buột miệng nhắc máy khi thấy người vô duyên đó là Trọng Thiên.

-Tìm tôi?

-Cho em 5s để lên sân thượng, nếu còn muốn gặp lại tôi.

Câu nói ngắn gọn của Trọng Thiên làm nó đơ ra. Không biết Trọng Thiên lại muốn làm trò quỷ gì nữa mà nói câu đó.

-Ai vậy? người tình gọi à?

Hắn chọc nó.

-Người tình cái đầu anh?

-Còn không phải?

-Xí... em đi đấy nhá? Đùng giận nha chồng cưng?

Nó bẹo má hắn.

-Đi đâu? Không đi đâu hết? GIẬN.

Hắn đổi nó.

-Ngoan... vợ đi tí..tí à?

-Thơm cái đi.

-Chồng... thật là.

Nó hôn lên má hắn rồi mắt cỡ chạy đi. Hắn nhìn theo mà mỉm cười toại nguyện. "" Nó đã chủ động hôn hắn hôm qua thế mà hôm nay đã mắc cỡ vậy rồi, chắc hắn phải dạy dỗ lại thôi.""

SÂN THƯỢNG.....

Nó vừa bước lên thì xút tí nữa đứng tim. Trọng Thiên đứng trên lan can , dơ hai tay ra như thể muốn làm người nhện vậy á? Chỉ cần Trọng Thiên nhút nhít là coi như đi gặp tổ tiên sớm.

-NÀY? ANH CÓ KHÙNG KHÔNG ĐÓ? ĐI XUỐNG.

-Em lo lắng cho anh đến thế à?

-Mơ đi bé? Nếu không phải tôi nhìn thấy . Thì có chết tôi cũng không quan tâm đến thằng khùng như anh?

-Thật?

Trọng Thiên bắt đầu gian rộng hay tay, chuẩn bị tiếp đất.

-Con lại hồn? xuống giùm đi?

nó mếu máo nhìn Trọng thiên.

-Nếu giờ người đứng đây không phải là tôi mà là Thiên Kỳ? Chắc cô sẽ rất đau nhĩ?

-Hỏi dư hơi? Tức nhiên rồi? nhưng tiếc anh không phải Thiên Kỳ?"chep chep"

Trọng Thiên nhắm mắt lại , mặc kệ cho những làn gió tử thần đùa nghịch tóc anh.

-Tại sao? Cô nói đi? Tại sao trong mắt ai tôi cũng không bằng hắn? Các người có bao giờ xem tôi như tồn tại không?

Trọng Thiên bức xúc nhìn nó, nói với nó như thể đang nói với chính bản thân mình.

-Anh.....

Nó nhìn thấy được một sự lạnh lẽo, cô đơn từ đôi mắt cứng rắn nhưng lại yếu đuối. đầy sự khát khao của Trọng Thiên.

-HAHAHA.... Tôi là em trai của hắn. Chắc cô không tin đâu, không tin hắn lại có đứa em trai như tôi

Câu nói của Trọng Thiên phát ra làm nó khó hiểu? Nó thật không ngờ lúc trước cứ tưởng Trọng Thiên điên nên nhận nhầm người,thế mà sự thật lại quá phũ phàng? và cũng không thể tin được hắn lại có đứa em là Trọng Thiên mà chưa bao giờ hắn nói cho nó biết? nó cũng không biết rằng còn bao nhiêu chuyện hắn giấu nó nữa.

-Bất ngờ lắm à?

-.....

Không câu trả lời.

-Không ngờ, cô không biết gì? có lẽ cô chỉ là người thay thế Ngọc Mai.

-Tôi tin anh ấy, tin tình cảm anh ấy dành cho tôi.

Nó cố nén đi cảm xúc nhìn thẳng vào mắt Trọng Thiên mà nói.

-Dù hắn ta giấu cô đủ thứ

-có thể anh ấy có lý do khó nói?

Nó cảm thấy rất buồn nhưng lại dám đặt niềm tin vào hắn, nó chỉ cần biết hắn yêu nó thế là đủ rồi, còn những chuyện khác hắn không nói , nó cũng không muốn biết nhiều.

-Tin?

Trọng Thiên nhìn nó không chớp mắt.

-Tin... tôi tin anh ấy?

-Hahaha.. tại sao?...tại sao?

Trọng Thiên bắt đầu thiếu kiểm soát.trong giây phút mất cảnh giác Trọng Thiên đã không lấy được thăng bằng và....

-Nắm.... nắm ...lấy tay...tay.. tôi.

Nếu nó không nhanh tay lẹ chân chụp lấy thăng cha Trọng Thiên thì chắc giờ anh chỉ còn lại một ki cà gam thôi.

-Tại sao? Buông tôi ra đi?

-ANH KHÙNG THẬT HAY GIẢ NAI VẬY? IM LẶNG CHO TÔI ANH KHÔNG CÓ QUYỀN QUYẾT ĐỊNH BẢN THÂN MÌNH HIẾU CHƯA?

Nó bực quá hét toán lên, Trọng Thiên cảm luôn chỉ biết nhìn chăm chăm vào nó.

Nó cố sức kéo Trọng Thiên lên nhưng với sức của nó thì không thể, tay nó bắt đầu rời ra khỏi tay Trọng Thiên.

-Nắm chặt vào,đừng buông ra,

-Tạm Biệt. Trọng Thiên yếu ớt nhắm mắt buông xuôi tất cả, buông tay nó ra,buông cuộc sống đầy phù phàng trước mắt.

33. Chương 33

. Nó cứ tưởng chính mình phải nhìn thấy cảnh Trọng Thiên co lại thành tí tẹo nhưng không ngờ có một bàn tay rắn chắc nắm chặt lấy Trọng Thiên và bắt đầu kéo lên.

-Thiên Kỳ.

Nó nhìn thấy hấn thì mừng rỡ.

Trọng Thiên còn chưa định hình lại thì đã nghe hấn mắng.

-ĐIÊN À? CÓ CHẾT CŨNG ĐỪNG LIÊN LUY ĐẾN NGƯỜI KHÁC CHỨ? CẬU KHÔNG BIẾT QUÝ BẢN THÂN MÌNH CŨNG PHẢI NGHĨ CHO MẸ CHỨ? NẾU TÔI ĐẾN TRỄ THÌ CẬU CÓ BIẾT HẬU QUẢ MÌNH GÂY RA KHÔNG HẢ?

Hấn vô cùng bức xúc trước những gì Trọng Thiên làm, hấn vô tình nhắc đến cái người mình hận trong bao năm qua, Trọng Thiên nghe vậy có chút mừng, vì hấn vẫn còn nhớ và quan tâm đến mẹ và đứa em trai này.

-Anh hai...em..

-Tôi không có em trai.

Hấn nói rồi nắm tay nó kéo đi. Trọng Thiên nhìn theo rồi từ từ ngã xuống đất, quằn quại với cơn hen suyễn tái phát, hấn ngừng bước chân chạy đến nâng Trọng Thiên lên.

-Thuốc đâu....thuốc đâu?

Nó lục trọng cặp Trọng Thiên ra một chai thuốc rồi đưa cho hấn,hấn lo lắng đưa lên cho Trọng Thiên nhưng lại không có tác dụng, Trọng Thiên hen mãi mất lời dờ.

-Em sao vậy? đừng nhắm mắt..nhìn anh nhìn anh hai..... ..Anh hai sẽ đưa em đến bệnh viện.. cố lên..cố lên..

Vài phút sau hấn đã đưa Trọng Thiên vào tới bệnh viện, đứng ngoài cánh cửa phòng cấp cứu hấn lo lắng xiết chặt tay, nỗi sợ hãi của hấn ngày càng lớn khi màu đỏ của phòng cấp cứu chớp nháy.

“Bật..bật” Cánh cửa phòng mở ra, người đàn ông mặt đỏ màu trắng thư thả bước ra.

-Em..Em.. trai tôi sao rồi?

-Đã qua cơn nguy hiểm? cậu ấy không sao nữa chỉ cần nghỉ ngơi là khỏe lại.

Vị bác sĩ khẽ cười vo vai an ủi hắn rồi bước đi trong sự vui vẻ khi không có sự chết chóc nào xảy ra.

Trọng Thiên được chuyển đến phòng hồi sức, hắn cũng đi theo cùng nó.

-Cậu ấy không sao rồi? đừng quá lo lắng.

-Ai lo lắng chứ?

Hắn cố biện minh.

-Anh... xạo nó vừa vừa thôi? Lo lắng thì bảo ló lổ , ở đó mà xỉ diện hảo nữa.

-Đã bảo không rồi, em nải nhải hoài. anh đi mua gì cho Trọng Thiên ăn đây.

Hắn miệng nói thế nhưng hành động lại ngược lại, nó chỉ đứng cười nhìn hắn đi khuất cánh cửa, rồi quay qua cái tên điên trên giường.

-được rồi? tỉnh được rồi đó.

Nó nhìn Trọng Thiên trên giường mà ngứa mắt.

-Hi..hi.. sao biết tôi đã tỉnh.

Trọng Thiên ngồi dậy tựa người vào tường nhìn nó cười đầy vui vẻ, vì cuối cùng hắn cũng đã nhận anh là em trai của hắn, và cũng có lẽ hắn sẽ tha thứ ẹ, sau đó gia đình anh lại sẽ hạnh phúc đầm ấm như trước,

-Tôi mà.... Chắc nãy giờ nghe thấy rồi hen.

-ừ.... Nhưng có thật anh ấy đã nhận tôi là em trai rồi phải không?

-Vậy cũng hời,đưng nhiên.

-Có thật vậy không?

Trọng Thiên vào phòng cấp cứu có mấy phút mà không biết bác sĩ đã tiêm cho anh thứ thuốc gì mà Trọng Thiên vừa ngu vừa lảm mồm thế không biết?

-Dạ.. thưa anh hai? Khổ quá nói mãi.

-Anh ấy kêu mình là em trai rồi? hahaha

Trọng Thiên lải nhải làm nó muốn nhứt cả đầu, chỉ có việc đó thôi mà nó bị Trọng Thiên tra tấn muốn chết, suốt buổi nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần.

Bà Trọng hay tin Trọng Thiên vào viện liền bỏ hết công việc chạy ngay đến bệnh viện.

“Cạch,cạch” cánh cửa phòng vừa mở ra bà Trọng đã lo lắng chạy lại chỗ Trọng Thiên coi hết chỗ này đến chỗ khác xem con trai mình có còn nguyên vẹn không?(xém tí là thành cục kẹo cao su rồi)

-Me..mẹ.. con không sao mà?

-Để mẹ xem coi ,,có làm sao không?

-Mẹ.. ở đây có người đó?

Trọng Thiên mắc cỡ khi nó cùng đứng ở đây mà mẹ anh cứ đòi xem ,xem,,xem anh có làm sao không?

Bà Trọng quay qua chỗ nó, nó nãy giờ chỉ đứng nhìn Trọng Thiên mà cười,

-Đây là?

Bà Trọng chỉ tay về phía nó.

-Chào bác.

Nó cười tươi nhìn mẹ chồng tương lai.

-Là bạn gái của anh hai đấy mẹ? Con dâu tương lai của mẹ đấy?

-Bạn gái Thiên Kỳ? Thiên kỳ cũng ở đây à? nó đâu?

Bà Trọng mừng rỡ nhìn khắp nơi mong được gặp đứa con bé bỏng của mình.

-Dạ.. Thiên Kỳ đi ra ngoài rồi bác ạ?

Bà Trọng giờ mới để ý kĩ nó, bà nhìn nó cười hiền.

-Thiên Kỳ có mắt nhìn người quá? Cháu rất dễ thương lại xinh đẹp nữa?

-Hi... bác nói quá cháu ngượng đấy?

-Cô cũng biết ngượng ư?

Trọng Thiên vô duyên chọt vào.

-Tôi đâu có mặt dày như anh.

-Cô mặt dày thì có..... ÚI DA... đau...đau mà mẹ.

Kết quả là bà Trọng néo lỗ tay Trọng Thiên vì cái tội ăn hiếp con dâu bà.

-Chưa gì mẹ đã bình chị dâu rồi..... GHÉT.

Trọng Thiên con nít quỷ giận hờn vu vợ quay mặt đi.

-con coi trừng mẹ đấy.. con sắp “ế” ra rồi , không biết có ai hót con đi giùm mẹ không nữa.

-Mẹ... con trai mẹ đẹp trai thế này mà bảo “ế”.

Bà Trọng với nó mới quen nhau nhưng có vẻ khá thân thì phải, họ nói chuyện rồi cười đùa rất vui như một gia đình vậy? Trọng Thiên thì tủi hết sức miêng anh nói cái gì phản khoa học một cái là y như rằng, hai cái loa phát thanh không để anh yên.

Tiếng cửa phòng mở ra, Hấn đi mua thức ăn cho cả ba nhưng đến giờ mới về, chẳng biết hấn chui ở cái xó xĩnh nào nữa? vừa bước vào hấn đã bị bà Trọng ôm lấy.

-Con trai? Mẹ.... mẹ.... nhớ con lắm?

Bà Trọng nước mắt nước mũi tèm nhem âu yếu con trai mình, lí trí hấn thì bảo phải nhận lại mẹ, nhận lại cái tình yêu mà mình khát khao có từ người mẹ, bảo hấn phải ôm chắc lấy bà. Nhưng hành động lại không nghe theo lời hấn, hấn đẩy bà Trọng ra nhìn bà đầy hận thù.

-Tôi không có mẹ, mẹ tôi chết lâu rồi.

Bà Trọng nghe thấy đứa con bao năm qua mình muốn gặp nhất lại có thể đứng trước mặt bà nói “mẹ đã chết” có câu nói nào đau hơn câu nói này đâu.

-Mẹ.. biết con hận mẹ? nhưng mọi chuyện không như con đã nghĩ và thấy đâu?

- không phải ư? Nực cười? có lẽ bao năm qua bà sống rất hạnh phúc bên người tình của bà thì phải? và bà cũng không có tư cánh gì làm mẹ tôi cả? Hãy trở về sống bên tình nhân cả bà đi

Bà Trọng đau đến thắt lòng khi nghe hấn nói câu đó. Ai cũng có thể nói bà ngoại tình, ai cũng có thể nghĩ xấu về bà nhưng riêng chỉ có Trọng Thiên, Thiên Kỳ và chồng bà là không thể? Thế mà đời phũ phàng.

-Thiên Kỳ? anh đừng nói mẹ anh như vậy?

Nó núm lấy cánh tay hấn lay lay khi thấy bà Trọng nước mắt rơi lả tả.

-Anh hai mọi chuyện không như anh nghĩ đâu? Mẹ sẽ đau lắm khi anh nói thế?

Trọng Thiên dù đang bệnh nhưng không đau bằng cảm giác bây giờ, khi mình phải chứng kiến cảnh anh hai và mẹ như vậy?

-Không bao giờ tôi tha thứ cho người đã phá hủy gia đình này và bỏ rơi tôi.

34. Chương 34

Hắn nói rồi quay bước đi ra ngoài, bà Trọng ngồi dưới nền nhà lạnh lẽo đầy mùi thuốc sát trùng, những giọt nước mắt không tự chủ rơi xuống đất. Nỗi ân hận vẫn chiếm lấy người phụ nữ vô tình đánh mất hạnh phúc này.

Nó chạy theo hắn đến một góc nhỏ cầu thang, hắn yếu đuối ngồi phệt xuống đất, nó thấy được giọt nước mắt nóng hổi từ từ khê rơi trên má hắn, nó biết hắn rất muốn tha thứ, rất muốn gặp lại mẹ nhưng chỉ vì quá khứ ngự trị mãi bám theo hắn, nên hắn không thể.

-Khóc đi, rồi mọi chuyện sẽ qua thôi/

Hắn ôm lấy nó khóc như đứa con nít bị mẹ bỏ rơi, bao năm qua hắn đã kiềm nén cảm xúc, kiềm nén sự khát khao có mẹ như bao người khác.

-Không thể... anh không thể tha thứ cho người đã gián tiếp cướp đi mạng sống của cha, không thể.....không thể tha thứ cho con người ấy?

-Anh ngoan hãy nói hết những gì giấu trong lòng, em sẽ là người bên anh để lắng nghe.

Nó dỗ về hắn.

-Anh...anh rất ..rất muốn gặp lại mẹ,rất muốn được mẹ ôm ấp, rất muốn mẹ đưa đi công viên, rất muốn có bữa cơm gia đình như bao người khác nhưng... không thể...không thể tha thứ .

Nó giờ mới biết hắn bề ngoài lạnh lùng nhưng bên trong lại nhiều vết thương như vậy? nó nghĩ chắc bao năm qua hắn sống rất đau khổ và vằn vặt với quá khứ. Ngay lúc này đây,Nó càng thấy mình yêu hắn nhiều hơn,nếu thật sự một ngày nào đó hắn rời khỏi cuộc sống của nó chắc nó.....

-Dù gì thì cũng là mẹ anh? Đừng cố kiềm nén cảm xúc của mình hãy đối mặt với trái tim mình, đừng trốn tránh,..... em sẽ mãi ở bên anh.

Nó âu yếm ôm lấy hắn, như muốn thay ai đó bù đắp và chữa lành vết thương lòng đang chiếm lấy hắn.

Trọng Thiên vươn vai vui vẻ, nhìn ngắm mặt trời mọc, vì cuối cùng anh cũng được rời khỏi cái nhà tù này? Trọng Thiên muốn xuất viện sớm nhưng bà Trọng không cho sợ anh lại bị gì nên giữ lại cho đến hôm nay. Vừa vô tư hát hò mừng cho ngày ra tù(viện) thì điềm xui lại đến

-ẤY....da.. gì vậy trời?

Trọng Thiên ôm đầu la oái oái, anh chả biết ai vô duyên đá nguyên lon nước vào đầu anh, Anh không muốn bị bắt lại cái nơi này đâu mà sao xui quá trên, vừa định quay sang chửi thì.....

-Anh có sao không?..... em xin lỗi nha.....

Phương Linh vội chạy lại xin lỗi Trọng Thiên rồi rút, mắt long lanh nhìn anh. Thấy Trọng Thiên không có phản ứng Phương Linh sợ hãi .

-Anh....anh ...có sao không? Không lẽ mới đây bị thiếu não rồi?

-À... à... không ..không... Chỉ chảy ít máu thôi.

-Hả..? vậy mà bảo không? Để em xem.... Anh cho em xin lỗi nha nha.. em không cố ý đâu.

Phương Linh ngồi xuống sát Trọng Thiên, coi vết thương của anh.. Trọng Thiên ngồi ngoan ngoãn như một đứa trẻ, tim đập loạn xạ, nhìn Phương Linh không rời mắt, Trọng Thiên cảm thấy quen quen hình như (chưa gặp bao giờ..há há..)đã gặp Phương Linh ở đâu rồi nhưng lại không nhớ ra.

-Áaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa..

Hai đứa không biết làm cái quái gì mà ôm nhau lẩn lốc xuống cầu thang luôn. Hiện trạng bây giờ là Phương Linh đè lên Trọng Thiên, còn môi chạm môi nữa chứ. Phương Linh đỏ mặt đứng dậy, bối rối không biết nói gì, Trọng Thiên ôm cái đầu đáng thương lếch dẹo, nhưng lại được hôn thì anh hết luôn cả cảm giác đau.

-Em... em có sao không

-à..không? Anh ...đầu anh

-Không vấn đề gì đâu?

-Ừ.. thôi em đi đây?

Phương Linh mắc cỡ vội chạy đi.

-Chúng ta sẽ gặp lại chứ?

-Nếu có duyên.

Trọng Thiên gọi với theo, tay chạm môi. Rồi nở nụ cười, nụ hôn của Phương Linh vẫn còn lưu luyến trên môi anh không chịu buông.

Từ bữa gặp Phương Linh ở bệnh viện anh như người mất hồn lúc nào cũng nhớ đến hôm đó, lâu lâu lại vô tình chạm lên tay lên môi mình.(tương tư...là tương tư.. á á á a.. là lá la).

—————-Trường—————

Nó, Phương Linh.. Thảo Anh cùng nhau cười nói, tung tăng vào lớp, Nó và Thảo Anh nói mãi Phương Linh mới chịu cùng tụi nó lếch đến trường đấy ạ.

Đang nói chuyện say sưa, không để ý đường nên Phương Linh ôm luôn người ta ngã nhào ra đất.

-ẦY DA... hại mắt quá?

Nó giả vờ bịch mắt lại, khi thấy Phương Linh ôm người ta.

-chết tôi rồi,, phải đi khám mắt mới được?

Thảo Anh cũng không kém nó, thấy Phương Linh té mà không thèm đỡ nhỏ lên mà còn đứng nói nhảm.

-Hai con kia? Tao té mà không đỡ à? Thế đấy.

Phương Linh đứng dậy giận dữ.

-Có anh đẹp trai đỡ rồi còn gì?

Nó phán cái xanh mặt mãi.

-Chuẩn lắm bạn hiền.

Thảo Anh cười nhìn nó.

-Tụi mày sẽ chết với tao

Phương Linh nuốt cục tức với hai con bạn chết bầm của mình, Phương.

Linh giật mình vì quên mất cái anh đạp trai mình ôm hồi nãy hình như chưa chưa đứng dậy thì phải.

-Má ơi? Voi đâu đè con vậy?

Trọng Thiên nằm ở dưới đất khóc lóc than trời, anh cấp này xui hết chỗ nói, hình như anh có duyên với bệnh viện hay gì đấy?

Nó và Thảo Anh nhận ra là thằng Trọng Thiên khùng nên chỉ cười cười.

Phương Linh thì vẫn nhớ cái lần trước nên hơi ngại tí sù.

-Voi cái đầu trâu nhà anh.

Phương Linh bức xúc, cô ba vòng đầy đặn như thế mà dám ví cô với con voi thật tức.

Trọng Thiên đứng bật dậy khi nghe thấy giọng nói quen quen.

-Em,,em,, sao lại là em nữa.

-Gì chứ? AI biết được?

Phương Linh có chút lún túng.

-Ha ha... người quen á.... Lần này ôm nhau, không lẽ lần trước hai người đã..... đã..

Thảo Anh chớp chớp mắt nhìn Phương Linh và Trọng Thiên.

-Hôn nhau rồi.

Nó cũng tiếp lời, rồi hai đứa nó ôm nhau cười.

-Làm gì có?

Phương Linh và Trọng Thiên đồng thanh.

Nó và Thảo Anh cười mãi cho đến khi hấn và Minh Quân đến mới chịu ngừng cười, Nó oa oa nhiều chuyện kể cho Hấn và Minh Quân nghe thế là cả bốn đứa nó chụm nhau lại cười như điên, Còn Trọng Thiên và Phương Linh bị chọc quá, tim đập “bịch bịch” không ngừng. Nhiều khi vô tình chạm mắt rồi lại làm ngơ quay sang nơi khác che dấu cảm giác yêu thương dành cho đối phương.

35. Chương 35

Cái hôm chạm mặt ở bệnh viện Bà Trọng và Trọng thiên đã dọn về sống cùng mái nhà với hấn theo lời nó chỉ đạo, Nó đã dùng mĩ nhân kế, quyết rũ, nài nỉ lắm lắm hấn mới chịu đồng ý. Nhưng ngặt nỗi nhà hấn to rộng như vậy, mà chỉ có mỗi ba phòng là ngủ được, còn mấy phòng khác thì lâu lắm không sai đến nên đã trở thành phòng kho hết rồi. Một phòng là nó ở hiện giờ, một phòng là của hấn và còn lại là Ngọc Mai. Chỉ vì cái tính lo chuyện bảo đồng nên nó buộc phải ngủ cùng phòng với hấn, nhường cái phòng thương thương của mình cho Bà Trọng. Còn về Ngọc Mai hấn đã phải xuống nước, đường mật ngọt ngào lắm, tuy lúc đầu Ngọc Mai không chịu dọn đi, nhưng hấn nói sẽ mua cho cô một căn biệt thự riêng, thế là cô ta đồng ý dọn ra ngay trong hôm đó, trước khi Trọng Thiên và bà trọng đến.

Mỗi ngày bà Trọng đều được gặp con trai yêu quý của mình, trong lòng rất vui và thấy nhẹ lòng hơn , mỗi sáng bà vẫn thường giành thời gian làm điểm tâm, chăm sóc bù đắp những thiếu thốn mà bao năm qua mình đã không hoàng thành cho đứa con trai tội nghiệp của mình. Về phần hấn cả ngày nhất định không nói quá ba câu với bà Trọng, Dù nó có cố tình khơi gợi cỡ nào hấn vẫn cứng đầu như vậy?

.....12h trưa....

Tụi nó hẹn nhau đi MUA SẮM có cả Phương Linh và Trọng Thiên nữa. Trên đường đi hai em cứ nhìn nhau mãi, rồi lại mắc cỡ quay đi như không có chuyện gì xảy ra.

Thảo Anh và Minh Quân mấy hôm nay rất trẻ con nha, Thảo Anh thì cầm điện thoại Minh quân còn Minh Quân thì dùng điện thoại Thảo Anh nhiều hôm nó và hấn tức điên lên được, cứ gọi người này lại gặp người kia.

-aaaaaaaaaaaaa

Thảo Anh hét toát lên.

-Gì vậy? cháy cháy hả?

Nó cố tình trêu.

-Cháy ư.. ở đâu tao xem với?

Phương Linh ngậy thơ châm dầu vào lửa.

-Cháy cái đầu tội mày..... coi nè?

Thảo Anh chìa cái điện thoại đáng yêu của Minh Quân ra.

-Oaaa.... Em nào đẹp thế mày?

Nó hôm nay rất là có duyên nha? Lúc nào cũng chọc người ta được hết.

-Xinh phết? giá như tao là con trai”chep chep” tao của ngay.

Phương Linh mắt long lanh nhìn nhìn Thảo Anh như vẻ em đây vô tội nha? Tội nó Thích làm người ta tức mới chịu , đúng là” bộ ba siêu quậy” có khác.

-Hai con chó? Tội mày chơi tao à?

Thảo Anh tức giận dằn lại điện thoại, mặt một đồng nhìn thẳng CK phía trước.

-THẰNG CK.....

Minh Quân vừa nghe tiếng nó la liền ngoái lại nhìn. Tưởng Thảo Anh nhớ anh , liền hớn hở bước lại bên Thảo Anh

- Gì zk yêu.

-Cái này? Là sao?

Thảo Anh đưa điện thoại lên, sắc mặt của Minh Quân tối sầm lại, nhìn về phía hắn.

-À... cái này ck quên xóa?

Minh Quân bối rối bứt tóc bứt tai nhìn Thảo Anh

-Quên?

-Chuyện này lâu rồi zk?

-Lâu rồi?

-zk không tin ck sao?

-Thế này tin được à?

Thảo Anh trao mồi nhìn Minh Quân. Lúc này khi đang nhắn tin say sưa với Minh Quân nó vô tình phát hiện ra một chuyện hết sức ngứa mắt, một tấm hình của Minh Quân chụp chung với một cô gái ở bãi biển trông rất tình tứ, lại ôm eo ôm hông nữa chứ.

-zk hỏi thằng Kỳ với Bảo ngọc đi? Ck oan mà zk?

- Tao không biết gì nha?

Hắn xua tay nhìn Minh Quân.

-Chúng tôi đã cố gắng hết sức xin đành bó tay?- Nó

-HUHU .. hai đứa mày chơi ác? Không mình oan cho tao?

Minh Quân khóc lóc nhìn Thảo Anh.

-Sự thật phũ phàng.. haizzzz

Nó và hắn đồng thanh thở dài như thể tiễn người đi xa.

-Ck ..ck hay lắm?

Thảo Anh giận dỗi đi trước.

-zk ới đợi ck với? tha thứ cho ck đi mà? Một lần , một lần thôi mà zk?

Minh Quân chạy đến, làm mặt mèò xin lỗi Thảo Anh liên tục. Tụi nó thấy vậy thì hớn hở lắm vì sắp có bạo lực gia đình để coi rồi.(thấy tội anh Minh Quân quá, mà thôi cũng kệ)

Nó và hấn cũng ôm nhau đi trước, chỉ còn lại mỗi Phương Linh và Trọng Thiên ở phía sau cãi nhau toí bời.

-Con nít? Biết gì mà chơi.

Trọng Thiên văng lại cái đồ chơi mới mua.

-Anh lắm chuyện, trả đây?

-không đó? Của tôi chứ bộ

-Cái gì của anh? Cho anh nói lại đó?

-Trong tay tôi là của tôi? Miễn bàn cãi

-Ờ hay?.....

Phương Linh phóng lên lưng Trọng Thiên đòi giành cho được cái đồ chơi đó.

-Con điên này? Leo xuống.

-Không? Trả tôi đi.

-Cô có biết mình nặng lắm không? Như heo ý.

-Anh nói cái gì?

@@@##\$ Thề là cuộc đấu võ mồm đã bắt đầu. Đang tranh cãi thì Phương Linh tuộc xuống khỏi lưng Trọng Thiên, rồi bước về phía cặp tình nhân đang mua đồ phía trước. Trọng Thiên không hiểu mô tê gì nhưng cũng đi theo xem.

-Cô gái này là ai?

Phương Linh chỉ tay vào con nhỏ kia.

-Ơ..phương linh sao...sao ...em lại ở đây?

Bạn trai Phương Linh lung tung khi bị bắt quả tang đi ăn vụng.

-Tôi hỏi anh .. cô ta là ai?

Phương Linh dần giọng mắt nhìn dăm dăm con nhỏ dăm cả gan hót tay trên của cô. Và cái thằng bạn trai gan to bằng trời, dăm di mèò mở lảng nhăng với gái mà đéo hỏi ý kiến cô.(chị lạ? đi mèò mở phải hỏi chị, thì thôi khỏi đi cho rồi)

-Bạn gái mới của tôi? Cô vừa lòng chưa?

-Bạn gái? Vậy tôi là cái gì?

Phương Linh hất giọng, khóe mắt có chút cay cay.

-Chúng ta chia tay? Tôi hết yêu cô rồi?

Phương Linh mệt mỏi đứng nhìn bóng bạn trai mình tay trong tay với người con gái khác, trái tim rỉ máu mà không biết phải làm gì? Trọng Thiên đứng sau Phương Linh nhìn cô rơi những giọt nước mắt mà không biết nói gì cả?

—————-BAR—————

Tối đó, Phương Linh một mình đi bar cho đỡ buồn, cô hôm nay xuống tinh thần đến nỗi uống biết bao nhiêu là rượu loại mạnh mà trước giờ cô chưa từng dùng đến.Phương Linh say lên say xuống, định đứng dậy đi về nhưng bước chân cứ loạn choạng, ngã lên ngã xuống.

Trọng Thiên ở bàn phía sau thấy Phương Linh không ổn liền đi đến công cô ra ngoài làm mấy em chân ngắn chân dài ước mong người trên lưng Trọng thiên là mình.

-Có cần phải uống say thế này không?

Trọng Thiên vừa công vừa trách mắng Phương Linh. Mà dù có nói gì giờ này thì cô cũng có để lọt tai câu nào đâu

-Um...Um

Phương Linh nằm trên lưng Trọng Thiên ngủ ngon lành.

-Cô có biết mình nặng cỡ nào không trời?

-.....

Trọng Thiên trong màng đêm công Phương Linh trên lưng mà tự độc thoại một mình. Người say mà, đến sáng thì còn nhớ gì nữa đâu? Đúng là sức mạnh của rượu có khác. tội nghiệp cho cái lưng của Trọng Thiên khi phải công nguyên con heo to tướng như thế này.

-Phương Linh này?

-Um..UM

-Anh có lẽ..có lẽ.. đã yêu em rồi? Hơ hơ.... À thôi em đừng có nghe những gì anh nói đó nha?(Anh này đúng điên rồi? nói vậy mà bảo người ta đừng nghe,)

-Đừng đừng.. đừng nha

Trọng thiên khựng lại khi cảm thấy không ổn với người trên lưng. Phương Linh uống nhiều quá nên đã ói hết trên lưng anh không chút tiếc thương luôn. Trời đã nhá nhem tối Trọng thiên không biết phải đưa Phương Linh về đâu, nên đành mướn khách sạn cho cô ở đỡ tối nay.

Trọng Thiên nhìn Phương Linh trên giường với chiếc môi đỏ mọng, mái tóc quăn rũ làm cho cơ thể Trọng thiên nóng lên, dục vọng trong người anh nổi lên, anh đã cố gắng hết sức kìm nén để không phải làm chuyện xấu.Trong thời khắc quan trọng này thì Phương Linh bỗng bật dậy khỏi chiếc giường êm ái, mở to mắt lơ đãng nhìn Trọng Thiên.

-Anh... anh... là đồ tồi, đồ thói tha....., sao lại phản bội tôi đi với con khác? Anh có biết tôi đau lắm không? Sao lại đối xử với tôi như vậy? Tôi hận anh?

Phương Linh nắm lấy vai Trọng Thiên mà lay, nói những điều làm cho trọng Thiên đơ luôn chả hiểu cái quái gì?

Phương Linh bị hơi rượu làm át lí trí không biết mình đang làm gì? Chồm lên chiếm lấy chiếc môi của Trọng Thiên, lúc Phương Linh định buông ra thì Trọng Thiên không lỡ, cố gắng bao trọn lấy cô. Trọng Thiên cùng Phương Linh ngã lưng bên chiếc giường, Trọng Thiên thì thắm bên tay cô.

-Là em quấy rủ anh đấy nhé?

Trọng Thiên cười nhẹ nhìn khuôn mặt đáng yêu trước mắt, và bắt đầu làm công việc của mình. Trọng Thiên thật sự không muốn thừa nước đục thả câu như vậy đâu, chỉ tại Phương Linh vô tình làm dục vọng trong lòng Trọng Thiên phát hỏa. Trọng Thiên đã cố gắng kìm nén nhưng nó vẫn nóng lên từng giây từng phút, Trọng Thiên đâu biết rằng sáng mai lúc Phương Linh tỉnh lại thì sẽ có sự thay đổi không hề nhẹ nhưng anh vẫn tin rằng tình yêu của anh sẽ đủ để Phương Linh tha thứ.

Một đêm, một đêm lạnh lẽo, cô đơn dần trôi đi , một đêm đầy dục vọng, đầy tiếng thở của hai con người hòa vào màng đêm.

36. Chương 36

——Biệt thự Ngọc Mai——

Ngọc Mai mấy hôm nay vui không tả nổi, được hần mua cho căn nhà vừa rộng vừa sang, Ngọc Mai thậm chí cười vì có lẽ hần vẫn yêu cô, nên mua trước căn nhà để sau này hai người có tổ ấm riêng. Đang say sưa với niềm vui , chuông nhà vang lên.

-Anh Kỳ.

Ngọc Mai tưởng hần đến thì vội vàng vàng mở cửa nhưng không phải hần.

-Hạnh phúc nhỉ?

Gia Tuấn nghiêng mặt nhìn Ngọc Mai với túi vali to đùng. Gia Tuấn mới vừa đáp máy bay không lâu thì cho điều tra chỗ ở của Ngọc Mai ngay, mới biết được hần mua cho cô nguyên căn biệt thự phòng vinh thể này.

-Anh sao.. sao lại ở đây?

-Tại sao lại không? Em về với anh nha.

-Tôi đã nói rồi mà, chúng ta đã kết thúc, anh đừng có tìm tôi nữa?

-kết thúc? Đó chỉ là khái niệm của em thôi

-Nếu đã không yêu nhau thì đừng phá hoại cuộc sống của nhau.

Ngọc Mai nói rồi đóng cửa cái RẦM để Gia Tuấn ngoài cửa la hét lung tung.

-Cô sẽ phải hối hận ... Trần Ngọc Mai..

Ngọc mai đi vào nhà nỡ nụ cười nhạt,"Hối hận" nó không bao giờ có trong từ điển của cô, dù có trả giá như thế nào cô cũng phải có được hạnh phúc, nếu cô đã không có thì người khác cũng đừng hòng có được..

Vừa rời khỏi nhà Ngọc Mai không xa Gia Tuấn định mượn khách sạn nghỉ qua đêm rồi ngày mai sẽ về nhà sau, vừa kéo lê lết đóng vali vừa than trời. Hồi nãy có người làm đòi xách về nhà,mà anh nao đâu có chịu muôn tự mình xách bởi vậy giờ anh mới biết mình ngu ời là ngu.

-Đó không phải Bảo ngọc sao?

Gia Tuấn đứng bên đường nhìn thấy nó, thầm nghĩ chắc không phải Bảo Ngọc đâu? Nhưng trái tim lại chủ động làm anh bước lại gần.

-Bảo Ngọc?

Nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, nó quay lại, thì đập vào mặt nó là một người kha khá quen thuộc, người mà nó suốt đời không thể quên được.

-Anh Gia Tuấn

Nó mừng đến phát khóc ôm lấy anh, mặc kệ người trước mặt có phải Gia Tuấn hay không? Nó chỉ tin vào lí trí của mình mà thôi

-Được rồi đấy Ngốc. Tèm nhem hết rồi này?

-Anh..anh có biết em nhớ anh thế nào không hả đồ Rùa.

-Dạ chị? Sau bao năm qua em vẫn không thay đổi cái tính Ngốc nghếch và mít ướt thế này à?

- Anh cũng có thay đổi đâu? Rùa vẫn là Rùa.

-Tranh cãi với em mệt chết.Sau em lại ở đây?

Gia Tuấn xoa đầu yêu nó, cái mối tình thời con nít của anh đấy mà.

-thích thì ở à?Anh đó, bao năm qua mất tâm luôn không thêm liên lạc với người ta gì hết?Chắc có cô khác rồi chứ gì?

Nó chề môi dài cổ thước nhìn Gia Tuấn.

-Đâu có. Anh chỉ có mình em thôi à Ngốc?

-Lúc nào cũng đường mật vậy đấy? không thay đổi tẹo nào?

-Em cũng thế? À mà Minh Quân và ba mẹ có khỏe không?

-Ba mẹ em chớ có phải ba mẹ anh đâu? Họ vẫn khỏe

-Ai nói? lúc nhỏ không phải em đòi lấy anh sao?Không nhớ à?

Gia Tuấn mỉm cười nhìn nó, quá khứ với những giây phút lúc nhỏ Nó và Gia Tuấn không thể quên được.Cải tình cảm mới lớn của các cô cậu hỉ mũi chưa sạch. Lúc nhỏ nó rất bá đạo nha! Đòi lấy Gia Tuấn cho bằng được, mỗi khi chơi trò vợ chồng với mấy đứa hàng xóm là nó phải giành dục Gia Tuấn, còn đánh con người ta ma không ra ma quỷ không ra quỷ nữa chứ. Nó còn nói với ba mẹ mình là sao này sẽ lấy Gia Tuấn , giờ nó nhớ lại sao mà mắc cỡ chết đi được.

-Hi.... Anh đừng nhắc xấu hổ chết được.

Nó ôm mặt quay đi.

-Thôi anh đi trước nha? Hôm nào gặp vk sao?

Gia Tuấn chọc nó, xoa đầu yêu nó như lúc nhỏ rồi mỉm cười bước đi.Nó nhìn theo Gia Tuấn mà lòng đầy niềm vui, lại có chút luyến tiếc mới gặp nhau chưa kịp hỏi thăm gì mà Gia Tuấn đã đi rồi,Nếu không phải nó đang đợi hán thì đã đi theo gia Tuấn rồi, chưa kịp định hình thì một giọng nói lạnh lùng qua làm nó nổi cả da gà.

-Vk nói chuyện với ai đó?

-Không? Có ai đâu

Nó cố tình dấu , nếu để hán biết được thì có mà chui xuống đất sống cho rồi.

-Rõ ràng có mà?

-mất ck bị lão hóa rồi.

- vk không nói ư? Ck cần Vk

Nó nghe vậy liền cong giò bỏ chạy, hét in ỏi.

-BỐ LÀNG NƯỚC ƠI? CHÓ CK ĂN CON.

-VK ĐỨNG LẠI ĐÓ. DAM BẢO CK CHÓ À? VK CHÓ....

.....

Bình minh lấp lánh ánh chiếu gọi khắp khe hở, bao phủ hai thân thể trắng lỏn đang ôm ấp dưới chiếc giường đầy mùi hương vị tình yêu. Phương Linh đau đầu , mệt mỏi vì uống quá nhiều rượu ngồi dậy, thân thể cô có chút kì lạ, đau rất đau nhất là những chỗ Trọng thiên đêm qua để lại. Phương Linh nhứt nhối nhìn xung quanh, đập vào mắt cô là một thân thể không quần áo đang nằm ngủ ngon lành. Cô bối rối nhìn lại bản thân mình không một mảnh vải che, Cô không biết chuyện gì đang xảy ra với mình, cô không nhớ gì cả.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA.....

Phương linh hét toán lên.

-Ngủ đi.

Trọng Thiên vòng tay qua người Phương Linh ngáy ngủ lên tiếng.

-Anh....anh là ĐỒ KHỐN, BIẾN THÁI, ĐÊ TIỆN.... sao sao.....sao lại làm chuyện đó với tôi.?

Phương Linh lấy gối đánh Trọng Thiên tới tấp, làm anh mất luôn một giấc mộng đẹp và nhớ ra mọi chuyện hôm qua mình đã làm.

-Anh...anh xin lỗi.

-Xin lỗi,, Xin Lỗi không ngờ con ttrai các người đều ĐÊ TIỆN như vậy? chỉ biết đến những chuyện này

Phương Linh ôm mặt khóc, cô rất đau, trái tim cô thật sự rất đau, người cô yêu lại bỏ rơi cô đi theo người khác. Còn mất đi thứ quý nhất của người con gái , với một thằng con trai không phải người mình yêu.Có lỗi đau nào bằng nỗi đau này không.,

-Anh...anh thật sự xin lỗi? em hãy tha thứ cho anh?

-tha thứ? anh nghĩ tôi có thể tha thứ cho anh?

Phương Linh mãi vẫn không ngừng khóc nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống, Trọng Thiên đau lòng không biết phải làm sao, chỉ biết ôm lấy Phương Linh.

-bỏ tôi ra đồ ĐÈ TIỀN

Trọng Thiên ôm chặt lấy Phương Linh không buông cho dù Phương Linh đánh anh như thế nào.

-Anh thật sự xin lỗi mà? Anh Yêu em Phương Linh à? Vì yêu em nên anh đã không kiềm chế được tình cảm của mình nên mới làm chuyện đó với em. Anh không cần biết em yêu ai, hãy để anh được bên cạnh chăm sóc em, cho em hạnh phúc.

Phương Linh ngừng khóc, trái tim có chút xao xuyến rung động, Cô cũng không biết tình cảm của mình giờ là thế nào nữa? mọi chuyện đã đi quá tầm kiểm soát .

Thấy Phương Linh không có động tĩnh gì, Trọng thiên cười hạnh phúc thì thầm bên tay Phương Linh.

-Đêm qua.... Em rất tuyệt

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAAA

Nói rồi Trọng Thiên phi thẳng vào phòng tắm để Phương Linh la hét quăng đồ đạc Rầm Rầm.

Mọi thứ cứ vẫn diễn ra, ai cũng tìm được hạnh phúc thuộc về mình, Có phải em cũng thế cũng sẽ hạnh phúc bên anh hay chỉ là thoáng qua rồi vô tình làm nhau đau.

Người yêu ơi em làm gì sai để anh phải dừng lại

Hay vì bên cạnh anh nay đã có 1 người con gái

Nhiều khi em quên mất bản thân em là ai

Giờ buông tay hay giữ chân anh lại.

37. Chương 37

-*Có người nói với em rằng,hạnh phúc không vĩnh viễn.Khi có được anh,em nghĩ điều đó là vô nghĩa.Cho đến tận bây giờ,em đã hiểu “ HẠNH PHÚC ĐÂU CÓ NHƯ TA MONG ĐỢI ” (:

* Nếu như một ngày nào đó em buông tay,thì anh có giữ em không?

*Hay anh sẽ tự khắc buông tay em và nói câu:” chúc em hạnh phúc”

-gì chứ mày gặp Gia Tuấn ư?

Thả Anh mới nghe nó kể gặp Gia Tuấn hôm qua, nhỏ kích động chồm lên bàn nó, cứ như muốn nhào tới bóp cổ nó vậy.

-Mày làm gì gớm vậy?

-Thế anh ấy giờ ở? Khỏe không? Sao bao năm qua không liên lạc với tụi mình?

-Ồ..... Mày đi mà hỏi anh ấy? sao tao biết được

-Vậy hôm qua mày với anh Gia Tuấn nói cái quần gì?

Nó nhớ lại hôm qua mà tủm tủm cười, giờ muốn gặp Gia Tuấn để ôn lại chuyện lúc nhỏ, hỏi thăm anh ấy sống ở đâu để dễ liên lạc, mà cũng không biết hôm qua nó làm cái giống gì mà sao không hỏi địa chỉ ta. Không biết làm sao để gặp lại Gia Tuấn đây.

-Có nói gì đâu?

-Phải không? Hay mày đòi lấy anh ấy? Nên anh ấy sợ quá bỏ chạy rồi?

-Lấy cái đầu heo mày? Làm gì có

-Tao nhìn thấu tim mày rồi nha?

-Thấu cái quần.

Nó chửi Thảo Anh như con không đẻ

-Quần gì?

Hắn và Minh Quân bước vào, nghe tụi nó nói gì mà cái quần quần gì gì đó. Hắn nhìn vk yêu mà nhớ đến chuyện hôm qua.

-Zk chó? Thằng hôm qua là thằng nào?

-Khổ quá đã bảo không có mà?

Nó gân cổ lên cãi với hắn, mà hắn làm cái gì mà dai như đĩa ấy có mỗi một chuyện hỏi hoài từ đêm qua tới bây giờ.

-Em đi ngoại tình bị bắt dính à?

Minh Quân nói một câu chóng vánh mặt mày.

-Với Gia Tuấn đấy hả?

Thảo Anh hỏi câu nó muốn nhét nguyên cái bong bóng vào mồm cái đứa già chuyện như Thảo Anh.

-Em gặp Gia Tuấn à?

Minh Quân bờ ngõ.

@#\$\$\$\$#@@@@@@\$\$.....

Tụi nó nói rồi cãi, cãi rồi chửi nhau tá lả, hắn vát nguyên cái mặt mâm nhìn nó nghiêng răng phán” Cho em 5 phút đem đồ ăn lên sân thượng nếu chậm một giây, anh cắt cổ lột da em” vì lời nói mang tính đe dọa hết sức có giá trị của hắn mà nó hậm hực tuân lệnh vâng lời đi ngay.

Trên Sân thượng hắn đang đứng thưởng thức cơn gió đùa tóc mình. Hít thở một không khí trong lành và chờ nó mua đồ ăn đem lên.

Bỗng một cách tay ôm hắn từ phía sau, hắn tưởng nó lên ngã người tựa vào người phía sau.

-Vợ! trễ 1 phút 45 giây, phạt vợ mới được?

-.....

Không tiếng đáp trả.

-Chồng muốn được mãi cùng vợ như thế này.

-Em cũng muốn mãi mãi như vậy?

Hắn nghe được giọng người đang ôm hắn không phải nó mà là Ngọc Mai thì rở tay cô ra.

-Đừng bỏ ra... hãy cho em ôm anh một lúc.

-Ngọc Mai, bỏ anh ra.

-Không, em không bỏ ra. Dù là em gái em cũng muốn là em gái yêu anh trai.

Hắn nhắm đôi mắt lại từ từ thở nhẹ để có thể cảm thấy thoải mái với cuộc sống vô vàng thay đổi này

-Xin lỗi , anh không còn yêu em nữa. Chúng ta không thể.

Hắn cố rở bàn tay Ngọc Mai ra khỏi người mình, rồi xoay người lại, mặt đối mặt với cô.

-Em không tin anh đã quên em.

-.....

Hắn không trả lời mà cứ nhìn Ngọc Mai.

-Em biết mình sai khi bỏ rơi anh, nhưng không phải em đã trở về rồi sao, mình làm lại từ đầu nha anh, em biết anh vẫn còn yêu em mà đúng không?

- Lúc trước có lẽ anh vẫn còn yêu em, nhưng giờ trong cuộc sống của anh chỉ có mỗi một người đó không phải là em. Chúng ta đã kết thúc rồi, kết thúc từ 2 năm trước.

- Anh yêu Bảo Ngọc thật sự.

-Đúng, nhờ có cô ấy anh mới biết được con người thật sự của mình, anh rất yêu cô ấy.

-Em không tin anh không còn chút tình cảm nào với em, có lẽ anh chỉ xem cô ta là kẻ thay thế thôi? Anh còn yêu em mà đúng không?

-Anh yêu Bảo Ngọc và đó là sự thật.

-Em không tin? Em sẽ chứng minh cho anh thấy,,, anh chỉ yêu mình em thôi.

Ngọc Mai ôm lấy hắn, đặt lên môi hắn một nụ hôn sâu, hắn lúc đầu cũng đẩy Ngọc Mai ra nhưng không được nên đành để cô tự biên tự diễn mà không đáp trả nụ hôn của cô.

Nó vui vẻ mang thức ăn lên thì thấy cảnh tượng không đáng thấy, nước mắt nó không tự chủ rơi xuống.

“Bịch” đồng đồ ăn rơi khỏi tay nó chạm xuống đất, hắn nghe thấy tiếng động liền đẩy mạnh Ngọc Mai ra.

-Bảo Ngọc...Bảo Ngọc.. nghe anh nói đã.

Hắn đuổi theo nó, còn Ngọc Mai thì nở nụ cười chiến thắng. Cô không tin tình cảm trong hai năm mà hắn có thể quên được. Dù cô không có được hắn. Không có được hạnh phúc thì cô cũng đường hòng có được, Cô sẽ không bao giờ để yêu cho hắn và nó hạnh phúc bên cạnh nhau.

-Bỏ tay tôi ra?

Nó cố kìm nén để không cho hắn cái tát, cái tát được gọi là kết thúc lúc này.

-Nghe anh nói.....anh và Ngọc Mai.....

-Không cần nói gì cả? Tôi đã quá mệt mỏi, có lẽ tôi chỉ là người thay thế, cô ta mới chính là người anh yêu? Tôi chỉ là con ngốc khi đã tự tiện bước vào cuộc sống của anh để anh đùa giỡn thế này? Buông tay và dừng lại có thể sẽ tốt hơn.

Nó chạy đi với nước mắt của trái tim, hắn thả lỏng đôi bàn tay nó ra, mất mát và cuối cùng mọi chuyện đã xảy ra. Có phải ở bên hắn nó đau đến thế không? Mọi thứ đã chấm hết hoàn toàn, xóa sạch đi những bước chân nó từng đặt vào cuộc sống của hắn.

38. Chương 38

Lặng nhìn em hạnh phúc bên ai không phải là anh

Đành gạt đi nước mắt mong sao em được hạnh phúc

Anh vẫn không thể quên được anh cứ cố chấp đi tìm

Tìm lại nơi hai ta từng chung bước

Lặng nhìn em hạnh phúc bên ai không phải là anh

Phải tập quên cuộc sống mà ngày xưa em dành cho anh

Anh sẽ cố gắng đứng dậy tìm quên hạnh phúc bên người

Để ngày mai anh còn phải bước tiếp

Nó chạy đi với nước mắt tràn trề, cả ông trời cũng cảm động mà rơi lệ, nước mắt hòa vào nước mưa rơi xuống, có lẽ khóc trong mưa thế này sẽ không ai nhìn thấy được nó yếu đuối thế nào. sự đau đớn, thất vọng bao lấy nó, nó thật sự đã rứt ngã bởi những thứ quá đổi bé nhỏ trong cuộc sống này. Buông tay có lẽ đối với nó sẽ tốt hơn,xa nó có lẽ hẳn sẽ thật sự hạnh phúc.

-Hắn làm em đau.?

Gia tuần cùng nó sụp đổ trong mưa, anh ôm lấy nó, cho nó bờ vai để dựa dẫm, anh biết và điều tra được những chuyện mà cuộc sống này quá phũ phàng, quá đổi trùng hợp.

Nó thút thút ôm chầm lấy Gia Tuần mà khóc, nó rất đau chỉ biết rào thét trong cơn mưa để mưa xóa đi những kí ức không tốt, để lúc trời sáng lên mọi thứ sẽ lại bắt đầu điểm khởi đầu.

Hắn đứng phía sau cách nó mấy bước chân, lẳng lặng nhìn nó bên người khác, tim hắn nhói đau, hắn mong sau người cho nó bờ vai bây giờ là mình chứ không phải một người khác. Mưa tuôn rơi, rào thét lên thân thể hắn, ồn ào lả rả hòa vào thứ mằn mặn đang rơi trên đôi má trắng mịn của hắn, hắn tự trách bản thân mình, có phải bên hắn nó không có hạnh phúc, hắn làm nó đau khổ lắm sao? Tại sao hắn không lại bước lại bên nó cho nó sự ấm áp trong vòng tay hắn mà phải đứng từ xa để nhìn nó đang trong vòng tay người khác. Buông tay thật sự tốt chăng?

Anh cũng biết yêu và biết đau buồn mà

Anh cũng như bao người thôi

Anh cũng mong anh tan nát tim anh

Khi em rời xa nơi anh

Em biết anh yêu em đến thế nào mà

Em vẫn ra đi vậy sao

Nếu cơn đau này em phải mang

Em sẽ hiểu được trong anh như thế nào

Hai tuần, đúng hai tuần nó và hắn bắt đầu cuộc sống mới mà không có nhau, ai cũng đau và thời gian làm nổi đau ấy trải dần qua từng ngày, làm sự hiểu lầm ngày càng lớn lên. Hai đứa nó mới chia tay cả trường đã láo loạn hết lên, tin đồn đi khắp nơi, chẳng biết tại sao lại vậy. có lẽ là do Ngọc Mai chứ không ai hết. Tụi con gái trong trường biết hắn li thân liền nhào vào kiểm ăn nhưng lúc nào cũng bị Thảo Anh , Phương Linh đá bay ra khỏi từ điển của hắn.

Trường nó hôm nay có một chuyến du lịch do công ty nào đó tài trợ, nó và hắn mỗi người ngồi một góc xe, không ai quan tâm ai. Ngọc Mai thấy vậy rất thỏa mãn trong lòng, ôm túi ngồi cạnh hắn, không bao lâu thì mấy lũ sâu bọ trong trường người chen kẻ lẩn, người xô kẻ đẩy, dành nhau để được ngồi cùng hắn, Ngọc Mai làm không lại đám ruồi bu này ,đàn hậm hực bỏ ra chỗ khác ngồi. Hắn rất nhút óc với lũ ăn không ngồi rồi này lắm nhưng không tài nào làm tụi này bấm nút biến được, hắn tự trách sao trời cho hắn đẹp vậy làm gì? giờ phải chịu khổ thế này? Hắn thật sự muốn chạy lại chỗ nó ngồi ,nắm lấy tay nó hô lớn cho lũ hám trai này biết” Vợ tôi đây” nhưng giờ mọi chuyện đã thay đổi rồi, đời mà ai hay được chữ ngờ. Mới ngày nào bên nhau, yêu nhau say đắm lại có lúc xa cách như thế này, tự làm nhau phải đau.

Nó nhìn cảnh hắn bị mấy con nhỏ hám trai bao lấy, không biết nên vui hay buồn nữa, mớ suy nghĩ cứ đánh nhau tùm lum.

“ Hả,,há cho hắn bị mấy con voi ấy đè chết luôn?..... sao lại không lên tiếng chứ , bộ thích người ta bao lấy vậy ư? Hơ hơ... sao mình phải buồn chứ, mình lên vui mới đúng chứ?”””

Nó bối rối bức tức , tự cốc đầu mình cho tỉnh lại, chuyện của hắn chẳng liên quan gì nó hết nên không cần thiết để ý hay quan tâm hết.

-BẮM NÚT BIẾN HẾT CHO TÔI?

Âm lượng của hắn cũng không vừa, hét đến nỗi bụi sâu bọt hám trai đó phải dẹt thành hai hàng ngang bịch tay nhả mặt sợ hãi. Hắn hậm hực bước xuống xe của trường, vát chiếc BWM đen mui trần đi riêng. Nó nhìn tấm lưng cao cao của hắn mà muốn nhào tới ôm lấy, nhưng mọi thứ đã kết thúc rồi nó phải tập sống không có hắn mỗi ngày thôi.

Đang buồn thúi ruột gan phèo phở thì bàn tay nó bỗng ấm ấm lạ thường, vừa ngu ngu ngơ ngơ ngoảnh cái mặt nhìn lên tìm thủ phạm đã thấy Gia Tuấn nở nụ cười chết người, mà nó không chút cảm sắc, nếu là người khác đã lăn ra chết rồi có lẽ ở cạnh hắn lâu quá nó bị nhiễm sự lạnh lùng từ hắn.

-Em vẫn ổn chứ?

Gia Tuấn lo lắng xoa xoa đầu, rồi lại sờ trán, sợ nó bị bệnh vì khóc dưới mưa hôm trước.

-Em không sao đâu, anh đừng lo? Mà sao anh ở đây, anh đâu phải học sinh trường em?

Nó nở nụ cười cố tỏ vẻ mình không có gì, mình rất ổn nhưng làm sao nó đâu được những cảm xúc trước mặt Gia Tuấn được vì Gia Tuấn quá hiểu nó mà. Gia Tuấn còn nhớ lúc nhỏ nó bị ngã, anh hỏi thì nó bảo ổn và cười một cách ngổ như bây giờ nhưng lúc đó thật sự nó không ổn tí nào, giờ còn nguyên vết sẹo trên đầu gối đấy.

-Anh là người tài trợ chuyến đi này mà?

-Anh hả? công ty ấy của anh?

-Ừ? Em có muốn về làm phụ nhân của công ty anh không?

Gia Tuấn chọc nó.

-Thôi đi? Em nào dám tranh với mấy em chân dài bên anh? Em ngần lẩn không dám đâu

Nó và Gia Tuấn trên xe cười nói hết sức vui vẻ, mấy đứa phía sau nhìn thấy thấy xì xào nói này nọ, nói nó lẳng lơ mới chia tay với Thiên Kỳ đã đi của anh khác, nói cô đồ đàn bà không biết tự trọng,,,”

Ngọc Mai hết sức bất ngờ khi Gia Tuấn có mặt trên chuyến đi của trường cô, càng chóng vánh hơn là nó lại quen Gia Tuấn mà lại thân thiết như vậy? Ngọc Mai thấy mình đã quá xem thường nó.

Trời dịu dàng phớt những tia nắng ấm uôn loại, tạo sức sống căng tròn cho cây cỏ, làm tinh hoa nhẹ tỏa mùi hương thơm đông đầy. Ai nấy trên xe đều ngồi nhìn ngắm khung cảnh chuyến đi, nó nói chuyện với Gia Tuấn một hồi thì ngủ quên nên ngã đầu vào vai Gia Tuấn ngủ lúc nào không hay. Gia Tuấn chỉ mỉm cười nhìn nó rồi bắt gặp ánh mắt Ngọc Mai phía sau nhìn chằm chằm Gia Tuấn quay xuống nở nụ cười đều rồi liếc xéo cô. Gia Tuấn cũng thầm cảm ơn Ngọc Mai nếu không vì tìm cô thì anh đâu được gặp lại nó tình yêu bé nhỏ ngày nào của anh, dù đó đã là quá khứ lúc nhỏ nhưng vẫn mãi đọng đầy trong lòng anh.

Ánh sáng phớt nhẹ qua con người đang giận giữ phía sau, hắn lấy chiếc xe BWM phía sau nhìn thấy nó bên cạnh ai đó mà ngủ ngon lành, sự ghen tị nơi thâm thẳm tìm hắn rào thét, cơn thịnh lộ dân trào, phải chăng nó chỉ đơn giản là vậy, giống như bao người khác xem tình cảm của hắn như trò đùa, hắn cũng biết đau buồn vậy? nhìn nó hạnh phúc tựa vào vai ai đó hắn thấy rất đau tại soa người đó không phải hắn. Hắn gồ ra chạy đi đuổi theo luồng gió không điểm dừng bên cạnh.

Thảo Anh, Phương Linh cùng Minh Quan Trọng Thiên dù biết nó và hắn không ổn, dù đã dùng hết cách để hai người họ trở lại như trước ,mọi kế hoạch đều thất bại chỉ vì lý do nó và hắn quá cứng đầu khó bảo, nên chỉ biết cầu mong mọi chuyện sẽ êm đềm.

Nghịen rồi

- Nghịen cái sự quan tâm đó

- Nghịen cái giọng nói ấy

- Nghịen tất cả những gì mà ai đó

mang lại

Mưa cần nắng – Để thấy được

Cầu Vồng

- Còn Anh cần em Để thấy được màu

hồng của Hạnh Phúc

- Anh ko cần 1 tình yêu hoàn mỹ như cổ tích

- Anh chỉ cần hạnh phúc ngọt ngào

của hiện tại.

39. Chương 39

Kim nén đau thương e nhường a hp

Kim nén cảm xúc e gục ngã phía sau

Chuyến đi du lịch mà Gia Tuấn tổ chức cho trường nó là một nơi rất êm đềm yên tĩnh, nơi đại dương chứa đầy niềm vui. Khoảng sắp tối là xe đã bắt đầu đến đích, ai cũng mệt mỏi tìm khách sạn để nghỉ ngơi và đi dạo đêm trên bãi biển yên bình này.

Nó lang thang xẩy bước trên cát nơi sóng khẽ kêu lên tiếng vỗ dịu dàng, đến nơi đây khi được chạm trái tim mình vào biển, nó thấy lòng nhẹ nhõm hơn, vui tươi hơn nhiều. Vừa ngắm nhìn mặt trăng sáng nơi xa, thì nó thấy hần, hần cũng giống nó tìm đến biển cả, để làm dịu trái tim mình. Hia đôi mắt trong đêm vội chạm nhau, tiếng sóng vỗ dạt vào bờ càng râm ra rõ hơn.

1s

2s

3s.....

Hai người vội lướt qua nhau, phải đã kết thúc thì dừng có khái niệm níu kéo. Nhưng hần lại vội nắm lấy đôi tay lạnh lẽo của nó vì về đêm nơi đây rất lạnh.

-Anh.....

-Buông tay rồi thì đừng cố gắng níu kéo.

Nó vội rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp của hần dù không muốn.

Hần ôm lấy nó như tìm về khoảng thời gian hạnh phúc bên nhau, cát bụi, sóng biển cả gió hiu hắt cũng lặng im ngừng thổi để tạo cho hần và nó khoảng không gian riêng tư.

Đời mà đều rất phù phàng, nó từ từ rời tay hần bởi một lực kéo của Gia Tuấn phía sau, hần nhìn nó bị Gia Tuấn ôm vào lòng, nắm đấm bắt đầu thành vầng hiện lên.

-Anh làm gì vậy hả?

Hần tức giận quát

-Anh đã làm tổn thương cô ấy thế là quá đủ? Tôi sẽ bảo vệ cô ấy?

Gia Tuấn ôm chặt lấy nó. Sợ hần cướp mất vậy

“BỐP” hần nhào tới tặng cú đấm vào khuôn mặt trắng mịn đẹp đẽ của Gia Tuấn, Gia Tuấn cũng kháng cự lại.

-anh tưởng anh là ai chứ?

“Rầm rầm” Hần ngã xuống cát, nơi khoe miệng có vài vệt đỏ. Hần và Gia Tuấn như hai con trâu đang hút nhau không ai chịu nhường ai .

-HAI NGƯỜI THÔI ĐI?

Nó quát mà chẳng có tí tẹo nào giá trị để hấn và Gia Tuấn ngừng đi việc đổ máu này.

Minh Quân, cùng bọn nó chạy đến ngăn hấn và gia Tuấn lại, Trọng Thiên ôm lấy anh hai mình, Minh Quân đứng giữa hai con trâu sung sức đang tranh chiến như là một trọng tài vậy?

-Hai người có gì thì nói, đâu cần dùng đến bạo lực vậy?

Minh Quân hết nhìn hấn rồi ngoái đầu nhìn Gia Tuấn. Dù gì thì một bên ;là người bạn thân của anh, một bên là người anh kết nghĩa lúc nhỏ, anh không biết phải bình vực ai cho đúng.

-Ừ,, đừng có vì những chuyện nhỏ nhặt này mà phải tàn sát lẫn nhau chứ?

Trọng Thiên nói y như trong phim kiếm hiệp vậy bầy đặt tàn với chả sát.

Gia Tuấn không nói gì cả lời nó đi trên bãi cát trước bao nhiêu con mắt của tụi nó, Nó không kháng cự cũng không ý kiến mà đi theo Gia Tuấn.

-Bảo Ngọc.....

Phương Linh và Thảo Anh réo nó.

Nhưng bây giờ nó chẳng biết điều gì, chỉ lặng lẽ bước về phía trước để không quay lại nhìn những gì đã diễn ra.

Nó thở dài nào lẽ tìm một tảng đá ngoài biển nơi sóng vô mạnh nhất mà ngồi xuống, trong đêm tối một thứ mặ mặ ở khóe mắt từ từ rơi trên đôi má trắng hồng của nó, nó vội gạt đi những giọt nước mắt đáng ghét đó mà nhìn xa xăm ngoài biển ,nơi bóng tối vẫn ngự trị. Gió biển lạnh giá không ngừng thổi, sóng từ biển mạnh mẽ vỗ vào bờ tạo thành những đợt âm thanh trầm lắng. hấn cũng giống như cơn sóng ngoài biển này, vội vã dập diều vào bãi cát nơi đất liền, rồi vội vàng âm thầm rời xa.

-Ngoài này lạnh lắm, đi vào đi?

Gia Tuấn đứng nhắm mắt thưởng thức màn đêm tuyệt yên tĩnh ở đây, thật sự không một nơi nào mà làm con người thư thả như nơi này cả

-Anh vào đi, em muốn yên tĩnh một mình?

Nó nhìn Gia Tuấn cười, tỏ vẻ rất ổn, Gia Tuấn lắc đầu nhìn nó, choàng cho nó chiếc áo khoác ngoài của mình rồi sải chân bước đi trên biển, để nó một mình cô đơn trên tảng đá.

Nó nghĩ rất nhiều điều về những ngày này, nó rất nhớ hấn, nhớ vòng tay, bộ ngực săn chắc mà nó vẫn thường vùi vào để cảm thấy an toàn, ấm áp.

-Mày diễn rất tài Bảo Ngọc à? Thật không thể xem thường được mà.

Tiếng Ngọc Mai vang vọng bên tai nó, nó lấy lại vẻ mặt thường ngày mà quay lại, dù rất mệt mỏi.

-Cảm ơn đã quá khen, nhưng cũng còn phải học hỏi nhiều ở chị.

Nó nói khéo Ngọc Mai, thật sự cây muốn lặng mà gió cứ thích gây bão nên không thể nhịn được nữa.

-Mày..... thật quá lợi hại mới chia tay Thiên Kỳ đã đi quyến rũ Gia Tuấn. Mặt mày thật dày đó.

-Chuyện đó của tao, tao đâu cần mày phải bận tâm, giờ Thiên Kỳ là của mày rồi, mày con muốn điều gì ở tao nữa chứ?

-Tao còn chưa thỏa mãn, tao muốn mày không có được hạnh phúc, muốn mày.,,C.....H.....Ế.....T

Nói rồi Ngọc Mai tiện tay đẩy nó xuống biển, tuy nơi này không sâu lắm nhưng sóng rất mạnh mẽ, nó rơi xuống thân người ngập trong nước, nó nhắm mắt từ từ chìm xuống, trong trí óc nó giờ như cuốn phim tua lại, và dừng hấn ở câu nói” anh sẽ bảo vệ em..... Anh sẽ bảo vệ em.....anh sẽ bảo vệ em” sự sống của nó thật sự đã kết thúc ở đây sao? Trong lúc cận kề ở cánh cửa trắng tinh thì một luồng sáng chiếu gọi nó, một giọng nói quen quen.

-Bảo Ngọc em tỉnh lại đi.. Bảo Ngọc

Hắn ướt đầm người vừa hô hấp vừa gọi nó, nó ho sặc sụa tỉnh lại nhìn khuôn mặt lo lắng của hắn.

-Em không sao, thì tốt rồi?

Hắn ôm lấy nó vào lòng để nó được ấm áp hơn, đã mấy ngày nó đã không được hắn ủ ấp thế này rồi. Nó cười nhẹ rồi đôi mắt nhắm lìm lại, mọi lí trí đều bắt đầu u mê trong khoảng tối êm đềm.

-Hạnh phúc có giống thủy tinh không ?

~> Nó thật đẹp..

~> Thật trong sáng..

~> Nhưng rất dễ vỡ...!!!

-Hạnh phúc có giống sao băng không ?

~> Rất đẹp..

~> Rất lung linh..

~> Nhưng chỉ vụt qua.

40. Chương 40

- Nắng tắt, mưa tan .!

. E lang thang trước gió

. Hạnh phúc nơi đó, có thuộc về E không ?!!

Ban mai đang vội vàng mở mắt đón ngày mới với mùi hương thơm nơi hoang tàn, phải chăng cây không thể thiếu lá, mây là của trời xanh, và em là của anh.. Mọi thứ có thật sự đơn giản mà kết thúc tại đây hay chỉ là sự hòa hợp tạm thời của tạo hóa chờ trên để ta hạnh phúc rồi cướp mất anh ra khỏi cuộc sống của em mãi mãi. Không ai biết trước được điều gì phải không anh? Xa anh đó là nỗi đau ngàn năm ngự trị trái tim em.

Hắn đứng trước chiếc giường trắng tinh kia cùng vị bác sĩ hôm trước cứu Trọng Thiên, khoảng thời gian này hắn thật có duyên hết sức với cái nơi quỷ quái đầy đáng sợ của chết chóc, hết lần này đến lần khác đều đến bệnh viện. Vị bác sĩ khám cho nó xong thì quay sang khẽ mỉm cười với hắn. Đây là lần thứ hai ông nở nụ cười bình an, và phải chăng sẽ tốt lành như vậy không?

-Vợ cậu không sao đâu, chỉ vì ở dưới nước quá lâu nên bị cảm thôi.

Hắn đáp trả bằng cái cúi chào tôn trọng, rồi đưa mắt nhìn thân hình bé nhỏ đang nằm trên giường bệnh, nó mới xa hắn không bao lâu đã không thể tự bảo vệ mình, thì làm sao hắn yên tâm để nó xa hắn chứ.

Hắn khẽ đưa đầu xác nó, chím đôi mắt mỗi đồ mọng kia, hắn nhớ lắm nhớ đôi môi luôn cho hắn nụ hôn ngọt ngào, nhớ lắm hắn dường như đã nghiện rồi. Bất chợt nó mở mắt ra, thấy hắn đang làm chuyện xấu với mình thì nhao mào khó chịu, hắn cảm thấy nó hình như đã tỉnh lại liền lưu luyến rồi đôi môi đó.

-Cai đồ BA TRỌN,, DÊ XÒM... TÔI ĐÁNH CHẾT ĐỒ SAO CHỖI NHƯ ANH.

-Ầy da,, đau anh ,.. em có biết đau không đấy.

-Còn nói nữa,, đánh chết đồ BIẾN THÁI như anh.

-Em đang bệnh đấy nhá? Anh không thèm chấp con heo què như em.

-Gì chứ?.. ẦY DA đau đầu quá.

Nó ôm đầu la. Thật sự rất đau đầu mà nó tại sao lại ở chỗ này với hấn ta? Nó tua lại kí ức.

1s

2s

3s...

Rồi nhìn hấn cười cười trừ.

-Điên rồi à?

-Điên thua anh

Nó chu mỏ chê môi lêu lêu hấn.

-Anh cần bây giờ

Câu nói ngàn vàng của hấn làm nó ngậm miệng lại không giám chêu hấn nữa nếu không thì mất cái mỏ đẹp dễ như chơi. hấn chỉ cười nhìn nó rồi ôm chặt lấy.

Cả đêm Gia Tuấn tìm nó mà không thấy đâu, cho đến khi hay tin nó vào viện thì lo lắng chạy đến, cánh cửa phòng bệnh viện của nó đáng thương rào khóc khi bị Gia Tuấn không thương tiếc đá mạnh. Gia Tuấn vừa thấy nó đã ôm chầm lấy thân người bé nhỏ ngày nào, làm nó đơ toàn tập.

-Anh sao vậy? em chưa chết mà?

-Em có biết anh lo lắng cỡ nào không hã?

Gia Tuấn giận dữ mắng nó, nó thấy được trong đôi mắt mào tro của anh la cả một sự lo lắng không hề nhẹ, nó rất thương Gia Tuấn, thương anh như một người anh trai dù lúc nhỏ nó rất yêu Gia Tuấn và muốn được làm vợ anh nhưng giờ đây có thể tình cảm đó đã không còn mãnh liệt như trước nữa rồi.

-Em xin lỗi, đã làm anh phải lo lắng

Nó cúi đầu xuống buồn bã, không giám nhìn mặt nhìn Gia Tuấn

-Em ngốc quá. Sao này đừng đi đâu rồi khỏi mắt anh nghe rõ không?

-Biết rồi, biết rồi?

Gia Tuấn ôm chặt , nói thật lúc nhỏ anh cũng có tình cảm với nó, anh tưởng rằng sao khi lớn lên anh và nó sẽ được hạnh phúc bên nhau nhưng vì cái cuộc đời bon chen này mà anh đã rời xa nó.

Hấn bước vào với cả đồng thức ăn do nó đề nghị mua, vì nó bị bệnh nên hấn mới trở thành osin riêng cho nó, chỗ thường ngày thì mơ cũng không có đâu.

-ĐƯỢC RỒI ĐÓ?-Hấn

Vẫn một sự bình yên như vậy, nó đẩy Gia Tuấn ra nhưng vì đáng bệnh nên không thể nào có thể được, mà nó cần gì phải làm vậy chứ, để yên như vậy chọc tức hấn chơi.(chị ác quá)

Hấn định dùng bạo lực vằn lấy nó với con người lì lợm như Gia Tuấn. cũng hơn quá đúng ngay lúc đó Minh Quân, Phương Linh, Trọng Thiên, Thảo Anh đẩy cửa bước vào, mắt họ muốn lọt ra ngoài, bệnh viên đã ngọt ngào giờ lại còn căng thẳng hơn nữa

-HAHAHA.. mày mày chưa chết à?-Thảo Anh thấy có vẻ không ổn liền tới bên giường bệnh của nó kéo kéo Gia Tuấn ra.

Mấy đôi mắt nảy lửa nhìn nhau

-Đây là bệnh viện đấy nha.

Minh Quân nhắc nhở hấn.

-Anh về trước ? Mai anh sẽ đến thăm em.

Gia Tuấn xoa đầu, đặt lên trán nó nụ hôn tạm biệt y như lúc nhỏ anh từng làm với nó, rồi bước ra ngoài mà không quên để lại một nụ cười cho hắn.

Mọi người ai cũng cười nói vui vẻ với nhau trừ hắn ra, hắn cứ ngồi nghe nhạc mãi mà không tiếc nhìn nó một cái nữa, nó bặm môi giận hắn luôn cho bỏ ghét. Nó mệt mỗi ngủ thiết đi sau một ngày cười nói vui vẻ với tụi nó, nụ cười ấy có phải là lần cuối cùng của nó không?

Vì em là gió, mạnh mẽ và nhiều màu sắc. Có chút vàng của nắng ấm, chút bình yên của trời xanh, chút gì đó mang đậm hương biển cả,.. Vì em là gió, em thích bay nhảy tự do.

Vì em là gió, nên Anh không giữ em được ^^

41. Chương 41

Bầu trời ngoài cửa sổ vẫn xanh tươi nhưng nào có biết được rằng phía sau đó là cả màn đêm u tối đang len lỏi. Do nó mới được bác sĩ tim thuốc nên mọi lí trí đều không thể hoạt động được, chỉ nghe thấy tiếng lao xao của những tán lá cây và một âm thanh lạ. Có vẻ như là tiếng bước chân của ai đó, phải chăng là hắn?

- Hừ.....Mạng lớn nhỉ?

Và sau đó chỉ là một khoảng trời yên ắng không chút âm thanh. Nó cũng thiết đi với một giấc mộng dài, một giấc mộng không điểm dừng

Cần một bờ vai ấm áp

Cần một bờ vai êm đềm

Cần một bờ vai

Sốt chia bao vui buồn.

Ở một nơi xa lạ nó từ từ mở đôi mắt sao giác ngủ ngàn thu, đôi mắt yếu ớt đảo quay nơi xa lạ kia. Chỉ có thể dùng hai chữ để nói "Hoang Tàn" không chút ánh sáng dường như đây không còn là bệnh viện đầy mùi thuốc kia nữa ,phải chăng nó đã đến một thế giới khác? Với bao nhiêu câu hỏi to đùng đặt ra? Và Ánh sáng từ phía kia xuất hiện thay cho câu trả lời. một cô gái bước vào nhìn nó cười đều.

-Tỉnh rồi à? Vậy bắt đầu vào cuộc chơi được rồi đó?

Nó nhú mắt nhìn con người đáng sợ trước mặt, không ai khác ngoài cái tên Trần Ngọc Mai. Nó không thể tin được Ngọc Mai lì lợm đến vậy, đã một lần muốn giết chết nó nhưng không thành , mà giờ còn không biết sợ , còn dám vát cái bản mặt đến để bắt cóc nó nữa?

-Mày đủ rồi đó? Mọi chuyện đã đi quá xa thì phải?

-ĐỪ.. chưa đủ đâu?

-Mày muốn làm gì chứ? Thiên Kỳ sẽ không tha ày đâu nếu tao có xảy ra chuyện gì?

Một lần nó đã buông tay để trả hắn về với cô nhưng tại cái tính đồ kị, không chịu buông tha nó nên nó cũng không cần gì phải nhượng bộ nữa.

-Thật vậy? nếu anh ấy biết mày bị người khác"chep chep" thì thử hỏi anh ấy còn yêu mày nữa không?

-Mày định làm gì tao?

Ngọc Mai yên lặng, chỉ còn lại một khoảng không vô tận kia vẫn mang một màu đen quyn rũ đến chết người, gió vẫn không ngừng thổi những cái mùi hôi nồng nặc ấy.

Bên cạnh cửa kia khẽ có một bóng ai đó bước vào, một người con trai nhìn liếc nhìn nó, một cái cười kinh khủng

-Làm cho sạch sẽ.

Nó nghe được Ngọc Mai nói với tên kia, và rồi Ngọc Mai từ từ bước ra khỏi cửa với cái vẩy tay đáng sợ.

Gió nơi cuối trời nhẹ thoảng hương thơm nơi đâu, ông mặt trời vội vã núp sau cành cây để nhường chỗ cho trăng đêm mờ mẫn đu đưa trong gió. Ở trong bệnh viện nơi ta sẽ nhìn thấy được rất nhiều thứ kì lạ, ngửi được mùi máu tươi của mật hoa.

Hắn khẽ nhẹ nhàng đẩy cách cửa ra sợ làm cho nó tỉnh giấc, hắn lướt đôi mắt long lanh màu bạc kim nhìn nơi chiếc giường trắng tinh kia, đôi mắt đảo quanh phòng mà vẫn không tìm được hình bóng ngày nào, chỉ thấy được một màn đêm huyền bí.

-Bảo Ngọc? em ở đâu ra đây đi, đừng đùa kiểu đó ? anh giận em đó?

Hắn quát lớn, không kiểm soát được bản thân, gió lạnh lẽo quét nhẹ qua hắn, một sự lạnh tanh chiếm lấy con người kia.

-Mày làm gì um xùm vậy?

Minh Quân cùng tụi nó bước vào căn phòng chứa đầy đau thương đó.

-Sao không bật đèn?-Trọng Thiên vợ tay cho chút tia sáng.

-Bảo Ngọc đâu?

Thảo Anh và Phương Linh trở mắt ngạc nhiên khi thấy một màu trắng tinh trên chiếc giường kia mà không thấy nó đâu cả.

Anh hỏi em tại sao Em thích màu đen, đơn giản chỉ vì đứng trước màu đen kia em có thể nhìn thấy anh tỏ sáng nhìn thấy anh còn bên em. Và em ghét màu hồng của hạnh phúc cái khái niệm tưởng chừng như rất gần nhưng nó quá gần, bàn tay em không đủ lớn để giữ lấy màu hồng đó anh à?

-Anh đã làm gì hả?

Gia Tuấn nắm lấy cổ áo hắn rằng giọng.. thật không thể nào để hắn bảo vệ cô bé gốc của anh mà? Anh mới rời khỏi nó có mấy tiếng đồng hồ mà giờ đã không thấy nó nữa, bốn năm người như vậy mà không biết tại sao nó biết máy thật đúng là ăn hại.

-Bỏ bàn tay vợ bạn của anh ra?-hắn lạnh lùng nói

-Vợ bạn? có vợ bạn bằng con người của anh hay không? Cô ấy không cần anh bảo vệ nữa, tôi sẽ bảo vệ Bảo Ngọc.

-Anh chẳng có cái quyền gì cả?

:BỐP” Gia Tuấn kích động vợ luôn vào mặt hắn một cái rỗ đau.

-Đây là bệnh viện đó? Hai người bình tĩnh tí đi?-Minh Quân quát lớn.

-Bảo ngọc đã đi đâu chứ?- Thảo Anh nước mắt mũi rùng rùng.

-Chắc là không có chuyện gì chứ?-Phương Linh thút thích.

Mọi người càng nói thì hắn và Gia Tuấn lại càng căng thẳng, đôi mắt màu tro của cả hai nhìn nhau đầy đáng sợ.

-Bảo ngọc... Bảo ngọc.....

Trọng Thiên chạy vào thở không ra hơi nói cà lăm.

-Nói nhanh lên,.. bảo ngọc sao hả?-Hắn lay lay Trọng Thiên.

-Cậu yên để Trọng Thiên nói đã?- Gia Tuấn cũng sốt ruột không kém hắn, nhưng trong trường hợp này phải thật bình tĩnh mới được.

-Tôi đã xem camera của bệnh viện..... thấy... thấy Ngọc Mai đưa Bảo ngọc ra ngoài.

-Ngọc Mai.... Cô ta cả gan?-Hắn tức tối.

-Cô ta phải trả giá.-Gia Tuấn.

-Giờ không phải giờ để nói đến ả ta, phải tìm ra bảo ngọc đã?

Minh Quân còn sót ruột hơn hai người kia, làm thân là anh hai nó mà không biết bảo vệ em gái mình để cho người ta làm hại thật là Minh Quân không còn mặt mũi nào nhìn ba mẹ mà.

42. Chương 42

-Đừng..đừng có qua đây?

Nó xua tay, lách từng cái nặng nhọc trên sàn nhà.

-Ngoan nào?

Tên đó mỉm cười nhìn nó. Nó khóc thét lên, vùng vẫy để được thoát ra cái thứ ghê tởm đó. Nước mắt khế rơi nơi đôi mi cong vòng, nó lại nghĩ đến hân, người đã từng hứa sẽ bảo vệ nó.

-Thiên Kỳ... Thiên Kỳ.

Tên kia bắt đầu cởi những đường áo, nhìn nó thèm thuồng dục vọng, đôi tay không ngừng vuốt khuôn mặt trắng mịn của nó, Nó nắm lấy đôi tay ghê tởm kia mà cắn, mà xé.

-Ây da... con khốn?

“Chát chát” hai cái tán ngực trĩu trên gương mặt xanh xao kia, khóe miệng hiện rõ những đường máu tươi đang chảy. nó cố dẩy dụa, cầm khúc cây bên cạnh văng lên cái đầu đáng yêu con ác quỷ kia, rồi chạy đi.

-Đứng lại đó?

Tên đó té lên té xuống vì choáng, nó nhân cơ hội tung cửa chạy ra ngoài, cũng may bên ngoài không có ai cả. Nó cố gắng chạy mãi chạy mãi mà không biết mình đang đi đến đâu, cho đến khi đôi chân nó bắt đầu loạng choạng giữa một con đường vắng tanh không bóng người. Nơi xa xa có một vệt sáng của vật gì đó chiếu thẳng vào nó, một chiếc xe BWM chạy với tốc độ ánh sáng do Ngọc Mai lấy ngày càng đến gần, giây phút ấy mọi thứ đều ngừng thở cả Nó cũng ngỡ ngàng trước những vệt sáng kia, đôi mắt mở to nhìn chăm chú.

-Bảo Ngọc cẩn thận

Nó ngoảnh mặt lại nhìn người đã phát ra âm thanh đó. Chẳng kịp gì cả thì một tiếng

“Rầm” đơn giản phát ra, cướp đi một sinh mạng bé nhỏ. Một mùi tử thần bốc lên khó có thể ngăn cản được, nó có cảm giác đôi chân của mình đang bay bổng trên không, và tiếp đất một cách nhẹ nhàng. Mùi máu tươi sộc vào mũi nó, nó nằm trên ngực hân nơi trái tim đang có chút lỗi nhịp, nó cố gắng gượng dậy đưa đôi mắt yếu đuối nhìn thân thể hân. Đôi mắt long lanh ngỡ vực

“Máu” một màu đỏ tươi toát lên, hân nằm yên như đang say giấc ngủ, nó đưa đôi tay lay lay bờ vai rắn chắc kia.

-Thiên Kỳ... Thiên Kỳ.. đừng bỏ em mà.

-Anh...yêu.....em- Hân để lại câu nói kia rồi mỉm cười với màn đêm định mệnh

Vẫn một khoảng trời vô tận không chút sự sống

Giọt nước mắt của nỗi sợ hãi rưng rưng rơi trên người hân, mọi thứ xung quanh nó dần tối đi. Chỉ còn lại những tiếng thở dài náo nức của gió và những tiếng “Ồ É Ồ É” của xe cấp cứu.

Cho đến tận cái giây phút nói tạm biệt anh...

Em vẫn tin có ngày mình gặp lại nhau...

Và có thể, em lại sẽ yêu anh... Chúng ta lại yêu nhau.

Em tin là như thế !

43. Chương 43: Nỗi Đau Riêng Em

-bác sĩ anh hai tôi sao rồi.?

Trọng Thiên đang bàn tay vào nhau, ngậm ngùi hỏi vị bác sĩ đã cứu anh. Lại một nụ cười trên môi ông bác sĩ nhưng nụ cười này có chút gì đó chua chát lắm.

-Đã qua cơn nguy hiểm.

Trọng Thiên thở cái nhẹ ngang vì được nghe câu nói an tâm của vị bác sĩ già.

-Nhưng,,! –Bác sĩ

-Nhưng sao? Có gì không ổn uk! – Trọng Thiên

-Nhưng có thể tỉnh lại hay không thì còn lệ thuộc vào lý trí của cậu ấy..... mà chưa Mà.....

Vị bác sĩ thở dài ngậm ngùi chua xót trước câu nói gian dối của mình, như không muốn nói ra sự thật đau lòng ấy, ông rất muốn dấu nhưng không thể.

-Dù có tỉnh dậy tôi cũng không chắc là có để lại di chứng hay không? Mong là mọi chuyện sẽ tốt.

- Di chứng? –Trọng Thiên dường như cố không tin vào đôi tai của mình

-Sẽ tốt thôi mà! –Ông trấn an Trọng Thiên rồi bước đi.

Trọng Thiên nhìn vào căn phòng nơi hân đang nằm bất động trên giường, lòng thất lại, không biết phải ăn nói như thế nào với nó, khi nó tỉnh lại, Trọng thiên thì thầm :

-Anh phải cố lên. Em không muốn phải nói với Bảo Ngọc. Không muốn nhìn Cô ấy phải khóc, anh cũng không muốn phải không?

Trên chiếc gam giường trắng tinh kia một cô gái đang khẽ mơ đôi mắt sau mấy tiếng ngủ lì không chịu dậy. Nó ôm đầu ngồi dậy thấy Gia Tuấn, Thảo Anh và Phương Linh mệt mỏi gục lên gục xuống. Nó nhìn Gia Tuấn mà xót giùm, tự trách mình đã làm cho anh và mọi người phải lo lắng đến thế này, chợt nó nhớ lại hình như mình đã để quên cái gì đó.

-Thiên Kỳ...

Nó bước xuống giường, đôi mắt kia long lanh tìm kiếm ai đó.

-Em tỉnh rồi? –Gia Tuấn.

-Thiên Kỳ đâu? –Nó

-Em chưa được khỏe, nghỉ chút đã! –Gia Tuấn

-ANH ẤY ĐÂU?

Nó không kìm nén được mà vội hất mạnh tay Gia Tuấn ra, vừa bước xuống giường đôi chân của nó đã không trụ được, không nhờ Gia Tuấn đỡ thì nó đã ngã nhào ra đất cũng nên.

-Em phải tìm anh ấy.

Nó lại một lần nữa buông bàn tay Gia Tuấn ra mà đi tìm hấn, Gia Tuấn thờ ơ nhìn nó, thật sự anh không bằng hấn? Nó thật sự đã thay đổi rồi, cả tình cảm lúc nhỏ cũng thay đổi theo , không còn là cô bé ngốc của riêng anh nữa.

“Tít tít...tít..tít” Chỉ là những tiếng “tít” không đều nhau ở nơi cuối giường, nó nhìn hấn mà đau lòng, vội vàng vàng đẩy cửa đi vào, nhưng bước chân nó run run khi thấy bà Trọng ôm mặt khóc, và càng đau hơn khi hấn nằm im lìm trên chiếc giường kia.

-Anh ây sao rồi hả bác?-Nó thẩn người nhìn hấn bị băng bó, trong giọng nói có chút run sợ

-Cô còn mặt mũi nào đến đây? Cút đi?....tại.....tại...cô mà.... Thiên Kỳ ra nông nỗi này? Cô trả con trai lại cho tôi?

Bà Trọng vừa khóc vừa đánh nó, xua đuổi nó không cho nó đến gần hấn, nó biết chứ, tại nó mà hấn phải trở thành như thế, nó ước gì người nằm trên giường đó là nó chứ không phải hấn. Nó cũng biết người làm mẹ như Bà Trọng khi thấy con mình như vậy cũng đau buồn lắm, đau hơn cả nó, nên nó không trách bà, chỉ đứng khóc cho bà Trọng đánh. Nó đáng bị thế.

-Bà dừng lại đi?-Gia Tuấn chạy vào đỡ lấy nó.

-Bác đừng quá xúc động mà?- Minh Quân xót xa nhìn đứa em gái rồi nhìn bà Trọng

-Mẹ.. mẹ đừng làm vậy mà? Lỗi đâu phải Bảo ngọc đâu?-Trọng Thiên

-Con còn nói giúp cho cô ta, cô ta hại anh con như thế không đủ sao?

Bà Trọng chỉ tay vào mặt nó. Bà Trọng cũng không muốn làm thế nhưng vì quá đau buồn nên không kìm nén được lời nói của mình.

-Anh hai giờ rất cần Bảo ngọc mẹ à? Chỉ có Bảo Ngọc mới có thể thức tỉnh anh hai thôi?—Trọng Thiên liếc nhìn anh hai tội nghiệp của mình.

Bà Trọng cũng không nói gì, nhìn đứa con trai của mình mà xót, rồi đi ra ngoài cùng với Trọng Thiên .

Nó bước từng bước nhẹ nhàng ngồi cạnh hấn, nâng đôi tay răn chắc của hấn áp sát gò má mình, nước mắt lại rơi, đau đau lắm.

-Ck này? Đừng ngủ nữa mà . nhìn zk cái đi?

-.....

Đáp lại nó chỉ là những tiếng “tít tít” vô hồn kia.

Gia Tuấn đứng kế bên nhìn nó mà không kìm được nước mắt, một cô bé mang nụ cười ngày nào , giờ trên khuôn mặt đó đã phờ phạc, đầy nước mắt, anh rất muốn lau đi những giọt nước mắt đáng ghét kia nhưng bất lực vì hiện bây giờ dù có làm gì cũng không đủ để nó trở lại như trước.

44. Chương 44 : Kết Thúc Như Vậy Sao?

Có lẽ nên dừng lại đây thôi

Khóc thương chừng ấy cũng đủ rồi

Nắng đến, mưa đi ngoài cửa sổ

Đem nụ cười cũ ra hong thôi.

Một tuần trôi qua thật nhanh nó suốt ngày đều ở bên cạnh hấn không rời lấy một bước, cơm cũng chẳng ăn, lúc nào cũng tự độc thoại với hấn, dù nhận lại chỉ là những tiếng”tít” phũ phàng. Nó giờ gầy hơn trước,

không còn thấy được nụ cười trên gương mặt nó nữa, suốt ngày giết thời gian bằng cách nắm lấy bàn tay hắn để được cảm nhận hắn còn ở nơi đây.

-Anh mà còn nằm đó nữa, em sẽ không thêm điểm xỉa đến anh? –nó nước mắt giàn giụa lay lay bờ vai kia.

-Anh tỉnh dậy đi mà.... Tỉnh dậy nhìn em đi....? Em nhớ anh lắm, em rất nhớ anh? Em cầu xin anh đó, một lần, một lần thôi?

Mọi người đứng bên ngoài đều không kìm nén được nước mắt khi thấy nó như vậy, Họ bất lực không còn cách nào ngoài im lặng chờ kì tích xuất hiện, cũng không biết phải làm gì để an ủi nó ngay lúc này.

-Em đừng khóc, cậu ta sẽ tỉnh lại thôi? –Gia Tuấn ôm lấy nó mà an ủi.

-Anh ấy hư lắm... lúc nào cũng làm em phải khóc.. em... em hận anh ấy lắm? –Nó thúc thích.

-Em ngoan nào? Đừng khóc nữa xấu lắm,cậu ta tỉnh dậy thấy em như vậy sẽ đau lòng lắm đó?-Gia Tuấn dỗ dành, anh rất đau, đau vì phải nhìn thấy nó khóc mãi, ngày nào cũng tồn tại cùng nước mắt .

-Em sẽ không khóc nữa... em...em.... Em... sẽ không...không... khóc..không ...khóc..?-Nó gạt đi giọt nước mắt lì lợm kia, nhìn hắn triu mến nhưng không sau tỏ vẻ mạnh mẽ được, nước mắt kia vẫn cứ rơi.

-Anh thật đáng ghét, sau em cứ mãi khóc vì anh chứ? Đồ khốn... hu huhuhuhuu

Gia Tuấn không còn cách nào khác ngoài việc im lặng đưa nó ra ngoài, chứ cứ để nó nhìn hắn mà khóc thế này thì cạn sạch nước mắt.

Hạnh phúc ngọt ngào.....Rồi cũng có lúc trào dâng đau đớn...

Mưa tiếng mưa kia khẽ có chút vương vấn không đành điều gì đó, nó nhìn những giọt mưa bên thềm kia đang rơi trong lòng chút bất an, và chính khoảng khắc này đã bắt đầu trở thành dấu ấn mãi không thể xóa nhòa trong nó.

Nó mệt mỏi, mặt buồn hiu cùng Gia Tuấn bước từng bước nặng nề, nó vô hồn đẩy cửa bước vào , một màu trắng tinh khiết đập vào mắt nó, không còn thấy hắn ở trên chiếc giường lạnh lẽo kia nữa, sợ hãi, bồn chồn đau nhói trong nó hiện lên

-Bác sĩ... bệnh nhân...

-Xin lỗi chúng tôi thành thật xin lỗi.

Vị bác sĩ điềm nhiên nói mà không cần nghe hết câu hỏi của nó,

Đôi chân của nó run, ngồi phịch xuống đất, nước mắt kia rơi, nó chưa từng thấy đau đớn như bây giờ, đau lắm lắm sao hắn có thể hiểu được nỗi đau này , sao hắn lại tàn nhẫn đến mức để nó ở lại một mình, sao hắn lại trừng phạt nó như vậy. Hắn ác, ác lắm

-Các người gạt... tôi... không...không thể nào.... Thiên Kỳ.. huhuhuhu

-Em bình tĩnh lại đi?

Mình Quân ôm chầm lấy cô em gái bé nhỏ của mình, tự trách bản thân không thể làm được gì cho nó, Đôi mắt anh đau đớn trước sự thật phũ phàng này.

-Bảo Ngọc

Phương Linh và Thảo Ahh ôm nhau khóc trước cảnh tượng đó.

-Thiên Kỳ.... anh ấy vẫn còn sống phải không anh hai.. anh nói gì đi chứ?

-Anh.....

-Tại sao....sao.... anh ấy bỏ em..em... mà đi chứ?,,,,,..... Em....em..... hận anh ta..... em sẽ không bao giờ,,hichic

-Bảo Ngọc,,,,?

Nó kích động ngắt đi, chuyện ngày hôm đó đã trở thành một vết thương lòng của nó, mãi vẫn không thể nào xóa đi được, và hằn ra đi trong sự thanh bình hạnh phúc để lại cho nó cả một vết sẹo và nước mắt mãi vẫn đọng đầy. Và từ ngày hôm đó nó trở thành người vô hồn không cười cũng không nói chuyện với ai, chỉ im lặng nhìn nơi xa kia, và khẽ nâng sợi dây chuyền còn sót lại.

Cái ...

Lạnh giá nhất ...

Có lẽ ...

... Không phải cơn gió khi trời sang đông.

Mà là ...

Sự vô tâm ... đến nát lòng

.... Của anh.

45. Chương 45 : Cuộc Sống Mới....

Giới thiệu nhân vật

Trần Nam Phong: một con người lạnh lùng, đẹp trai và giàu có, là giám đốc của một công ty lương lấy nhất châu Á -Trần Nam. Anh cũng chính là một người đứng đầu trong thế giới huyền bí Mafia. Đối với anh phụ nữ chỉ là thú vui làm ấm giường, không có giá trị gàng buộc.

Trịnh Việt Anh: một cánh tay đắc lực của Nam Phong trong thế giới tà ác ,và trong công ty, rất mạnh mai, đẹp trai không kém.

Tiểu Mỹ: một cô gái xinh đẹp, rất đáng yêu, cũng là một phần trong thế giới mafia yêu Nam Phong và luôn thể hiện vẻ dịu dàng, yếu đuối trước mặt Nam Phong, nhưng thật chất phía sau khuôn mặt đậm đà đó là một bí mật rung mình và Cô có thể bất chấp tất cả để vì lấp cái bí mật đó.

đó chỉ là quá khứ, thực tại và tương lai vẫn đang đợi em... em cần nó chứ không phải cái quá khứ đã làm em đau, làm em rơi nước mắt... em sẽ không bao giờ để “quá khứ” làm tổn thương em lần nữa :).

Mỗi ngày mỗi giây vẫn trôi qua, mọi thứ đều đã thay đổi, ánh nắng kia đã dịu dàng hơn xưa, gió kia vẫn mạnh mẽ phiêu du khắp nơi. Những loài hoa hồng đại vẫn tỏa ngát mùi thơm tận trần trời, ở một khu vườn đầy hoa kia có những tiếng nói cười khúc khích của ai đó, tiếng cười phá tan bầu trời nắng vàng kia, một màu hạnh phúc căng tròn.

- ck này?

-Sao hã vk?

-Zk zk....zk đói bụng quá hà?

-kệ zk chứ

-đáng ghét? Ck....ck nấu mì zk ăn đi?

-Thơm ck cái đi?

- Xí... đếch thơm,,zk đi nhờ anh khác?

-zk láo này..”chụt chụt”

-AAAA ck xấu, ai cho hôn zk? Đứng lại đó.

-Zk đuổi theo ck đi?

-Ck đừng để zk bắt được nha? Nếu không zk bằm ck ra làm mắm ăn.

Trong bầu trời kia có hai con người đang đùa giỡn hạnh phúc với nhau, mọi thứ cứ quay cuồng, rồi lại trở về quá khứ đau thương kia, cuộc đời này chỉ là một vòng tròn vô tận nhưng rồi cũng sẽ có điểm dừng, trở về nơi bắt đầu. Đó là quy luật bề bộn của đời người.

-Ck....ck đâu rồi... ck?

-....

Người con gái kia nước mắt giàn giụa ôm mặt khóc.

-Thiên Kỳ..... đừng bỏ em mà..

Nước mắt vẫn chỉ là nước mắt, nỗi đau vẫn là nỗi đau, dù thế giới có sụp đổ, dù vạn vật có thay đổi nhưng ngày ấy, và nỗi nhớ về anh vẫn mãi như vậy, mãi căng tròn, vàng tươi trong lòng em.

-Thiên kỳ....Thiên kỳ...

Nó mồ hôi mồ kê nhễ nhãi, bật dậy, nó thở dốc, 4 năm một thời gian không quá dài cũng chẳng phải ngắn, ngày nào nó cũng như vậy chẳng được một giấc ngủ ngon, dường như mất đi hẳn chính là cực hình lớn đối với nó.

-Con lại mơ thấy ác mộng sao?

Mẹ nó bước vào, dơ đôi tay mềm mại quét đi những giọt nước mắt, những mồ hôi trên khuôn mặt nó, nó nhìn mẹ mình cười nhẹ

-Con không sao đâu, chỉ là giấc mơ không được vui thôi mà?

-Nhìn con gầy gò, xanh xao quá. Mẹ nấu bữa sáng rồi đó, con đi thay đồ đi rồi xuống ăn với ba mẹ.-Mẹ nó xoa đầu cưng nó.

-Dạ tuân lệnh sếp.- Nó chạy cái vèo vào nhà vệ sinh.

Khi nó bước ra mẹ nó đã đi xuống mất tiêu rồi, nó đứng cạnh cửa sổ, đôi mắt long lanh kia vô hồn nhìn vào khoảng lặng xa xôi, nó khẽ mỉm cười rồi nâng sợi dây chuyền, có cả chiếc nhẫn của hẳn tặng, nó khẽ thở dài.

-Bốn năm rồi phải không anh, một thời gian quá đủ để em tập sống thiếu anh, anh có biết không trong bốn năm qua em đã sống một cuộc sống dường như quá nhạt nhẽo vì không có anh bên cạnh, cho em tựa vào bờ vai kia, ôm em vào lòng, em yêu anh lắm nhưng định mệnh không cho ta được bên nhau. Từ bây giờ em sẽ cố để sống tiếp, sống cho em và cho cả chúng ta.

Nó hôm nay quyết định đi làm lại,nó đã xin được việc làm ở một công ty nọ, mặt dù ba nó muốn nó vào công ty của gia đình để làm nhưng nó nhất quyết không chịu. Nó hít thở một hơi thật sâu rồi tự mình gạt đi nước mắt, đôi môi khẽ nở nụ cười đi xuống phòng ăn.

-Chào ba mẹ buổi sáng.-nó hôn nên má ba mẹ.

-Chào con yêu buổi sáng- Mẹ nó.

Nó khẽ kéo ghế ngồi xuống, đôi mắt liếc quanh mấy món mẹ nó làm, toàn món nó thích, nhất từ khi trở về đây những món này nó đã không còn cảm giác thích nữa, có lẽ vì thời gian đã làm nó thay đổi cũng nên.

-Con định đi làm ư?-Ba nó

-Dạ, bộ ba muốn con ăn không ngồi rồi mãi vậy à? Riết rồi con thành heo quá.

-Đi làm chắc cực lắm. ba mẹ bảo con vào công ty nhà làm hay bên Gia Tuấn thì con lại không chịu.-Mẹ nó.

-Nó cứng đầu, lì lợm như bà đó- Ba nó.

-Tại con muốn thử sức mình thôi mà? Cái tính của con là ba mẹ nặn ra đấy.

Nó cười tươi nhìn ba mẹ mình, nó thật sự không muốn nhờ vả vào Gia Tuấn vì nó đã nợ anh ấy quá nhiều sợ mình trả không hết, với lại nó không muốn dựa dẫm vào gia đình quá.

-Ừ! Gia tuần nói hôm nay sẽ đến đón con đi làm đó?-Mẹ nó

-Sao ba mẹ không từ chối giùm con. Phiền anh ấy quá.

-Ba mẹ chỉ có nhiệm vụ nhận lời chứ không có nhiệm vụ từ chối.-mẹ nó

-Ba mẹ thật đáng ghét

Nó chu mỏ quay sang chỗ khác giả vờ giận hờn, nó biết Gia Tuần có tình cảm với nó, nhưng không biết phải nói thế nào để Gia tuần hiểu được tình cảm của nó đối với anh chỉ là tình bạn, một tình anh trai với em gái.

-Chào hai bác-Gia Tuần bước vào cúi chào lễ phép với ba mẹ nó.

-Con đến rồi à, ngồi ăn sáng cùng đi.-Ba nó.

-Cứ gọi bằng ba mẹ khách sáo làm gì, người nhà cả mà- Mẹ nó cố tình chọc nó.

-Mẹ.. ..-nó

-Con bé này, có sao đâu lúc nhỏ Gia Tuần cũng gọi vậy mà?-Mẹ nó nhắc đến chuyện hồi nhỏ của nó, làm nó dấy giựt đứng lên đi ra ngoài luôn.

-Con không ăn nữa à?- ba nó

-Con đi làm đây, yêu ba mẹ nhất?-Nó nheo mắt nhìn rồi đi ra cửa.

-chào hai bác cháu đi đây, à.....à ba mẹ

Gia Tuần lúng túng không biết phải gọi như thế nào, lúc nhỏ anh cũng thường gọi hai bác ấy là ba mẹ vậy mà bây giờ ngượng ngùng không biết nên làm sao.

-Hai đứa đi vui về nha.- mẹ nó.

Nó há hốc cả mồm miệng, gì chứ nó đi làm mà mẹ nó làm như nó đi chơi không bằng ấy.

Trên con đường dạt dào bóng người, nơi đâu cũng tấp nập, nó nhìn người qua đường mà cũng hăng say theo, lâu lắm rồi nó không hít thở không khí bên ngoài này, thật dễ chịu và thoải mái như được trở về là mình của lúc trước. Thoáng cái đã đến công ty của nó, nơi vừa đồ sộ vừa oai nghiêm không khác chi công ty của ba nó và Gia Tuần.

-Chiều anh sẽ đến đón em.- Gia Tuần cười tươi nhìn nó chịu mền

-Tạm biệt anh.

* Tổn thương đã tồn tại...

...thì mãi mãi chẳng thể mất đi.

*Cứ nghĩ rằng ...

...giấu thật sâu thì đâu nhìn thấy nữa .

Nhưng đôi khi:

Những thứ ta không nhìn thấy nữa...

Không phải là những thứ ta đã quên hẳn rồi...

Nó vẫn ở đó!...

Dù xa xôi nhưng chưa hề biến mất.!

Và rồi...

Chỉ một chút gợn lòng cũng thấy sóng... rồi chóng mặt vì đau...

Vết thương càng cũ, càng nhạt màu nhưng khi trở dậy lại càng đau ...

46. Chương 46 : Lặp Lại Quá Khứ

Thật mệt mỗi khi không biết đâu là điểm dừng của nỗi nhớ,nỗi hi vọng và nỗi đau thương !

Và cũng không biết ngày mai sẽ ra sao,sẽ như thế nào và sẽ quên ai đó được không?

Nó mệt mỗi bước từng bước nặng nề đi vào, nó than trời mong là hôm nay không bị quản lí mắng, mà cũng lạ nó đi làm ba bữa thì hết hai bữa rượu là bị mắng cho tởm, nó nuốt nước bọt hít thở lấy can đảm bước vào phòng làm việc của mình.

-Chào mọi người buổi sáng.-Nó vui vẻ chào những người đồng nghiệp cùng tổ không quên kéo theo nụ cười.

-Em coi trông bị quản lí mắng nữa đấy?-Bà chị ngồi kế nó nhắc nhở.

Mà cũng phải thôi , cái thằng cha quản lí của nó rất ư là lạ, ai không chửi tối ngày kiếm chuyện rồi la nó, nó biết mình đẹp mớ nên có nhiều người để ý cũng phải,

-Ai vừa nhắc tôi đó.- Anh quản lí đẹp trai của nó bỗng xuất hiện đột ngột làm nó choáng ngợp.

Cả phòng sợ quá không ai dám lên tiếng , tập trung làm việc của mình, nó thì nuốt nước bọt không ngừng với suy nghĩ” mong cho thằng cha đó không thấy con, con hứa về sẽ đãi ông thổ địa nải chuối”

-Cô đi làm lại rồi ư, sao không nghĩ luôn đi cho tôi nhờ.- Anh quản lí đẹp trai lên tiếng.

-Nhớ anh quản lí đẹp trai nên mới đi làm lại nè? – Nó nói mà muốn nổi cả da gà.

-Cô chỉ được cái miệng, đi theo tôi có việc cho cô làm.

-Việc gì hả quản lí.- Nó khóc lên khóc xuống mỗi lần quản lí nó nói câu này là coi như cuộc đời nó tiêu, chả có việc gì quản lí nó nhờ mà tốt cả.

-Giờ có đi không?-Anh quản lí nó trừng mắt.

Nó cắn răng đi theo, mọi người trong phòng nhìn nó tiếc thương như thể nó phải ra chiến trường vậy. Nó đi phía sau mà thầm rủa.” Cái thằng cha lắm chuyện, hung dữ, khó ưa, đáng ghét.. coi chừng không ai thêm lấy cái bản mặt của ông đó”

- Đem cái này nên phòng tổng giám đốc cho tôi.

Anh quản lí đưa cho nó nguyên một thùng to trà bá,nó đau lòng ôm đi không dám ý kiến, sợ ý kiến lại giống lần trước đứng nghe gián đạo cả mấy tiếng đồng hồ, nên giờ nó rút kinh nghiệm Anh Quản kêu là phải làm không lời thôi kéo bị tra tấn (anh quản lí của nó sẽ gọi luôn là ANH QUẢN).

Nó vừa đi vừa rủa ai đó.

-Không biết đàn ông trong công ty này chết hết rồi chắc, hay đi chuyển giới hết rồi mà để cho phụ nữ chân yếu tay mềm như mình phải khiêng cái của nợ to thùng này, thật quá bất công.

Đến thang máy nó bước vào, vậy mà có cả tá đứa đứng đó, không ai giúp nó cả, thật là khổ cho nó mà, đang tựa mình vào tường nó nghe mấy cô đồng nghiệp phòng khác tâm sự.

-Êk tụi mày, tao nghe nói anh Tổng (Tổng giám đốc) bên nước ngoài về .- cô áo đỏ nói.

-Thật ư? Nghe nói anh tổng đẹp trai lắm, như thiên sứ vậy , lần này phải để anh Tổng chú ý đến mới được.-Cô áo trắng.

-Cô mơ đi? Anh Tổng là của tôi, cô có ngon thì nhào vào, vỡ mặt đấy.-cô áo vàng chề môi.

-Kệ tao. À tao nghe nói bốn năm trước anh Tổng bị tai nạn thì phải? Phải mất một năm trời mới tỉnh lại, mà khi tỉnh lại thì tính tình kì lạ, lạnh lùng lắm.-Cô áo trắng

-Có sao, lạnh lùng càng đẹp trai-Cô áo vàng

-.....

Nó nghe xong lắc đầu, mấy cô này riết rồi nhiều chuyện lại cộng thêm cái tính hám trai nữa thật hết biết, mới nghe trai đẹp đến cái tưng tưng tưng tưng hết cả lên chẳng ra thể thống gì.

Một ngày làm việc cũng trôi qua thật mau, cuối cùng nó cũng có thể trở về nhà, lặng lẽ thở dài đứng đợi Gia Tuấn, nó lại nhớ đến hẳn khi nhìn thấy cặp tình nhân vui vẻ đi qua, đang say sưa đã nghe thấy tiếng gọi:

-Bảo Ngọc về thôi.-Gia Tuấn mở cửa xe đón nó.

-Anh lại đến trễ, phải phạt

Nó nhờ tiếng gọi ấy mà quay về thực tại, thực tại vẫn tốt hơn quá khứ, cái nên quên thì đừng nhớ lại.

Chiếc xe nhẹ nhàng lăn bánh cọ xát với mặt đường kia, vạn vật tầm như mất hút phía sau nó, những bóng đèn đường nhấp nháy lúc hiện lúc ẩn làm ọi thứ thêm náo nhiệt, bỗng nó thấy con đường này dường như có gì đó mới mẻ nói đúng hơn là không phải đường về nhà nó, không biết Gia Tuấn muốn đưa nó đi đâu đây.

-Anh đưa em đi đâu vậy?-Nó hoài nghi nhìn anh.

-Vậy mà cũng dễ em phát hiện.- Gia Tuấn quay sang cười với nó.

-Vậy đi đâu.-nó

-Rồi em sẽ biết, anh có điều bất ngờ cho em- Gia Tuấn nói rồi gấp gáp gò ga đi thật nhanh.

Khoảng một lúc lâu chiếc xe bỗng dừng hẳn, nó chưa bước ra đã nghe thấy tiếng vỗ ập ả của những cơn sóng, nó đoán đây chính là biển. Nó từ từ bước ra, thật sự không sai đây là biển, nó tựa người vào thành xe đôi mắt thả thơi, ở đây rất đẹp, không khí lại rất trong lành, những ánh đèn chớp nháy cùng với sao trên trời càng làm cho cảnh ở đây gợi cảm hơn.

-Em thích không- Gia Tuấn cũng tựa vào thành xe , đôi mắt hướng ra biển.

-Rất đẹp, đẹp như ngày đó- Nó nói một câu làm Gia Tuấn giật phắt người, anh không hề cố ý làm nó nhớ đến hẳn.

-Em vẫn còn nhớ đến hẳn- Gia Tuấn quang sát phản ứng của nó.

-Cảnh vật yên bình quá anh nhỉ? Mà trễ rồi mình về đi.

Nó biết mình đã lỡ miệng nhắc đến những chuyện không nên nhắc đành nói lảng qua chuyện khác.

-Bảo Ngọc anh yêu em.... Em có thể chấp nhận không?

Gia Tuấn nắm lấy đôi tay bé nhỏ của nó, nói một cách cầu khẩn, đây cũng không phải là lần đầu tiên Gia Tuấn nói yêu nó, dù liên tục bị từ chối như ăn cơm bữa trong suốt 4 năm qua nhưng Gia Tuấn vẫn cương quyết không bỏ cuộc.

-Em.... Em.... Xin lỗi.. em không thể, cũng không xứng đáng với anh.

Rút khỏi bàn tay rắn chắc kia nó nói lời cay đắng, nó không muốn làm vậy nhưng phải nói thật rõ cho Gia Tuấn biết để mong anh suy nghĩ mà rời xa nó, đừng mong đợi hoang phí.

-Em vẫn còn yêu hẳn, bao năm qua em thật chất chưa quên hẳn phải không? Hẳn ta chết rồi, chết bốn năm trước rồi, em chấp nhận sự thật đi chứ?

Gia Tuấn kích động nói ra những lời không đáng nói, anh không thể hiểu được câu nói của anh chính là con dao cứa vào tim nó.

“CHÁT” một tiếng vang vọng, giờ Gia Tuấn mới thức tỉnh được điều mình nói là quá dư thừa, quá ngớ ngẩn

-Tôi không muốn nhìn thấy anh nữa.

Nó chạy đi trong màn đêm, nỗi đau kia ủa trở về, tại sao nó đã cố quên nhưng càng quên lại càng nhớ, tại sao Gia Tuấn lại đối xử với nó như vậy, tại sao ai cũng đều làm nó đau, nó phải khóc bao nhiêu mới thật sự là đủ.

“Rầm” Đôi chân của nó khe trùng bước, một âm thanh quen thuộc của quá khứ, nó quay đầu lại đôi tay vô hồn đưa lên che đôi miệng khẽ cong lên, nó chỉ kịp nhìn thấy bóng ai đó lẩn dãi trên chiếc xe.

-Gia Tuấn anh,, anh tỉnh lại đi.

Nhớ anh!!!

Nhưng em hứa sẽ chỉ nhớ trong im lặng.

Vì giữa 2 chúng ta vẫn đang tồn tại 1 thứ...

Gọi là K H O Ắ NG C Ắ C H...

Em cần 1 người sợ mất em.

Chứ không cần 1 người yêu em nhưng vẫn để em ở lại

Rồi lại bảo là ANH YÊU EM.

47. Chương 47: Tình Yêu Mới.

Đã bao lần tự hứa không buồn nữa . . .

Nhưng . . .

Cảm giác này sao chẳng thể. . . bước qua. . .

Hai hàng nước mắt vô thức lặng lẽ rơi. . .

Không muốn khóc nhưng có lẽ . . .

Nó đã trở thành thói quen mỗi khi nhớ về 1 người...!

Hình ảnh này vẫn là hình ảnh của ngày xưa, lần cuối nó nhìn thấy Thiên Kỳ là cái định mệnh phũ phàng đó. Nước mắt ngày xưa cộng với nước mắt hôm nay khẽ tuôn ra.

-Anh đừng bỏ.... bỏ.... em mà.... Tại em không tốt..... em.... Em xin lỗi...đừng bỏ em mà..

Nó ôm lấy Gia Tuấn gào thét, tự trách bản thân tất cả đều tại nó, nếu nó không bỏ đi thì anh đâu có ra nôn nổi này.

-Khụ,khụ, Đừng khóc- Gia Tuấn nói lí nhí vào lỗ tai nó.

Gia Tuấn ôm lấy thân hình bé nhỏ kia, lao đi từng giọt nước mắt của nó, bên ngoài có đau như thế nào cũng không bằng bên trong khi thấy nó khóc.

-Anh yêu em.....-Gia Tuấn khẽ hôn lên đôi môi ửng hồng kia.

-Dù em chỉ yêu anh 1% nhỏ nhoi , cũng có thể là em không yêu anh.—Nó nhìn Gia Tuấn thành thật, không muốn, nó không muốn Gia Tuấn thất vọng, cũng không sao đối mặt với hiện tại lần quá khứ,

-Nếu em yêu anh 1%, anh sẽ yêu em 99% vậy là đủ 100% để chúng ta yêu nhau. Nếu em thật không yêu anh, anh thay em tạo cho chúng ta 100% để được yêu nhau

.

Cảm động đến nỗi khóe mắt kia khóc mà môi vẫn cười, tốt nhất là tìm người thật sự yêu mình còn hơn phải trở ngại người mình yêu.Suốt mấy năm qua những lúc nó buồn và cô đơn người luôn bên cạnh nó cũng là Gia Tuấn,nó thật sự đã nợ Gia Tuấn quá nhiều , đến nỗi không thể nào trả hết được.

Đêm hôm đó nó trần trọc mãi không ngủ được, suy nghĩ đến rồi lại suy nghĩ lui không biết thế nào cho đúng, thôi thì cứ để thời gian trả lời. Nó mỉm cười lắc lư sợi dây chuyền kia, chiếc nhẫn được lồng vào đó đang tỏa sáng, một ánh sáng rất đẹp, nước mắt lại thấm vào gối .

-Ông ta gạt em, không phải ông bán hàng đó đã từng nói hai chiếc nhẫn là một ư? Không thể thiếu nhau sao, cũng giống như là em và anh.....- Nó chợt cười một cách vô hồn.

-Em yêu người khác anh nhé... em tìm ình một bờ vai khác để tựa vào có được không anh? Tìm một người yêu em, cho em hạnh phúc, tìm một người không bao giờ làm em phải khóc và người đó sẽ không phải là anh.

Đu đưa sợi dây chuyền trước mặt một hồi lâu, rồi đôi mắt kia khẽ nhắm lại, chỉ còn lại màn đêm lẻ loi và tiếng hiu hiu của những cơn gió lạ thổi dồn dập

_____.

Ban mai kia đã nhô lên tới tận đâu đâu mà nó vẫn còn nằm lì ở chiếc giường kia, nó hôm nay lại trốn đi làm nữa, thế nào khi đến công ty cũng bị anh Quân la ầm lên cho coi. Nó vươn vai ngáp ngắn ngáp dài, tai giựt giựt mắt bước xuống lầu, chưa xuống tới nó đã nghe thấy tiếng nói dơi dơi dưới lầu.

-Mẹ đây là quà của mẹ ba đây là quà của ba.- Thảo Anh đem quà ra tặng cho cha mẹ chồng.

Thời gian qua tuy chưa cưới hỏi gì, vì vấn đề là ở nó, nó mới mất đi tình yêu nên cả nhà ai cũng không muốn làm nó nhìn thấy lại tủi thân nhớ đến hắt, Thảo Anh vừa đi du lịch(tuần trăng mật...kakka) với Minh Quân, về đã đem quà đến rồi.

-Cảm ơn con, con mua quà cáp làm chi cho bề bộn vậy?- Bà Nguyễn cười tươi nhìn con dâu tương lai.

-Bà nó... con nó có lòng thì nhận đi- Ông Nguyễn nâng cốc caphê

-Thảo Anh chọn rất lâu mới mua được đây mẹ.- Minh Quân vừa ăn vừa nhí nhố.

-Khụ, Khụ..... -Nó từ trên lầu bước xuống giả vờ ho ho để mọi người chú ý đến.

-Em gái yêu quý .. nhớ em quá hà? -Minh Quân đang định hôn lên má nó thì bị bàn tay nó cản lại.

-Thôi đi ông hai, láo xạo vừa thôi.- Nó chê mỏ.

-Chị có quà cho em nè? -Thảo Anh ra dáng là một người chị dâu thuật thục.

-Mày? Chết với tao? Quà đâu đưa đây?— nó lấy quà, không phải lấy mà là cướp thì đúng hơn.

-Con này? Tao là chị dâu mày nha? -Thảo Anh trừng mắt.

-Chị dâu? Con khỉ ớ? - Nó nhéo mũi Thảo Anh.

-Con này?—Nó nhéo lại.

-Mấy đứa ra ăn sáng này?- Bà Nguyễn

-Dạ.

Buổi sáng hôm ấy thật vui vẻ, cả nhà lại đông vui như vậy, không khí càng trở lên vui hơn khi nó và Thảo Anh suốt buổi ăn cứ ỷ ới nhau mãi, cả ông bà Nguyễn cũng không nhịn được cười, ăn cơm xong thì nó kéo Thảo Anh lên lầu.

-Mày định quen Gia Tuấn à?- Thảo Anh thốt lời.

-Tao cũng không biết? tao nợ anh ấy nhiều hơn tao tưởng?-Nó nằm dài trên giường than thở.

-nợ là chuyện khác mà yêu là chuyện khác? Tao nhìn được Gia Tuấn rất yêu mày.

-Tao biết? nhưng trong lòng tao..chỉ...? Nó bắt đầu sục sùi.

-Bốn năm rồi mà mày vẫn nhớ đến hắt, Haizzz.—Thảo Anh cũng đau lòng nhìn biểu hiện của nó.

-Đừng nhắc đến hắt.....—Nó kích động, muốn quên thì phải loại trừ hết những gì thuộc về quá khứ.

-Tùy mày thôi? Miếng mày luôn vui là được.-Thảo Anh cười nhìn nó.

-“Chẹp chẹp” xa tao một thời gian mà mày thành bà cụ non bao giờ vậy?—nó đùa

-Bà cụ non nè?-Thảo Anh đánh nó.

-Bố người ta chị dâu bạo lực em chồng này?- Nó thét lên. “Hahahahhha” chỉ là những tiếng cười thoải mái phát ra từ bên trong căn phòng, mọi thứ trở lên sinh động hơn thường ngày.Đã rất lâu rồi những tiếng cười này đã không diễn ra

48. Chương 48: Phải Chẳng Là Anh?

Có đôi khi tự hỏi lòng còn phải nhớ bao nhiêu lần.....

Đau bao nhiêu lần và yêu bao nhiêu lâu mới đủ cho 1 chữ QUÊN ???

Em cũng chẳng thể nào đếm nổi đã bao nhiêu lần nhớ anh.....

Bao nhiêu lần gọi tên anh ???

Anh đâu biết cái cảm giác trong em

Anh đâu hiểu em đau như thế nào ...

Đã hai ngày nó không đi làm, ở nhà chơi với Thảo Anh, hết đi mua sắm rồi lại đi quậy phá tung bừa làm Minh Quân lúc nào cũng phải đi dọn chiến trường giùm. Hôm nay nó thật sự phải đi làm, chớ nghĩ hoài bị tổng cổ về nhà thì mệt lắm nha.

-CÔ ĐI CHƠI HAY ĐI LÀM? MUỐN LÀM LÀ LÀM MUỐN NGHỈ LÀ NGHỈ Ừ? CÔ COI CHỖ NÀY LÀ NƠI NÀO? NẾU KHÔNG MUỐN LÀM THÌ NGHỈ CHO TÔI NHỜ?

Nó chưa kịp bước vào phòng làm việc đã bị chửi toí bởi hoa lá, thật sự cái loa phát thanh của anh Quân quá khủng khiếp ai cũng đều nhăn mặt nhìn.

-Em xin lỗi mà? Em bị bệnh chứ bộ? tha cho em đi.... Nhoa nhoa.... Nóng tính nổi mụn đó?- Nó nói dối không chớp mắt, ở nhà chơi mà bảo bị bệnh, thật hết biết.

-tổng giám đốc đã về hôm trước, cô đem cái này lên, tiện thể gặp mặt chào hỏi cho tôi? Nguyên cái công ty này còn có mình cô đó?- Anh quân nói nhẹ nhàng, vì sợ nóng nổi mụn sẽ hết đẹp trai.

-Dạ, em biết rồi thưa anh Quân đẹp trai?-nó gật đầu nhận tám hồ sơ, nó không biết mình đến công ty này là để làm việc hay đi làm người chuyển đồ.

-Thôi đi nhanh cho tôi?- Anh Quân xua tay đuổi nó đi., chứ để nó lảng vảng trước mắt thì có nước tức chết.

Nó vừa đi vừa nói xấu ai đó, chân thì dậm dậm kiểu giận dữ.

Với lại đứng chờ thang máy hết mấy phút liền phát hỏa. chả biết ai ở trong đó mà không chịu ra, làm nó đợi muốn dài cả cổ.nó định đập một cái cho đỡ tức thì cánh cửa từ từ mở, bên trong chỉ có hai người đứng hai người, ăn mặc lịch sự trang nhã, còn đem kính mát nữa chứ? Làm còn hơn đi ăn tiệm.

Nó tìm một góc tựa cái đầu mình vào, đang đứng nhìn từng con số nhảy lên nhảy lên, bỗng như có ai đó đang đụng chạm nó thì phải, vừa lúc thang máy mở ra thì cũng là lúc có chuyện thú vị.

-Đồ biến thái, dám sàm sỡ tôi?- Nó phanh thắng tay vào cái mặt của ai đó, một chàng trai đeo kính mát màu đen, tóc quăn quăn, mặc đồ véc trong rất bảnh trai, chỉ cái kính che hết đôi mắt kia cũng đã thấy toát ra vẻ đẹp không lường.

-Cô.... Làm cái quái gì đấy hả?- Nam Phong đưa tay xoa xoa cái má in năm dấu tay của nó.

-Cái đồ háo sắc.... anh xàm sỡ tôi còn không dám nhận.-Nó trừng mắt, đã xàm sỡ người ta mà còn không nhận đúng là cái loại đàn ông háo sắc, hôm nay nó không dạy dỗ cái thằng cha này thì nó sẽ.... sẽ... ăn vạ ở đây luôn.

-Cô tưởng cô là ai ?- Nam Phong quát.

-Anh,,,,,, , tôi chả là ai cả..... đồ trợ trên.. không biết vô liêm xỉ , —nó tức muốn chết.

- Cô không cần dùng cánh này để tôi chú ý đến ?Cô đang làm một việc ngu ngốc đấy, loại con gái tầm thường như cô, muốn làm người ấm giường cho tôi còn chưa có tư cách hưởng gì là?...-Nam Phong tỏa ra sắc khí nhìn nó.

“Chát” lại một cái tát ngu ngốc dán lên khuôn mặt đẹp trai kia, người đeo mắt kính đi cùng Nam Phong cũng không nói gì, chỉ há hót mồm miệng nhìn cảnh tượng hoành tráng đấy. Nam Phong ôm má đôi tay vội gỡ cái kính mát ra, mặt đờ đờ sát khí tiến đến nó, khuôn mặt rất đẹp ,đẹp đến nỗi không chút lỗ chân lông, không một hạt mụn, rất mịn rất mịn.

Nó vừa thấy khuôn mặt của Nam Phong thì bờ vai kia khẽ run run, vì Nam Phong đeo kính nên nó không nhìn thấy hết khuôn mặt, nhưng khi thấy rồi, thân người nó khẽ run nên một cái rờ mạnh, hạnh động bắt đầu thiếu kiểm soát.

-Anh...Anh.... Thiên Kỳ? -Nó ôm lấy cổ Nam Phong nước mắt nước mũi tèm nhem, người đứng cạnh Nam Phong được một phen hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác như tượng đá mà nhìn. Cả Nam Phong cũng đứng bất động, với suy nghĩ” cô gái này thật lạ, dùng cả cái cách nhạt nhẽo này đối với anh, đúng là ngu hết thuốc chữa”

-nếu cô muốn tôi có thể miêng cưỡng cùng cô tình một đêm, không có cần phải dụ dỗ tôi bằng cách này, vô bổ?— Nam Phong rằng giọng nói, nhếch môi một cái.

Đôi tay nó bắt đầu buông lỏng người mình ôm ra, mắt kia vẫn đậm đà mùi vị mặn mặn, nó khẽ lắc đầu, “ không phải, không phải, đây không phải Thiên Kỳ,, không phải anh ấy,anh ấy không đe tiện như hần, không phải. ...không phải...” đôi chân nó khẽ run run rồi bắt đầu chạy đi, không muốn sự ngộ nhận lại chiếm lấy nó.

-Làm người đẹp khóc kia? Mày nhăn tâm quá?—Việt Anh nhìn theo nó.

-Chả liên quan gì tao?-Khí thế lạnh lùng của Nam Phong toát lên, vui vẻ bước về phòng làm việc.

Việt Anh ngã lưng, hút một điếu thuốc cùng với ly cà phê nồng nàn , thả hồn mình bay bổng,

-Cô gái đó, hình như có gì đó bất thường,rất lạ lại thú vị, vừa nhìn thấy mày đã kích động thế, mày quen cô ta hã bạn hiền?—Việt Anh lấy nhai.

-Không?- Câu trả lời dứt khoát lại mang đầy vẻ kiêu hãnh. Nam Phong vẫn làm việc không phiền mà nhấc đầu lên nhìn.

-Không ,mà sao thấy cô ta nhìn mày chứa chan tình cảm ý? Hay mày làm gì con gái người ta rồi chối trách nhiệm.

-Mày có cảm không?- Nam Phong quăng cuốn sổ vào mặt Việt Anh.

-Không? Không nói nữa?— Việt Anh cảm luôn không dám hó hé, không muốn chết sớm.

- Việc đó là do mày làm?- Nam Phong giờ mới buông việc ra tiến đến ghế salông.

-Tao có làm gì đâu?- Việt Anh giả ngu ngơ.

-Còn không? Mày ăn ốc bắt tao đổ vỏ.—Nam phong

-Oan tao lắm, tao chỉ thấy mông cô ta dính gì đó, tốt bụng nên rờ giùm. Ai dè cô ta phản ứng thoái hóa quá chí?—Việt Anh

-Tốt? mày làm tốt lắm—Trong câu nói ấy của Nam Phong khiến người nghe phải rùng mình, lạnh như đang ở bắc cực

-HAHAHA.. mà cô ta làm gì trong công ty mình nhĩ ?giỏi thật,, dám tát mày những ba cái, là người đầu tiên dám làm vậy với mày? ahahaahahaha.

-Mày còn trần trối gì thì nói hết đi?—Nam Phong tựa nhẹ lên ghế, tay đu đưa ly cà phê đang bốc hơi nghi ngút. Cậu nói có chút nguy hiểm không hề nhẹ

49. Chương 49

Nắng kia oi bức đến nỗi muốn nát lòng người, thế mà những tia nắng vẫn chiếu xuống tà ngậm trải dài trên bóng lưng nhỏ bé kia, nó lại khóc một mình, tại sao tất cả đã kết thúc êm đềm giờ lại chỉ vì vài chuyện lại làm nó bật khóc. Nó tự nói với mình.” Tất cả sẽ tốt thôi? Thiên Kỳ đã chết đó là sự thật không thể chối bỏ, còn người vừa rồi.. không phải anh ấy, chỉ là người giống người thôi? Mày đừng có yếu đuối như vậy? không phải anh ấy, nhất định không phải anh ấy, không phải tên biến thái đó? Mạnh mẽ lên thôi ơ?” Tự khóc tự trấn an mình, giờ tâm trạng nó cũng nhẹ nhõm hơn phần nào định đứng lên đi làm việc của mình thì nó nghe thấy một giọng nói.

-Cô em khóc à? Ai chọc người đẹp vậy nói anh xử cho?—Việt Anh ở đâu chui ra nhìn nó cười cười.

-Cảm ơn? Không cần?—Nó nhận ra người này là cái tên đi cùng tên biến thái đó, bạn của biến thái cũng chẳng tốt lành gì nên nó không muốn tiếp xúc nhiều.

-Cô còn giận Nam Phong à?—Việt Anh

-Ai?-nó ngu ngơ hỏi lại.

-Thì cái tên cô chửi hồi nãy đấy— Việt Anh nhìn nó.

-Hắn tên Nam Phong không phải Thiên Kỳ à?—Nó lại cố gắng muốn chứng minh điều gì đó, dù đã nhắc nhở bản thân mình nhưng trong lòng có chút vương vấn

-Nam Phong là tổng giám đốc của cô đấy? à Mà Thiên kỳ là ai? Người yêu cô à?—Việt Anh hôm nay lại rất có hứng nói chuyện với người lạ, từ trước đến giờ anh chưa hề nói chuyện với người mới gặp quá ba câu nhưng hôm nay thì lại khác,thường ngày đi chung với Nam Phong nên không nhiều cũng ít bị lây nhiễm bệnh lạnh nhạt.

Nó nghe xong thì đứng đững dậy, nó không nghe lắm đấy chứ, cái tên biến thái mang bề ngoài giống Thiên Kỳ là tổng giám đốc bên nước ngoài mới chuyển vào, eo ơi! Cuộc đời của nó khổ rồi!

-Hắn ta là tổng giám đốc ư? Thôi chết? Bạn của biến thái cũng không tốt lành gì?— Nó liếc Việt Anh cái rồi định đi.

-Hình như có sự hiểu lầm thì phải?—Việt Anh chạy theo.

-Mệt quá.. tôi đểch cần biết? — nó

-này..... này..... —

Hôm nay Việt Anh cảm thấy mình có tí kì lạ không hề nhẹ, tự dưng đi theo một cô gái mình không quen biết, nghĩ đến đây Việt Anh chỉ biết thở dài, rồi lắc đầu, mà cô ta đẹp thật nhìn thoáng qua đã đẹp , khi nhìn kĩ lại càng mê người, cô lại cho anh cảm giác mới lạ không giống như những cô gái mà anh đã từng tiếp xúc.

Ở căn phòng của Nam Phong không một tiếng động, kể cả hơi thở cũng chẳng nghe được một sự lạnh lẽo đến đáng sợ, ai đi ngang cũng phải né tránh không dám hóa hế dù là một chút nhịp thở.”RẦM” một âm thanh vàng ươm vang lên cách cửa đang đóng bồm hế mở một cô gái ăn mặc sang trọng, hỏ cả đôi chân thon dài.

-Cút ra ngoài—Việt Anh đang say sưa chum tập trí trên mặt ngủ nghe thấy tiếng động thì bực bội.

-Anh muốn chết— Tiểu Mễ lấy mấy tờ tập trí đập vào mặt Việt Anh.

-Ồ... sao em đến đây?— Việt Anh bật dậy nhìn Tiểu Mễ ngạc nhiên.

-Em thích thì đến? nhớ anh lắm cơ— Tiểu Mễ làm nũng

-Nhớ ai kia thì nói đi, bày đặt—Việt Anh giận dỗi.

-Đâu có nhớ anh thiệt thiệt chứ bộ.—Tiểu Mễ

Tiểu Mễ từ từ đi lại phía Nam Phong đôi mắt đảo quanh phòng làm việc, chỉ có thể nói là quá lạnh lùng giống tính cách của Nam Phong, không chút sắc.

-Nhớ anh yêu quá? Tiểu Mễ câu lấy cổ Nam Phong, nhảy lên đùi Nam Phong ngồi tự nhiên.

-Đến làm gì?— Nam Phong nói một cách không chút tình cảm.

-Nhớ anh lên đến.— Tiểu Mễ đưa đôi tay vuốt ve khuôn mặt không tì vết kia, đối với cô đây là thứ cô không thể nào có được, một tình yêu đúng nghĩa với một người lạnh lùng như Nam Phong.

-Còn không ra ngoài.— Nam Phong hướng thẳng mắt đến Việt Anh.

Khi không còn ai trong căn phòng, chỉ còn lại hai người, thử hỏi cô nam quả nữ trong phòng không bàn công việc vậy thì có thể làm được gì chứ, đôi tay Nam Phong đưa hết chỗ này đến chỗ khác, không ngừng hít lấy hít để vị ngọt đôi môi kia, Tiểu Mễ cũng không thể kiềm chế được sự ham muốn chiếm hữu Nam Phong, cô chủ động tiến tới, khao khát khơi dậy con ác quỷ trong lòng Nam Phong. Đang đến đoạn cao trào thì bị một người khác phá đám làm aai đó tức điên.

-Giám đốc.... cái này,,,— Nó đẩy cửa bước vào chưa kịp nói hết những gì muốn nói thì chỉ biết trở mắt ra nhìn cái cảnh tượng khủng khiếp trước mặt, một cô gái và một người con trai đang hôn nhau, ôm nhau trên ghế, vai áo của cô gái còn bị tuột ra. Ngay cả có người bước vào mà những hành động thân mật đó vẫn còn không ngừng lại, nó đỏ mặt quay sang hướng khác.

-Xin...Xin lỗi... tổng giám đốc tôi có việc cần nói... hai người.. hai người có thể... có thể?

-Cô không có tay rờ cửa ư? —Nam Phong ôm Tiểu Mễ trừng mắt nhìn cái người vô duyên kia

-Xin lỗi.... văn kiện tôi để ở đây? Hai người cứ tiếp tục

Đôi mắt nó rưng rưng nhìn Nam Phong, cái tên mang vẻ mặt rất giống Thiên Kỳ làm nó nhớ đến lại đau lòng, lại nhìn thấy cảnh tượng Nam Phong thân mật với Tiểu Mễ cứ như đang nhìn thấy Thiên Kỳ phản bội mình. Nó không thể đứng mãi ở đây được nếu không nó e rằng không chịu nổi, nó bước ra ngoài

-Mất hứng.—Nam Phong không do dự đẩy Tiểu Mễ ra, đứng lên chỉnh trang lại trang phục.

Trong lòng Nam Phong bỗng dấy lên một chút gì đó khó tả khi nhìn thấy đôi mắt long lanh ấy của nó, một cô gái kì lạ đối với Nam Phong.

-Anh...em...— tiểu Mễ ôm lấy eo hân làm nũng.

-Ra ngoài?—Nam Phong lạnh lùng toát ra hai chữ.

Tiểu Mễ dậm chân mấy cái rồi cũng bước ra ngoài, cô tưởng hôm nay mình sẽ là người của Nam Phong, sẽ có thể gài buộc được Nam Phong nhưng lại bị một con nhỏ đáng ghét nào đó phá đám thật tức trào máu.

Tất cả đều đã ra ngoài, trong căn phòng tối đó không còn chút sự sống nào chỉ còn từng cơn gió lạnh phất qua, âm u mù mịt, Nam Phong vuốt mặt nhìn nơi cửa sổ, cô đơn và cả sự mệt mỏi chiếm lấy cơ thể anh. Màng đêm, sự chóng vánh mờ mịt lại kéo đến mắt Nam Phong, anh ôm lấy đầu, cơn đau lại đến đau đến nổ tung, Trong mắt Nam Phong lại hiện về một hình bóng ai đó mập mờ không rõ ràng trong nhất thời Nam Phong đá đổ những thứ trên bàn, hất tung tất cả mọi thứ. Nam Phong chẳng biết bóng hình đó là ai, một thứ vô nghĩa đã theo anh 3 năm qua và từng cơn đau đầu ấy nữa.

(m.n bơ t/g lun r à... huhuhu..)

50. Chương 50: Hẹn Hò Và Một Ngày Nhiều Rắc Rối

- Trái tim à :

- Mày nhỏ bé lắm đấy ...
- Nhưng tại sao ...
- Mày lại nhớ người ta nhiều như

thế ... ?

- - Trái tim ơi :

- Người khác muốn Sưởi ấm
- mày lắm đấy ...
- Nhưng tại sao ...
 - Mày chỉ muốn ...
 - Ôm ấp mãi một bóng hình ...!

Chủ nhật một ngày nắng ấm lại đến, không có ngày nào khiến trái tim tan chảy như ngày này, ban mai tươi rói che lấp những ngày nắng nỏ, hôm nay nó giết thời gian bằng cách cùng Gia Tuấn đi hẹn hò, sau bao công sức Gia Tuấn làm nó cảm động suốt 4 năm qua, hạnh phúc lại một lần nữa mỉm cười với nó và Gia Tuấn, hạnh phúc của lúc nhỏ.

-Mời , công chúa nhỏ lên xe.— Gia Tuấn đưa đôi tay mời nó, như lúc nhỏ anh và nó cùng chơi trò cô dâu chú rể.

-Cảm ơn, hoàng tử đẹp trai— Nó cười tươi nhìn Gia Tuấn rồi bước lên xe.

Chiếc xe nhẹ lăn bánh trên con đường mòn phía trước, để lại vụn vật đang lay động phía sau. Nắng đã ngoi lên bao phủ lấy hình hài nhỏ bé của thế giới huyền diệu này,nó tung tăng cùng Gia Tuấn đi chơi trong lòng rất vui.

-Mình sẽ đi đâu hả hoàng tử? —Nó quay sang hỏi Gia Tuấn.

-Đưa công chúa nhỏ đi khu vui chơi hen.—Gia Tuấn.

Nó gật gật đầu ngoan ngoãn, đôi mắt long lanh tỏa sáng thích thú, rất lâu rồi nó không được đi chơi thế này, và trong lòng nhẹ nhõm thoải mái như bây giờ. Nó vào khu vui chơi thì y như rằng ngó hết chỗ này đến chỗ nọ, chơi trò này lại chông ngóng trò kia, Gia Tuấn cũng bó tay với nó luôn, nhưng được thấy nụ cười trên gương mặt nó là lòng Gia Tuấn lại dấy lên thứ tình cảm hạnh phúc lạ thường.

-Công chúa nhỏ đói rồi hoàng tử à.—Nó nũng nịu xoa xoa cái bụng nhìn Gia Tuấn.

-Được rồi... công chúa của tôi...Đi ăn.

Gia Tuấn không lấy xe mà đòi đi bộ làm nó vừa đói vừa mếu, nó cảm thấy hình như bàn tay của Gia Tuấn khẽ chạm tay nó rồi lại rút về, đoán được suy nghĩ bây giờ của Gia Tuấn nó chủ động nắm lấy tay Gia Tuấn rồi kéo anh chạy như bay. Trong màu nắng thạch nhũ trong sáng, có hai người đang rất hạnh phúc tay trong tay trên phố, làm ai cũng phải ngoái nhìn, họ rất đẹp đôi. Chạy mãi chạy mãi cũng đến nhà hàng cần đến, nó thở phà phò cộng thêm đói bụng làm cái bụng nó cứ réo in ỏi, nó xấu hổ phải chạy toát vào trong tiệm bàn ngồi ăn .

-công chúa nhỏ ăn gì nè? —Gia Tuấn cầm thực đơn đưa qua đưa lại.

-À.... Xem nào.. cái này ..cái này và cả cái này này nữa

Nó gọi một hơi cả chục món, người phục vụ tròn xoe nhìn nó.

-Chị cứ lấy hết đi.—Gia Tuấn thấy người phục vụ ngó ra đó liền lên tiếng vì biết họ đang nghĩ cái gì trong đầu mà.

-À... vâng quý khách đợi một lát sẽ có ngay.

Người phục vụ quay sang cười với Gia Tuấn, đến khi đi mà còn không chịu rời mắt nhìn khuôn mặt đẹp trai của anh.

-Em đó.. gọi gì mà lắm thế muốn anh sạt nghiệp à?—Gia Tuấn

-Em đâu có trả tiền sợ gì? —Nó nheo mắt tinh nghịch

-Nhóc con.—Gia Tuấn phì cười trước câu nói và hành động đáng yêu của nó.

Trong khi chờ đợi người ta đem thức ăn ra,nó và Gia Tuấn chơi trò u xùm nhéo mũi, mọi người trong nhà hàng đều nhìn cặp đôi trẻ con mà ôm bụng cười, nhiều người lại ganh tị quá chừng, ranh tị vì họ hạnh phúc quá.Đang chơi vui vẻ thì nó nghe thấy tiếng cãi nhau của ai đó quen quen.

-Em xin lỗi mà... anh đừng đi.—Một cô gái ăn mặc hở hang đang nín kéo ai đó.

-Buông— Một câu nói ngắn gọn lại rất lạnh lùng phát ra từ ai đó, không ai khác ngoài Nam Phong giám đốc của nó.

-Anh, em biết lỗi rồi mà, ở lại tí đi— Cô gái đó ra sức nài nỉ.

-Biến, sau này không cho phép cô xuất hiện trước mặt tôi. ?— Nam Phong đẩy tay cô gái đó ra, xẩy bước đi ra ngoài để cô gái đó ôm mặt khóc nức nở.

Nó chê môi nhìn bộ phim mình mới vừa coi, hay thật rất hay điều này càng chứng minh Nam Phong không phải Thiên Kỳ, anh ta chỉ mang vẻ bề ngoài giống Thiên Kỳ, mà Thiên Kỳ cũng đã,,.....

-Thiên Kỳ?—Gia Tuấn thốt lên hai chữ khi nhìn thấy Nam Phong bước ra.Trong lòng đầy hoảng hốt

-Anh ta không phải Thiên Kỳ— Nó rầy rầy thức ăn trên bàn, nói có chút buồn bã.

-Không phải Thiên Kỳ ư? Khuôn mặt đó.....

-Rất giống Thiên kỳ phải không.?— nó lên tiếng nói trước Gia Tuấn.

-Rất giống, mà sao?—Gia Tuấn hơi nghi ngờ, không lẽ nó đã gặp cái người này rồi, vậy phản ứng của nó lúc đó, lúc đó thế nào?

-Hắn là Nam Phong, giám đốc của công ty em.

-Cùng làm chung công ty?—Gia Tuấn

Nó gật đầu, đôi mắt nhìn Gia Tuấn không rời.

-Em có... có cần ... phải đổi nơi làm việc? —Gia Tuấn áp ứng không biết có nên nói ra không, sợ nó nhìn thấy khuôn mặt giống Thiên Kỳ mỗi ngày lại hiểu lầm, và.....

-Không cần đâu?

-Thật là không cần chứ

-Em ổn mà, dù gì hắn ta cũng không phải Thiên Kỳ chỉ là mang vẻ bề ngoài giống thôi, em biết mà? Anh đừng lo là em nhìn nhầm rồi lại chuốt đau khổ, không có đâu

Cứ tưởng rằng hôm nay đi chơi sẽ rất vui vẻ nhưng hình như lúc nào trong cuộc sống của nó cũng hiện diện cái tên của hắn thì phải, cứ như chưa từng biến mất ấy.

Mấy tuần nay vẫn là thế, nó và Gia Tuấn ngày càng tiêng chuyển còn việc ở công ty thì cứ thế, chỉ có điều nó không có cách nào đối mặt với tổng giám đốc của mình, vì Nam Phong rất giống Thiên kỳ càng nhìn nó càng mất lí trí.

-Alo— Nó nhát máy.

-Em yêu nhớ em quá— Phương Linh ở đầu dây bên kia lên tiếng.

-Thật hông, tao nhớ mày chết mất? – Nó ỏng ẹo trong điện thoại

-Ráng đi honey, hai tuần nữa tao sẽ về với mày—Phương Linh

-Hai Tuần cơ à? Lâu quá.- Nó

-Thế thì tao ở bên này luôn ày nhớ chơi.—Phương Linh nghiêm nghị.

-Con chó? À mày và Trọng Thiên vẫn khỏe chứ?—nó

-Vẫn tốt chó ạ? Còn mày và mọi người bên đó thì sao?-Phương Linh

-Chưa chết được? còn bác.... Bác.... Trọng.. vẫn khỏe?—Nó có chút lưỡng lự trong câu nói, ngay cái hôm Thiên Kỳ không còn nữa thì ba Trọng đã lập tức ra nước ngoài cùng với Trọng thiên và Phương Linh, nó nghĩ có lẽ do bà Trọng quá đau buồn nên tìm một nơi xa để quên đi tất cả, và nó cũng không còn ở Mỹ nữa mà trở về Việt nam nó không thể nào tiếp tục sống ở cái nơi chứa đầy nước mắt và đau lòng đó

-Bác Trọng..... Bác ấy...qua đời ba năm trước rồi.—Phương Linh ghen ngào trong điện thoại.

-Qua đời... Tại sao

Như không tin vào sự thật này, không phải đang khỏe mạnh hay sao? Tại sao lại qua đời, không lẽ là do nó, vì nó mà Thiên Kỳ không còn nữa, bà Trọng đau buồn mà uất ức qua đời, vậy không phải chính nó là kẻ giết người sao?

-Là lỗi cho tao?—Nó khóc.

-Không phải đâu?—Phương Linh lo lắng nói, sợ nó tự trách bản thân mình mà làm chuyện dại dột.

-Tất cả là do tao? Nếu như ngày đó không phải tại tao thì Thiên Kỳ đã không..... và bác Trọng cũng?—Nó dường như nói không lên lời, tự trách bản thân mình.

-Mày đừng nghĩ vậy? Bốn năm trước khi vừa mới qua bên này, bác Trọng đã không muốn sống cùng tao và Trọng Thiên nên đã đi nơi khác, bất chấp cho sự ngăn cản của tao và Trọng Thiên....— Phương Linh thở dài rồi nói tiếp.

-Biết bác Trọng buồn vì cái chết của Thiên Kỳ nên tao và Trọng thiên cũng không muốn giữ lại và mong Bác Trọng sẽ bình tĩnh lại rồi về sống với tụi tao, nhưng được một năm thì hay tin bác Trọng bệnh ung thư mà chết, mọi chuyện không phải do mày đâu Bảo ngọc à? Đừng tự trách bản thân— Phương Linh nói một hơi, nhằm muốn giải thích những gì trong lòng nó Bà Trọng đã mất và cùng cái bí mật kia chôn vùi vào hư vô, chẳng biết mọi chuyện rồi sẽ ra sau và như thế nào, chỉ biết thời gian vẫn vô tình trôi đi, cướp mất những thứ không đáng.

Thích một tình yêu :

Theo cách của đại dương ...

Dạt dào và không thể đo đếm ...

Quan tâm theo cách của nắng ...

Rạng rỡ, ấm áp và ân cần ...

Bảo vệ theo cách của màn đêm ...

Bao trùm và cảm nhận từng hơi ấm ...

Và...

Nếu một ngày phải xa nhau

Hãy ra đi theo cách của gió ...

Một đi không trở lại ...

Nhưng để lại chút vấn vương....!!!

51. Chương 51: Xém Gặp Anh Diêm Vương Đẹp Trai

Hóa ra thế giới tình yêu thật lớn

Lớn đến mức có thể chứa đựng hàng trăm sự tổn thương.. đau đớn

Hóa ra thế giới tình yêu cũng thật nhỏ

Nhỏ đến mức chỉ cần có vài câu nói thôi cũng đủ làm nhau đau lòng

“Tút tut””” Nó cúp máy không nói thêm gì, dẫu biết mọi chuyện không liên quan đến nó nhưng nó có chút ái náy với bà Trọng. Nó đưa tay gạt đi nước mắt khi đôi chân đang dừng lại ở cánh cửa phòng giám đốc, anh Quân giao cho nó nhiệm vụ rất vĩ đại mang hồ sơ công việc mà bên nó đã hoàn thành cho Nam Phong. Nó hít thở thật sâu, đưa tay gõ cửa, rõ mấy cái mà không có ai trả lời, thấy cửa không khóa nó đẩy cửa bước vào.

Lại bắt gặp cảnh tượng đôi trai gái thân mật, mà người con gái đó không ai xa lạ là chị thư ký của bộ phận nó. Nó càng ngày càng thấy cái công ty này giống kĩ viện quá trời.

-Anh buông ra có người kia.—Chị thư ký đẩy đẩy tay hấn ra khi thấy nó bước vào, còn vội vàng kéo áo lên nữa.

-Yên?—Nam Phong không ngừng hành động hôn cổ cô thư ký, đến khi đôi mắt Nam Phong chạm vào đôi mắt đang nhìn chăm chăm mình.

-Cô không gõ cửa?—Nam Phong đẩy cô thư ký ra, tay vuốt ve bộ áo sơ mi trắng.

-Có, tại các người không nghe thấy thôi.—nó bước đến để tập hồ sơ trên bàn.

-Vậy tôi cho phép cô vào đây ư? Cô đi ra ngoài—nam Phong lạnh lùng nói, rồi ra lệnh cho cô thư ký đi ra.

-Cô ở lại?—Nam Phong gọi nó khi thấy nó định bước đi ra.

-Có chuyện?— Nó không cảm xúc nhìn Nam Phong nhưng lại không dám nhìn lâu sợ lại bị ngộ nhận..

-Hết lần này đến lần khác cản trở tôi làm việc... cô muốn tôi làm chuyện đó với cô sao?—Nam Phong nhếch mép, khoanh tay dựa vào ghế, mấy lần trong lúc anh đang cùng các cô gái khác thì nó lại làm anh mất cả hứng thử hỏi là nó muốn cái gì đây?

-làm việc? chuyện đó? — nó khó hiểu nhìn chăm chăm Nam Phong.

-Giả vờ trong trắng ? Nếu cô thích tôi như vậy thì cời đi.-Nam Phong nhìn nước da trắng mịn màn của nó, đôi mắt nheo lại khẽ cười kinh tởm

-Anh là đang có ý gì?- Nó càng ngày càng hồ đồ với những lời khó hiểu đó, không hiểu được những hàm ý tà ác kia chút nào.

-Hahahah,.... Nếu thấy ngại....Để tôi cời

Nam Phong đứng lên, bước từng bước chủ động đến bên nó, thật đưa đến tận miệng thì đối với Nam Phong không ăn thì tự nhận mình ngu ngốc, là nó tự nhảy vào làm phiền anh chứ chẳng phải anh mò đến.

-Anh làm...làm gì...gì vậy? —nó lúng túng lùi lại phía sau cho đến khi không còn dịch chuyển được, lưng nó đụng tường, lại bị hai bàn tay Nam Phong khóa lại, nó không còn đường để mà lui. Đôi mắt nó nhìn Nam Phong không rời, càng nhìn lòng nó càng mang cảm giác kì lạ, Nam Phong rất giống Thiên Kỳ giống đến nỗi không phân biệt được, lí rí nó bắt đầu u tối thiếu suy nghĩ.

Nam Phong thấy nó không nhút nhích lại có vẻ ngoan ngoãn, tự mỉm cười nghĩ xấu về nó. Anh cúi đầu hôn lên môi nó nụ hôn ngọt ngào, càng lúc càng tiến sâu hút hết mật ngọt ở đôi môi cánh hồng kia, ngay từ đầu chỉ muốn dạy cho nó một bài học nhưng lại u mê bởi nó, một cảm giác chưa bao giờ có đối với Nam Phong,

rất muốn chiếm hữu. Nó cũng không biết mình đang làm gì, chỉ biết trong lí trí của nó người trước mặt là Thiên Kỳ

“Chát” nó khi đã nhận thức được chuyện vợ vẫn mình đang làm liền đẩy Nam Phong ra tặng cho anh cái tát cho sự trả giá với việc làm của mình. Nam Phong ôm mặt nhìn nó đầy lửa giận.

-Cô.... – Nam phong giận dữ túm lấy cổ nó mà siết, đôi tay nhỏ bé của nó cố nắm lấy tay Nam Phong, Trước mặt nó giờ là một màu đen mịt mù, dường như sắp không còn thở được.

-Nam..Phong,, có chuyện lớn rồi?—Việt Anh đẩy cửa bước vào, anh ngở ngàng trước cảnh tượng ấy.

Nam Phong buông nó ra, tiến về chỗ làm việc của mình không quên để lại câu nói.

-Cô nên nhớ mình là ai, thân phận gì?

Nó ôm cổ thở không ngừng, nếu không có người bước vào thì nó đã mất mạng từ lâu rồi, con người này thật đáng sợ, nó lê cái thân, sắc mặt trắng bệch bước ra ngoài, Việt Anh chẳng hiểu gì?

-Mày làm gì cô ta vậy?— Việt Anh ngồi đối diện Nam Phong chấp tay trước mặt, nhìn sắc mặt Nam Phong giận giữ mà phát gớm.

-Vào chuyện chính đi— Nam Phong lảng qua chuyện khác.

-Mày còn nhớ Tư hồ không?- Việt Anh nghiêm túc.

-rồi sao?—Trong khi đó Nam Phong vẫn giữ tư thế đó, xem thường tất cả.

-Lúc trước chúng ta sang bàn địa bàn của hắn, giờ hắn kìm chuyện muốn thanh toán chúng ta tối nay.—Việt Anh ôn tồn nói không chút sắc màu.

-Thử làm gì được nhau?—Nam Phong nở nụ cười tà ác, trông anh lúc này thật đáng sợ.

Thời gian kia lại chậm chạp trôi qua, lúc trăng vừa ngoi lên, bóng đen bao phủ chính là lúc con ác thú kia ngông cuồng xuất hiện, Một cõi sông đỏ tươi của đời người sẽ mở ra, cái kết cho những con người không biết điều.

Liệu thực sự có cầu vồng sau màn mưa?

Và bầu trời sẽ trong vắt như chưa bao giờ từng u ám?

Liệu yêu thương sẽ về cho ngày dài không còn đơn độc?

Liệu bàn tay sẽ thôi hao gầy mỗi mùa trở gió?

Và nỗi cô đơn rồi sẽ trốn xa phía cuối chân trời...

52. Chương 52: Cảm Giác Kỳ Lạ

Em không mạnh mẽ như anh nghĩ

Cũng chẳng dũng cảm như anh vẫn tin

Em chỉ là em yếu đuối và nông nổi

Vẫn khóc khi sợ hãi

Vẫn bướng bỉnh dù biết mình sai

Vẫn nhớ ai đó da diết cả khi vừa giận dỗi !

Em vẫn cần có người để che chở mỗi khi em buồn

Và em sẽ...

Không trách ai đó vì đã làm em thất vọng ...

Mà chỉ trách bản thân em vì đã hi vọng từ ai đó quá nhiều !!

Bước đi như kẻ vô hồn giữa một rừng người nghi ngút, Hết va vào người này lại va vào kẻ khác, Nó thật sự quá mệt mỏi với cuộc sống như thế này, từ khi nó gặp Thiên Kỳ được anh yêu thương, ôm ấp đến khi Thiên Kỳ ra đi nó cảm thấy anh giống một sao chổi trong cuộc đời nó. Muốn không nghĩ về anh, muốn quên mọi thứ trên đời này, cũng không thể làm được, phải chăng anh mang một thiên sứ khác, đến bên nó để bảo vệ nó, một người là bản sao của anh

. Gió tự nhiên thổi mạnh mẽ hơn, tí tách khiến nó lạnh run cả người, vội đưa tay vuốt ve hai bên cánh tay. Đang thần người ra thì có tiếng xe dừng lại cạnh nó.

-Công chúa nhỏ, Anh nào đã em hay sao mà buồn vậy.—Gia Tuấn mở kính xe ngó đầu nhìn nó

-Ồ.. sao anh lại ở đây, không phải giờ này anh nên ở công ty sao?- Nó đờ người nhìn Gia Tuấn, trời còn rất sớm, lẽ ra nếu không phải tại Nam Phong thì nó giờ đang ở công ty bầu bạn với mấy chị cùng phòng rồi cũng nên. Nhớ đến Nam Phong nó hơi phụ mặt xuống kiểu hờn dỗi.

-Anh nhớ em nên tìm em nè,— Gia Tuấn thấy nó hơi bị buồn nên trong lòng có chút không vui.

Gia Tuấn bắt đầu nghĩ lung tung “ Không lẽ nó buồn là vì Nam Phong dù gì thì hẳn ta cũng giống Thiên Kỳ, Người đời thường nói lửa gần rơm lâu ngày cũng bén, thật sự bọn họ đã xảy ra chuyện gì?”

Nó cười trừ rồi mở cửa xe bước vào, hồn nó vẫn còn chưa bay về với xác. Thấy nó cứ nhìn xa xăm nơi nào nơi nào, Gia Tuấn chồm người qua, thắt dây an toàn cho nó. Cảnh tượng thật quá lãng mạn đối với cặp đôi đang yêu nhau.

Phía xa xa khuất mấy tán lá là một hình bóng ai đó, trên gương mặt khẽ nhếch lên đôi chút, Nam Phong bên ngoài nhìn thấy là một cặp tương như đôi trai gái đang ôm hôn nhau thắm thiết chứ không phải là thắt dây an toàn. Bàn tay kia không hiểu sao lại nắm chặt lại.

Gia Tuấn có cơ hội muốn tiến thêm tí nữa, áp sát định hôn nó nhưng nó biết được, liền quay đầu sang hướng khác tránh hành động thân mật của Gia Tuấn. Thấy nó cự tuyệt Gia Tuấn cũng trở về yên vị mà lái xe, Chiếc xe chạy mất trong không gian để lại một làn khói trắng tinh phía sau.

Nam Phong đứng nhìn chiếc xe lăn bánh kia mất hút, tay cầm điện thoại bấm bấm gì đó. Ngay lập tức không đầy 1s đầu bên kia vang lên tiếng khan khan

-Cậu chủ có việc gì cần dặn

-Điều tra cho tôi..... – Chất giọng của Nam Phong khiến ai đó toát cả mồ hôi.

-Dạ cậu chủ.

Nam Phong tắt máy, rồi tiện thể quăng luôn chiếc điện thoại xuống bãi cỏ bên đường (uống thế! Sao không cho t/g đi anh Nam Phong đẹp đẹp trai.) tự nhận thấy mình rảnh rỗi đi lo chuyện bao đồng.

Chiếc xe vẫn chạy trên con đường ngoằn ngoèo, mọi thứ bất chợt đều im không tiếng động, ai cũng tạo cho nhau một khoảng trống để đeo đuổi suy nghĩ của mình.

Nó thấy rất có lỗi với Gia Tuấn, nó không phải đã chấp nhận quên đi mọi thứ cùng Gia Tuấn bắt đầu lại rồi sau, vậy mà lúc này Gia Tuấn định hôn nó thì nó lại có thái độ từ chối, đã yêu nhau thì những chuyện nhạy cảm như vậy diễn ra là tức nhiên thôi., khi không nó lại nghĩ đến cái hôn bạo lực của Nam Phong hồi trưa, rất ấm áp như vẫn còn vờn trên môi của nó, tự thấy mình điên rồ, nó khẽ lắc đầu.

Còn Gia Tuấn trách mình không tốt, không đủ yêu thương để nó thấy an toàn bên mình, anh tự nhủ bản thân phải cố gắng thêm một chút, một chút nữa là được. Trong lòng Gia Tuấn thấy sợ hãi, sợ một ngày nó chạy theo hình bóng của Thiên Kỳ mà rời bỏ anh. Sợ Nam Phong sẽ cướp đi nó.

-Anh đưa em về nhà—Gia Tuấn phá tan bầu không khí lạnh lẽo, rút ngắn phần cách của cả hai.

Nó gật đầu mà không trả lời(thấy ái náy đấy mà)

Thế là chẳng ai nói với ai câu nào. Chiếc xe kia cũng buồn bã như chủ của nó, vô tư chạy mãi chạy mãi.

Tối hôm đó màn đêm kia vấy gọi, mùi máu tươi và những đám mây đen tối kia bao trùm cả một góc trời, một con ác ma đang vô tư ngồi lắc lư trên chiếc ghế kia, giống như người thống trị cả thế giới bóng đêm.

-Muốn chém. Muốn giết tùy mày... kẻ thắng làm vua kẻ thua làm giặc.—Tư hổ máu me đầy người nhìn Nam Phong ra vẻ cứng găng.(làm như là phim kiếm hiệp không bằng ấy)

-Nói hay lắm, không hổ danh là kẻ đứng đầu Tam Hổ— Nam Phong đưa cốc caphe còn bay khói lên thưởng thức.

-Đừng lảm nhảm, hôm nay chết tao cũng phải chết cho vinh quang.—Tư hổ.

-Vinh quang? Nực cười? hahahahaha... chỉ cần mày cầu xin, tao có thể miễn cưỡng tha ạng chó của mày.—Nam Phong cười như điên.

-Tao không cần, hôm nay tao không chết, thì ngày này năm sao sẽ là ngày giỗ của mày.

- Láo, sắp chết đến nơi mà còn mạnh mẽ.... Xử hấn sao đây?—Việt Anh kể bên lên tiếng, tiện chân đá bay Tư Hổ trên nền gạch men lạnh giá,

-Đưa đây?— Nam Phong chìa tay trước mặt Việt Anh hiểu được dụng ý Việt Anh đưa khẩu súng chon Nam Phong.

- Game over..

Đêm đen kia thật yên ả và bình thường”Phẳng” Một tiếng đó thôi cũng đủ làm cho chim chóc đang ngủ yên phải hải cánh bay loạn lên.

-Gê quá à? – Tiểu Mễ xà vào lòng Nam Phong khi thấy cảnh tượng Tư Hổ lẳng đùng ra chết mà mắt vẫn còn không nhắm.

Thấy Nam Phong ra dấu, thuộc hạ của anh nhanh tay mang cái xác đi, dọn dẹp hiện trường một cách có lập trình, thoáng cái đã sạch sẽ như không có bất cứ việc gì xảy ra.

-Anh mệt lắm à? Em xoa bóp cho anh nha?— tiểu Mễ đưa tay nhấn nhả hai bên thái dương của Nam Phong, Tiểu Mễ quan sát tường tận khuôn mặt Nam Phong, đôi mắt ấy, long mi ấy, làn da ấy sao mà quá đẹp trong mắt cô, cả đôi môi kia nữa. Tiểu Mễ cúi thấp người hôn Nam Phong. Nam Phong cũng không từ chối mà đáp trả, càng hôn Nam Phong lại nhớ đến nụ hôn với nó, đôi mắt anh khẽ nhắm lại rồi đẩy Tiểu Mễ ra

-Anh sao vậy? –Tiểu Mễ khó chịu nhìn biểu hiện cự tuyệt của Nam Phong.

-chẳng sao?—Nam Phong ngã lưng mặt kệ Tiểu Mễ giận đến đỏ mặt.

-Không sao? Anh tưởng em là con cóc à?— Tiểu Mễ

-Muốn nghĩ sao tùy em.— Trong đôi mắt của Nam Phong giờ chỉ là nụ hôn của nó, tìm Nam Phong tự nhiên thấy đau nhói điều gì đó.

Tiểu Mễ không nói gì, xà vào lòng Nam Phong bá đạo hôn Nam Phong tới tấp, Tiểu Mễ không kiềm chế được phần ham muốn con người Nam Phong. Cơ thể Tiểu Mễ khẽ rung lên khi cọ sát với cơ thể rắn chắc, có phần nóng lên của Nam Phong.Nam phong cũng cảm nhận được thân thể mình đang dần bị sự chủ động của Tiểu Mễ làm cho hăng hái muốn chiếm hữu cái gì đó nhưng Nam Phong chỉ nhếch mép cười rồi dùng lực đẩy Tiểu Mễ ra.

-Em từ bao giờ đã biết dùng cách này hả?—nam Phong đứng lên nhìn chăm chăm Tiểu Mễ.

-Em... em.. không kiềm chế được.—tiểu Mễ hạ thấp giọng không dám nhìn thẳng mặt Nam Phong.

-Không kiềm chế được? Nếu không kiềm chế được thì BIẾN khỏi mắt tôi. —Nam Phong nói rồi bỏ đi

-Nam Phong..... — Tiểu Mễ cúi đầu thấy hối hận, vẫn biết tính Nam Phong rất ghét vậy mà cô vẫn muốn lao đầu vào.

Một kí ức không phai , một nỗi nhớ vẫn đang đây và một hình bóng không thể quên, Dẫu biết trái tim anh vẫn yêu em như ngày nào nhưng anh xin lỗi vì bản thân vô dụng không tài nào có thể nhớ ra em. Anh thấy mình rất đáng ghét,anh ghét chính mình.

Nam Phong mệt gả người nằm trên giường, đôi mắt đen láy mở to nhìn vu vơ một màu đen của bóng tối, trong tâm trí anh hiện lên hình ảnh của nó, chỉ là một nụ hôn đơn giản mà sao làm trái tim rung động, có chút nhói trong lòng, Nam Phong lắc đầu.

-Mai phải đi khám mới được, có vấn đề,, có vấn đề.

Trong bóng tối mơ màng kia, nam phong đưa lên một thứ gì đó, thứ đó chiếu sáng mọi góc trong phòng, một màu sáng của sự sống và tràn đầy hạnh phúc, Nam Phong không biết thứ này đã theo mình bao nhiêu lâu, chỉ biết bốn năm trước anh đã sở hữu thứ này . Mím cười nhẹ, cơn đau đầu lại ập đến, Nam Phong đau đến phát điên không tự chủ đập mạnh vào tường, đôi bàn tay anh rỉ chút máu trên sàn nhà, từng giọt từng giọt nặng trĩu, Nam Phong cười lớn như điên. Hình ảnh đó, một thứ mờ nhạt vẫn trong đầu óc Nam Phong, anh không biết đó là ai là thứ gì, chỉ thấy muốn nổ tung, và điên cuồng mỗi lần cơn đau kia lấn tới.

Cái mạnh mẽ hôm nay !

Được tạo nên từ đắng cay hôm qua

Cũng như cái lạnh lòng hôm nay !

Được tạo nên từ sự phản bội hôm qua

53. Chương 53 :một Ngày Hạnh Phúc

Buông tay chỉ là lời nói của lí trí

Chứ chưa bao giờ

Được sự đồng ý của trái tim

Khác hẳn so với cảnh tượng máu mê rợn người kia, tại một ngôi nhà ấm áp khác, cảnh trăng ngoi lên mới quyến rũ làm sao, thỏa vào đó là một khoảng không gian tràn ngập tiếng cười và mùi thơm phức của những món ăn.

Tối nay nó được một phen bất ngờ, Trọng Thiên và Phương Linh đến mà không báo trước làm nó vô cùng ngạc nhiên. Bộ ba siêu quậy lại có một ngày được tái hợp, nó và Thảo Anh mừng muốn khóc lên. Để chúc mừng cho sự trở lại của tụi nó, tối nay là một bữa tiệc chiêu đãi ngoài trời. Chỉ có nó, Thảo Anh, Trọng thiên, Minh Quân, Phương Linh và Gia Tuấn thôi, còn bame nó bận tối mù công việc bên nước ngoài cả, nên ít khi có mặt ở nhà lắm.

-Nướng cho tao con này nè?- Thảo Anh chỉ chỉ cái đùi gà đang nằm gọn hơ trên bàn.

-Cái này mới ngon.—Phương Linh lấy đũa gấp khè trước mặt Thảo Anh.

-Tao ăn cái kia kia cơ, Bảo Ngọc mày nướng cho tao coi.—Thảo Anh hời hợt

-Nướng cho tao trước— Phương Linh trông như non nớt

-Tao trước.—Thảo Anh không chịu thua Phương Linh, lấy phân nửa người dưới đá mông Phương Linh

-Tao cơ—Phương Linh cũng trẻ con chơi lại

Tụi nó lớn già cái đầu rồi mà sao ai cũng còn trẻ con hết vậy không biết? Nó tròn mắt tức giận với hai con bạn đáng ghét của mình. Hôm nay sao nó tự thấy mình hiền lạ thường, ai nhờ gì cũng làm, hết lấy nước, khăn, đồ trải bàn... Còn kiêm luôn việc phục vụ thức ăn.

-AAAAAAAAAAAA .. hai đứa mày xem tao là osin à?—Nó hét toát lên, và một sự im lặng diễn ra.

Phương Linh và Thảo Anh thôi không tranh cãi nữa, Minh Quân, Trọng Thiên, Gia Tuấn đang đắm mình dưới làn gió mát mát thổi mát đầu lên, xem âm thanh kia phát ra từ nơi đâu.

Im Lặng!!!....

-Không đến nỗi osin đâu cực cực?—Thảo Anh nựng má nó.

-Chỉ cỡ ở độ thôi à?—Phương Linh nói cái làm nó đơ toàn tập luôn.

-Ồ.Ồ Phương Linh trí lí—Thảo Anh dặm thêm muối.

Mặt nó bắt đầu hầm hầm hơi nóng lên, mỉm cười gian tà nhìn hai con bạn của mình. Phương Linh và Thảo Anh nhận thấy được phía trước là một vực thẳm liền kéo nhau chạy.

-Hai con kia? Tụi mày có đứng lại không?—Nó đuổi theo.

-Lêu lêu.. mắc cỡ— Phương Linh làm trò trên nó.

-Mày được lắm con bạn thôi.—Nó bậm môi rượt theo hai con heo bạn nó.

Tiếng cười tươi rói kia vang lên mãi không ngừng, mấy anh chàng nhà ta, mỉm cười rồi lại đặt mình nằm trên bãi cỏ xanh nhơn kia. Ai cũng im lặng nhìn những vì sao đêm đang nhấp nháy, tỏ sáng trên bầu trời mông đen.

-Cảm ơn mày Gia Tuấn—Trọng Thiên là người đầu tiên phá tan bầu không khí ảm đạm kia.

-Ừ!! Rất cảm ơn mày.- Minh Quân cũng nói một câu khiến Gia Tuấn không còn hiểu gì.

-Hai thằng mày bệnh rồi à? Tự nhiên cảm ơn tao, tao có làm gì đâu?—Gia Tuấn mắt không rời màn đêm lạnh lẽo.

-Cảm ơn, vì những gì mày làm cho em gái tao.—Minh Quân khoát tay qua bờ vai của Gia Tuấn.

-Từ khi Thiên Kỳ không còn nữa tao thấy rất có lỗi, rất áy náy với Bảo Ngọc, tao rất sợ anh hai tao (Thiên Kỳ) sẽ để lại vết thương lòng lớn cho Bảo Ngọc, sợ nụ cười kia sẽ không còn nữa. Nhờ có mày mà tao cảm thấy nhẹ nhõm hơn, giờ Bảo Ngọc đã có mày ở bên cạnh, tao nghĩ sẽ sớm quên được quá khứ đau buồn mà bắt đầu lại với mày. Cảm ơn mày bạn hiền vì đã không bận tâm đến việc trong tim Bảo Ngọc còn có Thiên Kỳ.

Trọng thiên vỗ vào vai Gia Tuấn, nở nụ cười. Thật sự Trọng Thiên rất ân hận vì anh trai mình ra đi nhưng lại làm cho nó phải đau khổ suốt mấy năm qua, hối hận vì mình vô dụng không bảo vệ được những người xung quanh mình, giờ còn lại gì đâu, khi bên cạnh anh không còn ai hết, họ đều lần lượt mà bỏ anh lại và Phương Linh chính là một động lực để anh sống tiếp.

-Tao yêu Bảo Ngọc, và tao sẽ làm tất cả những gì để được nhìn thấy nụ cười ấy. Nhưng có lẽ sẽ có một người tốt hơn tao, một người là bản sao của Thiên Kỳ.

Gia Tuấn đưa mắt nhìn về phía nó, mỉm cười hạnh phúc khi thấy hình ảnh một cô bé nhỏ đang rất hạnh phúc và vui vẻ. Sương đêm lặn dần,ôm lấy thân hình mỏng manh của Gia Tuấn, bao tròn lấy nỗi niềm của anh.

-Bản sao?— Trọng Thiên ngạc nhiên.

-Ý mày là?— Minh Quân cũng ngạc nhiên không kém.

@@#\$\$\$\$\$. Gia Tuấn đem hết chuyện của Nam Phong kể cho hai thằng bạn mình nghe, gió hi hít rít lên từng tiếng, thổi một cách khó chịu, mang một màu hồng của cuộc sống bao phủ lấy mọi vật trước mắt.

Những tiếng cười kia đã ngừng hẳn, tụi nó ai cũng mệt đứt hơi, lăn quay một chỗ mà nằm thở hồn hển. Nó đưa đôi chân ngọc ngà của mình gác lên đùi Phương Linh, Thảo Anh thấy vậy cũng gác lên Phương Linh.

-Hai con heo, nặng bỏ mẹ.—Phương Linh lấy tay đẩy hai cái đùi heo của tụi nó ra, hiện trạng là cực kì loạn.

-Giám ăn hiếp vk tao à?—Trọng Thiên từ đâu đến, kéo Phương Linh lên ôm vào lòng, mấy đứa còn lại chế cười nhìn cặp đôi ảo tưởng sức mạnh

-Ck tụi nó thấy zk hiền, ăn hiếp zk kìa.—Phương Linh giả vờ khóc lóc..

-Ăn hiếp đấy, có ý kiến gì à?- Nó chu mỏ, chống nạnh.

-Cái mỏ này?—Gia Tuấn ngắt cái mỏ nó rõ đau.

-Ồ,, anh ..đau chết được—Nó trừng mắt nhìn Gia Tuấn, lấy tay nhéo vào thắt lưng anh.

-Gớm chưa, tụi bây làm đui mắt tao rồi?—Thảo Anh câu tay Minh Quân nhìn tụi nó làm trò khỉ.

-Chỉ có vk, ck mình là trong sạch à? Phải hông zk?—Minh Quân làm nũng.

-Đúng đó ck, “chụt chụt”—Thảo Ah hôn lên má Minh Quân.(Vậy mà bảo trong sạch đấy, chịu nổi không?)

@@%\$\$\$\$..... buổi tối hôm nay tràn đầy tiếng cười của tụi nó, ngày hạnh phúc nhất. Cả bầu trời kia như được tưới lên một màu hạnh phúc. Tất cả đều rất bình yên . Chỉ còn những làn gió mát lạnh kia lướt lơ quanh cuộc sống, chỉ cần một nháy mắt cơn gió ấy có thể thổi sạch đi tất cả.

Bộ ba siêu quậy quyết định cùng ngủ một phòng, thức đến sáng để tâm sự với nhau. Mấy anh nhà ta nước mắt đầm đìa bên ngoài khi cánh cửa phòng nó dần đóng lại. Tụi anh năn nỉ gầy lười luôn mà không ai cho vào, đành đứng tủi thân bên ngoài khóc lóc. Còn bị nói là “con nít con nứa đi chỗ khác chơi cho người lớn nói chuyện”.

Ba cái đầu bên ngoài chụm lại bên cánh cửa sập đen kìa. Gia Tuấn lắng tai nghe mà chẳng nghe thấy gì, muỗi cắn muốn chết mà không giấm đập, đành phải coi như là đi hiến máu vậy.

Minh Quân chen vào mặt nhẵn mài nhó tập trung xem bên trong họ nói gì, nói xấu hay khen tốt mình.

-Hai mày tránh ra coi, cản đường cản lối—Trọng Thiên kéo hai thằng bạn mập thối của mình ra, Tướng hình sự bước về phía cánh cửa chết bầm. tay đang hết cỡ đặt lên, áp tai vào lắng nghe.

Hai người còn lại cũng hồi hộp theo chờ đợi kết quả.

-Tao nghe thấy rồi.—Trọng thiên quả thật không làm tổn lòng tin của Minh Quân và Gia Tuấn.

-Mày nghe thấy gì.—Gia Tuấn, Minh Quân hớn hở đồng thanh nói, rồi cũng nhanh chân lẹ tay chen lẫn nhau nghe xem trong đó đang nói gì. Minh Quân và Gia Tuấn neho mắt hết cỡ nhưng chẳng nghe được cái quái gì,

-Tao nghe được, sự im lặng nhẹ— Trọng Thiên vừa nói xong là Minh Quân và Gia Tuấn đề đánh tới tấp, cho cái tội tào lao bát xể.

Cả ba anh chàng đẹp trai nhà ta giống như ăn trộm, lấp ló ló ngoài cửa, tức giận vì không thu được chiến lợi phẩm nào, mà còn phải làm mồi thơm ấy anh bạn nhà muỗi.

1

2

3

“Rầm” đột nhiên cách cửa khi không lại bị mở ra, làm tụi anh không giữ được thăng bằng mà té nhào vào bên trong, đề lên nhau. Tụi nó cười ra nước mắt với cạnh tường hết sức hoàng trắng, nhận thấy mình quá mất mặt, đường đường là những vị thiếu gia sát gái thế mà lại ra nông nổi này, tụi anh ôm mặt thảm thương, lê cái thân tàn ra ngoài.

Mỗi lần ai đó nhắc tên anh...

Em chỉ biết cười nhẹ...

Và cố lờ đi tất cả...

Cái cảm giác đó

Em mong rằng...

Đừng ai nhắc đến nữa
Vì nó...
Làm em rất đau...

54. Chương 54: Tổng Giám Đốc Kêu Gọi.

Nước mắt...
Bắt nguồn từ nỗi đau...
Rơi xuống khi có quá nhiều tổn thương...
Phải chăng...
Khi yêu nhau người ta vẫn thường như vậy...
Một người đau - một người làm ngơ...
Và....

Cả 2 vô tình lướt qua nhau như người xa lạ...

Sáng hôm sau khi ban mai long lanh đã ngoi lên, Nam Phong có vẻ hăng hái đầy vui vẻ sải bước đến phòng làm việc của nó, ngay cả bản thân anh cũng không biết mình đang làm trò ngu xuẩn gì.

-Giám đốc,, sao.... sao hôm nay.... lại xuống đây, cần gì gọi... chúng tôi là được rồi.— Anh Quân toát mồ hôi hột nhìn Nam Phong sợ hãi, như vừa mới gặp cạp.

-Ý anh nói là tôi không được xuống đây ư? — Nam Phong khoanh tay nhìn anh Quân rất đáng sợ.

-Không? Ý của tôi không .. phải.... vậy... — Anh Quân sợ hãi cố biện minh

-Không nói nhiều, Kêu cô Bảo Ngọc ra đây?—Nam Phong ngồi trên ghế với tư thế ung dung nhìn xung quanh căn phòng.

-Vâng? Tổng giám đốc chờ ột lát,tôi sẽ đi ngay, đi ngay ấy mà?—Anh Quân chậm chạp sợ đất tội với Nam Phong thì có nước về cạp đất mà ăn.

-Tôi không có thời gian?—Nam Phong lạnh lùng.

Anh Quân ba chân tám cẳng chạy nhanh vào trong tìm nó,” không biết nó đã đất tội gì mà để tổng giám đốc mò đến tận nơi kiểm, lần này cô ta cũng chết mà tôi đây cũng chẳng yên được, thật là một con ăn hại mà” Anh Quân bực bội thầm nghĩ.

-Bảo ngọc đâu.... Bảo ngọc đâu— Anh Quân thở hổn hển như ma đuổi.

-Anh Quân tìm tôi, mà làm gì như chó rượt vậy?—Nó cầm sấp hồ sơ, mắt long lanh nhìn Anh Quân đáng thương.

-Chó rượt cô thì có... Cô hôm nay chết chắc rồi.— Anh Quân chỉ vào mặt nó.

-Chết cái đầu anh, Tôi mà chết anh cũng chẳng sống được...— Nó nghiêng răng, tự nhiên sáng sớm bị người ta trù ẻo, thật xui hết biết.

-Mệt cô quá.. tổng giám đốc tìm cô kìa.

-Nam Phong hả? mà chi?— Nó ngu ngơ

- Cô dám gọi thẳng tên giám đốc thế à? Cô có biết kĩ cương lớn nhỏ không vậy?... Mà cô làm cái gì mà giám đốc tìm đến cô, chắc lại gây họa nữa chứ gì...!!—Anh Quân xả một hơi làm nó ngáp mấy lần.

-Nói nhiều quá? Chết thì chết sợ gì?—Nó nói rồi, bước ra ngoài chỗ Nam Phong, có gì thì mất quá cuốn đồ về nhà ăn với ngủ khỏi đi làm.

Bên ngoài Nam Phong chờ dài cả cổ, Anh chưa bao giờ có cái khái niệm chờ đợi người khác thế này, nhưng hôm nay tự nhiên lại phải, đi đi lại lại, đứng đợi một cô gái không chút gì gọi là thu hút hết, chắc anh mắc phải bệnh mộng du rồi cũng nên.

-Tìm tôi.—Nó lên tiếng khi thấy Nam Phong cứ đờ ra, nó đứng nãy giờ mà Nam Phong không hay biết.

-Cô không thể nhanh hơn được nữa hả?—Nam Phong bật bội.

-Không.—Nó nhìn Nam Phong thách thức, ngày nào nó cũng gặp cái bản mặt của Nam Phong riết rồi cũng quen, lại nhớ đến hôm qua sém ngủm trong tay Nam Phong thì lại bật.

-Lẻo mép ghê nhỉ!—Nam Phong tiếng từng bước lại phía nó, Nó sợ hãi lùi lại cho đến khi lưng đã chạm tường.

-Anh,... anh..lại muốn gì?—Nó run lên.

Nam Phong khẽ áp sát mặt nó, nó thấy vậy nhắm mắt lại chờ chết, Nam Phong thấy biểu hiện của nó phì cười, rồi che dấu nụ cười mà trước giờ Nam Phong chưa hề cười với cô gái nào.

-Muốn tôi hôn cô đến vậy à?—Nam Phong nói lí nhí vào tai nó, từng đợt từng đợt hơi thở nóng ẩm không đều nhau thóa vào bên tai nó.

Nó thức tỉnh được hành vi vô ý của mình liền tức giận đập lên chân Nam Phong cái rồ đau, làm cái mặt của Nam Phong quạu hơn cả mặt khỉ.

-Không có chuyện gì, thì tôi đi đây, không có thời gian để tản gẫu với anh.

-Cô lên làm thư kí cho tôi.—Nam Phong khoanh tay nhìn phía sau nó.

-bị điên à, tại sao tôi phải làm, cô thư kí xinh đẹp của anh đâu, hay bị cô ta đá rồi/-Nó nghênh mặt

-Ngay lập tức.—Nam Phong lạnh lùng

-Không thích.

-Cô là sếp hay tôi là sếp.

-Tức nhiên là anh, vậy cũng hỏi ngớ ngẩn.

-Cô... Cho cô 30', nếu còn không lên, tôi cho cô sống không được chết cũng không xong.

Nam Phong nói rồi ,để lại khuôn mặt đang xì khói phía sau, nó bắt quá là thẳng chức thôi, đi làm công việc nhẹ nhàng hơn , lời quá rồi còn gì, có phải đi vào hang cọp đâu mà sợ.

30' sau nó có mặt ở trong phòng làm việc của Nam Phong, đẩy cửa bước vào trong đây như một cái hang vậy không một chút ánh sáng, âm u lạnh lẽo đến phát gớm.

“Xoạch Xoạch” Nó kéo hết những cái màng che cửa sổ ra, ánh nắng chiếu gọi vào, tình nghịch như mới lần đầu được chui vào căn phòng này. Nó khẽ cười, hít không khí bên ngoài.Đất trí gật đầu lên tục.

-Cô làm chuyện gì thế?—Nam Phong đi vào thấy căn phòng của mình chứa đầy ánh sáng, anh nhanh tay kéo lại rèm cửa.Những ánh nắng lưu luyến bị đá ra ngoài.

-Anh,.. anh làm gì vậy? Anh có biết căn phòng của anh ngột ngạt lắm không?

-Chẳng cần cô bận tâm, sau này không cho phép cô dịch chuyển bất cứ thứ gì khi chưa có lệnh của tôi?—Nam Phong trở về bàn làm việc, gác đôi chân lên bàn.

Nam Phong không phải muốn sống trong một căn phòng thiếu ánh sáng của mặt trời thế này, mà chỉ vì anh là một người đứng đầu thế giới mafia, ở đâu đâu cũng sẽ có người ác tâm làm hại anh, theo dõi từng hành động và mối quan hệ của anh ở mọi lúc, nên phải làm thế để tránh tay mắt của người bên ngoài.

-Anh là sếp chứ không phải má tôi, Anh thích làm gì thì tùy, Tôi không muốn làm thư kí bậy bạ gì gì đó của anh.

-Thư kí bậy bạ?

-Ừ!

-Hahahaha.. cô đang mớ đấy hả?—Nam Phong cười to

-Mớ cái đầu anh.. tôi không muốn làm thư kí của anh.—Nó nói rồi bước ra ngoài.

-Đứng lại, ai cho cô đi?—nam Phong kéo nó lại.

Vì lực kéo của Nam Phong khá mạnh làm nó ôm lấy thân hình vạm vỡ của Nam Phong, hai người bây giờ rất gần, rất gần.

1s

2s

3s...

-Biến thái.

Nó nhìn Nam Phong một hồi lâu , tự nhiên chìm vào khoảng trống vô tận, trong đôi mắt nó là một khuôn mặt quá đỗi quen thuộc, đó là hình bóng của Thiên Kỳ, Đến khi nhận thức được thứ đang tồn tại nó mới kịp đẩy Nam Phong ra, càng vùng vẫy Nam Phong càng nắm chặt tay nó, tay kia của Nam Phong siết lấy eo nó. Nó nhìn thấy được trong đôi mắt Nam Phong có tia gì đó lạ thường.

Nam Phong cúi đầu,dịch đến là đôi môi làm trái tim Nam Phong thổn thức kia, anh không biết tại sao bản thân mình không kìm chế được mỗi lần nhìn thấy đôi mắt long lanh của nó, và mỗi lần khoảng cách được rút ngắn như bây giờ,trong tim thức của Nam Phong chỉ muốn chiếm hữu thứ gì đó. Một nụ hôn sâu đến tận tim gan, nó cố không hòa nhập vào nụ hôn điên rồ của Nam Phong nhưng chỉ có thể bất lực, Nam Phong dường như đã chiếm được vị trí trong nụ hôn, càng lúc càng bá đạo hơn, hút hết những tinh túy mật ngọt của nó. Đôi tay Nam Phong điên cuồng vùi trong váy nó, áp sát nó vào tường, nước mắt nó khẽ lệ nhòa khi không cách nào để dừng hạnh động của Nam Phong. Nó sợ hãi run lên, nam Phong cảm nhận được điều đó, ý thức làm Nam Phong bỗng ngừng ngay hành động trước mắt, lưu luyến buông bỏ môi ngọt ngào của nó, và thu tay về, lặng lẽ nhìn nó , nhìn những tia nước còn bắn loạn trên gò má.

“Chát” Nó sụt sùi , cảm thấy uất ức khi những gì Nam Phong làm ,càng tức giận hơn khi con người trước mắt lại giống Thiên Kỳ, thấy đau lòng cho chính bản thân mình như bao nỗi đau, nước mắt, và cả sự ầm ục cùng tràn về một lúc, nó chạy ra ngoài, bàn tay Nam Phong vô hồn lơ lửng trong khoảng không, Nam Phong muốn níu nó lại nhưng tự hỏi bản thân, tại sao, và vì cái gì?

Nam Phong thu bàn tay kia về , thả lưng xuống ghế, đôi mắt anh buồn bã,với suy nghĩ” “”Không được vướng vào cái thứ gọi là tình yêu, đàn bà có cũng được, không chẳng sao. Và lòng dạ đàn bà khó lường trước..Không thể để người khác nắm được cái tẩy của mình, Nam Phong mày thức tỉnh lại đi”” Nam Phong xoa xoa hai bên thái dương, anh lại cảm giác cơn đau kia đang kéo đến, cơn đau lúc này ngày càng nhiều hơn anh tưởng. Đưa tay vớ lấy lọ thuốc uống vài viên,mà ba anh (Ông Trần Hùng) vừa mới gửi từ bên nước ngoài cho anh mấy hôm khi anh than đau đầu.

Trần Mạnh Hùng (Trần Hùng) là cha của Trần Nam Phong, nói đúng hơn Nam Phong chỉ là con nuôi, (còn sự việc ra sao thì từ từ mọi người sẽ biết, gấp gấp làm gì?) và chủ công ty Trần Nam và đứng sau thế giới ngầm là ông.

Em đủ sức tìm một người tốt hơn anh

Nhưng em không đủ tình cảm để dành cho họ

Vì tất cả tình cảm mà em có ... đã dành hết cho anh rồi

55. Chương 55 : Bảo Vệ Chồng Tương Lai.

Đời đông quá, chúng ta tìm nhau mãi

Thấy nhau rồi, đừng xa nữa... nghe anh ??

-Nam Phong .. Nam Phong .?—Việt Anh xông vào, chỗi tay lên bàn làm việc của Nam Phong ra vẻ hỏi hả chuyện gì đó.

-Lại có chuyện?—Nam Phong cau mày nhìn Việt Anh , mỗi lần Việt Anh đến là không có chuyện gì tốt lành cả, không phải chuyện trong thế giới ngầm cũng là chuyện của công ty.

-Ồ... sao mày biết?—Việt Anh rải đầu lúng túng.

-Mày tìm tao thì có bao giờ là chuyện tốt đâu.—Nam Phong đứng lên đi vòng ra ghế salông.

-Mày làm như tao muốn lắm không bằng ý.—Việt Anh cũng bước theo sau. , không màng vợ luôn ly caphê đậm đặc trên tay Nam Phong mà tu.

-Mệt quá. Rốt cuộc là chuyện gì?- Nam Phong mệt mỏi ngã lưng ra ghế, thật sự là ở trong chiến trường rất giả mang, những người va chạm với xã hội, với cuộc sống mới hiểu được cảm giác này của anh.

-Bà Joi muốn rút cổ phần đầu tư?—Việt Anh nghiêm túc nói với Nam Phong như hai người đàn ông chân chính.

-Rút? Thì cứ để cho bà rút, tiền là của bà, chẳng tổn thất gì.—Nam Phong hồn nhiên vô tư nhúng vai xem như chuyện này rất nhỏ nhoi.

-Mày điên à? Bà là người nắm cổ phần lớn nhất trong những người đầu tư, nếu rút một hoặc hai thì chẳng có gì quan trọng, mà đảng này là tất cả. Đúng là không tổn thất nhiều nhưng cũng làm Trần Nam lung lay vị chí trong thị trường.—Việt Anh bức xúc tuôn một tràn ,

-Rút hết? chết tiệt lại giở trò.—Nam Phong tức giận đập mạnh vào bàn tạo lên một tiếng động không hề nhỏ.

-Mày tính làm sao?—Việt Anh hỏi ý kiến Nam Phong vì biết tính của anh trước giờ là không để yên cho người khác giữ lợi, dù chết cũng phải lôi nhau cùng theo.

-Liên lạc, tao muốn có cuộc hẹn.- Nam Phong vợ lấy chiếc áo khoác ngoài, rồi đi một mạch ra ngoài. Để lại Việt Anh một mình nhúng vai anh ách.

Chiếc xe siêu đen BWM nhanh chóng rời bãi đậu xe, phóng như tên lửa lao về phía trước, mặt kệ những ánh mắt kinh ngạc của người. Chiếc xe sang trọng từ từ đi chậm lại khi thấy một bóng dáng nhỏ nhắc quen thuộc.

-Lên xe—Nam Phong lạnh lùng nói, chiếc xe đi từng bước theo bước chân của nó.

Nó liếc nhìn Nam Phong một cái rồi quay đi như chẳng thấy gì. Hơi lạnh lẽo của mùa đông vội thổi qua làm nó không tự chủ run lên một cái. Nam Phong thấy vậy lo lắng.

-Tôi kêu cô lên xe.—Nam Phong quát.

Hai người, kẻ giận đối người năn nỉ đã trở thành trung tâm chú ý của mọi người đi đường, những lời bàn tán, bình luận bắt đầu đổ kị vang lên, nó nuốt nước bọt ừng ực.

-Xem kìa giận nhau đấy, nhìn hạnh phúc nhỉ.- Người Nam

-Người ta đến đón rồi mà còn làm giá.- Cô gái kia nhếch môi.

-Có người yêu là một anh đẹp trai vậy còn làm nũng, thật hết biết.—Anh chàng kia liếc nó

-Người ta hạ mình rồi mà còn không chịu lên xe, bộ muốn để người ta chú ý chắc,—

Những âm thanh không mấy thiệt cảm chú gọi vào hào quang của nó, nó nhẩn mặt dậm chân mấy cái phóng nhanh, mở cửa xe bước vào, Nam Phong thấy vậy chỉ cười nhẹ, thầm cảm ơn mấy người nhiều chuyện kia.

-Sao không đi?—Nó quay sang Nam Phong khi đã ngồi nóng chỗ mà chiếc xe vẫn không nhút nhích.

-ANH...làm ..làm gì vậy?—Nó khẽ thu người khi Nam Phong bỗng chồm qua bên nó.

-Tôi có ăn tươi cô dâu mà làm gì ghê vậy?— Nam Phong thắc dấy an toàn cho nó, sao đó cởi áo khoác cho nó mặc vào, nói là đông đến cũng không đúng mà chỉ là hương vị của đông sang chứ không quá lạnh như mùa đông ở nơi khác.,

-Tôi không lạnh.—Nó cởi ra .

-Mặc vào?—Chất giọng của Nam Phong làm nó giựt ngay cái hành động cởi trả áo, ngoan ngoãn làm theo lệnh như chú cún con, nam Phong lại khẽ cười vui vẻ một nụ cười hạnh phúc như đã thuận phục được một con cún cứng đầu.

Nam Phong gồ ra mạnh,chiếc xe chạy tốc hành trên con đường đầy màu hồng của hạnh nhân, gió thổi ra một mùi thơm của hoa dại bên đường, vui vẻ đùa giỡn mái tóc bồng bềnh của cả hai. Một khoảng lặng đáng nhớ, có vẻ như quan hệ của nó và Nam Phong tiến chuyển hơn dự định.

=====

Không nói một lời nào, chiếc xe phanh lại, dừng hẳn ở một tòa biệt thự lớn sang trọng, nó cùng Nam Phong bước xuống xe, chưa kịp hỏi câu nào đã bị Nam Phong lôi vào trong. Nó ngỡ ngàng như con nai rừng nhìn ngó xung quanh, tất cả đều được trang trí một màu hồng nhạt, mọi thứ rất khéo léo. Nó căng tròn mắt nhìn một người phụ nữ đang ngồi chéo chân trên ghế, nhìn bà ta cũng không phải dạng vừa, thoáng cái có thể bà đã ngoài 30 nhưng trên khuôn mặt kia chẳng có một vết nhăn nào.

-Chào mừng cậu đến, thiếu gia Nam Phong—Bà Joi mỉm cười tươi nhìn Nam Phong rồi lướt qua nó,

-Không giám, – Nam Phong kéo nó ngồi xuống.

-Cậu chiêu đãi hậu thuẫn thế cơ à? Còn đem bạn gái đến gặp nhà đầu tư như tôi?—Bà Joi lặng lẽ quan sát, nó bắt gặp được ánh mắt của bà liếc cúi đầu.

- Cô ấy là thư kí của tôi, đương nhiên phải có mặt, giả lại cũng là BẠN GÁI TÔI, đi theo giữ bạn trai là chuyện hết sức bình thường— Nam Phong biết tính bà Joi, tuy bà ta lớn tuổi nhưng trông rất trẻ đẹp như gái 20 tuổi, lại có tính hóm hỉnh, không vì sự đầu tư lớn của bà thì Nam Phong đã không đến, và không tốn thời gian đến mức này.

Nó như chưa tiêu hóa được hết câu nói phía sau của Nam Phong, nó tính lên tiếng phản bác, chưa gì đã thấy ánh mắt đe dọa chết người của Nam Phong nên phì mỗ ngồi yên.

-Không ngờ cũng có ngày thiếu gia Nam Phong như anh lại đổi khẩu vị?—bà Joi cười khinh nhìn nó, bà đẹp như vậy, giàu có như vậy, lại là một cổ phần lớn của Trần Nam, nhưng làm cách nào cũng không lọt vào mắt Nam Phong vậy mà lại thua một con bé trông rất tầm thường kia.

-Vào chuyện chính? – Nam Phong lạnh lùng, thật là mệt mỏi với lão bà này.

-Có gì để nói à? Không phải mọi việc tôi đã nói với Việt Anh rồi sao?—Bà Joi lơ đãng nhìn vẻ đẹp của Nam Phong.

-Tại sao?— nam Phong nói không đầu không đuôi, nó suy nghĩ thật ra là chuyện gì ,càng nghĩ càng hại não.

-Chẳng sao cả, tiền là của tôi, tôi rút hay giữ thì chẳng vấn đề gì với công ty Trần Nam phải không? Với vị trí đứng hiện giờ của Trần Nam tôi tin việc tôi rút cổ phần ra, cũng không ảnh hưởng gì mấy đến Trần Nam phải không anh tổng giám đốc trẻ.— bà Joi mỉm cười tà mị

Nam Phong cắn răng, “cái gì chứ, không tổn hại gì đến Trần Nam, thật nực cười, đòi rút hết cổ phần ra mà bảo chẳng có gì? Lão bà này thật biết cách suy nghĩ, muốn dồn anh vào đường cùng mà” Ếm nhẹ sự phẫn nộ của cá nhân Nam Phong cười tươi mang chút khinh thường.

-Bà Joi nói chuyện thật rất hài hước, nói đi muốn gì?—Nam Phong biết được ý đồ trong cách làm việc của bà Joi, đã cọ xát với chiến trường không ít nên anh biết cái nào tốt cái nào xấu.

-Anh cũng biết em muốn gì mà?— Bà Joi bất ngờ đổi cách xưng hô, đưa tai quẹt nhẹ bờ môi dày vết son nhìn Nam Phong cười hạnh phúc, coi như trong căn nhà này chỉ có bà và Nam Phong còn nó chết lâu rồi.

Nó nãy giờ ngồi như khúc gỗ để nghe họ nói chuyện, nên hiểu được chút chút vấn đề, nó nhìn bà Joi mà rùng mình, với suy nghĩ”Gia mà chẳng có chút nền nào?”

-Xin lỗi tôi chẳng đáp ứng được nhu cầu của bà.—Nam Phong nhúng vai định đứng lên ra về,sợ ở lại thêm tí nữa chắc ới hết cả cơm lẫn bã luôn quá.

-Tôi có thể nói vào câu được không? Bà Joi đây định rút hết cổ phần đầu tư cho công ty chúng tôi sao?—Nó tới giờ mới chịu lên tiếng, đưa tay giựt giựt áo Nam Phong ra ý đợi tí rồi hãy đi.

- Đây không phải chuyện của cô, không cần cô nhúng vào..—Bà Joi liếc nó một cái.

-Thật xin lỗi, dù gì tôi cũng là thư kí của Nam Phong, chuyện này dĩ nhiên tôi có tư cách xen vào, và cũng không lâu tôi sẽ trở thành phu nhân của Trần Nam(công ty của Nam Phong), bà Joi thử nghĩ xem tôi có nên nhúng vào không , hay để cơ ngơi của chồng tương lai mình sụp đổ.—Nó nói một hơi, nhằm ý cho bà Joi biết vị trí của bà là tới đâu, già rồi phải có chút nền, giữ thể diện một tí

Nam Phong nghe nó nói mà muốn đứng tim chết tại chỗ, anh vội che dấu nụ cười của mình, xem nó định làm gì.

Bà Joi tức ra mặt mà không nói lên lời, cổ họng cứng đờ ra nhìn nó như kẻ thù truyền kiếp.

-Rút cổ phần hay không là chuyện của bà, nhưng trên thương trường bà cũng biết nếu đột nhiên không bàn bạc với chúng tôi trước, mà tư ý quyết định, thì bà phải bồi thường phân nửa hợp đồng cho chúng tôi, Với thế lực của Trần Nam trên thị trường thì bà cũng biết, dù có tổn thất không hề nhỏ nhưng chúng tôi có thừa khả năng để bù vào cái lỗ hổng đó.— Nó cười rất tươi cho những gì mình vừa nói, Nam Phong tròn mắt gật đầu hài lòng, thật sự nó rất có tài năng trong kinh doanh.

-Cô đang uy hiếp tôi?—Bà Joi máu nóng dồn tới não, bật dậy nhìn nó.

-Tôi không uy hiếp bà, là bà cố ý dồn chúng tôi vào đường cùng trước..—Nó lãnh đạm nói.

-Tất cả tùy bà, không rảnh rồi để tiếp chuyện, chúng ta về— Nam Phong kéo nó dậy định bước đi thì có một tốp người véc đen bao vây lấy tụi nó

.

Căn nhà không bao lâu mang đập chất sợ hãi , một chút mùi nguy hiểm sọc vào mũi, Nam Phong chắn phía trước nó, neho mắt nhìn bà Joi và tốp người không sợ chết kia.

-Vào thì dễ nhưng thử hỏi có đường ra không đã.?— Bà Joi vẫn tư thế ung dung ngồi chéo chân nhìn mànng vui sắp bắt đầu.

-Hahahha.. thật không ngờ đường đường là một bà đầu tư thế mạnh nhất châu Á lại phải dùng cách này để giải quyết?—Nam Phong khinh bỉ nói.

-Tồi.—Nó cũng bức xúc không kém

Bà Joi im lặng, mấy anh chàng mặc véc đen, ai nấy đều to con , vạm vỡ, tay chân người ngợm xâm hết con này đến con khác nhìn trông rất giang hồ. Nó thấy hơi sợ hãi, lùi lại một bước và túm lấy vạt áo hai bên cánh tay của Nam Phong, như cần một chút sự che chở, bảo vệ từ ai đó. Nam Phong nhận ra được vấn đề trước mắt, quay sang cười gian.

-Nếu sợ thì..ôm tôi chặt vào.— Với tình thế ngàn cân treo sợi tóc vậy mà Nam Phong vẫn còn tâm trí để đùa, nó nhếch mặt kiểu đắcch thêm.

Mấy anh đẹp trai đen thùi lùi kia, mạnh bạo quay quanh nó và Nam Phong, một tên rồi hai tên, ba tên nhào tới, nó bị Nam Phong kéo tới kéo lui rồi xô nó ra chỗ khác. Nó đứng nhìn có chút lo lắng, đông như vậy thì làm sao Nam Phong chống nổi. Thoát ngợp với không khí đầy dẫy máu me bê bết kia, mặt Nam Phong hiện rõ đường nét bị mấy tên kia đánh, nhưng trong chớp nhoáng mọi chuyện đều cũng vào đó, mấy tên kia lần lượt trên sàn nhà ôm bụng rên tha.

-Cỡ tụi mày mà muốn đấu với tao?—Nam Phong quệt những vết máu còn sót trên gò má, ngông cuồng hất mặt.

Nó thở phào nhẹ nhõm vì mọi chuyện cũng kết thúc tươi đẹp, nó bước gần đến chỗ Nam Phong, mắt nó mở to tròn khi một tên véc đen cao lớn, đang tấn công Nam Phong từ phía sau.

-Nam Phong... cẩn thận— Nó nhanh chóng không suy nghĩ điều gì, chạy lại dùng tấm lưng nhỏ bé của mình đỡ lấy cái ghế thay cho Nam Phong.

“Bốp” Cái ghế kêu lên từng tiếng dài, rồi rơi xuống đất, nó cũng theo đó mà rơi theo, Nam Phong quay lại chỉ kịp vơ lấy nó vào lòng, tức giận đập tên kia lăn lóc trên sàn nhà

-Chết tiệt.—Nam Phong hung bạo như một ác ma,

Em là gì trong trái tim anh !!

* Là nhân tình hay trò chơi khám phá ??

* Hay đơn giản, em chỉ là của lạ ??

* Là chút ngọt ngào, pha vị đắng đời anh

56. Chương 56: Cô Chơi Tôi À?

Có thể sẽ có rất nhiều người đến rồi đi trong cuộc đời em...

Nhưng chỉ duy nhất 1 người khiến em cười ngọt ngào và khóc 1 cách đau khổ nhất...

Đó là anh - người mà em đã yêu đến tận đáy lòng...

-Bảo Ngọc... Bảo Ngọc... Cô ngốc thật hay ngốc giả vậy? Tỉnh lại đi, ai cần cô đỡ giùm tôi chứ?—Nam Phong lay lay bờ vai , nó nằm trọn trên vòng tay ai kia.

Đôi mắt nó từ từ mở, nó mỉm cười điều gì đó, ý thức rất muốn đứng dậy nhưng hàng mi kia vẫn tình nghịch ôm lấy đôi mắt không chịu buông. Nó dần chìm sâu vào giấc ngủ, chỉ còn nghe được những tiếng đáng sợ của Nam Phong.

-Bà Joi, bà cũng biết Mafia có thể lực như thế nào mà phải không? Bà ngồi đó mà chờ phá sản đi, tôi sẽ không tha cho bà.—Nam Phong nẩy lửa bẻ nó ra ngoài, để lại những lời đe dọa chết người. Chẳng một ai giám ngăn bước chân của Nam Phong, bà Joi đầy sợ hãi ngón tay đan chặt vào nhau, lặng người đôi chút nhìn bóng dáng Nam Phong khuất sau cánh cửa.

Gió đông âm thầm mang hương vị lạnh giá đến mọi nơi, chia sẻ đôi chút niềm hạnh phúc tuyệt vời của ngày mới. Mang đông đầy kí ức về một ai, ngày anh khóc đêm âm thầm nguyện cầu anh sẽ nhớ ra em, nhưng thật xin lỗi vì anh không thể nào nhớ những gì?

Trời như quay cuồng, màu đông lạnh cũng se se buốt giá, Nam Phong bối rối, khóe mắt không biết tại sao có chút vị cay cay, tim càng ngói đau hơn gấp trăm ngàn lần. Nhìn thấy bóng dáng của Việt Anh qua màn kính xe, Nam Phong nhanh chóng bẻ nó vào trong.

-Đến bệnh viện ,, nhanh lên—Nam Phong thở hắt,lấy tay lau lau trên trán nó.

-Bị gì vậy?—Việt Anh nhìn lên kính xe.

“Im lặng”

Việt Anh chạy với tốc độ tên lửa, lâu lâu lại ngoái nhìn phía sau, Việt Anh thấy cực kì lạ, chưa từng nhìn thấy thái độ lo lắng của Nam Phong như bây giờ, mà còn đối với một cô gái nữa chứ.

-Mày yêu cô ta?—Việt Anh bật miệng hỏi.

-Mày nghĩ điên rồ gì vậy?—Nam Phong liếc nhìn chấy lửa.

-Không, thì cần gì mày quan tâm cô ta vậy chứ?—việt ANh cười lớn.

Nam Phong không trả lời, đưa tay vuốt mấy lọn tóc trên gương mặt nó. Việt Anh nhìn qua kính xe cười nhẹ, rồi lại giở trò hỏi cung.

-Không yêu? Vậy sao mày điều tra thân thế cô ta chi?—Bị nói trúng tim đen Nam Phong bắt ngờ gãi đầu.

-Liên quan gì đến mày à

-Hahaha.. tăng băng cũng biết yêu đấy.. hahaha—Việt Anh không chuyên tâm lái xe chút nào, ôm miệng cười trọc què Nam Phong.

-Mày lo lái xe giùm tao cái— Nam Phong lo lắng nhìn nó cứ nhăm lăm đôi mắt.

-Tao đã lái thì an tâm.—Việt Anh chắc như đinh, tự tin tưởng vào khả năng lái xe của bản thân.

Thế mà trời cao vẫn không rủ lòng thương giùm Việt Anh, sau câu nói chắc nịch kia chiếc xe bỗng chạy chậm lại và ngừng hẳn ở vệ đường.

-Sao lại dừng?—Nam Phong chồm lên ghế trước hỏi Việt Anh.

-Chắc con ngựa của tao lại giở trứng đòi ăn cỏ.

“Phù Phù” tiếng khởi động xe cứ kéo dài nhưng kết quả chẳng ăn thua gì. Việt Anh đau lòng vuốt ve cầu xin con ngựa của anh thôi giở trò ăn vạ giữa đường.

-Chết tiệt—Nam Phong cảm thấy không ổn, mở cửa xe đi ra ngoài, rồi bế nó cùng đi.

-Nam Phong.. mày đi đâu vậy?- Việt Anh chồm ra ngoài gọi.

-Bảo Ngọc.. Bảo Ngọc... anh sẽ đưa em đến bệnh viện..

Trong ngoài trời lạnh giá của đông, có một mĩ nam cố gắng ôm một cô gái chạy trên con đường vắng bóng người, Nam Phong chỉ mặc một bộ áo phong phanh mà chạy đi, đôi chân mệt mỏi nhưng không thể gục ngã ngay lúc này.

Được giữ đường thì Nam Phong đứng khựng lại, khó chịu nheo mắt khi cảm thấy nó hình như đã tỉnh lại, bàn tay kia siết chặt cổ anh hơn, nó còn nở nụ cười nữa cơ.

1

2

3

.. “bịch” Nam Phong thả lỏng bàn tay đang ôm nó, nó rớt xuống đất một cái trời giáng.

-Ui da... anh muốn tôi chết sao?—Nó xoa xoa cái mông đáng thương, liếc Nam Phong một cái.

-Cô chơi tôi à?

-Có đâu—Nó giả vờ ngu ngơ.

-Cô có biết cô làm người khác lo lắng lắm không? Tỉnh lại mà không lên tiếng, còn bắt tôi chạy một quãng đường xa như vậy, cô tưởng tôi là trâu bò chắc—Nam Phong giận giữ lướt qua nó, nó thật quá đáng khi đã đem sự lo lắng của anh ra đùa giỡn.

-Này,, này..—Nó chạy theo.

– đừng giận tôi mà?— lay lay tay Nam Phong, biết mình quá đáng nên thấy có lỗi,” mà cũng lạ sao anh ta lại quan tâm mình nhỉ? Mà thôi dù gì mình cũng có lỗi” suy nghĩ của nó.

“Im lặng”

Nó phụ mặt, không ngờ người như Nam Phong lại trẻ con thích giận dỗi đến thế, lúc nó được bế lên xe đã choáng váng tỉnh lại nhưng nghe được cuộc trò chuyện của Nam Phong và Việt Anh lại cộng thêm thù hằn mấy hôm trước nên trai lì không thêm dấy.

-À hen.. tại sao anh điều tra tôi?—Nó nhớ ra việc quan trọng này giờ cần nói, nên không để ý sắc mặt càng ngày càng đen lại của Nam Phong.

-Cô thật quá đáng, thì ra cô tỉnh lại lâu như thế mà còn giả vờ? đúng là lòng dạ đàn bà có khác.?—Nam Phong thật sự phẫn nộ, bước đi gấp gáp hơn trên con đường có vẻ lạnh mướt.

-Này.. tôi xin lỗi mà?—Nó chạy theo để kịp bước chân của Nam Phong. Ngay cả cái ngoái đầu Nam Phong cũng không có.

-Ày da...

Nó vì đi nhanh quá nên ngã, ôm cái chân đáng thương trên nền đường băng giá, hình như chân nó đã bị bông gân, đứng lên cũng không được, còn Nam Phong thì đi mất hút chẳng thấy đâu, muốn nhờ người khác giúp cũng chẳng có, gió thì ngày càng trở lạnh, tuổi thân nó ngồi khóc một mình.

-Nam Phong,, anh là đồ đáng chết, cái đồ xui xẻo, thói tha..huhuhuhuh—Nó ăn vạ giữa con đường vắng bóng người, tay chân dẫy giụa lung tung.

-Cô thật phiền phức.—Nam Phong đi đến và bế nó lên.

-Thả tôi xuống, không cần mấy người giúp.—Nó đánh túi bụi.

-Cô mà lộn xộn, tôi quăng đi bây giờ.—Nam Phong đe dọa.

-Hứ..—Nó quay mặt đi.

Trên con đường vắng vẻ , dù mùa đông có làm người ta xót đến mấy cũng không làm giảm đi được chút nào sự nóng lên của lòng ngực, Trai tim vẫn đập loạn xạ, không đúng nhịp , cứ thế mà tung hoành trong lòng ngực .

-Em thật sự là ai? Sao lại đem đến cho tôi một cảm giác quen thuộc đến vậy?

Nam Phong thì thầm nhìn khuôn mặt đang ngủ say trong vòng tay của anh,ngay cả như thế mà nó cũng ngủ được thật rất tài.Không biết là đã đứng bao lâu, bế nó bao lâu nhưng đôi tay anh thật sự có chút tê dại. Đứng trước cánh cổng lớn nhà nó, Nam Phong không muốn vào tí nào, chỉ muốn đứng mọc gẽ ở tại đây.

(Nam Phong đã cho điều tra gia cảnh và mối quan hệ của nó, nhưng thu lại chỉ là những thứ linh tinh không đầu không cuối như là, sổ nhà, sổ điện thoại, sở thích,.....còn gia đình cha mẹ thì chẳng có chút thông tin gì cứ như mọi thứ đã được bảo mật hết vậy. Nam Phong cũng không mấy quan tâm đến chuyện đó anh chỉ quan tâm đến thằng cha hôm trước mà thôi. Cũng không uống công mài mò, nó có mối quan hệ mật thiết với cái tên Gia Tuấn một thiếu gia trẻ tuổi trên thương trường, nó thật không phải dạng vừa, câu được con cá lớn Gia Tuấn)

-Bảo Ngọc....— Gia Tuấn từ đâu chui ra, ngó nhẩn nhìn công chúa bé nhỏ nhắm lìm đôi mắt trong vòng tay kẻ lạ, đương nhiên là không chịu thua vắng lại rồi.

-Cảm ơn, tổng giám đốc Phong đã đưa VỢ CHƯA CUỐI tôi về.—Gia Tuấn ôm lấy nó từ tay Nam Phong, cổ tình nhẩn mạnh những câu sau.

Bàn tay nhẹ nhõm của Nam Phong tê lạnh trong không khí, nhìn nó bị người ta ôm đi mất.

- Vợ chưa cưới

-... cũng không lâu nữa, đến lúc đó rất hoan nghênh giám đốc Phong đến chung vui.

-.....

Không một câu nói nào xảy ra nữa, chỉ còn lại hai cặp mắt nhìn nha choáng ngợp trong không khí lạnh kinh khủng. ánh mắt nhỏ bé chớp chớp vài cái, dụi dụi mắt tỉnh dậy sao giấc ngủ ấm áp.Nó nhìn thấy Gia Tuấn đang bế nó, mắt long lanh chớp lia lịa, không phải là Nam Phong sao. Tuột từ tay Gia Tuấn xuống đất, nó loạng choạng đứng không vững, bàn tay Gia Tuấn chống túm lấy nó, Nam Phong nheo mắt thu cánh tay kia về.

- Tới nhà rồi à?—Nó ngây thơ quay mặt mấy góc để xem mình đang ở chỗ nào.

—.....

Không một câu trả lời nào cả.

- Chúng ta vào nhà đi, ngoài này lạnh lắm.—Gia Tuấn khoát lên vai ,kéo nó vào.

-Cảm ơn anh đã đưa tôi về— Nó ngoái đầu lại cười tươi

Đứng nhìn bóng dáng nó một hồi lâu Nam Phong cũng không đành mà đi về, chứ ở lại đây làm gì? Mang cả một tâm tình khó hiểu?

Còn Gia Tuấn mang một nỗi lo lắng khôn nguôi rất sợ” sớm muộn anh cũng mất nó”

Bật cười ngậy thơ trong cái hạnh phúc ngọt ngào

Để rồi nước mắt tuôn trào nhận ra tất cả chỉ là ảo giác

57. Chương 57

-Ui..Ui... nhè nhẹ thôi,, đau ..đau.. á á..!!— Nó

-Em nằm yên coi nào?—Gia Tuấn.

-Đau quá? Anh đừng di chuyển mà? Huhuuuu—Nó òa khóc.

-Em ồn ào quá, làm sao anh làm được?—Gia Tuấn bực mình ngược lên nhìn nó.

-Á..Á...

“Rắc Rắc” Một loạt âm thanh vang lên đều đều,Nó cũng la theo những tiếng đáng thương kia. Gia Tuấn cầm cổ chân nó bẻ rộp rộp, Làm phát ra một thứ âm thanh lạ. Gia Tuấn thở phào một cái nhẹ nhàng vì cuối cùng cũng làm xong nhiệm vụ của mình.

-Anh tổn tới già, sau này chẳng dám sửa chân cho em nữa—Gia Tuấn mệt mỏi ngã lưng trên giường lớn, chỉ mới đụng cái chân của nó còn chưa làm gì thế mà nó la làng cỡ đó đấy, thử hỏi không tổn mới lạ.

-Em cứ bám lấy anh hoài, dính chặt như kẹo cao su luôn cho anh biết.—Nó nhìn trên trần nhà, lướt nhẹ đôi mắt long lanh nhìn Gia Tuấn.

-Tha cho tôi đi cô ơi? Tôi sợ cô quá—Gia Tuấn khóc hu..hu.. nhìn nó.

Nó cười nhẹ, đưa bàn tay vô hồn trong khoảng không vô tận, nó nhìn chăm chú. Đáng lẽ ra bàn tay này sẽ hiện diện một chiếc nhẫn trong sáng, rạng ngời nhưng bây giờ còn lại gì chứ chỉ là một vệt trắng còn sót lại trên ngón tay, mãi hằn sâu không thể nào xóa mất được. Bỗng một bàn tay khác đan chặt lấy tay nó, nó quay qua nhìn Gia Tuấn. Gia Tuấn cười nhìn hai bàn tay đang nắm lấy nhau, không gian bình yên một cách lạ thường, không một chút xao xuyến.

-Lần nào xảy ra chuyện gì, em hãy gọi cho anh, đừng nhờ vả anh ta?—Gia Tuấn nắm chặt tay nó thì thầm.

-Em xin lỗi, em biết rồi—Câu nói có chút nghẹn lại trong cổ họng .

-Anh yêu em rất nhiều, đừng rời xa anh.— Gia Tuấn chân thành ôm lấy nó, anh rất sợ cái cảm giác một ngày nào đó nó sẽ buông lấy tay anh, sợ một ngày anh thật sự mất đi nó.

Bàn tay nó cũng ôm chặt lấy Gia Tuấn, cảm nhận một tình yêu ngọt ngào nhưng trong nó chỉ thấy có lỗi với Gia Tuấn chứ không có cảm giác của một tình yêu như nó nghĩ, phải chăng bản thân nó đã trại cảm xúc. Thầm nghĩ sẽ gửi đơn xin nghỉ việc để Gia Tuấn an tâm hơi và không cần phải lo lắng cho nó nữa.

Đang trong tình trạng lơ đãng,cánh cửa phòng nó mở tung, với âm lượng khủng khiếp.

-Tình quá nhỉ?—Trọng Thiên tay ôm Phương Linh, tay chống lên cửa nhìn cặp đôi đang lẩn lóc trên giường.

-Muốn ăn cơm trước kén hả mày?—Minh Quân và Thảo Anh dính chặt nhau không thể tách ra được mỉm cười nhìn chăm chăm.

Nó đỏ mặt đứng dậy, cảm giác cứ như đang cởi áo giữa chợ cho mọi người xem lưng vậy. thật muốn đào một cái hang để chui vào.

-Mấy người khuya thế sau không ngủ đi?—Nó

-ngủ làm sao được, khi ở đây có trò vui?—Thảo Anh.

-Nếu ngủ thì làm sao bắt quả tang hai người đang.....—phương Linh bụm miệng cười.

-Có làm gì đâu chứ?—nó phản kháng.

-Các người thức chi vậy, phá đám không à?—Gia Tuấn mặt một đồng liếc mọi người.

“ọc..ọc..ọc” Một âm thanh mà khiến ai cũng phải trở mắt ra nhìn, nó ôm bụng nheo mắt cười cho đỡ quê, từ khi về đến giờ nó quên một điều là chưa chăm sóc cái bụng của mình, để giờ cứ kêu réo đến mất mặt.

-Hay mình chơi trò gì đi?— Trọng Thiên dò ý kiến.

-Trò gì vào nửa đêm vậy cha?—Minh Quân.

-Giả ma, giả quỷ hả?—Gia Tuấn.

“ọc..ọc..ọc..” lại cái âm thanh nhiệt huyết của bụng nó kêu lên.phá tan cái không khí sôi nổi.

-Trò gì ăn được ý?—Nó chồm mắt lia lịa nhìn mọi người.

-Con này, mày heo à?—Thảo Anh mắng nó.

-Chớ hồi chiều giờ có miếng gì vào bụng đâu, đói chết bà, mày dẻo thương tao gì cả?—Nó ỉ ỏi khóc lóc thảm thương.

-Hay thế này vậy? đưa xe đi, nếu ai mua được thức ăn về trước thì hôm sao sẽ đãi cả nhóm một châu hoành tráng lệ?—Phương Linh vuốt cằm.

-Được đó? Theo cặp nha?—Minh Quân hớn hở.

-Ok..

Màng đêm đen đến không nhìn thấy gì, vậy mà có những con người rảnh rỗi vát thân ra đường để hưởng mùi tử thần. Ba chiếc xe mui trần BWM nhanh chóng vào vạch xuất phát, tiếng gió rít lên từng hồi, nghe mà nổi cả da gà. Mấy anh chàng nhà ta, hôm nay làm mỗi tươi trong tay ba cô siêu quậy nhỏ bé, đem cả mạng của mình đặt hết vào ba cô. Những chiếc xe lập tức nhanh chóng khởi động, chạy nhanh như tên lửa trên con đường vắng lặng. Với tốc độ 80km/h, đêm và sương lạnh khoát một lớp mỏng phủ đầy trên xe , trên thân hình bé nhỏ của ai đó, ưu tư nó đùa những mái tóc thơm mùi hương hoa.

-Tao đợi tụi mày ở đích.—Nó nhìn qua xe Thảo ANh và Phương Linh.

-Mày vẫn như xưa không tầm thường tí nào?—thảo Anh

-Nhanh lên nào các gái—Phương Linh gồ ga vượt lên trên.

Lần lượt các chiếc xe chạy không cần để ý xung quanh, cứ lao về phía trước như điên, Mấy anh chàng nhà ta lặng cầm thả hồn theo gió, mặc kệ mạng sống của mình trong tay người kế bên.

-Đi trước nha mấy em yêu.— xe Minh Quân nhanh chóng dẫn đầu, Minh Quân phớt tay vậy vậy.

Mấy chiếc xe kia cũng đồng loạt chạy với tốc độ nhanh hơn.

11h... bóng dáng một chiếc xe be bé hăm phanh đột ngột tại căn nhà, mang theo hương thơm của thức ăn. Xe của Phương Linh hạnh phúc đến vạch đích cuối cùng, Trọng Thiên và Phương Linh vui vẻ chiến thắng bước ra, gió đông lạnh cực kì ôm lấy họ.

-Mình đã về đích trước.. hahah..—Trọng Thiên cười lớn, cỡi áo khoát ngoài mặc cho Phương Linh, cũng không quên ôm lấy nhỏ từ phía sau.

-Anh cứ ôm em thế này là sao nhỏ? Cứ làm người ta hết hồn,— Phương Linh quay lại nhìn chằm chằm Trọng Thiên.

-Anh thích, anh sẽ ôm em như thế suốt đời.

-em còn phải lấy chồng, không rảnh cho anh mượn mãi được.— Phương Linh chu mỏ, chọc yêu Trọng Thiên.

- anh đây còn có thể miến cưỡng làm chồng của em, chứ chẳng ai dám lấy em đâu cô nương à!!—Trọng thiên ngắt mũi nhỏ.

-Anh đừng có mà mơ.. dù thế giới này hết con trai em cũng không thèm lấy anh.—phương linh quay mặt sang hướng khác giận dỗi.

Đèn đường đêm âm thầm chiếu gọi những ánh sáng yếu ớt, lấp lánh nhỏ bé nhưng khó phai mờ. Những tiếng gió tuy rì rít, nhưng đầy đặn hương thơm hạnh phúc. Trọng Thiên cúi sát người, đôi mắt long lanh mang tình yêu nồng nàn nhìn Phương Linh, nhỏ đỏ mặt nhắm đôi mắt lại chờ đợi một nụ hôn từ ai đó. Những hơi thở phả vào không khí ngày càng gần, ngày càng mạnh mẽ.

“Két” Hai chiếc xe vô duyên một lúc dừng lại phía xa, chiếu ánh sáng chói nhòa vào hai người đang làm chuyện xấu giữa đường giữa xá. Nó, Gia Tuấn và Thảo Anh, Minh Quân mở cửa xe bước ra, nụ cười mãn nguyện vì đã phá hỏng không gian hạnh phúc của họ.” Niềm đau của người khác là hạnh phúc của mình.”

-Hình như là không đúng lúc thì phải?— Gia Tuấn đi lại chép miệng đáng tiếc.

-Thấy cũng tội mà thôi cũng kệ.—Nó chớp mắt mấy cái.

-Hai người cứ tiếp tục đi...— Thảo Anh vô tư nhún vai.

-Cứ tự nhiên, coi như mấy tao là không khí đi.—Minh Quân đi một vòng lớn quanh Trọng Thiên và Phương Linh, tay vuốt vuốt cảm ra vẻ suy nghĩ.

-AAAAAAAAAAAAAAAA..... MẤY CON CHÓ.— Trọng Thiên và Phương Linh hét nhoi trời đất, âm thanh cực lớn, có khả năng phá hỏng cả mấy tòa nhà.

Giữa một bầu trời âm u đen tối, trong khi ai ấy đều say giấc nồng, ấp ủ bên chiếc giường ấm áp, thì ở nơi nào đó có mấy đứa thiếu bình thường cười đùa giữa đêm khuya. Có lẽ nếu để một ai bắt gặp thì chắc rằng họ sẽ tưởng tụi nó là mấy đứa trốn trại mới ra.

Hãy nhớ rằng:

.....Cuối mỗi con đường đều có ánh sáng.....

.....Sau những giọt nước mắt sẽ có những nụ cười.....

.....Sẽ có cầu vồng cho những ngày mưa.....

.....Sẽ có hoàng hôn cho những ngày nắng.....

.....Và vẫn còn có ai đó yêu thương bạn trên thế giới này.....

58. Chương 58: Xin Nghĩ Việc

Trên đời này

Thứ khó đoán nhất là tâm tư của người khác

Thứ khó hiểu nhất là tình cảm của chính mình

Và....

Thứ khó giữ nhất là lòng người đã đổi thay

Sáng sớm tinh mơ, ngay cả ông mặt trời vẫn còn đang tròn giấc ngủ say sưa, vậy mà nó đã nhanh chóng dậy sớm đến công ty chuẩn bị thu xếp đồ đạc để xin nghỉ việc, nó mong Nam Phong đồng ý đơn xin nghỉ việc của nó mà không làm khó dễ gì nhau. Đang vui vẻ ngồi ngâm ngâm ly caphe đen, cũng là thứ đầu tiên nó uống từ trước đến giờ, nó không bao giờ thích uống caphe đặc biệt là buổi sáng, thế mà lại thay đổi như sấm, mong chờ thời gian trôi qua nhưng có vẻ cả thời gian cũng chống đối với nó, ngồi nóng cả ghế mà chẳng thấy ma nào.

“Rầm.. Lạch Cạch, Lạch Cạch” một đồng hồ sơ được quăng ngay trước mặt nó, làm mọi thứ trên bàn loạn cả lên, nó đưa mắt nhìn lên thủ phạm vô duyên kia. Không ai khác là cô gái mấy ngày trước hôn hít với Nam Phong tại căn phòng này.

-Cô làm gì vậy?—Nó khó hiểu nhìn Tiểu Mễ, cô ta chỉ là người tình của Nam Phong chứ có phải ai đâu mà dám làm loạn xạ nơi này, mặc khác còn dám làm hồ sơ rồi tung như thế này? Nếu lát nữa Nam Phong mà đến thấy những thứ này, chắc cơ hội sống cũng đech có, chứ nói gì là xin nghỉ việc

-Xem lại tất cả cho tôi? cô làm ăn vậy hả?—Tiểu Mễ liếc nó, tỏ vẻ khó chịu.

-Cô là gì chứ? Sao tôi phải nghe lời cô.

-Từ bây giờ tôi sẽ là tổng tài của Nam Phong, tất cả mọi người đều phải nghe lời tôi.

-Tôi chưa từng thấy cô, dựa vào cái gì mà bảo tôi tin những gì cô nói?—Nó cương quyết không để Tiểu Mễ sai khiến, dù gì cũng sắp thoát khỏi cái nơi gọi là kỹ viện này rồi, rảnh rồi xin nông nổi thôi.

-Léo mép nhĩ? Được Nam Phong cưng chiều thì lên mặt hả? cô nhìn lại mình đi, chỉ là người làm ầm giường cho anh ấy thôi, cô chẳng có tư cách gì lên tiếng, ngoài việc nghe lời và làm theo. Nếu thấy không hài lòng thì cút đừng tới ngày bám theo Nam Phong, ở cái công ty này ai phải nghe lời tôi và biết tôi là người quan trọng thế nào với Nam Phong, cô liệu hồn—tiểu Mễ nghiêng răng, như muốn ăn tươi nó.

Nó tức giận vì những lời nói xút phạm của Tiểu Mễ, vung tay định tát cô ta một cái cho đỡ ghét nhưng lại không làm chỉ cười đều .

-Tôi không phải là cô, đừng suy bụng ta ra bụng người, với lại tôi chưa nghe giám đốc nhắc đến cô nên không biết đó là tất nhiên, mà cô cũng yên tâm đi tôi làm xong hôm nay rồi sẽ tự động xin nghỉ việc. — Nó nhìn tiểu mễ khinh thường, càng kinh tởm Nam Phong, không ngờ anh ta quan hệ với người khác đến nỗi người ta vát cái bản mặt đến công ty.

-Biết điều thì tốt.—tiểu Mễ vui vẻ cuối cùng cũng tổng khứ được nó ra khỏi căn phòng của Nam Phong mà không tốn một tí công sức.

“Cạch Cạch” Cánh cửa phòng mở ra, Nam Phong bước vào quăng cái áo khoát lên bàn, nói lỏng cạp, không quan tâm đến có mấy người trong phòng. Một mỗi nhắm đôi mắt nằm trên ghế.

-Caphe—Nam Phong nói trong một mỗi, ra lệnh cho nó như mọi ngày,

Nó cũng không màng mà lấy đem đến đưa cho Nam Phong nhưng lại bị Tiểu Mễ giật lấy một cách thô bạo, một chút dính vào đồ của nó, nó lấy tay chùi chùi, Tiểu Mễ nhếch mép không nói câu nào.

-Caphe của anh nè?—Tiểu Mễ ngồi lên đùi Nam Phong nũng nịu.

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, Nam Phong ngẩn người lên nhìn, đôi mắt có vẻ ngạc nhiên, không hiểu sao Tiểu Mễ lại ở chỗ này, lại đến gây sự nữa rồi.

-Tiểu Mễ... em lại đến đây làm gì?

-Nhớ anh.. lâu lắm rồi anh không đến tìm em, nên em đi tìm anh.—Tiểu Mễ cầm cạp trên cổ Nam Phong nghịch nghịch.

-Về nhà đi, lát anh đến.—nam phong không quan tâm vẫn ngả lưng trên ghế, thấy rất phiền nhiễu.

-Em không về, em sẽ ở lại giúp anh làm việc

-Làm việc? không cần.

-Lúc trước bên nước ngoài em giúp anh có làm sao đâu, em không biết em muốn giúp anh.—tiểu mẹ tựa người trong lòng Nam Phong giận dữ.

-Tùy.. muốn làm gì thì làm, giờ anh mệt.

Phòng làm việc của nó cách đó không xa, chỉ cách bởi một lớp kính mỏng trong suốt. Nó nhìn thấy mà có chút gì đó kì lạ, tay cầm đơn xin nghỉ việc muốn đi đến đưa nhưng lại sợ hãi, nó thở dài trấn an bản thân”
Ồn thôi mà”

Không khí kia càng trở nên đáng sợ, khi nó lê từng bước nặng nhọc đi đến bên con ác ma đang nhắm lăm đôi mắt, không biết sẽ mở mắt ăn nó khi nào.

-Tổng giám đốc.. tôi.. tôi.— Nó ấp úng, nuốt nước bọt.

Câu nói của nó dường như có chút hiệu lực, làm đôi mắt mệt mỏi của Nam Phong khẽ mở ra, Tiểu Mễ trừng mắt nhìn nó.

-Cô không thấy Nam Phong mệt sao? Biến đi chỗ khác—tiểu mẹ la lớn.

-Có chuyện gì?—Nam Phong bực bội ngược nhìn nó, nó thật muốn tiến tới và tát cho con Tiểu Mễ một cái cho ra trò, nhưng cũng phải cố nặng ra nụ cười, ép cơn tức vào lòng.

-Tôi muốn xin nghỉ việc.—nó chìa ra tờ đơn, Nam Phong nheo mắt.

-Lí do?

-Lí do tôi đã ghi hết ở trong này, anh cứ tự mình mà đọc.

Nam Phong không đưa tay ra lấy, mà thay vào đó là bàn tay của Tiểu Mễ, cô vui vẻ thỏa mãn nhận lấy như bản thân mình có quyền quyết định.

-Em thấy cô ta cũng không có năng lực, anh nên cho cô nghỉ việc.—Tiểu Mễ lay lay tay Nam Phong khi thấy anh không có phản ứng gì nữa.

Giấy cũng đã đưa, lời cũng đã nói, và cũng có người nhận lấy, vậy còn đứng đó làm gì?. Nó quay lưng bước đi, tưởng đã được thoát nạn, an toàn được trở về, nhưng ngay cả ông trời cũng trêu nó, chưa đi được mấy bước tiếng ôn nhu của Nam Phong đã phát ra.

-Tôi không cho cô nghỉ việc

Nó dờ người một hồi lâu, khóc lóc than trời trách đất tại sao không cho anh ta cầm luôn đi. Câu cân nghe thì không nói, thật không biết nó đã làm cái gì mà Nam Phong lại trả thù nó như vậy

-Xin lỗi, nhưng tôi muốn nghỉ việc.

-Nam Phong,, anh giữ cô ta làm gì chứ?—Tiểu Mễ nhăn mặt mòi. Không hiểu Nam Phong là có ý gì, tại sao lại cô gắng đi giữ một con nhỏ như nó, không lẽ anh yêu nó.

-Nếu cô cương quyết nghỉ ,tôi không cản.. nhưng ngày mai sẽ có rất nhiều người vì cô mà phải mất việc.—nam Phong cười nhếch mép, xé toạt đơn xin nghỉ việc của nó, những mảng vụn bay tung té , anh không tin nó có thể mặc kệ hơn 800 ngàn người trong công ty vì nó mà mất việc.

-Anh.....tôi không bận tâm, đó là chuyện của anh và họ, chẳng liên quan gì tôi.

-Thật... haizzzz đáng tiếc cho bọn họ, vì cô mà mất việc.—nam Phong lắc đầu, tiểu mẹ ngồi kế bên tức mà không làm gì được, sự ganh ghét với nó càng lúc càng tăng.

-Thật quá đáng.—nó giận đi về chỗ làm, rất muốn không quan tâm người khác ra sao nhưng không thể chỉ vì bản thân mình mà làm liên lụy người khác, Nó không nhẫn tâm nhìn người khác phải mất một việc làm tốt như vậy.

- Anh làm vậy để làm gì chứ?—Tiểu Mễ quát lớn, thấy rất không vui và uất ức

-Chẳng gì?—Nam Phong nhúng vai đứng dậy, bỏ đi không thèm để tâm đến cảm nhận của Tiểu Mễ.

-Nam Phong,, , Nam Phong,, ,— tiểu Mễ gọi với theo, dậm chân vài cái. Liếc mắt nhìn nó, cười đều.

-Muốn ở lại không dễ đâu, mày sẽ chẳng được yên?—Tiểu Mễ thì thầm, suy nghĩ kế hoạch để hãm hại nó.

Trong phòng vắng lặng, chỉ còn có thể nghe được tiếng đồng hồ nhảy nhịp, tiếng rít mạnh của luồng gió sáng sớm.

Chẳng ai hiểu được định mệnh sẽ đưa họ đi về đâu, cũng chẳng ai làm cái quá khứ cũ kỹ lâu ngày có thể biến mất mãi mãi mà không tái hiện, Cũng chẳng ai ngăn được nỗi đau và dòng nước mắt mỗi khi rơi xuống

59. Chương 59

—Công Ty Nguyễn Hoàng.—

Một công ty lớn nhất Châu Á nắm giữ cổ phần nhiều nhất, được mệnh danh là sứ sở của thiên đường, bên trong thật lộng lẫy ngay cả bóng đèn treo cũng là hàng ngoại lai đắt giá, gia đình của nó giàu có và sở hữu một công ty lớn như vậy mà nó lại không chịu vào làm, cứ thích ra bên ngoài nhìn thế giới. Mặc dù điều hành một công ty lớn như vậy, mà Minh Quân anh hai nó cũng còn thời gian để mà nghỉ ngơi, đưa tay ngáp ngắn ngáp dài, Minh Quân hạ cánh xuống chiếc ghế mềm mại.

“Gầm” âm thanh thật đáng sợ, Thảo Anh nhanh như gió bay đến túm cổ Minh Quân dậy, hằng học.

-Anh rảnh rồi quá nhỉ?—Thảo Anh bặm môi, Minh Quân còn thoải hơn cả cô, cô thì tối ngày đầu tóc mặt tối giải quyết bao nhiêu là công việc, nghĩ làm sao mà Minh Quân còn có tâm trạng ngủ trưa.

-Cho anh ngủ một tí đi mà zk?—Minh Quân ngời dậy, dụi dụi đầu vào người Thảo Anh làm nũng.

-Ngủ..Ngủ... ngủ cái đầu nhà anh? Công việc thì ngập cả lên mà còn ngủ.—Thảo Anh vô tư đẩy cái đầu heo Minh Quân sang một bên.

-Anh mệt lắm, zk yêu cho anh ngủ tí,, tí thôi mà?—Minh Quân nằm nện đùi Thảo Anh nhắm đôi mắt lại. Thảo Anh muốn đẩy ra nhưng nhìn Minh Quân mệt mỏi vậy lại thấy thương, đưa tay vuốt vài lọn tóc của Minh Quân.

-Anh kêu Tiểu Ngọc về phụ anh đi

-Nó không chịu đâu, đến lúc thích thì tự khắc nó sẽ về thôi?— Minh Quân đưa tay sờ gò má Thảo Anh mắt tròn xoe nhìn cô.

-Ừ,, quên nữa... Tối mai chúng ta có bữa tiệc thử phải? Anh có đi không?

-Bữa tiệc đó rất quan trọng tất nhiên là phải có mặt, đích thân ông Kezin gửi lời mời thì không thể không đến.

-Bữa tiệc gì vậy ck?- Thảo Anh hiếu kì.

-Ông ấy muốn tìm một đôi tình nhân siêu hoàn hảo làm người đại diện cho sản phẩm mới ông ấy, và sẽ đầu tư cổ phần vào công ty người đó vô điều kiện—Minh Quân giải thích, vẻ mặt không có chút gì hứng thú.

-Vậy đây là chuyện lớn, sao anh có vẻ không quan tâm mấy vậy?—thảo Anh nhìn ra được vấn đề mạnh bạo hỏi.

-Anh không có hứng thú với trò vô vị này, và bữa tiệc đó chắc chắn sẽ có công ty Trần Nam tham gia, họ sẽ không chơ mắt làm ngơ việc này, Tuy nhiên trước giờ ta và công ty đó nước sông không phạm nước giếng. Phong trào này ta chỉ tham gia không tham chiến.

Thảo Anh nghe mà lòng bùng nổ tai, ngó người ra suy nghĩ, Minh Quân cười nhẹ nhìn khuôn mặt ngu hơn chữ ngu của Thảo Anh, với tay túm lấy cổ Thảo Anh kéo xuống, hôn một cách nồng nhiệt, hít hơn một ngụm của đôi môi kia.

Một hạnh phúc nhỏ nhoi được ban cho họ, thần tình yêu mĩm cười ột tình yêu rực cháy. Họ là của nhau, chỉ có nhau họ mới thật sự tìm được hạnh phúc đó là điều không thể phủ nhận.

Thời gian cũng nhanh chóng đi nhanh không ngừng lấy một hơi thở, .nó mới chớp mắt một lát đã là 12h trưa rồi, chẳng biết mình ngủ bao lâu, cũng không biết Nam Phong có vào phòng không nhưng giờ trong phòng chỉ còn mỗi nó, nó ngột ngạt khó thở vì căn phòng quá thiếu sức sống, nhưng biết phải làm sao đành mặc kệ đi ra ngoài tìm chút thứ gọi là sự sống. Nó mua cơm hộp, một chút nước ngọt rồi leo lên sân thượng vừa ăn vừa hưởng thụ luồng gió mát.

-Không ngờ trên này đẹp vậy.—Nó thích thú hít thật sâu, bóng dáng nó nhỏ bé với mái tóc bồng bênh hăng trên sân.

-Nếu người khác không nhìn kĩ thì có lẽ sẽ tưởng cô vì thất tình mà định nhảy lầu đấy.—Việt Anh tay dứt vào túi quần chậm rãi bước đến đứng bên cạnh nó.

Nó ngạc nhiên quay sang tìm âm thanh kia, đôi mắt long lanh đẹp mê người vui vẻ nhìn lên bầu trời, thường thức vẻ đẹp vô tận của thiên nhiên ban tặng.

-Nếu được chết ở một nơi đẹp thế thì còn gì bằng—Nó mĩm cười.

-Thế tôi giúp cô hen.—Việt Anh nói rồi cầm bã vai nó đẩy về phía trước, nó hết hồn tưởng toi mạng ai dè Việt Anh chỉ đùa.

-Anh điên à? Xém má nhìn không ra rồi—Nó thở đến muốn ra nước mắt, nhìn Việt Anh .

- Thích cô thật rồi đấy nhá.—Việt Anh nhìn nó đắm đuối , làm nó đỏ cả mặt.

-Hả..? —Nó trợn tròn mắt, há hốc mồm miệng.

-Có cần phải biểu hiện vậy không? Tôi đùa thôi mà.

Gió nghi ngút buông luồng thơm ngọt ngào của đất trời, những tán lá cây thi nhau lướt trong không trung, nó thích thú bước đến tựa người vào thành tường, đôi mắt vô tư nhắm lại để tìm chút cảm giác thoải mái. Việt Anh cũng vui vẻ đứng cạnh bên nó, nhìn tường tận, từng nét trên gương mặt nhỏ nhắn kia.

-Hình như tôi và cô rất giống nhau, thích sự tự do, thích tìm đến một nơi yên tĩnh như thế này. Rất lâu rồi tôi chưa tìm được một tri kỉ như cô.

-Có lẽ là vậy?

Uống một ngụm nước ngọt, nó chìa ra đưa cho Việt Anh, không chút suy nghĩ lon nước rời tay nó, bặm lấy đôi môi mềm mại của Việt Anh.

-Tôi có thể nhờ anh một việc?— Nó trần trù.

-Cứ nói, nếu tôi giúp được,

-Anh có thể nghĩ cách cho tôi nghỉ việc được không? Giúp tôi nha..nha..—Nó cọ xát hai bàn tay đưa trước mặt Việt Anh, trẻ con nài nỉ.

-Cái này.... Tôi cũng bó tay..!! mà sao cô phải nghỉ làm ở đây? Bị Nam Phong bức quá hả gì?— Câu nói có chút đùa cợt.

-Tôi không muốn làm việc với một ông sếp vừa thô lỗ, cộc cằn, đáng ghét, chỉ biết bản thân mình không suy nghĩ cho người khác như hấn ta.—Nó được phen xả giận, nói hết những gì uất trong lòng.

-Nam Phong không như cô nghĩ đâu.

-Thế anh nói xem hấn ta tốt chỗ nào chứ?—Nó nghiêng rằng khi nhắc đến cái tên khó ưa đó.

Một chút sự im lặng, một chút suy nghĩ hiện tại, Việt Anh cũng không biết có nên cho nó biết nhiều về Nam Phong không? Lí trí lại đấu tranh với lương tâm, Việt Anh thở dài, đặt niềm tin vào nó, có thể nó sẽ là người làm cho anh bạn của anh thay đổi bản tính hiện tại. Việt Anh lại tin Nam Phong có thiện cảm với nó.

-Thấy bề ngoài đáng sợ vậy thôi , chứ cậu ta yếu đuối lắm. Chỉ muốn bảo vệ bản thân nên tự tạo ình một con người lạnh lùng thế đấy. Anh ta mất trí nhớ , không thể nhớ quá khứ của mình, không nhớ bản thân mình là ai, nhưng Nam Phong đã rất cố gắng để sống tiếp, đánh đuổi cơn đau ở đầu. Nên cô đừng trách Nam Phong tại sao lại vậy? Thật ra tôi nhận thấy được Nam Phong hình như yêu cô thì phải?—Nghẹn ngào khi nhắc đến quá khứ và bí mật không thể tiết lộ của Nam Phong. Nó là người lạ đầu tiên biết chuyện đại trọng này, Việt Anh có phải tin lắm người hay không? Khi giao một bí mật mà Nam Phong không muốn người ngoài biết cho nó.

Phởng phờ một chút gió nhẹ lướt qua hai người trên sân thượng, có chút im lặng, tự mình theo đuổi suy nghĩ của bản thân. Nó nghe đến nỗi hồ đồ mất, không hiểu lắm nhưng cái câu cuối cùng làm nó thờ người” Hình như Nam Phong yêu cô” Nó nuốt nước bọt lắc đầu lia lịa.

-Tôi.. anh nói tôi.. Tôi sao? Kakakka... Anh đùa vui ghê?—Nó cười lớn

-Haizzzz.. cô không tin thì đi hỏi thử đi?—Việt Anh nhúng vai.

-Tôi K...H...Ô....N....G có bị Đ...I....Ê....N giống anh

Nói rồi nó quay lưng bước đi xuống, không muốn tốn thời gian ở trên đây, sợ Anh sếp của mình lại nổi khùng thì có nước chết,, chết.

-Tạm Biệt.. Tôi đi đây, không thì lác nữa chắc bị làm thịt luôn quá.

Việt Anh cười tươi, nó rất thú vị, một cô gái mang đầy sự kì lạ lại rất đáng yêu, Việt Anh mong niềm tin của mình đặt vào nó là không sai. Niềm tin cho rằng nó có thể thay đổi Nam Phong, mong con ác ma Nam Phong sẽ biến mất, anh rất sợ một lúc nào đó sự tàn ác trong người Nam Phong sẽ nổi dậy. Đáng sợ!! Rất đáng sợ!!! Hít một hơi thật sâu, Việt Anh cũng vui vẻ trở lại là người ít nói và mang đầy vẻ khó gần đi xuống, một lớp mặt nạ không khác gì anh bạn Nam Phong của mình, chỉ những lúc ở cạnh nó thì lớp mặt nạ đó mới dường như được tháo bỏ

60. Chương 60: Niềm Tin Đặt Nhầm Chỗ.

Đừng đặt quá nhiều hi vọng vào một ai đó

Để rồi khi ta nhận được kết quả

Thì lại phải đau gấp ngàn lần trước đó

Tập chấp nhận với cái địa vị của bản thân trong lòng ai đó

Ừ thì...thua một người đừng!!

1 tiếng

2 tiếng

3 tiếng

,....Trôi qua một cách êm đềm, nó trấn nản quay ghế, ngả lưng sau mấy tiếng vất vả để làm xong đồng hồ sơ, Định sẽ ra ngoài uống một tí caphe cho đỡ buồn ngủ thì Tiểu Mễ đẩy cửa vào, hung bạo đập tấm hồ sơ lên bàn nó, lại cái kiểu đáng ghét đó.

-Cô không có mắt à? Con số như thế mà cũng nhập sai, cô muốn công ty này phá sản vì cái tính lẳng lơ của cô ư?—Tiểu Mễ ra vẻ sếp trưởng mắng nó.

-Rõ ràng là tôi không hề nhập mấy số này?—nó bối rối, những con số tri trích dày đặt này nó không hề nhập vào bao giờ nhưng sao lại thành ra như vậy? chỉ mới đây nó nhập thôi mà. Làm sao có thể quên được chứ? Không lẽ có người chơi nó sao?

-Ý cô là không liên quan gì cô sao? Làm sai mà còn trơ trên mặt dày không biết nhận lỗi à, còn đổ cho người khác? Hèn gì bám chặt không buông—Tiểu Mễ liếc xéo nó, ý nói nó không biết xấu hổ vẫn bám lại ở đây.

-Cô đừng có mà lấy chuyện tư vào chuyện công, tôi không có làm thì nói không làm, còn người nào có giả tâm sắp đặt thì sẽ tự mình cảm thấy bất an. Tôi không làm sai?—Nó gân cổ lên cãi lấy cái để.

Bàn tay Tiểu Mễ văng cái nặng nề vào mặt nó, hằng nguyên năm dấu tay lên mặt, Nó không thể nhị được vợ tay đánh trả. Tay nó dừng ngay trên mặt Tiểu Mễ nhưng chưa đụng lấy da thịt của cô, nói gì là cộng lông mặt, đã bị bàn tay khác nắm chặt lấy, bàn tay nó đau đớn vì lực xiết khá mạnh của Nam Phong cùng với ánh mắt đáng sợ.

-Cô đừng có làm loại ở đây, đừng tưởng tôi giữ cô ở lại thì lên mặt, hãy nhớ cho thật kĩ cô là ai?—Rằng từng chữ qua kẻ miệng Nam Phong xiết mạnh tay nó, rồi hất ra.

-Tôi không quên mình là ai? Tôi chỉ bảo vệ bản thân mình chẳng lẽ là sai, là do cô ta cứ kiếm chuyện ra tay trước.—Nó nói như muốn khóc nhìn Nam Phong, anh chẳng hề tin nó, chỉ nhìn bề ngoài rồi đánh giá.

-em không có, em chỉ muốn giúp cô ta, nhưng cô ta bảo em lắng lơ đến dành anh với cô ta nên cô ta đánh em trước, em chưa hề đụng đến cô ta?—Tiểu Mễ nặng ra một chút nước mắt, đáng thương cứ như mình là người bị hại.

Nam Phong không nói gì, chỉ nhìn nó. Đôi mắt sát khí, có chút vô vị.

-Anh không tin tôi..?.....cũng phải thôi!!..

- Cô dựa vào cái gì mà bảo tôi tin cô, khi mọi chuyện tôi đều tận mắt thấy.— Nam Phong hỏi ngược lại nó, hai hàng long mi chụm lại, vẻ rất khó chịu. Khi anh bước vào thì ngay lập tức đã nhìn thấy cảnh nó hung hăng nhào đến tát Tiểu Mễ thử hỏi đó là nhìn nhầm sao.

-Mọi chuyện không như anh nghĩ đâu.. anh nghe tôi nói đã... tôi...— Nó chưa kịp nói hết nỗi oan ức của bản thân Nam Phong đã hất tay có ý bảo nó im lặng đừng cố giải thích hay biện minh.

Thấy thất vọng, lại nực cười cho bản thân mình nó bước ra ngoài, tự nhận thấy mình quá khùng quá rảnh rang khi đã mong rằng con người ác độc kia đúng theo lời Việt Anh nói, còn chút tín người, còn chút gọi là lắng nghe.

” sao mình lại buồn chứ, hẳn ta không tin mình là chuyện dĩ nhiên thôi, sao lại thấy không vui?” Nó thờ ơ trong suy nghĩ.——

Bóng nó khuất dần sau cánh cửa, Tiểu Mễ nở nụ cười chiến thắng, bao năm rồi nó vẫn không thay đổi, vẫn ngu si như xưa. Hạnh phúc với vinh quang của mình Tiểu Mễ quên mất Nam Phong vẫn còn đứng bên cạnh, lấy lại vẻ mặt đáng thương quay sang tìm kiếm bờ vai để làm nũng. Đập vào mắt cô là một hình tượng Nam Phong hoàn toàn khác, đôi bàn tay Nam Phong khẽ rung ôm lấy đầu, tiếng thở thương rít qua khe hở của hàm răng, sự đau đớn hằng lên khuôn mặt, chỉ cần nhìn cũng biết là rất đau.

-Anh...sao...sao vậy? Cơn đau tái phát ư? Thuốc Đau Thuốc đau?

Tiểu Mễ rối tung lên, nắm lấy tay Nam Phong chần an, rồi nhanh chóng chạy đến hộp tủ lượm tung đồ lên để kiểm tra thuốc, đôi tay Tiểu Mễ vợ lấy vật gì đó nhỏ nhắn đang phát sáng, một chiếc nhẫn thủy tinh đẹp mắt hiện vào mắt cô, tâm trí có chút lơ đãng, cô suy nghĩ một chút, say sưa quan sát quên khuấy đi mất việc quan trọng, cho đến khi một âm thanh lạ lẫm vang lên. Nam Phong tay máu me nắm chặt lấy, trên sàn nhà nhỏ vài giọt máu tươi. Tiểu Mễ nhanh chóng lấy lọ thuốc, đưa cho Nam Phong, Cô lại bận tâm lướt nhìn về phía hộp tủ lúc này nơi có chiếc nhẫn kia.

-Anh.. ổn chứ?—Tiểu Mễ nghi vấn hỏi. Lo sợ điều gì đó.

-Không sao.—Nam Phong tựa người ra sau, cứ như mới từ cõi âm trở về.

-Anh có nhớ được gì không? Tại sao cơn đau đầu của anh khi không lại tái phát vậy?—tiểu mẹ lướt nhìn, có chút hiếu kỳ, mong Nam Phong không thể nhớ gì. “ chắc cô phải nhanh chóng thực hiện kế hoạch của mình mới được, không thể để anh ấy nhớ ra mọi chuyện, nhất định không được” tiểu Mẹ lo lắng nói với chính mình.

-Em không nên biết nhiều, việc này chẳng liên quan gì em.

-Nhưng em muốn biết, anh đã nhìn thấy gì, đã nhớ ra những gì rồi hả?

Nam Phong bật dậy nắm chặt tay Tiểu Mẹ rằng từng chữ nghi ngờ.

-Em muốn biết để làm gì? Kiểu em nói cứ như đang hy vọng anh đừng nhớ gì, thật ra em đang lo lắng điều gì hả Tiểu Mẹ?—Nam Phong hung tàn,táo bạo khiến Tiểu Mẹ sợ hãi lùi về sau, hình tượng trước mắt là Nam Phong ngồi trên Tiểu Mẹ nằm dưới.

-Em..Em.. không có ý đó?

-Vậy thì ý gì?

-Em ..chỉ..là..là...— Bối rối đến nỗi chẳng thốt lên được chữ, Tiểu Mẹ bắt đầu dùng mũi nhân kế, khoe mắt rưng rưng nặng ra từng giọt nước nóng hổi, thút thích oan ức.

-Em chỉ quan tâm anh thôi, em không có ý đó, em thật là không có ý đó mà.

Khóc một hồi lâu, Nam Phong thu lại vẻ mặt hung hăng, chỗi tay đứng lên chỉnh lại trang phục dính đầy máu me, bàn tay vẫn không ngừng chảy máu, Nam Phong mặc kệ chẳng màng quan tâm đến. Tiểu Mẹ ngừng khóc lóc, đứng dậy đưa tay Nam Phong lên xem, Nam Phong rút về không muốn bất cứ ai chạm vào.

-Để em băng bó.

Tiểu Mẹ tường tận thổi vào vết thương, nhẹ nhàng rửa rồi dán băng cá nhân cho Nam Phong, làm một cách cứ sợ Nam Phong sẽ đau. Đôi mắt Nam Phong không cử động nhìn chằm chằm , mặc kệ Tiểu Mẹ băng bó ỉnh. Lí trí anh mách bảo thôi thúc, Tiểu Mẹ rất giống rất giống người mà anh nhìn thấy mỗi lần kí ức trở về nhưng lại không thể hình dung ra được. Có thật người con gái trước mắt anh là người bấy lâu nay anh không thể quên người quan trọng mà anh không thể nhớ.

Bật cười ngây thơ trong cái hạnh phúc ngọt ngào

Để rồi nước mắt tuôn trào nhận ra tất cả chỉ là ảo giác

61. Chương 61: Một Quá Khứ Kỳ Lạ.

Trong sân bay oOo ngệt cả người, thở cũng không được mà hít cũng chẳng xong, xa xa có một người đàn ông khoảng 46 tuổi nhưng trông rất trẻ không quá già, ông Trần Hùng mặc bộ véc đen óng ánh với cặp mắt kính đen nái bước ra, dáng rất oai nghiêm, hàng mạnh. Ông đi đến đâu nơi ấy đều im phăng phắt không một tiếng động cả con mũi, con ruồi cũng chẳng dám bay ngang,(hehehe,, nói hơi quá).

-Baba.. con nhớ baba quá.—Nam Phong chạy lại ôm lấy ông Trần Hùng, đối với anh trên thế giới này người anh sùng bái nhất là baba (Ông Trần hùng) của mình.

-Léo mép quá đi ông tướng,— Ông Hùng cũng trăn thành ôm lấy con trai của mình, nỗi nhớ da diết khi xa Nam Phong. Vẫn biết đó không phải con ruột nhưng trong lòng ông Nam Phong còn quý hơn cả con ruột.

-Mình về nhà đi baba—Nam Phong mở cửa xe cho ông Hùng.

Lập tức chiếc xe kia chạy nhanh như cắt, mọi người xung quanh chỉ kịp nhìn thấy một làn khói mập mờ trong khoảng không.

————Biệt thự Nam Phong————

Đường như mọi góc ngách trong căn nhà Nam Phong đều đã được dọn sạch sẽ trước khi họ về, Ông Hùng rất hài lòng khi thấy sự chu đáo của Nam Phong. Ông Hùng ngã người tựa vào ghế sofa mệt mỏi vì bận rộn công việc.

-Tối mai chúng ta có một buổi tiệc, con sẽ đến.—Ông Hùng dò hỏi ý kiến của con trai, biết tính Nam Phong từ trước giờ rất ghét những bữa tiệc đông đúc như vậy, nên phải hỏi trước cho chắc.

-Con không quan tâm.—Nam Phong không chút do dự từ chối.

-Baba nghĩ con nên đi, vì bữa tiệc này hết sức quan trọng, là đích thân ông Kezin mời để chọn người hợp tác với ông ấy, Baba muốn con bằng mọi giá phải dành cho được.

-Con không hứng thú

-Coi như là baba cầu xin con đi, cái hợp đồng này rất quan trọng với baba, nếu không dành được cũng không sao nhưng không thể để công ty Nguyễn Hoàng lấy đi mất.—Ông Hùng nhìn con trai cầu khẩn, thật sự hết cách để nài nỉ Nam Phong nên đành phải hạ thấp mình để nghĩ đến tương lai cho Trần Nam cũng như tương lai tươi sáng của Nam Phong

-Thôi được rồi, con sẽ đi.—Nhìn ông Hùng như vậy Nam Phong không thể từ chối được nữa, đành nhận lời rồi tính sao.

-Cảm ơn con.—Ông Hùng mừng rỡ ra mặt.

-Baba ngủ ngon.—Nam Phong không bận tâm, bước lên lầu rồi đóng cửa lại, Ông Hùng đưa mắt nhìn theo, ông lại nhớ đến hình bóng của ai đó, rồi lại thở dài náo nức.

-Anh cũng đã làm tròn lời hứa của mình với em, anh rất nhớ em, anh sẽ xem Nam Phong như là con của chúng ta, đứa con em để lại cho anh.—ông Hùng lầm bầm điều gì đó, khóe mắt ướt ướt, nhìn vào khoảng tối ngoài bầu trời đêm, tiếng sấm rầm rầm phát ra, lại một cơn mưa tầm tã rơi xuống, một cơn mưa mang nhiều kí ức năm đó.

— Mấy năm trước—.

Một buổi tối mang đầy giọt nước của trận mưa lớn, mưa dai dẳng rào rào không chịu dứt hạt, cứ thế mà đổ xuống mặt đường trơn láng mang theo dư âm của mùi thuốc nồng nặc nơi bệnh viện, phía cuối dãy lầu bệnh viện là một người đàn bà mang vẻ mặt trắng bệch dường như không còn chịu đựng được bao lâu, tiếng nói nhỏ dần nhỏ dần phát ra.

-Anh Hùng em có thể nhớ anh một chuyện trước khi chết được không?—Người đàn bà kia trút từng hơi thở còn lại, ánh mắt cầu mong sự giúp đỡ.

-Em sẽ qua thôi mà, tin anh đi?—ông Hùng mặc chiếc áo bác sĩ ngồi kế giường bệnh cố gắng tin vào kì tích.

-Anh đừng gieo hi vọng nữa, em hiểu bệnh của em hơn ai hết, anh đồng ý giúp em có được không anh Hùng, coi như là lời cầu xin cuối cùng của em.—Tiếng nói cứ thế nhỏ đi một chút, sắc mặt cũng theo đó mà xuống dốc.

-Em nói đi, anh sẽ giúp em.

-Xin anh giúp đỡ Nam Phong, ngay lúc nhỏ em đã không làm tròn bổn phận của người mẹ, trước khi chết em muốn làm một chút gì cho nó. Xin anh đừng để nó biết được thân phận của mình, cũng đừng cho nó nhớ lại quá khứ, hãy cho nó sống một cuộc sống mới hạnh phúc và vui vẻ hơn.— Sao câu nói là một dãy giọt nước mắt rơi xuống, người đàn bà đó nhìn ông Hùng cầu xin tha thiết

-Anh sẽ giúp em, thay em bảo vệ người em yêu thương

Người đàn bà nằm trên chiếc giường trắng tinh, một nụ cười cuối cùng được hiện diện trên khuôn mặt bà, đôi mắt kia nhắm lại và mãi mãi sẽ không mở ra nữa. Bà ấy chết trong hạnh phúc, ông Hùng ôm lấy thân xác bà mà rơi lệ, thân mang cương vị là một bác sĩ mà ngay cả người mình yêu thương cũng không cứu được, ông Hùng đau đớn theo sự giải thoát của người đàn bà kia. Những giọt nước mưa cũng rào rào theo, rơi xuống mãi chẳng ngừng, đem một thứ quý giá đi mất.

“Tí tách,, tí tách” hiện tại vẫn là hiện tại, cơn mưa kia không phải rơi mãi mà không ngừng, chỉ là tạm thời nó muốn xóa đi một kí ức đau thương kia. Đôi mắt ông Hùng nhìn mãi những giọt mưa rồi tự mình mỉm cười hạnh phúc, hạnh phúc vì bản thân mình đã làm được điều mình hứa.

Trên lầu có vẻ có một chút kì lạ, Nam Phong chờ mình mãi mà không sao ngủ được, có chút nhớ nhớ về nó, lại rất giận vì những hành động của nó hồi sáng. Khẽ mỉm cười một chút Nam Phong suy nghĩ đến chuyện bữa tiệc phải làm sao giải quyết. Suy nghĩ rồi lại suy nghĩ, hết mấy tiếng cuối cùng cũng như nước đổ đầu vịt, đành đi ngủ cho khỏe thân. Không ai biết hay để ý đến tâm sự và nỗi đau của ông Hùng mọi thứ được vùi lấp vào hư vô.

62. Chương 62

Buổi sáng ở công ty.....

-Bữa tiệc tối nay mà tính sao Phong.—việt Anh vừa kí kí vài tờ hồ sơ vừa không để yên cho Nam Phong một giây.

-Chẳng biết, đến rồi tính.

-Theo tao biết thì buổi tiệc này cũng lớn, do Ông kezin tổ chức để tìm cặp tình nhân siêu hoàn hảo để làm đại diện cho sản phẩm tên gì ta?—việt Anh chỗi cảm suy nghĩ, nhớ xem tên của sản phẩm đắt giá đó là gì.

-E.Shine, chiếc nhẫn có một không hai trên thị trường mang ý nghĩ : nếu gặp được người mình yêu thật sự thì chiếc nhẫn sẽ bám chặt vào tay cô gái đó không tháo ra được.—Nam Phong từ tốn giải thích, thấy vẻ mặt không mấy hứng thú thế mà chuyện gì cũng biết.

-Đúng,, quá chuẩn luôn!! Mà hay thật..... à mà cô gái của mày?—việt Anh tò mò, không biết ai xấu số sẽ đi cùng Nam Phong đến bữa tiệc tối nay, càng nghĩ đến Việt Anh càng hưng phấn.

-chẳng biết.—Nam Phong nhúng vai.

Không biết đến tối nay anh phải tìm đâu ra một cô gái để đi cùng, con gái thì chẳng thiếu chỉ cần bỏ tiền ra là sẽ có nhưng phải tìm một người không quá chảnh chọe, biết điều và phải thông minh. Nam Phong suy nghĩ người đạt tiêu chuẩn chỉ có một người, chính là nó.

-Hay là bảo Ngọc.— nói chúng suy nghĩ của Nam Phong, ánh mắt đơ của ai kia nhìn một cách đáng sợ việt Anh, thấy mình không xong cúi đầu kí cho xong mấy thứ còn gian dỡ.

Một lúc lâu không biết Nam Phong suy nghĩ gì liền lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, Nam Phong chất giọng lạnh lùng nói qua điện thoại.

-Chuẩn bị đi, tối tôi đưa cô ấy đến.

Việt Anh ngó anh bạn mình một cái rồi khẽ cười điều gì đó, suy nghĩ xem nên làm cách nào để giúp Nam Phong đưa được cô bạn gái đến bữa tiệc tối nay.

Màu nắng vàng long lanh tỏa sáng, bao chum lấy thế giới, nó mua thứ ăn rồi nhanh chóng tìm một cái bàn ngồi xuống thưởng thức bữa sáng ngon lành, Việt Anh thấy bóng nó liền xà xuống cùng ngồi, nó đang ăn thì ngẩng người nhìn, khuôn mặt nó dính tèm nhem như con mèo khiến Việt Anh bụm miệng cười.

-Anh cười cái gì?—Không hiểu nụ cười kia nó ngừng ăn chóng đưa nhìn Việt Anh.

-Cô là con nít sao, lớn nhồng nhồng rồi mà ăn uống thấy gớm.—Việt Anh vợ lấy khăn giấy lên lau mặt cho nó, cử chỉ đó làm nó há hốc cả mồm.

-Cảm...cảm..ơn— nó ấp úng khi nhìn quanh ai nấy đều nhìn nó khác thường.

-Khách sáo quá, à mà tối nay cô rảnh không?—Việt Anh vừa ăn vừa dò hỏi.

-Chi vậy?

-Anh muốn đưa tôi đi đâu? Tôi không đi theo anh đâu.—Nó khư khư không chịu đi với Nam Phong, sợ anh lại đồ sát nó.

-Buông ra,, , buông ra..—Nam Phong kéo kéo, rở tay nó ra khỏi cây cột, Giận là không thể bế nó cùng với cây cột đi luôn.

-Không buông, chết cũng không buông.— Nó lắc đầu, tay chân dính chặt lấy.

-Bỏ ra... tôi không có thời gian chơi đùa cùng cô.—Nam Phong giận đến đỏ mặt, đã rất trễ rồi mà còn phải ở đây lòi co với con nhỏ điên này, nhưng hết cách rồi đành phải nhin.

Nam Phong buông nó ra hạ thấp giọng nài nĩ.

-Ngoan nào, cô thả cái cột ra, chúng ta bàn chuyện.

-Tôi đâu có ngu, anh đừng dụ dỗ tôi.

Đầu Nam Phong sịt sịt khói nghi ngút nhìn nó trừng to mắt, anh nghiêng rằng bậm tron tiến đến nó, nó nuốt nước bọt đầy sợ hãi, mồ hôi trên trán đổ dồn dập, không lẽ nó phải chết tại đây sao, rồi biến thành con ma lang thang tới ngày bay qua bay lại trong công ty, nghĩ thôi nó cũng không khỏi rùng mình. Nam Phong đứng trước mặt nó nở nụ cười gian tà, nếu cũng không được mềm không xong thì anh phải dùng mĩ nhân kế thôi, trời cho anh nhan sắc để làm gì chứ? chính là dùng vào những lúc này. Áp sát mặt nó, nó tay đang ôm anh cột nên nào dám kháng cự, đầu nó hơi nghiêng qua tránh né nhưng lại bị Nam Phong dùng tay kiềm lại, đặt nên môi nó một nụ hôn , nó đơ người trong vài giây, buông cây cột ra túm lấy cổ áo Nam Phong mà đẩy ra. Nam Phong bế xốc nó lên, không ngờ chiều của anh quá lợi hại, không tốn thời gian tí nào. Biết mình vừa bị lừa thăm hại nó nằm trên tay Nam Phong giẫy giụa la làng la xóm, tay nó thì túm tóc anh giựt giựt, bế nó ra xe Nam Phong bực bội quăng nó vào trong không chút thương xót.

Gia Tuấn neho mài đứng trước cửa công ty chờ nó, thấy nó bị Nam Phong bế đi trong lòng khó chịu, không phải hôm nay nó đã hứa cùng đi với anh sao. Gia Tuấn bước đến cái xe đang dừng ở đó , chưa kịp chạm vào thì chiếc xe đã chạy hút, Gia Tuấn chở về xe của mình đuổi theo, làm sao anh có thể nhìn thấy người con gái anh yêu bị một người khác đưa đi được. Chiếc xe lao nhanh về phía trước, Gia Tuấn lạng lách tính chặn đầu xe của Nam Phong , nhưng một chiếc xe khác mất lái thẳng gấp cáng đường anh làm Gia Tuấn cũng thẳng theo.

-Có biết chạy xe không vậy?—Chủ nhân chiếc xe đó nổi cáu, chồm qua nhìn Gia Tuấn mắg.

-Xin lỗi.—Gia Tuấn cuối đầu, nhìn chiếc xe chở nó đi mất hút, anh đập mạnh tay vào tay lái, vuốt mặt ngã lưng ra sao.

Không khí trong xe Nam Phong hết sức ngột ngạt, anh chẳng thèm quan tâm đến sự la lối quậy phá của nó mà nhắm mắt coi như không thấy gì.Nó thật sự muốn nhào tới bóp chết cái tên cà trớn như Nam Phong, đúng là kiếp trước nó mất nợ anh mà.

-Các người đưa tôi đi đâu, bắt cóc tôi à?

- Có lẽ vậy?—Nam Phong giọng bất cần.

-Tôi sẽ kiện các người..— Nó quát ầm lên.

-Nếu cô còn mạng trở về.— Nam Phong nói đùa cười cười gian manh, làm nó có vẻ sợ sợ.

Theo đó là một tiếng chuông điện thoại của nó reo lên, nhìn qua người gọi nó to mắt nhìn, là Gia Tuấn, thôi chết nó rồi, hôm nay nó có hẹn với Gia Tuấn thế mà giờ này phải đi với cái thằng điên kể bên, chắc Gia Tuấn giận nó à xem, không xong rồi, không xong rồi nó phải làm sao đây, làm sao ăn nói với Gia Tuấn đây? Đang đầu tranh khóc liệt với suy nghĩ nên nói thế nào khi nghe máy, tiếng chuông cứ đổ dồn dập, nó định nhấc máy thì chiếc điện thoại không cánh mà bay ra khỏi tay nó. Nam Phong giựt điện thoại rồi quăng cái vèo ra ngoài đường, nó nhìn theo mà há hốc mồm miệng, điên tiếc lên quát.

– ANH LÀM GÌ VẬY ... DỪNG XE LẠI.

Nam Phong vẫn tư thế ung dung kiêu kì đó làm nó sôi máu, trời ạ!! Nhìn anh ta tỏ vẻ không có gì mà nó trào máu họng.

Việt Anh đang lái xe mà cũng bị sức la của nó ảnh hưởng tai lái loạn choạng, nói đùa vài câu.

-Cô vận cái loa xuống giùm tôi, điếc tai quá!! Chúng tôi không giết cô đâu mà sợ... nếu còn nói nhiều không chừng chúng tôi cắt cái lưỡi của cô trước đó, cô mà làm Nam Phong nổi cáu coi chừng khó giữ được mạng đó.

Câu nói đó làm nó hoảng hồn, ai chứ Nam Phong thì có thể lắm không chừng anh ta còn còn... nghĩ điều gì đen tối nó lấy tay che phần trên, Việt Anh nhìn nó qua cửa kính mà phát cười.

-Mày lo lái xe cho tao nhờ,— Nam Phong trợn mắt.

-AAAAAAAAAAAAAAAAAAAA..... THẢ TÔI RA...RA....RA...— Nó hét in ỏi, thật sự cái âm thanh khủng khiếp phát ra từ miệng nó rất đáng sợ, Nam Phong phải lấy tay che cái tai yêu quý của mình, chỉ tội Việt Anh đang lái xe nên phải chịu hết sức công phá của nó.

-Cô câm cho tôi.— Nam Phong nhào qua bịch miệng nó lại. Nó giãy giụa, rồi ho sặc sụa nhìn Nam Phong.

-Thật ra anh muốn gì?—Nó nhăn mặt nhí nhảnh

- Tôi muốn cô hợp tác làm bạn gái hồ của tôi tối nay.— Nam Phong ôn tồn

-Anh điên à? Anh tưởng tôi đồng ý, không đời nào?—Nó nghiêng người một bên nói quả quyết.

-Buổi tiệc tối nay rất quan trọng, tôi cần bản hợp đồng làm ăn này, 800 ngàn công nhân trong công ty phải trông chờ vào cô, nên cô không có quyền lựa chọn ngoài việc làm theo lời tôi.—Nam Phong lại đi sài cái chiêu ép người cũ kĩ đó, với ai chứ với nó thì khá là dễ dãi,

-Chẳng liên quan gì tôi, tôi chẳng có lợi nhuận gì cả, mất mớ gì tôi quan tâm.—Nó cứng găng bảo vệ bản thân không muốn mình thiệt thòi vì dù có đồng ý thì nó nào có lợi trong chuyện này, nhưng sao nó thấy cần rút lương tâm quá đi, nó thờ người suy nghĩ gì đó, Nam Phong biết được nó đang chần chừ nên tiếc tới đã kích nó.

-Tôi cũng hết cách nếu cô không đồng ý cũng không sao, chỉ tội cho bọn họ phải mất việc làm ,không biết bọn họ sẽ nuôi gia đình và sống làm sao nữa.—Nam Phong thở dài như nuối tiếc điều gì đó, anh giả vờ khóc lóc kể nể, Việt Anh chề môi nhìn anh bạn của mình mà khâm phục sự diễn xuất tài ba của Nam Phong.

Chiếc xe dừng ở một shop hàng lớn, Nam Phong bước xuống xe, dù nó không nói có đồng ý cùng anh đi không nhưng theo tình hình này thì nó đang bắt đầu lung lay ý nghĩ. Đưa nó vào thay đồ, Nam Phong cũng khoác ỉnh bộ vec đen óng ánh, hàng cao cấp thiết kế dành riêng cho anh, trông anh rất toa nhã, bảnh bao lại đẹp trai làm bao cô nhân viên trong tiệm phải bối rối ngẩn nhìn. Một lúc lâu nó bước ra, không khác gì một cô công chúa kiêu sa, lộng lẫy trong bộ váy ngắn màu hồng phấn, tóc xõa dài hơi uốn cong, trang điểm nhẹ không quá đậm như những cô gái khác, Nam Phong nhìn nó ngây dại, thật sự rất đẹp đến nỗi hút hồn người ta, Việt Anh cũng đờ người nhìn, hồn phiêu phách tán, Nó đi ngang qua hai người họ, lấy tay quơ quơ vài cái Việt Anh và Nam Phong mới chịu tỉnh mộng

-Tôi biết tôi đẹp rồi, nên không cần nhìn như vậy.— Nó lắc đầu chắc lưỡi tự khen mình,nó đi một mạch ra xe trước, hai anh chàng hết nhìn nhau.lại đờ ra nhìn nó.

Rồi bọn họ cùng nhau đi đến bữa tiệc.

Nó thật không muốn đi chút nào nhưng không muốn nhìn người khác phải đau lòng vì mất việc, vậy nên lương tâm bồ tát của nó nổi dậy giúp đỡ người khốn khó, nhưng suy đi nghĩ lại nó thấy không hài lòng, nếu làm việc tốt thì phải có thưởng, đằng này chẳng có cái gì ,vậy thì đành ác một ngày đày đọa Nam Phong cho hả dạ

.

7h tối.

Nó và Nam Phong có mặt bên ngoài bữa tiệc, chưa đi vào mà bên ngoài nó đã giả trò tình quái, nó đi hai hàng trong khi mặt vấy , tay quơ loạn xạ nhìn nó không khác gì con khỉ xổng chuồng, Nam Phong chau mày nhìn con khỉ không biết điều, mới ở ngoài cửa thôi nhìn bộ dạng của nó thế này anh còn phải xấu hổ muốn tìm cái hang để chui vào, nếu ở trong bữa tiệc mặt anh không biết phải để đâu cho hết.

Gia Tuấn nhìn trò của nó không khỏi phì cười, Nam phong đụng phải đối thủ rồi đây.

-Cô đang hoàng chút đi, nhìn cô tôi còn tưởng con khỉ già xổng chuồng nói chi người khác..mất mặt quá.—hai hàng long mi Nam Phong chau lại khó chịu nhìn bộ dạng nó.

-Mất mặt thì đừng tìm tôi giả bạn gái anh... muốn tôi đang hoàng chứ gì? được thôi.

Nói rồi nó đổi tư thế không làm trò khỉ nữa, hai tay dang ra, bước rộng háng nó đứng như tượng đá không nhút nhích, đi theo Nam Phong đến đây chớ tâm gan nó không chịu, muốn chọc tức anh ta chơi, dù gì cũng không có lợi nên kiếm chuyện cho vui ấy mà.

Nam Phong vòng tay qua eo nó, ôm nó nhưng nó cứng như đá, anh nhấc nó lên nhưng nó như cái cây mọc cả gẽ ở đây không tài nào nhấc nổi, toát cả mồ hôi mà thu về chỉ là cái tượng chết đứng anh bực bội

-Cô chơi thế đủ rồi đó? Muốn gì cô nói đi, tôi chẳng có thời gian ở đây điên với cô.—Đã hơn 7h rồi mà Nam Phong vẫn còn bên ngoài chơi trò với nó thật là anh tức muốn chết mà không làm gì được, đành phải nhẫn nhịn nó, đành dùng lời ngon tiếng ngọt.

- Tiểu thư, mong cô đừng phá nữa,.. nếu cô chịu yên làm giả bạn gái tôi, cô muốn tôi làm gì cũng được,—Nam Phong xuống nước xin nó, nếu còn ở đây lâu thôi với nó chắc tối sáng quá.

Nghe Nam Phong nói cô muốn gì anh ta cũng được, cô thu cái bộ dạng của mình về mỉm cười, chớp mắt vài cái.

-Không quậy thì không quậy.—Nó ngênh mắt dặt ý.

Nam Phong tức là ngay lúc này anh không thể nhào tới làm gì nó.Việt Anh nhìn hai người họ mà cứ tưởng đang nhìn mấy đứa con nít đang cãi nhau, Buồn miệng nói.

-Hai người có thể gia tăng tình cảm chút được không? Nhìn hai người chẳng giống người đang yêu gì cả, giống hai đứa con nít hơn thì phải?

Nam Phong và nó trừng mắt lớn nhìn Việt Anh đồng thanh quát.

-cái gì mà gia tăng tình cảm.

thấy mình hơi nhiều chuyện Việt Anh cười rồi bước đi trước,chọc giận một người thì không sao mà đang này là tới hai người ,nên chuẩn trước sẽ tốt hơn.

64. Chương 64: Âm Mưu Trong Bữa Tiệc

Khi học được cách “Chấp Nhận”

Là lúc “Cảm Xúc” bắt đầu nhạt...!

...Và ...

Thất lạc luôn cả “Niềm tin”

Âm hư của bữa tiệc ngày càng trở nên náo nhiệt,bên trong khá là đông đúc tấp nập người cùng với những đôi cách ăn mặc khá gợi cảm của các cô gái và những ánh đèn mập mờ long lánh càng tôn thêm sức hấp dẫn, thêm vào đó là khúc nhạc nhẹ nhàng làm cho con người ta muốn bứt phá, nhảy khỏi cái rào cản của khép nép. Cả phòng im bật khi trông thấy mỹ nam Nam Phong ai cũng phải thém thuồng đi cùng một cô gái khá xinh, họ dính nhau như hai cái nam châm, đi đến đâu ai cũng hồ hêt, ngó nhìn bằng cặp mắt hình

trái tim, họ ranh tị với nó. Những người đàn ông thì nhìn nó thèm đến nỗi chảy cả nước dãi với vẻ đẹp sắc nước đỏ thừng của nó, đôi môi Nam Phong khẽ nhếch lên thành một đường cong khinh bỉ khi anh nhìn thấy một rả đưa tay lên miệng quẹt quẹt, anh siết chặt cái ôm ở eo nó như muốn thể hiện nó là của anh mãi mãi là người con gái của Nam Phong anh, người khác đừng hòng mơ tưởng đến. Cảm nhận được sự khác biệt lẫn nhiệt độ lạnh lạnh ở bàn tay người phụ nữ bên cạnh anh điều cốt.

-Nếu thấy sợ thì ôm chặt tôi vào.. tôi không lấy tiền đâu mà lo.

Nó liếc xéo Nam Phong một cái, bữa tiệc lớn không phải là nó chưa từng đến, làm sao có khái niệm gọi là sợ hãi hay lạ lẫm được. chỉ là đi với tên khốn Nam Phong nên nó cảm thấy thế.

Bữa tiệc diễn ra như bình thường, từ khi bước vào trong nó toàn bị Nam Phong kéo đi, không có một chút nào tự do, ngay cả cái bụng cũng đánh trống từng từng, nó nhằn mãi, dùng mĩ nhân kế Nam Phong mới chịu buông tha cho nó, nó vừa đi thì ông Hùng đi đến lướt nhìn phía sau nó, ông vỗ vai con trai mình hài lòng nói:

-con đúng là không phụ lòng ta, nể mặt ông già này mà đến.

-baba yên tâm, con sẽ không làm mất mặt Trần Nam đâu.—Nam Phong nói câu chắt nịch khiến ông Hùng yên tâm phần nào.

Nó thoát khỏi Nam Phong thì vui không tả nổi, nhào đầu vào mớ thức ăn để đáp ứng nhu cầu của cái bụng, thấy hối hận vì đã nhận lời đến đây cùng với tên cà trớn đó, biết vậy nó đã ở nhà ngủ cho yên thân, nó chửi rửa thảm Nam Phong, chợt nhớ đến Gia Tuấn nó phụ mặt,” không biết giờ này anh ấy đang làm gì? có giận nó không? Tất cả là tại hấn ta nên nó mới cắn rứt lương tâm thế này, sau khi về nó phải bắt Nam Phong thực hiện điều kiện của mình, nó muốn gì cũng được bắt hấn ta đứng ngoài trời một ngày hay trước mặt bàn dân thiên hạ quỳ xuống gọi nó bằng chị cầu xin nó tha lỗi thì Nam Phong cũng không dám cãi lời” nó điên rồ cười ma mãnh, đang hạnh phúc với ý đồ đen tối của mình, một giọng nói dẻo dẻo cất lên làm cụt hứng.

-Con vẹt xấu xí mà muốn trở thành thiên nga, thật nực cười.—Tiểu Mễ hừ lạnh một tiếng, giọng tiểu thư cao quý.

Nó quay lại, cổ nặn ra nụ cười táp trã.

-Con vẹt xấu xí thì làm sao, miêng được cùng hoàng tử sánh đôi bao người ngưỡng mộ thì dù là vẹt hay gà cũng hạnh phúc, chỉ tội cho những người cứ tưởng mình là thiên nga nhưng phải thềm thuồng, ngược nhìn hoàng tử đi cùng một con vẹt xấu xí.

-Mày...

Tiểu Mễ chưa nói hết câu thì nó đã tỏ vẻ xem thường quay cẳng đi, làm nhỏ mặt đỏ hơn cà vì tức giận.

-Tao sẽ không để mày được yên đâu Nguyễn Hoàng Bảo Ngọc.

Con ác quỷ trong người Tiểu Mễ như bị khơi dậy, những ngón tay nắm chắc nhau muốn bật bật máu tươi ra ngoài.(Ngày cả họ và tên Tiểu Mễ cũng biết, vậy thì cô ta là ai? Mọi người từ từ mở cái miệng che bí mật này nha).

(Thật ra nó che dấu thân phận để đi làm, không cho ai biết mình tiểu thư nhà Nguyễn Hoàng, khi làm hồ sơ nó chỉ lấy đại một cái họ rồi gắn vào, tóm lại nó khai lí lịch toàn trên trời dưới đất chả đâu vào đâu cả.)

Một mình nó cô đơn giữa một rừng người mênh mông, muốn tìm Nam Phong mà không sao tìm được, vừa mệt lại bức mình nó đi vào nhà vệ sinh rửa mặt, không may vì bất cẩn va vào một chị phục vụ,nó không nhanh tay đỡ giùm chị phục vụ đó khây li thì cô lẽ đã làm loạn ở bữa tiệc rồi, thở cái nhẹ nhàng bước vào nhà vệ sinh rửa mặt, đi ra tới cửa thì bị Tiểu Mễ và bạn của Tiểu Mễ đâm trúng.(kiếm chuyện chớ đâu).

-Không có mắt sao?—Con nhỏ son môi lè loẹt lên tiếng.

-Đã xấu mà còn gây sự chú ý?—Con nhỏ khác chẳng chọe nói, cứ như ả là người đẹp vậy á.

-Chị nói cho em biết, nếu chị có khuôn mặt dị dợn như cưng thì chị chả dám ra đường đâu, đã xấu thì đừng làm trò nổi, mấy chị là mấy chị hiền thông cảm nên không trách chớ gặp người khác thì cưng không có đường

sống đâu, nhớ nghe lời chị về nhà soi gương lại, đừng ra ngoài đường nữa, mất công làm bẩn xã hội.—Một con nhỏ nhìn rất tiểu thư, dịu dàng, nó trông rất quen mặt hình như con gái của đối tác làm ăn với ba nó, lúc trước ba nó thường hay kể lể, bảo cô ta ngoan hiền, biết ăn nói khiêm nhã. Nó cười nửa miệng nhìn con nhỏ xứng chị với nó, thật sự rất kinh tởm loại người giả tạo, gặp lúc đổi gió.

Tiểu Mễ thì hài lòng lắm, cười thầm trong bụng “lần này có thể làm nhục được nó, với lại chuyện chưa chấm dứt ở đó đâu, cô phải làm cho nó không sao ngược mặt lên nhìn mọi người được, để xem tiểu thư Nguyễn Hoàng như nó có còn vênh váo, bám lấy Nam Phong của cô nữa không?”

-Các cô nói đủ rồi chứ? Thật sự tôi rất muốn xin lỗi nhưng có lẽ nói với mấy người vô học thì cũng chẳng ít gì, nói chỉ cho tốn nước bọt. ,Tôi đây xấu đâu nào bằng mấy chị đây xinh đẹp rạng rỡ nhờ công nghệ hiện đại, nhưng tôi lại được thiếu gia Nam Phong để ý đến, một hai đôi đưa tôi đến đây ấy chứ? Chứ tôi cũng không muốn vát mặt ra đây đâu, sợ làm bẩn mặt mấy người vô học.— Nó chất lười, lời nói quá thâm độc, đối với loại người không xem ai ra gì như họ thì nó phải làm cho thấy, câu đầu thì khen tân bốc nhưng câu sau thì hàm ý đầy đủ, mong là bọn họ hiểu những gì nó nói.

-Mày... cả gan.— Mấy con nhỏ tức điên, định nhào vào dạy nó một bài học nhưng tiểu Mễ giả vờ hiền lành ngăn lại.

-Thôi bỏ đi,, ở đây nhiều người lắm đừng gây sự chú ý.

Tiểu Mễ dẫn mấy đứa bạn bỏ đi, không quên để lại cho nó cái cười khẩy, nó cũng không muốn hạ thấp bản thân vì mấy loại giả tạo, vô tư coi như gặp phải ma quỷ, mong không còn việc gì xảy ra nữa, nó thấy mệt lắm rồi, giờ chỉ muốn ngủ và ngủ thôi.

Một lúc lâu sao nó mới ra, tiếng nhạc lẫn tiếng nhộn nhịp của bữa tiệc tắt ngấm. Lại vang vọng một giọng nói khan khan của một ai đó, có vẻ là đã lớn tuổi.

-Tôi hỏi cô, chiếc nhẫn đâu.?—ông Kezin quát người phục vụ, mặt đầy sát khí, mọi người bu lấy kính mịch cứ như đi xem hội.

-Tôi thật sự..... không biết... lúc này còn ở đây nhưng mà... — Chị phục vụ nước mắt đầm đìa, câu nói mang chút sợ run sợ, ấp úng, rất muốn có ai đó đến cứu giúp nhưng mọi người chỉ đứng nhìn không ai dám nói câu nào, vì họ có biết gì đâu mà lên tiếng.

-Tôi hỏi cô lần nữa... CHIẾC NHẪN ĐÂU?—thật là một con hổ giữ, gầm gầm muốn ăn thịt người, làm ai cũng hoảng hồn nói chỉ là chị phục vụ nhỏ bé đó.

-Tôi.... Tôi... không biết... À lúc này.... Là chị ta, là chị ta va vào tôi, rồi sao đó không thấy chiếc nhẫn nữa.— Chị phục vụ chỉ tay về phía nó, ai nấy đều trừng mắt nhìn, từ trên người chị phục vụ chuyển sang nó, ai cũng nhìn nó như một quái vật hành tinh.

Nó đơ toàn tập, không biết ăn phải cái gì mà xui không tả nổi.

-Tôi không có lấy, lúc này chỉ là chị ta té tôi tốt bụng đỡ giùm thôi mà? — những ánh mắt đáng sợ đó vẫn cứ nhìn nó không rời, từ nhỏ đến bây giờ nó chưa từng thấy sợ như hôm nay, sợ cái ánh mắt của người đời nhìn mình.

-Mọi người tin tôi đi? Tôi không có lấy?— Nó bắt đầu lúng túng.

Chẳng một ai nói câu nào, chẳng ai tin nó nói, không khí trong buổi tiệc trở nên khá ngột ngạt. Tiểu Mễ bước ra và bắt đầu thêm lửa, thêm muối

-Nếu lấy thì cô đem ra đi, người phục vụ đó đã nói, là cô cố tình đựng vào và chiếc nhẫn ngay tức khắc biến mất, dù có cố gắng biện minh thì cũng vô ích.—Tiểu Mễ như một con hổ lần đường, muốn dồn chết nó.

-Trong đám đông—

-Đó không phải Bảo Ngọc sao?—Thảo Anh trong đám đông nói nhỏ nhỏ đủ cho Minh Quân , Gia Tuấn, Phương Linh và Trọng Thiên nghe, mấy ánh nhìn bắt đầu xa xăm.

-Sao lại thế được?—Trọng thiên.

-Làm sao là bảo ngọc.— Phương Linh

- có nhìn lầm không?—Minh Quân

-Cô ấy làm sao lại có thể ở cái nơi này?—Gia Tuấn.

Bọn nó cố gắng không muốn tin vào đôi mắt mình, nhưng dù thế nào thì nó cũng là nó, là em gái của Minh Quân, là người Gia Tuấn yêu, là chị dâu hụt của Trọng thiên, là bạn thân của hai nhỏ. Sự việc trước mắt đều làm bọn nó ngỡ ra, làm sao nó lại bị nghi can tội ăn cắp, nó là tiểu thư Nguyễn Hoàng, một công ty lớn nhất Châu Á, làm sao có thể thế được, nhìn nó bị ức hiếp bọn nó rất bức xúc

—.....—

Tiểu mẽ càng lúc càng thích thú với trò giết người của mình, hạnh phúc vì nhìn thấy nó bị trả đũa nhân cách, bị biết bao con mắt nhòm ngó bàn tán.

-Cô chính là kẻ ăn cắp, cô mau đưa ra đây đi, nhanh lên?—Tiểu Mẽ tiến một bước nó lùi một bước, khoe mắt nó rất đáng, nhìn hết những ánh mắt đang ngó mình, thấy kinh tởm, đáng sợ, rất giả mang.

Nó muốn hét lên là mình không có lấy, nó muốn nói ra thân phận của mình, nói cho họ biết mình là ai, mình không có động cơ gì lấy chiếc nhẫn, những lời ấy chẳng thể thốt lên khi cổ họng nó cứng đờ. Thấy nó yếu thế, Tiểu Mẽ càng không thể buông tha cho nó, muốn nhìn thấy nó mất mặt, sau này không dám ngó đầu lên.

-Kẻ ăn cắp,,cô chính là kẻ cắp.

“Rầm..Rầm”Tiếng chén đĩa mỏng manh rơi trên nền gạch vỡ tung. Nó lùi mà không để ý nên đụng phải bàn thức ăn, bao nhiêu là thức ăn nước uống rơi hết lên người nó, cảm thấy vô cùng xấu hổ, tuổi thân đáng lẽ ra bây giờ nó phải mạnh mẽ để người khác không dám đập lên mình, nhưng thứ chất lỏng mềm mại cứ tuôn ra, rơi lên đôi bàn tay của nó, nó nắm chặt khăn chải bàn, người nó nghĩ tới bây giờ là Thiên Kỳ,” không phải anh từng hứa bảo vệ em sao? Tất cả đều là giả dối”.

Minh Quân và Gia Tuấn đang tức giận làm sao có thể nhìn nó bị người ta dồn ép, ức hiếp đến như vậy? Minh Quân và Gia Tuấn định bước lên giải vây giùm cho nó, nói ọi người biết nó là ai, sao có thể tham lam với một chiếc nhẫn không đáng bao nhiêu.

Đôi chân Minh Quân và Gia Tuấn chùng bước khi nghe thấy một tiếng nói phát ra từ trong đám đông.

-Chiếc nhẫn là do tôi lấy.

Sau bao ngày mưa, vẫn chưa tìm thấy nắng

Và sau bao cố gắng, thứ nhận lại được vẫn là những nỗi đau

65. Chương 65: Âm Mưu Trong Bữa Tiệc P2

Đáng thương nhất ko phải là ko có người yêu....mà là rơi vào 1 mối quan hệ ko rõ ràng....

Cả đám người cùng dẹt ra hai bên nhường đường cho Nam Phong đi, tiếng xì xầm lớn nhỏ bắt đầu nổi như cồn, Nam Phong bước đến đỡ nó lên, cõi áo khoác mặc vào cho nó, Nó rưng rưng nước mắt, nhìn Nam Phong tha thiết, nó biết Nam Phong không có lấy, nó biết anh đang cố tình giúp nó, vậy há ra là anh không tin nó rồi?

-Anh tin tôi đi,, tôi thật sự không có làm, Anh tin tôi chứ?—nó nói lí nhí, khoe mắt cay cay, không hiểu sao nó lại cần câu trả lời của Nam Phong đến vậy? chỉ cần Nam Phong nói tin nó, còn người khác nói sao nó bất cần chỉ cần niềm tin của ai đó.

-Cô bớt nói đi, muốn mất mặt ở đây à? Tin hay không chuyện đó không quan trọng, quan trọng bây giờ là làm sao dẹp yên hậu quả cô gây ra.

Câu nói đó như con dao hai lưỡi cắt sâu vào bên ngực trái của nó, nơi trái tim đầy vết sẹo đang rơi những giọt lệ, nếu người trước mặt nó là Thiên Kỳ hay Gia Tuấn thì anh ấy sẽ tin nó vô điều kiện nhưng...

Nhìn nó một chút Nam Phong lạnh lùng nắm tay nó quay về đám đông, lặp lại câu nói một cách bực mình.

-Nhấn là do tôi lấy, không liên quan gì tới cô ấy.

Đáp lại đó chỉ là những ánh mắt và tiếng xì xào to nhỏ, Nam Phong cũng đoán trước được mọi người sẽ không tin người như anh lại đi lấy một chiếc nhẫn nhỏ bé như vậy. Nói bằng lời thì chỉ càng làm thêm rối tung, vì cái họ muốn là hành động. Nam Phong hết cách đành phải chứng minh cho họ thấy, Nam Phong kéo nó lại gần áp lên bờ môi rung rẩy kia một nụ hôn nóng bỏng, nó bị cưỡng hôn táo bạo trước một đám đông, muốn đẩy Nam Phong ra nhưng không sao làm được khi Nam Phong càng kiềm chặt hơn. Hành động quá trắng trợn đó làm hầu như mọi người trong bữa tiệc phải bịt miệng lại, họ cứ tưởng mình đang đi xem phim kia kia chứ không phải ở nơi tế nhị nữa. Nhiều người không chịu được mà hò hét cổ vũ, rất ngưỡng mộ về hành động mãnh liệt đó. Trong khi họ nghĩ nó hạnh phúc vì có người bạn trai như Nam Phong thì có ai nhìn thấy được những giọt nước mắt pha lê vô màu kia rơi không? Khác với tâm trạng uất ức của nó, Nam Phong thấy mình càng hôn càng có cảm giác chiếm hữu, thân thể không kiềm được dần thay đổi nhiệt độ, nóng đến nỗi muốn bức phá tại nơi này nhưng hoàn cảnh chỉ có thể cho anh cái giới hạn bé nhỏ này thôi. Nó cũng cảm nhận được sức nóng trên thân thể Nam Phong, nhận thấy được Nam Phong đang kéo mạnh nó chà sát vào người anh, nước mắt nó cứ thế mà đầm khoé mi, nó tuổi thân khóc trong suy nghĩ” Được rồi, dừng lại đi. Làm ơn dừng lại đi, ai đó giúp tôi với, Thiên Kỳ anh ở đâu giúp em với” Nó như không còn không khí để thở, đôi mắt có vẻ như muốn nhắm lại, nhận thấy được điều bất ổn về nó Nam Phong không đành lòng nhưng vẫn phải bỏ bờ môi kia ra. Như sống đi chết lại, như vớ phải vàng bạc đá quý nó điên cuồng hít lấy hít để không khí, Nam Phong ôm lấy nó để nó tựa vào vai anh cho thoải mái, Nam Phong hướng về phía ông Kezin ôn tồn nói:

-Thật tình xin lỗi ông Kezin, chiếc nhẫn là do tôi lấy, cô ấy không hề liên quan đến chuyện này, chỉ vì tôi thích chiếc nhẫn đó, lại nghe được ý nghĩa thiêng liêng của nó nên tôi không cầm lòng được mà lấy đi để tặng cho người mà tôi yêu, thể hiện sự thật lòng của tôi dành cho cô ấy, và muốn lấy đó làm kỉ vật định tình cho chúng tôi. Xin lỗi vì sự ít kĩ của bản thân mà tạo nên sự hiểu lầm không đáng có này mong mọi người thông cảm.

Những ánh mắt bắt đầu dịu lại sao lời lẽ giải thích của Nam Phong thay vào đó là những ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ. Ông Kezin mỉm cười đi về phía nó và Nam Phong nhìn hết nó rồi nhìn Nam Phong, Ông Kezin lấy tay nó đặt vào tay Nam Phong giọng nói rất hạnh phúc.

-Tôi mới là người cảm ơn hai cô cậu, nhờ hai người mà tôi biết được tình yêu mãnh liệt như thế nào, Có thể vì người mình yêu làm tất cả việc gì? hy sinh tất cả, Dù việc đó sai trái cỡ nào, chỉ cần người mình yêu hạnh phúc tất cả đều rất đáng. Thấy hai người tôi như nhìn thấy lại thời trai trẻ của mình vậy? Hai người làm tôi rất hài lòng, chiếc nhẫn này tôi tặng cho hai người thay cho lời chúc phúc.

-Cảm ơn ông Kezin, chúng tôi nhất định sẽ hạnh phúc.—Nam Phong ôm lấy bà vai nó kiềm chặt khẳng định cho ông Kezin thấy điều đó.

Sự xấu hổ, gậy rút, có lỗi bao vây lấy nó, nếu sao này nó và Nam Phong lộ tẩy ra mọi chuyện, họ không có thứ tình cảm như mọi người hằng mơ ước thì mọi người sẽ phản ứng như thế nào. Mắt nó bắt đầu nhòa đi, không biết phải đối mặt với chuyện diên rồ này ra sao, lướt nhẹ vào không trung mắt nó dừng hững hờ trên người của Gia Tuấn, Đôi mắt Gia Tuấn nhìn nó chăm chăm, nó thấy được sự hệt hắt, đau đớn và trách cứ từ đôi mắt kia, nó cũng không biết nên làm sao để giải thích với Gia Tuấn, làm sao để không khiến Gia Tuấn phải đau, nó cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, Nam Phong lay lay vai nó nói nhỏ.

-Vợ... em không khỏe sao? Anh xin lỗi vì làm em bị hiểu lầm—Nam Phong cố tình mặt ngọt trước mặt ông Kezin.

-Em...em... không sao, chỉ hơi mệt—nó cố nặn ra chút nụ cười vì ông Kezin vẫn đứng đó nhìn bọn họ.

-Cậu đưa cô bé về đi, chắc cô bé hoảng lắm rồi? Mọi chuyện ở đây cứ để tôi lo.—Ông Kezin nhìn sắc mặt tái nhợt của nó, hỏi Nam Phong.

-Vậy chúng tôi về trước.—Nam Phong cũng mỉm cười, nó thì gật đầu một cái rồi cả hai ra khỏi bữa tiệc.

Thở dài là cách để kìm nén cảm xúc
Để ngưng lại những giọt nước mắt sắp rơi
Để thoát khỏi những suy nghĩ vu vơ và trở về thực tại
Có lẽ đêm là khoảng thời gian người ta sống thật nhất
Bao nhiêu cảm xúc chẳng thể nào che giấu
Sống để thấy mình khờ dại
Tồn tại để nhìn đời đổi thay
(m.n cho tg tý ý kiến.... dạo này thấy truyện cứ sao sao ý..“NĂN”)

66. Chương 66

Có những vết cắt...tuy đã chữa lành...

Nhưng...vẫn để lại sẹo...

Có những ký ức...tuy đã xóa mờ...

Nhưng...mãi là nỗi đau..!!

Bên ngoài bữa tiệc có chút hiu quạnh lại lạnh giá, mọi vật cứ yên giấc ngủ ngon lành sau một ngày dài mệt mỏi hứng ánh nắng hạnh phúc, ánh trăng mờ mờ lướt nhẹ qua tán lá rồi cũng khuất xa để lại những vì sao lấp lánh cô đơn một mình nơi bầu trời tâm tối.

—————Bên Nam Phong—————

Tướng bảnh bao của Nam Phong choáng nháy giữa màn đêm tĩnh mịch, nếu Nam Phong là ác ma thì người ta dù có sợ cỡ nào thì cũng phải chạy đến ôm lấy. Ông Hùng có vẻ rất vui bước ra từ bên trong bữa tiệc, đập đập vai anh.

-Con làm tốt lắm con trai à? Ông Kezin rất thích biểu hiện lúc này của con, ông ấy rất hài lòng và quyết định kí hợp đồng quản bá sản phẩm với công ty ta, tháng sau sẽ chụp ảnh làm đại diện con nhớ đưa cô gái ấy cùng đến nha?—Ông Hùng vui ra cả mặt, cứ cười không ngớt, thấy Ông Hùng Nam Phong hơi thờ ra, không ngờ ba anh lại hạnh phúc như vậy chỉ vì một hợp đồng nhỏ bé đó.

-Baba quá khen rồi, con còn phải học hỏi nhiều ở baba nữa. Con nhất định sẽ đưa cô ấy đến.—Nam Phong bỏ tay vào túi quần mỉm cười nhìn baba mình.

Sắc tố hạnh phúc vui tươi bỗng tan rã khi một giọng nói nhợt nhạt khó chịu cắt ngang bầu không khí, Tiểu Mễ đi đến về mặt rất ảm đạm, rất không hài lòng.

-Tại sao anh lại phải bảo vệ cô ta? Thật chất đâu phải anh lấy?

-Chẳng sao cả, anh lấy thì nhận thế thôi.— Nam Phong hơi nheo mắt lạnh lùng.

-Không phải anh lấy, sao anh cứ cố gắng bảo vệ con nhỏ đó? Một con vẹt xấu xí như cô ta mà muốn đòi trở thành thiên nga ư? Anh có thấy là quá nực cười không?—Tiểu Mễ bức xúc, giọng nói mang đậm chất khinh người, nhìn Tiểu Mễ như biến thành con ác quỷ giả mang Nam Phong chỉ cảm thấy kinh sợ Tiểu Mễ ngay lúc này.

-Em nói đủ chưa? Hãy biết kìm nén ngôn từ của mình,Em giờ còn xấu hơn cả con vẹt xấu xí mà em nói, Kinh tởm.—Nam Phong nhếch môi rồi đi lướt qua Tiểu Mễ.

-Nam Phong..anh...anh ...em không phục.

Ông Hùng níu tay Tiểu Mễ lại tránh cô ta bám lấy và gây phiền toái vì họ vẫn ở gần bữa tiệc nếu để nhà báo hay người khác nhìn thấy thì không hay, Tiểu Mễ trừng to mắt với ông Hùng, dù biết ông Hùng là baba

Nam Phong nhưng trong mắt Tiểu Mễ ông ấy chỉ là một người rất ư tầm thường, vì cô nắm được cái tẩy của Ông Hùng nên cô đeo sợ gì?

-Tôi biết chiếc nhẫn là do cô lấy, đừng gây thêm chuyện nữa?—Ông Hùng siết chặt tay Tiểu Mễ như muốn bóp chết cô ngay tại chỗ.

-Ông nói gì?tôi không hiểu?- Tiểu Mễ ngang bướng giả vờ ngu ngơ, cố tình lơ đi

-Tôi nói gì thì cô là người hiểu nhất chứ?

-Điên Khùng.—tiểu mễ mặt trắng bệch, cắn môi quay đi, không ngờ cô càng gây chuyện thì nó vẫn là người được lợi nhất, một bước đã làm cô thua thảm hại nhưng nó sẽ không may mắn thế nữa đâu.

Những cơn gió nổi mạnh bạo lần chiếm, phải chăng đó chỉ là cơn gió lạ, còn bão táp vẫn tràn trề phía trước, hạnh phúc có phải thứ gió bão muốn mang đi.

——Bên nó——

Cả bọn tụ tập nó xúm lại, không khí có chút căng căng, nhưng sự khiêu khích cùng cái đùa của Thảo Anh, Phương Linh làm áp nhẹ sự phẫn nộ của quý dữ.

-Chao ôi!! Anh hùng cứu nhảm cạp cái— Thảo Anh lắc đầu hối tiếc, ám chỉ nó .

-Vịt đã biến thành ngan rồi ..haizzzzzzzz— Phương Linh thở dài náo nề.

-Tội cái thằng cha đó, rước nhảm sư tử hà đông—Trọng Thiên ma mãnh khoanh tay.

-Mấy đứa mày cầm cho tao nhờ, tao còn không đủ phẩm hay sao?—Nó rưng rưng.

-Anh muốn em nghỉ việc ở đó, về công ty làm với anh—Minh Quân cắt ngang không khí tươi vui của bọn nó, thay vào đó là sự nghiêm túc quyết đoán.

-Em không muốn, về công ty làm với anh thì sẽ về nhưng không phải lúc này, em muốn tự lập một thời gian.

-Để em bên ngoài như hôm nay sao?Em có biết anh và mọi người lo cho em đến thế nào không? Anh không muốn chuyện giống như thế xảy ra lần nữa?—Minh Quân nói như hét lên, bức xúc măng liệt giận dữ quay lưng lại với nó.

Nó nhăn mặt nhìn Thảo Anh cầu cứu, ngượng ngùng chấp tay lại, chìa ra trước mặt ma sát cầu viện binh.

-Thôi mà anh, đừng trẻ con giận hờn vậy nữa mà.. nha nha,, zk cứng nhiều.— Thảo Anh lay lay tay Minh Quân nũng nịu thay nó, đôi mắt khẽ mè nheo với nó, ý kiêu nó xuống nước xin lỗi.

-Em xin lỗi vì đã làm mọi người lo lắng, nhưng sẽ không có lần sau đâu?—

-Em còn muốn có lần sau nữa à? Đừng xin lỗi anh, đi mà xin lỗi với Gia Tuấn kia?— Minh Quân chỉ tay về phía Gia Tuấn đang đứng một mình lạnh giá gần đó, chỉ cần nhìn tấm lưng Gia Tuấn thôi cũng đủ biết tâm trạng của Gia Tuấn thảm đến nhường nào rồi.

-Em biết rồi, mọi người về trước đi lát em về sau.

Minh Quân và Trọng Thiên đẹp như hai thiên sứ với bộ áo đen láy, đẹp vẻ kiêu sa, ngay cả trong bóng tối cũng có thể phát ra hào quang chói gọi

-Về trước nha em yêu, cầu đầu trăm đời cứng ở nhà đó.—Phương Linh tặng nó một nụ hôn gió thay lời tạm biệt.

- Tòa án hoang ghênh, hãy chờ nghe phán xét nha cưng.— Thảo Anh chớp chớp mí mắt.

-Tụi mày chứa thủy dệp bay à? Còn đứng nói nhảm?—Nó đe dọa, tay giơ lên như sắp có ai đó bị đánh. Thảo Anh và Phương Linh cười tươi rơi rớt vẩy tay chào tạm biệt nó.

Màu đen huyền bí của bầu trời trong đêm, khiến người khác bị lạc hướng, không còn nhìn thấy tia sáng hắt chiếu gọi bên mình nữa. Nó mỉm cười có đôi chút hạnh phúc, vòng tay qua người Gia Tuấn, ôm lấy anh từ phía sau, nó cảm thấy có chút lạnh giá, cô đơn giữa bọn bê của cuộc sống chỉ mỗi khi ở bên Gia Tuấn sự ấm áp ngày nào mới được khơi dậy. Tựa đầu vào tấm lưng rộng lớn nó nói lí nhí.

-Anh giận em sao, em xin lỗi

Vẫn là sự im lặng đó, không lấy một luồng gió thổi qua, bình yên đến vô tận, như chưa từng có sự sống, nó thấy rất thoải mái khi được nhắm lìm đôi mắt thả mình bên tấm lưng rắn chắc tưởng chừng như Thiên Kỳ đang ở trước mặt, dù biết bản thân nó qua ít kĩ, xem tình cảm của Gia Tuấn như một cơn gió thổi ngang nhưng biết làm sao khi tận sâu thâm tâm nó chẳng thể nào quên được Thiên Kỳ.

Bàn tay nó được nhắc bỗng ra khỏi người Gia Tuấn, nó từ từ mở mắt nhìn sâu vào đôi mắt chứa nhiều bầu tâm sự của người con trai trước mặt.

-Anh giận em.—Nó cố tình phá tan bầu không khí im lặng.

-Không, Anh không giận em.— Dù nói” không có” nhưng nó nhận thấy được điều đó, một nỗi đau dường như được viết ngay trên trán Gia Tuấn.

-Anh rõ ràng là đang giận

“Im lặng” lại cái thứ đáng ghét đó xen vào, sao mà nó lại thấy sợ hãi cái cảm giác lạnh lẽo không tiếng động đến thế này?Sợ đến co rút.

-Anh nghĩ chúng ta nên xa nhau một thời gian, để cảm nhận được mình có cần nhau nữa hay không? Anh cũng muốn em suy nghĩ và làm rõ trái tim em muốn gì? Anh cũng cần có thời gian để chữa vết thương lòng.—Gia Tuấn đặt hai tay lên vai nó, cúi gầm người hôn lên trán nó một nụ hôn. Nó đờ người một chút, khi không nó lại ôm chầm lấy Gia Tuấn nhưng chẳng nói câu nào.

Nhìn họ thật rất hạnh phúc, rất ngọt ngào sâu lắng, đáng lẽ họ phải là một đôi sánh bước bên nhau nếu không có một Thiên Kỳ từng tồn tại trên cõi đời này. Nam Phong nhìn nó và Gia Tuấn mà ngửa mắt, dám cả gan ôm nhau bên ngoài bữa tiệc thế này, nếu để nhà báo chụp được hình thì không phải mặt anh sẽ dính trên tạp trí đầu tiên của ngày mai với tiêu đề rất hào tưng, nóng bỏng ư?: Thiếu gia tập đoàn Trần Nam bị cấm sừng sau khi làm loạn lòng người ở bữa tiệc” Thế còn gì là cái mặt anh nữa.

Tức lại cộng thêm điên, Nam Phong kéo nó về lại lòng mình, thanh thản như nó là của anh.

-Anh ôm như thế chắc đã đủ?

Nhìn nó bị Nam Phong ôm lấy, trong lòng tuy rất tức giận nhưng cũng có được gì vì trong lòng nó nào có anh, nào có cái tên Gia Tuấn tồn tại, trong trái tim nó chỉ có cái hình bóng, cái khuôn mặt giống y như Thiên Kỳ này thôi.

-Nam Phong bỏ tôi ra, anh nói đi.... tôi và anh chẳng có gì cả phải không?—Nó nhìn Nam Phong bằng đôi mắt trong vắt.

-Em đã đeo nhẫn anh tặng, cũng được ông Kezin chúc phúc, vậy quan hệ của chúng ta là gì đây?— Nam Phong cười ma mãnh nhìn nó, nó đờ người, tại sao Nam Phong cứ muốn làm loạn mọi thứ lên, làm cho cuộc sống của nó trở nên phức tạp.

-Không phải.. không...

-Anh về trước, những gì anh nói cũng đã nói xong..... anh mong em suy nghĩ kĩ, anh sẽ đợi câu trả lời của em.—Gia Tuấn buồn thiu dù cố gắng nở nụ cười với nó, nhìn theo bóng Gia Tuấn nó rất muốn gọi với theo những không muốn bản thân mình làm đau Gia Tuấn, cũng tốt thôi, xa nhau một thời gian để cảm nhận sự thật của trái tim, nó tin rằng Gia Tuấn làm được, xa nó anh sẽ hạnh phúc hơn,

-Người ta đi rồi.—Nam Phong vui vẻ huýt sáo.

-Anh ... tôi không muốn nhìn thấy anh nữa, tránh xa tôi ra một chút,— Nó bước đi, muốn đi thật xa nơi không có tên khốn Nam Phong tồn tại, nơi nào có Nam Phong thì nơi đó chính là địa ngục của nó.

-Cô không thể chạy hay thoát khỏi tôi, ông Kezin rất trân trọng chuyện tình của tôi và cô nên hãy ở yên trong tâm mắt tôi, tháng sau chúng ta sẽ đi chụp ảnh đại diện dòng sản phẩm của ông ấy,cô nên biết điều một chút.—Đi theo nó trên con đường quanh quào, vắng tanh chỉ còn lại những ánh đèn chớp trường phát sáng.

-Anh tưởng anh quản được tôi và cũng đừng gặng ‘chúng ta’ với tôi.—Nó nói rồi nhanh chóng băng qua phía bên kia đường, để Nam Phong thờ người gọi với theo.

-CÔ TƯỞNG THOÁT KHỎI TAY TÔI SAO?

-THỬ XEM, TÔI CÓ THOÁT KHỎI TÊN ĐIÊN NHƯ ANH KHÔNG?

Nếu được chọn lại lần nữa

Người em chọn vẫn là anh

Em vẫn sẽ yêu anh, vẫn sẽ nắm tay anh thật chặt

Vì...

Chỉ khi bên anh em mới cảm nhận được hạnh phúc thật sự

Dù trong hạnh phúc đó vẫn có cả nước mắt

67. Chương 67

Em sợ anh xa xôi

Tay em không với nổi

Em sợ mình nông nổi

Phút chốc lạc mất anh

Lặng thầm và mỏng manh

Em iu anh nhiều hơn tất cả

Nó mỉm cười vì Nam Phong không đuổi theo, nhưng nào vui được bao lâu, nó há to mồm miệng, khi bị hứng nguyên chậu nước vào người, do đứng ngay một căn nhà cao tầng. Ngược mặt lên nhìn, rồi nhìn bộ dạng ướt tèm nhem của mình nó bặm môi, không biết hôm nay là cái ngày gì mà sao nó đen không tả nổi, ngay cả đi đường cũng bị xui xẻo.

Một chiếc xe chạy đến đậu ngay nó, Nam Phong bước đến nhìn nó cười chúm chím.

-Sao? Cảm giác mát lạnh chứ?—Câu nói mang đầy sự trêu đùa.

-Mát con khi,...Mà sao anh cứ như âm hồn bắt tán bám theo tôi vậy? làm ơn!! tha cho tôi đi—Nó vừa lạnh lại vừa bực nên lời nói rất thô lỗ cợt cợt.

Một người đàn bà từ trong căn nhà cao tầng đó phóng nhanh như bay đến bên nó, lấy tay phui phui, sắc mặt mang vẻ tội lỗi.

-Xin lỗi đã vô ý làm ướt bạn gái của cậu.—Cô chủ nhà hơi cúi đầu nhìn Nam Phong.

-Cô hiểu lầm rồi? Tôi không phải bạn gái anh ta, tôi nào có phước phần đó.— Nó liếc Nam Phong, do người ướt lại đứng ngoài trời nên nó lạnh đến rung cầm cập.

-Vợ à? Anh xin lỗi rồi mà? Đừng nói vậy anh buồn lắm đó vợ?—Nam Phong cởi áo khoác mặc cho nó, giọng nói ngọt ngào làm người ta sồn ọc gáy.

-Thì ra hai người là vợ chồng? Vợ chồng cãi nhau là chuyện thường tình, nhìn hai người thật là làm người khác ngưỡng mộ.... à hay em vào trong nhà thay đồ ra đi kéo lạnh.—Cô gái ấy vui tính, nhìn nó lạnh sắp chết cứng mở miệng kêu vào trong nhưng nó lắc đầu.

-Không phải như chị nghĩ đâu em và hấn ta..— Nó chưa nói dứt lời Nam Phong đã nhảy vào hòng cắt ngang.

-Vợ em là thế đấy chị, giận nhau cái là dai như đĩa ý nói nặng lung tung không à! Mà thôi cũng khuya rồi tụi em không muốn làm phiền gia đình chị, em đưa cô ấy về thay đồ cũng được.

Nam Phong ngọt ngào kéo dài chữ “vợ” làm ai kia vừa nheo mắt vừa chề môi, nó cũng không ngờ là Nam Phong lại có tài đóng kịch đến thế, đáng lẽ ra Nam Phong nên đi làm diễn viên thì đúng hơn.

Nam Phong một mạch kéo nó đi, chị chủ nhà lắc đầu, không ngờ trên đời này còn có một đôi hôn nhân trẻ con như vậy? Khiến người khác phải ganh tị

.Nó bị nhét vào xe một cách táo bạo, dù không muốn vẫn phải hậm hực yên vị nghe theo cái tên khốn bạo hành trắng trợn đó.

-Anh không thể bỏ cái kiểu ép người đó ư?—Nó tức giận nhón người về phía Nam Phong, ánh mắt Nam Phong đen láy nhìn nó, những đường cong quyến rũ và bộ nội y phơi bày trước mắt, nếu không phải là đang lái xe Nam Phong nhất định sẽ bay vào mà ngẫu nhiên nó ngay lập tức.

-Bẩm sinh đã vậy.

Câu nói vợ tư làm nó rất điên, biết làm không lại nói càng không lại cái tên khốn Nam Phong nên đành nuốt cục tức vào. Cũng chẳng biết Nam Phong đang đưa mình đi đâu, nó quay mặt về phía cửa sổ nhìn dòng người lướt qua, một nỗi nhớ, nỗi buồn chiếm lấy đôi mắt vu vơ hờ hợt nhìn qua kính xe.

“Két...két..” Chiếc xe dừng ngay ở một căn biệt thự to lớn, đôi mắt nó hiếu kì, mới nhìn bên ngoài thôi cũng biết ngôi nhà này chuyên dành cho người giàu có. Kĩ xảo khá đơn giản nhưng lại toát ra vẻ hào phóng, sành điệu.

-Đưa tôi đến đây làm gì?

-Bộ cô tính mặc thế này mà về sao?—nam Phong mở cửa xe chỉ vào bộ dạng ướt như chuột lột của nó, nó giờ mới để ý lại mình, trời ạ? Nó như đang trình diễn một màn áo tắm giữa đường. Mở to mắt nhìn Nam Phong hai tay nó che phần trên. Nhìn biểu hiện của nó Nam Phong che miệng cười.

-Nhanh lên, cô mà còn lồi thối, tôi quăng cô ra ngoài đường cho người ta ngó cô bây giờ.

Nó chề môi lẻo đẻo theo sau Nam Phong vào trong, căn nhà rất rộng, mấy chục người ở cũng chẳng thấm thía gì? Nhưng lạ một cái là căn nhà trống trơn, lạnh lẽo vô cùng, như đang ở trốn địa ngục, ngay cổng tử quan.

-Anh ở một mình à? Sao chẳng có ma nào hết vậy?

-Tôi không thích có người lạ trong nhà, người giúp việc thì làm việc theo giờ rồi họ về trước khi tôi đặt chân vào.—tháo lỏng cavat Nam Phong ngồi vào ghế salong, nhìn Nam Phong nhắm lìm đôi mắt vì mệt mỏi, nó mới thấy anh đáng yêu và đẹp đến nhường nào, cứ y như con ác quỷ ngủ đông, ấm áp không chút lạnh lùng.

-Nhìn đã chưa?—Nam Phong nói làm nó khó xử, giả bộ ngó lung tung lảng qua chuyện khác.

-Nhà anh đẹp quá nhỉ?— Cười thành tiếng nó đi lòng vòng, mò mẫm lung tung đồ đạc.

-Cô làm ơn đi thay đồ cho tôi nhờ, nhìn bộ dạng của cô tôi sẽ không kiềm được mà ăn cô mất.

Má nó dần đỏ lên, lúng túng nhìn xuống thân mình lại nhìn con ác ma Nam Phong, Nam Phong quăng cho nó bộ đồ, là một chiếc áo sơ mi trắng hình như là của anh ta và cái quần ngắn tích.

-mặc cái này?—nó dơ lên

-Chứ mặc gì? hay khỏi mặc át.—Nhìn vào mắt Nam Phong nó rung mình, đành bay lên lầu tìm đại cái phòng mà chui vào thay cho rồi, chứ ở đây đá khẩu với Nam Phong có nước nó bị ăn khi nào không hay.

68. Chương 68

Màu sương đêm âm thầm lạnh lẽo lướt qua tán lá cây bé nhỏ, nhẹ nhàng rũ rượi để lại một giọt nước nóng đọng đầy, tiếng rít nhẹ của tiếng gió ban đêm khiến người ta phải khiếp sợ, phía xa trong một quán bar nhộn nhịp, biết bao con người thả hồn vào cuộc vui chơi thâu đêm suốt sáng, phun trào nguồn cảm hứng cơ thể, những tiếng hò hét, trải người vào bản nhạc để quên đi sự mệt mỏi, đau buồn trong cuộc sống, họ như những con rắn độc quần lấy nhau, điên gồ như vũ bão

. Góc nhỏ là bóng của thiên sứ Gia Tuấn đẹp đến mê mẩn, làm bao cô gái phải thèm thuồng ngó đến nhưng chẳng ai dám vác mãng đến vì sợ vẻ mặt sát khí u tối của Gia Tuấn. Gia Tuấn một mình hết uống rồi lại uống, không biết anh đã uống hết bao nhiêu rượu loại mạnh nhất nơi này, càng uống cơn men rượu càng lấn chiếm lí trí anh, Gia Tuấn lảo đảo bước đi siêu quẹo, cùng chai rượu đi ra từ quán bar, khiến bao ánh mắt lưu luyến nhìn theo

Anh cười khó khăn trên con đường đầy màu đen tối, người ta bảo uống rượu thì mọi buồn phiền sẽ tan hết, nhưng sau anh càng uống càng cảm thấy đáng ghét cuộc sống này, cố quên nó nhưng sau vẫn nhớ, dẫu biết anh không có cơ hội nào để làm nó yêu anh, 1% cơ hội cũng không có, Gia Tuấn băng băng thông thả trên con đường dài, anh chẳng biết nơi nào mới thuộc về anh, đi rồi lại đi không có điểm dừng.

-Anh cho em làm quen với.—Một cô gái xinh xắn chặn ngang mặt của Gia Tuấn., mái tóc cô gái bồng bênh làm toát lên vẻ đẹp kiều diễm, dịu dàng, trông cô gái ấy như một con búp bê lạc mất đường, ngơ ngơ khó tả.

Trùng to mắt nhìn cô gái lạ lẫm phát ra câu hỏi hết sức táo bạo, mắt Gia Tuấn hơi mập mờ, một nửa vì rượu thấm sâu, một nửa vì chẳng tin vào mắt mình. Gia Tuấn tỏ ra không quan tâm lướt qua cô gái đó, vì anh nghĩ rằng nếu làm vậy cô ta què quá thì tức khắc sẽ biến đi nhưng không ngờ cô ta dai hơn anh tưởng.

-Anh tên gì thế, em tên Diễm Thu.. — Diễm Thu cười tươi làm lộ ra hai má núm đồng tiền đáng yêu, nếu mà là một người khác thì đã không nhẫn tâm để cô gái đẹp đến mê hồn này ngoài đường như vậy đâu?

Gia Tuấn dừng hăng bước chân đứng đờ nhìn Diễm Thu một lúc , anh bắt đầu lạnh lùng khùng khiếp.

-Tôi không có hứng thú, biến đi trước khi tôi nổi giận.

Anh nói rồi liếc Diễm Thu một cái cho sự lẳng lơ của cô, anh rất ghét thứ con gái như Diễm Thu tối ngày chỉ biết bám lấy đàn ông đòi hỏi. lời nói của Gia Tuấn đúng là có đủ uy lực làm người khác chỉ biết nghe theo mà không dám cãi lại, anh đưa chai rượu lên và bắt đầu hưng phấn tu hết , ọi thứ xóa sạch trong tâm trí anh, rồi mọi việc sẽ lại quay về ngay chính cái nơi bắt đầu

Gió quá đủ lạnh để làm một trái tim đau đớn phải đóng băng, Gia Tuấn hận, hận mình quá yêu nó, hận bản thân nhu nhược. không đủ bản lĩnh khiến nó yêu anh. Lại một tiếng nói làm Gia Tuấn phải lên cơn điên, cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

-Mình làm quen.— Diễm Thu tay cầm ly caphe nóng còn bốc khói trên tay quơ trước mặt Gia Tuấn, thêm mấy cái bịch bím bím ngon lành.

Cô ta tưởng anh là ai chứ? Em bé 3 tuổi chắc, lại làm cái trò trẻ con như thế này?

-Cô không thấy xấu hổ ư? Hay mặt cô dày quá nên không có cảm giác?—Gia Tuấn nặng lời trỉ trít, anh đã quá điên quá khùng thế mà lại có người không biết điều đâm đầu vào ham hùm làm phiền đến anh, nếu đã thích thì cũng đừng trách anh sao nặng lời.

-Xấu hổ? tại sao lại xấu hổ? mà xấu hổ là cái gì?—Diễm Thu tỏ vẻ khó hiểu đưa tay lên rãi đầu, Gia Tuấn không biết là Diễm Thu giả vờ hay đang cố ý tạo ra vẻ mặt ngú ngớ đó, anh thật có cảm giác chán ghét con gái trên thế giới này.

-Đừng giả ngốc với tôi nữa? Nếu muốn tìm đàn ông để thỏa mãn nhu cầu của cô thì biến ra chỗ khác mà tìm? Đừng uốn éo trước mặt tôi? RỒ KHÔNG?

Những lời nói mang đậm đà sự mỉa mai, khinh bỉ được phun trào ra từ miệng của Gia Tuấn, khiến Diễm Thu đổi sắc mặt ngay lập tức đôi mắt có chút đỏ lên.

-Anh..... hic..hic... anh làm gì hung dữ vậy? tôi chỉ là muốn làm quen thôi mà, có cần nói tôi vậy không? Anh Đúng Quá Đáng mà? HU.. HU...

Giữa đường giữa xá Diễm Thu khóc in ỏi, cô ăn vạ ra luôn cả đất, khóc mà như đang rào thét muốn khiến cho người khác nghe thấy, tiếng khóc của Diễm Thu vang lên khắp mọi nơi, những ánh đèn trong những ngôi nhà gần đó đang có hiện tượng sáng rực rỡ, tiếng chó sủa mèo kêu gầm trời, Gia Tuấn đã nhức đầu giờ lại đau đầu hơn, anh nghiêng răng khen khét cổ nhin lại cơn thịnh nộ kéo Diễm Thu chạy như bay, vì anh không muốn bị người ta nhìn thấy rồi lại bị hiểu lầm là anh ăn hiếp một đứa con gái (sự thật là vậy mà? Còn sợ hiểu lầm cơ đấy.....!!)

Tiếng khóc lóc ngừng hẳn chỉ còn lại những tiếng bước chân gấp gáp, tiếng tim đập nhộn nhàng mà chẳng biết của ai? Gia Tuấn cúi người thở muốn dứt hơi, từ thẳng xin rượu mờ giờ Gia Tuấn trở thành thẳng tỉnh hơn chữ tỉnh ,Diễm Thu ngó ngơ nhìn bàn tay Gia Tuấn đang nắm lấy mình, mỉm cười đáng yêu cô nhìn Gia Tuấn đỏ mặt.

Gia Tuấn nhận ra hiện trạng vô lí bây giờ liền bỏ tay ra, quay về nơi con sông đang chảy ngược dòng, bây giờ họ đang ở trên một cây cầu đẹp nhất nơi này. Nhìn dòng nước trôi theo màn đêm tĩnh mịch lòng Gia Tuấn dấy lên nỗi nhớ nhung về nó, anh đã từng và rất muốn nắm lấy tay nó đến nơi đây cùng ngắm sao đêm, ngắm cảnh vật lãng mạn này, có thể điều đó sẽ không xảy ra đâu.

-Cho anh này?—Diễm Thu đứng tựa người vào thành cầu cùng Gia Tuấn nhìn ngắm ngôi sao trên trời, cô chìa ra một bịch bim bim cho anh, đáng lẽ ra là còn caphe nhưng hồi này vì lo khóc nên cũng không biết cô quảng nó đi đâu rồi.

-Ăn cái này?- Gia Tuấn nhận bịch bánh nhìn Diễm Thu bằng cặp mắt hết sức ngạc nhiên, không ngờ cô lớn thế mà còn ăn mấy thứ của con nít thế này.

-Anh ăn thử đi... ngon lắm đó.

Gia Tuấn hình như có chút thiện cảm hơn với Diễm Thu, anh nhìn cô rồi tiện tay xé bánh ném thử.

-Ngon không?—Diễm Thu cũng ăn , nhìn cô không khác gì đứa trẻ lên 3 ham ăn ham uống.

-Ừ... ăn được.

Hai người bọn họ cùng nhau ngắm sao tán gẫu hết chuyện này đến chuyện khác, buồn cười là Diễm Thu quá ngốc Gia Tuấn nói gì cô cũng tin, nhiều khi vì cái ngốc của Diễm Thu mà chọc Gia Tuấn quê hết chỗ nói, những tiếng cười bắt đầu nhộn nhịp, đêm càng lúc càng mờ ảo, càng đậm trắng cũng đã khuất bóng sau ngọn cây, có vẻ đã quá khuya.

-Khuya rồi, tôi đưa cô về.—Gia Tuấn nhìn đồng hồ rồi nói với Diễm Thu, anh thấy hôm nay rất vui khi có người tâm sự khiến anh quên đi những chuyện buồn.

-Anh cho tôi số điện thoại đi?—Không ai giống Diễm Thu cả, tuy ngốc nhưng lá gan của cô không nhỏ, cũng không biết xấu hổ, thật là Gia Tuấn phát cáu, những điểm anh ghét ở con gái bấy nhiêu thì hầu như Diễm Thu đều có tất tần tật.

-Cô có phải con gái không vậy? con gái gì mà....?—Gia Tuấn nhìn Diễm Thu dò xét.

-Mệt quá... đưa điện thoại đây.

-Này.. này... cô làm gì vậy? điên à?

Diễm Thu móc điện thoại từ trong túi quần của Gia Tuấn khiến anh thực lại, nắm giữ không cho cô lấy, những chẳng biết sau dù thế nào mà Diễm Thu vẫn lấy được, Gia Tuấn ngớ người.

-Trả đây, cái con nhỏ này?—

-Không trả.—Diễm Thu tỉnh nghịch đưa điện thoại quơ qua quơ lại chọc tức Gia Tuấn.

-Cô....—Gia Tuấn chống eo nheo mồm nhìn Diễm Thu,cô chỉ cười sau đó bước lại gần.

-Này?—Nói rồi Diễm Thu đặt lên tay Gia Tuấn cái điện thoại và chạy đi, cô còn ngó lại nhìn Gia Tuấn.

- Tôi sẽ điện cho anh.— Diễm Thu ra hiệu vẫy tay rồi đi mất hút, để lại Gia Tuấn đầu xịt khói nghi ngút cầm cái điện thoại của Diễm Thu.

-Cô ta chơi trò quái quỷ gì đây? Đổi điện thoại à?... Gặp phải ma rồi.

Gia Tuấn lắc đầu, đành cầm điện thoại của Diễm Thu mà đi về, dù rất tức nhưng người cũng đã đi, của cũng đã mất biết làm sao bây giờ.

“chẳng biết sao mình uống lắm rượu vậy mà lại tỉnh trở trở như không có gì, tử lượng của mình mạnh quá hay chẳng?” Gia Tuấn thâm nghĩ.

69. Chương 69: Đêm Bắt Đầu Nỗi Đau.

Chú Ý:

Có chút cảnh tế nhị, cần suy nghĩ thật kĩ trước khi đọc, t/g nói trước nha...!! không chịu hậu quả à?????????
hiiiiii

Vừa đắn đo có nên bước ra ngoài với bộ dạng còn ghê hơn ban đầu hay không, đấu tranh với lí trí một hồi lâu nó bước ra từ phòng tắm, mặt nhăn như khi đột quơ quơ cái áo, nó giận phất mình khi thì nhìn thấy Nam Phong đang đứng khoanh tay trước ngực với tư thế đẹp trai hết hồn, những luồng gió bé bỏng thổi bông bênh mái tóc vàng ươm của Nam Phong khiến anh lộng lẫy trong bóng tối.

Hiện trạng là nó chỉ có thể nuốt nước bọt ừng ực, khi tự cảm nhận mình như con mồi nằm trên thớt, nó bối rối đứng khập nhệ hai đôi chân trắng nhẵn chạm lấy nhau càng làm nó trở lên đầy mê hoặc.

-Sao anh lại vào đây.

-tại sao không? Khi đây là phòng tôi.

Thật sự nó đen đến không tài nào trắng nổi, sao vào phòng mà lại ngay phòng Nam Phong, nếu biết trước thì nó đã không vào cái hang hùm này rồi, ôi thôi? Nó có lẽ chẳng thể chui ra được. Nam Phong bước đến gần nó, nó lùi lại phía sau cho đến khi đụng phải cái bàn to lớn, mắt Nam Phong lướt từ phía trên xuống phía dưới, nhìn đôi chân trắng mịn đang chụm vào nhau, nó mặc áo của anh cũng vừa ghê chứ, nhìn rất thấu nha? giống như đang trình diễn trang phục áo tắm trước mặt anh vậy?

-Anh muốn làm gì? tôi... tôi... phải đi về.—Nó uốn éo lạng qua người Nam Phong định chuẩn cho nhanh nhưng bị bàn tay Nam Phong nhanh chóng túm lại, khóa nó vào giữa, nó chống tay lên bàn khuôn mặt đỏ hơn cả cà chua, nó cảm thấy tim mình đập rất nhanh, nhanh đến nỗi nó thở không nổi.

Trạm lại vài giây, những cơn gió ấm áp luồng nhanh qua khe cửa sổ, nghịch ngợm đùa vui mái tóc xỏa dài của nó, nhìn nó rất đẹp, rất quyến rũ bởi những đường cong mập mờ trong bộ áo con, Nam Phong không chịu đựng được cúi đầu đặt lên môi nó một nụ hôn cháy bỏng, Nam Phong bực bội vì không thể tách hàm răng của nó ra để luồng cái lưỡi thềm khát mặn ngọt vào bên trong. Biết nó cứng đầu, lì lợm khó bảo nên Nam Phong nhẹ nhàng vuốt đùi nó, cảm giác tê dại chạy ngay lên não, nó tứ chi bại liệt từ từ mở cửa cho cái lưỡi Nam Phong vào, anh nhanh chóng đùa giỡn, tảo bạo hút hết đường mật bên trong cùng nó nó đùa.

Dù không thích không thoải mái nhưng nó không tài nào đẩy được Nam Phong ra, anh như một con sói lâu ngày thèm khát thịt mỡ béo ngậy, mà tấn công nó.

Được nước lấn tới Nam Phong kéo eo nó lại gần cọ sát cơ thể anh, một dòng máu nóng nổi lên cuồng cuộn dần trào muốn phát hỏa, ngay từ trong bữa tiệc Nam Phong đã phải kiềm nén hết sức mới buông tha cho nó chứ còn bây giờ dù có chết Nam Phong cũng phải ăn sạch nó trước mới mãn nguyện

Đôi tay nó bấu mạnh vào vai Nam Phong ra sức ngăn lại hành động đi quá lố đó, nhưng tất cả chỉ là vô ích, Nam Phong nhấc bổng nó đặt lên bàn, điên cuồng rồi bỏ chiếc môi nó, hôn tới tấp lên cổ.

-Bỏ ra Trần Nam Phong anh là tên khốn, bỏ ra?—Nó hét lên trong nước mắt, nó rung đến nỗi bờ môi cũng cong lên.

Nói cứ như không nói, Nam Phong đè hết người nó lên bàn, chiếc bàn rộng đến nỗi hai ba người cũng có thể ngủ được, nó càng giãy động tác của Nam Phong càng nhanh, đưa tay tháo nút áo của nó thì bị nó nắm lại, Nam Phong ngược lên nhìn khuôn mặt đầy nước mắt kia. Nhưng anh không thể ngăn lại được sự ham muốn ở nó, không đời nào buông tha cho nó ngay lúc này, vì anh đã nhìn rất lâu rất lâu rồi, cần bức phá. Thấy không thoải mái khi trên bàn, nó bị Nam Phong bế bổng lên tiến về phía chiếc giường lớn, anh đè lên người nó đôi tay xoa xoa nắn nắn nơi nhụy hoa đang căng phồng. Cơ thể nó thoáng chút đã trần trụi chỉ còn lại mảnh vải tre bé nhỏ Nam Phong chăm chú nhìn từng nơi trên cơ thể nó, điên cuồng cắn chiếm ngưỡng làm nó không muốn cũng phải rên lên từng tiếng kích thích, thấy mình dễ tiện đến nỗi có thể phát ra thứ âm thanh ghê tởm đó, nó cắn răng, cương người để không bật ra thứ tiếng đó. Nhưng làm sao có thể không chế cương lại được điều tệ hại này? Nam Phong mỉm cười luồng tay xuống nơi cơ mật của nó, đưa tay tách hai chân trắng mịn ra, nó kênh người sợ hãi.

-Đừng,, đừng làm vậy? Tha cho tôi... DỪNG LẠI ĐI.

70. Chương 70: Chẳng Thể Yêu Em

Nhìn thấy nó không có chút gì gọi là hợp tác Nam Phong buồn lắm, tại anh không đủ kích thích hay tại người đàn ông kia, Nam Phong nhớ đến những cử chỉ thân mật, ôm ấp của nó và Gia Tuấn càng khiến cho anh muốn sở hữu. Nam Phong trưởng lên, hôn lấy đôi môi lạnh lẽo kia. Sau nó thấy ghét quá cái nụ hôn ngọt ngào này, sao lại kích thích đến vậy làm nó phải siêu lòng, làm nó điên dại phải hay chẳng nó bị thiếu não rồi cũng nên, đi tin vào cái hôn thối tha này?

-Em thả lỏng người đi... anh sẽ không làm em đau đâu.—Lời nói mật ngọt nhồn nhột bên tai, nó như bị kích điện mê mẩn bởi nụ hôn và cả lời nói dịu dàng của Nam Phong. Cảm nhận được sự ngoan ngoãn, Nam Phong lần nữa tách đôi chân nó ra, lấy tay đùa giỡn, ngay cả chiếc quần con cũng đã lấm tấm ướt ác, nó nắm chặt lấy ga giường từng đợt sóng điện tê dại chạy khắp cơ thể, trong mơ màng nó nhớ đến Thiên Kỳ, vội nắm lấy tay Nam Phong đang làm loạn nơi cơ mật của nó, dù khó chịu dù biết không thể ngăn lại được dục vọng trong người nhưng nó không muốn làm chuyện này, cái chuyện khủng khiếp với kẻ chẳng yêu thương gì mình và cũng không phải người nó yêu.

Thịt đã đưa đến tận cửa miệng mà Nam Phong không ăn được, anh tức đến muốn bật ngửa, nếu dừng lại bây giờ thì nó và anh sẽ mang cái bệnh khó chịu trong người, anh rất muốn cùng nó giải tỏa sự chiếm hữu của bản thân

-Cho anh... Bảo Ngọc...

Nam Phong lại dùng đến chiêu hôn môi, giờ anh mới biết nó thích hôn anh đến như vậy, chỉ cần thế nó sẽ không kháng cự nữa, mà ngoan ngoãn để anh xâm nhập da cơ bất hợp pháp.

Nam Phong nhanh chóng cùng hòa nhập với nơi ướt ác của nó, có chút trăn trở khó chịu khi hòa lẫn chúng. Nam Phong đưa người khiến nó rên rỉ vài tiếng kích tình, thấy nó cứ khó chịu nắm lấy ga giường Nam Phong nhẹ nhàng đặt tay nó xuống lên anh cho thoải mái.

-Đừng... á... đau.—Trong cơn dục vọng nó không chịu được cắn môi.

-Anh xin lỗi, làm em đau,, anh sẽ nhẹ nhàng.

Đúng là Nam Phong có nhẹ hơn một chút, anh hôn mãnh liệt lên môi khô từ lúc nào của nó từng hơi thở đều đều lan tỏa, những âm thanh dục vọng dần ngập tràn căn phòng,

Một đêm lãng mạn, một đêm nồng nàn mà khó quên, phải chăng chúng ta đã là của nhau, sẽ không có bất cứ thứ gì ngăn cản đôi ta hay chỉ là ngộ nhận nơi em, anh sẽ yêu em đến hết cuộc đời hay sẽ lãng lè vô tình đẩy em đi xa anh.

Gió se se lạnh buốt ôm lấy hai con người trần trụi không một mảnh vải che thân, nó mệt mỏi thiết đi lúc nào chẳng biết, Nam Phong cũng nhẹ nhàng ôm lấy nó vào lòng, ngay cả ngủ Nam Phong cũng cảm nhận

được sự sợ hãi trong nó, anh hối hận không phải hối hận vì chiếm đoạt thứ quý giá nhất của nó mà hối hận vì bản thân không thể yêu nó, nếu có thì cũng chỉ là nhất thời, đến một lúc nào đó anh cũng sẽ chán nó mà thôi? đưa tay vuốt những lọn tóc phấp phồng trên gò má, anh muốn nhìn thật kĩ người con gái này, người làm trái tim anh lạc lõng, làm anh cảm thấy ấm áp quen thuộc đến nhường nào.

Đã là 12 đêm chỉ có mình nó chợp mắt Nam Phong thì chẳng thể nào ngủ được, anh suy nghĩ đến ngày mai, không biết sẽ ra sao, tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy tư, Nam Phong vội lấy điện thoại, nhẹ nhàng ra ban công, sợ làm nó tỉnh giấc, anh châm điếu thuốc hít vào thở ra, những làn khói quẩn lượn bay trong không trung, Nam Phong lạnh lùng nhấc máy.

-Chuyện gì?

-Ở thế giới ngầm xảy ra chuyện rồi.—theo sau câu nói của Việt Anh là hàng loạt âm thanh rùng rợn, khiến người khác cứ tưởng mình đang lạc hướng ở địa ngục.

-Nói.—Nam Phong ngồi trên ban công, tư thế ung dung ngênh ngang, ngông cuồng

- Ta bị người khác công phá, mày còn nhớ Tư Hồ chứ.

-Chó chết rồi còn gây chuyện ư?

-Lão Ngũ anh cả của Tư Hồ muốn trả thù, hắn đã phá sập mấy địa bàn của ta. À!!Tao vừa mới tóm được nội gián, chờ mày giải quyết. Mày đến đi ta cùng hưởng thụ.

-Toàn lũ chó điên không biết điều, mày xử lí theo quy luật, làm nội gián thì chết đéo dễ mà sống cũng chẳng xong—Nam Phong lướt qua người con gái đang co mình trong chiếc chăn trên giường, anh là không nỡ để nó nằm trơ trọi một mình, chờ mọi khi dù trời có sập anh cũng đến để xem phim hay mỗi khi ở thế giới ngầm có nội gián.

-Mày sao thế, hôm nay lạ nha? Hay bên cạnh mày đang có em nào?—Việt Anh tuy đoán mò nhưng lại trúng không cần sát minh, làm Nam Phong cũng phải phát sợ thẳng bạn nói linh tinh mà toàn đúng.

-Trình độ đoán bừa của mày lại có tiến triển, ... nhưng..... lại không đúng.—Nam Phong trêu, nếu nói là có chắc không trùng 5' thẳng Việt Anh sẽ bay qua đây mà phá đám, ai chứ Việt Anh thì dám lắm.

-Haizzzzzz... tao phải đi học khóa này mới được.— Việt Anh thở dài.

.....

.....

.....

.....

Ngước nhìn bầu trời ngàn sao đang hé mở đôi mắt trù mẩn, Nam Phong hút hết điếu thuốc lá ngoài ban công lẳng lẽ nhìn nó, một nụ cười hạnh phúc đến bao nhiêu, có lẽ ngày hôm nay chỉ là giấc mơ bé nhỏ, ngày mai khi trời đã tan sương lạnh thì mọi chuyện sẽ lại bắt đầu một kết quả mới, anh sẽ lại là anh, nó sẽ lại là nó. Buông tay dù không muốn nhưng anh phải làm, không liên quan gì với anh có lẽ sẽ tốt hơn cho nó, cho nó hạnh phúc điều đó không thể, cho nó niềm vui cũng không được và cho nó một tình yêu càng không vì trong lòng anh đã chứa đựng một hình bóng mà anh mãi tìm về, ở nó chỉ là một sự thoáng qua, cũng như sau cơn mưa trời sẽ lại sáng.

Trở về bên chiếc giường, Nam Phong ôm lấy nó vào lòng, tựa cằm vào đầu nó, một mùi hương dễ chịu làm Nam Phong thiết đi, anh muốn hưởng trọn vẹn cảm giác đêm nay

Cũng không ai biết được rằng họ sẽ đi về đâu, họ sẽ là hai đường thẳng cắt nhau tại một điểm dừng, hay chỉ có thể là đường thẳng song song không hồi kết.

71. Chương 71: Người Dưng

Đằng sau nụ cười sẽ là nước mắt

Đằng sau hạnh phúc sẽ là nỗi đau

Và..

Đằng sau anh là một con ngốc luôn yêu anh đến vô tận.

Ánh nắng nhạt nhòa lưng chừng nhô lên đỉnh đầu, những tia sáng len lỏi xen từng ô cửa tìm đến một góc nhỏ, đôi mi của một cô gái chậm chùng chớp nháy. Nó gãi đầu ngồi dậy, một cảm giác đau nhức khó tả ở hai bàn chân, đau đến nỗi nó dường như không cử động được, những cuốn phim lướt nhẹ trong trí não, khi đã nhớ ra mọi chuyện đôi mắt nó ngó xung quanh để tìm ai đó, tuổi nhục cùng sự ngại ngùng xen lẫn tâm trí nó.

. Ánh mắt nó rơi xuống tấm lưng cao gáo của Nam Phong, anh đang đứng ngay cửa sổ, đang chỉnh sửa cái áo sơ mi sọc caro, nhìn Nam Phong bây giờ mới đẹp và ấm áp đến bao nhiêu, anh không tỏ ra lạnh lùng kiêu ngạo, nó cúi đầu khi không biết phải nói gì, kêu anh chịu trách nhiệm với nó ư? Được sao?. Anh sẽ làm ư?

Cuộn mình trong chiếc chăn nhìn xuống thân trắng mịn đang hiện rõ những vết đỏ do Nam Phong để lại, mọi thứ hăng rõ mồn một, nó thật sự điên mất rồi, khi trao cho Nam Phong thứ quý nhất của nó.

-Tĩnh rồi à?—Nam Phong nói mà không quay lại, nó cũng không ngẩng lên.

-À,, Ủ..—Nó nói lí nhí vì mặt nó giờ đã chường phồng đỏ, vừa xấu hổ vừa ngại.

-Chuyện tối qua....—Nam Phong ngừng lại một lúc. – Cô muốn bao nhiêu để đổi lấy trong trắng của mình.. ra giá đi? Bao nhiêu?

Nó ngẩng lên nhìn, vẫn là tấm lưng đó nhưng sao đáng sợ quá, nó phải chăng đã nghe nhầm, anh đang nói gì chứ? Anh xem nó là gì? coi sự trong trắng của người con gái như món đồ à? Coi nó như con diêm, dùng bản thân để kiếm tiền?

Đưa tay vuốt mặt che miệng, tự nhận thấy mình như những người vì tiền mà bán rẻ bản thân, hối hận vì quá nhu nhược để anh trả đáp đến thảm hại.

-Tiền.. bao nhiêu ư?— Từng tiếng,, từng chữ phát ra khó nhọc từ đôi môi rung rẩy kia, nó nhìn Nam Phong như đang chờ đợi những gì mình nghe là sai.

-50 triệu... chắc đã đủ?—Nam Phong kí kí vài cái, rồi bước đến quăng cho nó mấy tờ giấy. Nam Phong nhìn nó không chút cảm giác, không chút quen biết, họ giống như hai người đứng xa lạ.

Tim nó như bị gạch từng nhát,từng nhát, như nhỏ từng giọt máu, đây có phải Nam Phong tối qua không? Nam Phong dịu dàng, ngọt ngào kia đâu rồi, sao giờ anh lại đáng sợ và đê hèn đến vậy? Nó nhặt từng tờ giấy, một giọt nước nóng nhỏ xuống tay, nó cắn môi chịu đựng để những giọt nước mắt chảy ngược vào trong, không muốn những tiếng nấc đáng thương phát ra.

-50 triệu.... con số không nhỏ nhỉ?....., nếu là người khác thì chẳng được con số như thế này đâu?—Nam Phong tỏ ra bất cần, anh giờ giống con ác quỷ đội lớp người, tùy tiện lẫn mị người khác.

-Anh xem tôi là gì? con diêm để anh chơi qua đường ư? 50 triệu.. đúng là con số đỏ,không nhỏ chút nào?—Nó cầm lên và xé thành từng mảnh, tiếng xoạc xoạc nghe mà vui tai. Nó quăng luôn vào mặt Nam Phong, từng mảnh xé tung tóe bay khắp phòng, thay cho nỗi đau nó mang.

-Xem như tôi vừa mơ phải cơn ác mộng kinh hoàng.— Nói rồi nó cố gắng đứng dậy, bước vào nhà tắm, nơi hai chân nó đau đến rung cả người ,đó là lần đầu của nó lên đau là chuyện thường, cố gắng để không ai nhìn thấy nó yếu đuối, vừa đi nước mắt nó vừa rơi, không ai bận tâm đến những giọt lệ của nó.

Nam Phong không nói gì, cũng không có thái độ gì cả, mặc cho nó muốn làm gì thì làm.

Không một âm thanh, không sự sống, tất cả đều co mình trống vắng, chỉ còn lại những tiếng nước chảy không ngừng, nó sả cho nước mặc sức tung hoành, còn nó thật sự đã gục ngã, nó co rút mình vào một góc nhỏ, đưa tay ôm lấy đầu gối, nó không sao ngăn được những giọt nước bắn ra từ khóe mắt, đôi môi lạnh lẽo rung lên từng hồi, tiếng nấc mãnh liệt chiếm hữu khoảng không nhưng không ai biết được ngay bây giờ nó đang khóc.

Thấy có lỗi với bản thân, thấy mình giống như một con tham tiền, đau lắm chứ, nó hy vọng. tự dối lòng tôi hôm qua là sự thật, sự thật ngày mai sẽ hạnh phúc, sẽ lại có sự dịu dàng ngọt ngào, ấm áp, nếu có thể nó nguyện yêu Nam Phong, tin rằng Nam Phong là người Thiên Kỳ đem đến thay anh bảo vệ và yêu thương nó, nhưng không ngờ mọi thứ quá phủ phàng, tình một đêm cái giá phải trả sao mà quá lớn, quá tàn nhẫn.

Khoảng 1 tiếng nó mới lách ra từ nhà tắm, đôi mắt đỏ mọng sưng húp, nó đã cố dùng phấn để che đi nhưng vẫn không sao che hết đi được, bên ngoài lạnh lẽo, cô đơn thiếu sự sống, Nam Phong không biết đã đi từ lúc nào, nó mỉm cười ngồi xuống chiếc giường từng mang đầy dịu dàng, “Kinh tởm” đó là thứ trong mắt nó hiện giờ, nhớ đến Nam Phong làm nó nổi lên sự hận thù tàn nhẫn, trong khuất chóc, nó nắm ga giường, gối chần quăng tủa tung, phải chăng nó đã yêu Nam Phong, muốn bản thân hận anh nhưng sao lại quá khó, dường như chẳng còn hy vọng nó ngồi bệch xuống đất, đôi mắt vội thờ ơ khi nhìn thấy một thứ quen thuộc.

-Thiên Kỳ.

Chiếc nhẫn nằm êm ái dưới sàn, nó nhặt lên nhìn chăm soi, không hiểu được tại sao chiếc nhẫn lại ở đây, không có lí do nào hợp lí, vì đây là thứ chỉ nó và Thiên Kỳ có được, một tình yêu bắt nguồn từ vật đơn giản này, Không lẽ Nam Phong là Thiên Kỳ? không? không thể? Thật sự chuyện gì đang xảy ra đây?

Nó như bị điên lên, bên ngoài tuy thúc ép bản thân không nên hy vọng vì cuộc sống của nó không phải trong chuyện tranh hay trong phim mà có thể có những điều vô lí này? Nhưng trái tim nó không chịu nghe lời cứ ấp ủ vài tia hy vọng, hy vọng mình sẽ là công chúa ngủ trong rừng được hoàng tử tìm đến hay trong những cuốn phim, nó sẽ giống như nữ chính đau khổ rồi sẽ được cuộc sống hạnh phúc.

Anh là gió

Ngang tàn và mạnh mẽ

Em là cỏ

Bé nhỏ...mỏng manh

Gió ngao du đi đến vùng đất mới

Cỏ một mình gánh chịu nỗi cô đơn

72. Chương 72

Anh cần em

Đơn giản chỉ là một cái ôm thật nhẹ, thật lâu...

Một cái hôn thật ấm...

Buổi sáng tinh mai, sương ập ủ phun trào thức đẹp, màu nắng sục xùi lan tỏa khoảng trời bình yên, Nam Phong điên đầu tìm đến thiên nhiên vô tận, anh mệt mỏi vì phải suy nghĩ cho ngày mai, những thế lực ngầm bắt đầu cuộc chiến đẫm máu của sự oai hùng, giành nhau từng mạng sống, có lẽ từ giây phút này anh sẽ chẳng thể nào yên tâm được. vu vơ xảy bước lên sân thượng, đôi mắt Nam Phong tròn nhìn vật thể lạ đang được ánh nắng ấm lòng phản xạ, một vật lấp lánh, một bóng hình nhỏ nhắn, trong đầu anh là những cuốn phim tua lại, người trước mắt anh là người anh không thể quên, là người anh kiếm tìm trong vô vọng hay sao? Không kịp để suy nghĩ Nam Phong không tài nào kiểm soát được trái tim thổn thức của

mình, anh ôm lấy thân hình từ phía sau cô gái, dù chẳng biết đó là ai? Nhưng anh không muốn chỉ một chút anh lại thấy mình nằm mơ.

-Đừng bỏ lại anh?—Tiếng Nam Phong thỏa vào sau gáy Tiểu Mễ, hơi thở đều đặn khiến người ta mê mẩn.

Tiểu Mễ chỉ muốn tìm đến một nơi yên tĩnh vắng người để suy nghĩ cho kế hoạch của mình, chiếc nhẫn của Bảo Ngọc cô vô tình thấy được và có ý định đùa giỡn nên mới lấy đi nhưng không ngờ trông lúc này sự việc lại phát triển ngoài dự tính của cô, ngay cả ông trời cũng giúp cô có được tất cả mọi thứ. Một nụ cười đất trời hiện diện.

Tiểu Mễ gỡ đôi bàn tay rộng lớn của Nam Phong ra nhìn anh với ánh mắt ngớ ngẩn.

-Anh,,, anh nói gì? em không hiểu.

-Sao em lại dấu anh. Dấu quá khứ của hai chúng ta, em có biết anh yêu em thế nào không?—Nam Phong trần thành nói hết những tình cảm chất chứa trong trái tim của mình, nhưng anh không nhận ra rằng người trong lòng anh không phải Tiểu Mễ.

-Anh không nên nhớ ra em, không nên nhớ quá khứ của chúng ta?—Tiểu Mễ nói như muốn khóc, bề ngoài đau đớn khó xử bên trong lại là một niềm vui khôn siết, Nam Phong lay bờ vai Tiểu Mễ tức giận, trách cứ người con gái trước mặt tại sao lại bỏ rơi anh để anh nhớ cũng không được, yêu cũng không dám vì anh không tài nào hình dung ra được khuôn mặt mãi hằng sâu trên trái tim anh

-TẠI SAO?

-Em không phải người con gái tốt, em không muốn nhìn thấy anh vì nhớ ra em , nhớ ra cái quá khứ của chúng ta mà vẫn vật đau đớn, thà để cho anh quên đi tất cả, quên luôn cả em còn hơn nhìn anh dù gì anh cũng chẳng thể nào nhớ ra em, thì cứ thế không phải sẽ tốt hơn sao?—Tiểu Mễ vẻ mặt buồn bã đi đến lang can thở dài, nụ cười nhếch của cô bỗng hiện hữu, cô có thể trở thành diễn viên suất sắc trong vai diễn này?— ” Bảo Ngọc à? Thiên Kỳ là của tao, ngày trước cũng vậy và bây giờ cũng vậy?” lí trí con người bắt đầu thôi thúc cái “tôi” của bản thân, tình yêu quyền lực đúng là thứ dim chết bản chất con người.

Tình yêu trong lòng Nam Phong dành cho cô gái anh không thể quên trở nên nóng bỏng mãnh liệt phun trào, anh ôm chặt eo Tiểu Mễ từ phía sau, tựa đầu vào vai cô, hít nhẹ mùi hương tóc.

-Em ngốc quá? Anh chẳng thể nào quên được em,, một chút cũng không.... Dù anh bây giờ cũng chẳng thể nào nhớ ra điều gì? nhưng em chỉ cần biết trong trái tim anh người anh tìm kiếm là em..... anh yêu em, chỉ có em thôi., từng bỏ ai lại cũng đừng để anh phải kiếm tìm.

Câu nói của Nam Phong y như suy nghĩ của Tiểu Mễ, khóa mẫn với những gì đang diễn ra Tiểu Mễ che dấu niềm vui sướng, bốn năm qua cô đã đánh đổi tất cả để chờ đợi ngày hôm nay, dù cái giá phải trả quá đắt nhưng chỉ cần có Nam Phong, và được làm vợ một thiếu gia tập đoàn Trần Nam thì cái gì cũng đáng, rất đáng.

Một nụ hôn nhẹ nhàng dai dẳng họ như hai con rắn độc lâu ngày quấn lấy nhau hưởng thụ tình yêu, cho nhau những cái ôm quyến luyến, còn người khác thì đau khổ uất ức tọc cùng bên những giọt lệ trắng buốt.

Cảm giác con tim Nam Phong có phần trống trải, có thật anh và Tiểu Mễ từng yêu nhau?

Gió mỉm cười thay nước mắt con tim, xoa dịu nỗi đau vô bờ bến dịu dàng nhưng chưa xót.

73. Chương 73: Sự Thật

Nó ánh mắt phun trào giọt lệ ảm áp, thắm màu máu đang rỉ từ từ nơi con tim mang đầy vết thương mà mãi chẳng có ngày lành lạnh, tất cả đều tan vỡ khi nhìn thấy nghe thấy những thứ không đáng, nó nghe thấy Nam Phong nói yêu Tiểu Mễ , chỉ có mỗi cô ta, vậy nó là gì? đêm qua là gì? một cơn ác mộng hay chẳng?

nó chỉ muốn tìm kiếm sự thật, tìm kiếm chút hy vọng nhỏ bé, nó không còn là công chúa sẽ có ngày hoàng tử tìm đến nữa rồi. Mà nó chỉ có thể là lọ lem mang mãi ước muốn ảo tưởng được cùng hoàng tử bên nhau.

Hai hàng nước mắt cay cay rơi lả tả trên khuôn mặt trắng mịn, nó tự cười bản thân mình sao quá ngốc nghếch, rồi quay đi, nó đã quá tin tưởng vào cái gọi là sự thật nên giờ mới đau khổ thế này? Bước chân nó gấp gáp để che dấu giọt lệ đắng trên khóe môi, đang đi thì đụng phải một ai đó, nó cúi đầu không muốn người ta thấy nó khóc, nó yếu đuối thế nào?

-Em khóc à?—Việt Anh nắm chặt tay nó, nhìn chăm chăm người con gái trước mắt

-Buông ra.—Nó vùng vẫy rút tay về, cố gắng lấy tay quẹt đi những vết tích trên mặt, nó vẫn không ngẩng đầu lên nhìn Việt Anh, vì nó sợ người khác nhìn thấy vết thương lòng của chính mình

Việt Anh kéo nó quay mặt đối diện với anh, đôi mắt nó đỏ ngầu lên vì khóc từ sáng đến bây giờ, nhìn nó xuống sắc đến nỗi mặt không còn hạt máu nào.

Việt Anh nhìn lên phía trên sân thượng, anh định lên để bàn chuyện đại trọng với Nam Phong nhưng lại vô tình nhìn thấy nó, anh khó hiểu trao mồi.

-Chuyện gì sao? Em và Nam Phong cãi nhau à?... Mình lên trên đây đi?—Việt Anh kéo nó đi.

-Không có gì? đừng lên trên đó..— Nó sợ hãi đến tái nhợt, sợ nhìn cảnh ân ái mỹ miên của ai đó, sợ , nó rất sợ.

Dù rất muốn lên để xem chuyện gì nhưng Việt Anh đành thôi, dẫn nó đi ra ngoài với bao ánh mắt hàng học của mấy cô gái trong công ty.

-Cô ta sướng thật, được tổng giám đốc Phong để ý giờ lại đến Việt Anh, chả biết cô ta đẹp ở chỗ nào?—Cô thư ký nhếch môi, siêng xỏ nó, quăng sấp tài liệu lên bàn một cách giận dữ, nhưng chẳng ai thèm để tâm đến tâm trạng lố lằng đó.

Nắng giữa trưa gay gắt khó tả, nắng dù vàng ngọt ngào, dù nóng bỏng đến đâu cũng thấy được vẻ quyến rũ nồng nàn. Việt Anh lộng lẫy nam nhân ẩn vai nó vào bàn, rồi cũng cúi đầu ăn một mạch trông khi nó mở to mắt nhìn.

-Ăn đi, nhìn cái gì?— Việt Anh ngẩng lên nhìn nó trách móc.

Không nói gì, nó nhìn đĩa thức ăn , gấp đưa lên miệng rồi lại bỏ xuống, nó không muốn ăn chút nào, trông thức ăn bây giờ nó chỉ cảm thấy kinh khủng, ghê gớm.

Đôi mắt nó nhìn Việt Anh ăn say mê, nhìn Việt Anh ăn mà ngon lành làm sao? Nó ngượng đưa thức ăn vào miệng chỉ là một chút nhặt nhèo không mùi không vị, không chút cảm giác.

-Anh quen Nam Phong lâu chưa?—Nó mở miệng hỏi hăng hăng nhưng thật chất nó muốn nhào tới hỏi Việt Anh, Nam Phong là ai? Trông đôi mắt còn vương chút màu nước, Việt Anh thấy cả một nỗi đau dài dằng, Việt Anh mỉm cười thiên thần nhìn nó chọc.

- Bốn năm trước... mà hỏi làm gì? Em yêu Nam Phong à?

Câu nói đâm trúng tim đen của nó, nó ấp úng không nói được gì, mắt cô đưa móng tay lên cắn, nhìn nó như một đứa trẻ con ghen ngừng đáng yêu. Nó cũng không biết mình đang làm gì? chỉ biết tim nó đập rất nhanh, nhanh đến muốn nhảy ra khỏi lồng ngực thân thương.

-Anh sẽ kể em nghe, nếu em nói em yêu Nam Phong.—

Việt Anh đùa quái ác, anh biết hai cô cậu này có tình cảm với nhau mà ngay cả họ cũng không nhìn ra được điều đơn giản đó, Việt Anh cũng rất do dự không biết có nên kể quá khứ bí mật cho nó biết hay không? Nhưng càng nhìn sâu vào đôi mắt nó, Việt Anh chỉ thấy siêu lòng khi cảm nhận được có gì đó rất mãnh liệt. Không lâu sao thì thế giới ngầm sẽ phải trải qua cuộc sống dưới địa ngục tối, không có đường thoát ra, anh cũng không biết có còn nhìn thấy mặt trời trong xanh như thế này nữa hay không? Chi bằng làm điều gì đó cho cặp đôi trẻ con này?

-Tôi.. tôi... làm gì yêu hấn ta?—Ngay cả nói dối nó cũng chẳng biết cách nói, lời thì không nhưng hành động then thùng cũng đủ biết tâm tư của nó thế nào.

-Vậy thôi.... Xem như tôi lo chuyện bao đồng đi.—Việt Anh xua tay, rồi giả vờ đáng tiếc cúi xuống ăn, nó cắn môi hầm hực nhìn Việt Anh muốn ăn tươi nuốt sống, dù gì thì nó cũng muốn biết đôi chút sự thật, dù kết quả như thế nào thì nó sẽ không hối hận về sao, có lẽ sẽ rất đau nhưng còn hơn là ngậm nỗi ghen ở cô, đơn giản là nó quá yêu người con trai đó, vì nó đã thuộc về người con trai đó rồi.

-Tôi yêu Nam Phong, yêu anh ấy rất nhiều, Bốn năm qua tôi đã sống như kẻ vô hồn giữa một thế giới lạnh lẽo, anh ấy như là gió nhẹ nhàng nhưng dứt khoát, đem đến cho tôi nhiều hương vị nồng, đem đến sự ấm áp khó tả nhưng lại để tôi hụt hẫng kiếm tìm anh ấy trong vô vọng. Tôi yêu Nam Phong vì anh ấy là Thiên Kỳ là người đã hứa sẽ bảo vệ tôi suốt đời.— Nó lại khóc với tâm trạng vừa đau vừa hạnh phúc, vì trông nó là một sự hy vọng không hề nhỏ, là một tình yêu không hề đơn giản.

Việt Anh không hiểu cho lắm, anh ngó ra như kẻ mất hồn không tài nào tiêu hóa được gì? Nam Phong? Thiên Kỳ? Việt Anh rồi càng thêm rối, đưa tay lên gỡ đầu, bối rối vì thấy giọt nước mắt nhỏ bé rơi từ mắt nó.

-Xin lỗi.. anh ... anh... chỉ là .. chỉ là.. muốn đùa chút thôi... em.. em.— Nó khóc ngày càng lớn, Việt Anh không biết phải làm thế nào ngoài cách đưa khăn giấy cho nó, lại bất ngờ đôi chút vì phản ứng quá kịch liệt của nó khi nói về cái tên Thiên Kỳ gì gì đó.

- Anh có thể cho em biết về Nam Phong trong bốn năm qua có được không?— Ém nhẹ tiếng lách, nó sụt xùi nài nỉ.

Không còn cách nào, Việt Anh bắt đầu vào chủ đề, lương tâm thầm xin lỗi Nam Phong vì đã quá nhiều chuyện ,nói hết cho người ngoài biết, nhưng làm sao được khi anh không qua được ải mỹ nhân.

-Bốn năm trước anh đưa xe nên đã phải nhập viện, cứ tưởng gặp ông bà sớm rồi ,nào ngờ may mắn được cứu thoát, anh còn nhớ lúc đó có một người đàn bà rất trẻ hay lui đến thăm một bệnh nhân chung phòng với anh, bà ta mỗi lần đến là khóc không ngừng bên người con trai đó, cầu xin cậu ta tỉnh lại (Nam Phong), một thời gian sau khi cậu ta bất ngờ tỉnh dậy thì không thấy bà ta đến nữa, anh hỏi chuyện nhưng cậu ta cứ như người mất trí chẳng nhớ được gì? cho đến khi ông Trần Nam cũng là cha Nam Phong bây giờ, một bác sĩ trẻ hết mình vì công việc nói là quen biết cậu ta nên đón về.

Im lặng một chút nó bối rối không tin vào những gì mình nghe, lấy từ trong túi ra chiếc điện thoại nó giơ lên trước mặt Việt Anh giọng nói ghen ghen

-Có phải người phụ nữ này?

Không cần nhìn kĩ Việt Anh nhanh chóng gạt đầu xác minh.

-Thế là thế nào? em quen bà ta à?vậy em và Nam Phong có quan hệ gì?

Việt Anh đặt một câu hỏi to đùng cho nó, sao mà mọi thứ cứ tùm lum ra chẳng hiểu gì cả?

Nghe được sự thật bốn năm trước của Nam Phong nó càng khẳng định bản thân nó không đoán sai, Nam Phong chính là Thiên Kỳ, anh ấy còn sống chỉ là không thể nhớ ra nó, chỉ là tạm thời quên đi một số chuyện, nó như vỡ òa trong tiếng khóc, cuối cùng nó cũng chờ đợi được kì tích xuất hiện, dù rất khó để làm Nam Phong nhớ ra tất cả nhưng nó sẽ không bỏ cuộc cho đến hơi thở cuối cùng.

Chạy như bay ra khỏi nhà ăn, một nụ cười hạnh phúc nẩy nở trên khuôn mặt, nó quay đầu lại nói với Việt Anh.

-Cảm ơn anh.

Việt Anh chớp mắt vài cái, nhúng vai không hiểu gì.

Nó vui vẻ đón tí ánh nắng nửa trưa, nở một nụ cười hồn nhiên để xua tan mọi kí ức đau buồn, nó sẽ tìm Nam Phong nói cho anh nghe về quá khứ của nó và anh, làm cho anh nhớ ra nó, nó và anh sẽ nhanh chóng được bên nhau sau bao năm tháng một nhòa tìm kiếm nhau trong thế giới bao la này.

74. Chương 74

Đi thay bộ đồ, trang điểm hồng hào một chút để che đi phần nào lớp mặt mệt mỏi, nó bước ra từ một shop thời trang, trông nó rất lộng lẫy với chiếc váy ngang đầu gối, ai nhìn nó cũng phải ngây ngất như đang bị say nắng ban ngày. Nở nụ cười đón trào sự trở lại hoàn mỹ của bản thân.

trong một góc nhỏ của con hẻm những tiếng chói tai, nghe mà rùng rợn làm gia tăng sự chú ý của nó, nó có chút hiếu kì nhìn vào thì thấy có mấy cái bóng đen đen, càng lại gần hình bóng của một ai đó càng rõ hơn, thân thuộc ấm áp, trên người dạt dào màu đỏ tươi của máu.

-DỪNG LẠI..—Nó lấy hết sức can đảm mà hét lên, chạy ngay đến dang rộng bàn tay chắn ngay trước mặt Nam Phong.

Nam Phong người đầy máu lê lết dựa đầu vào tường đau đớn, nhìn anh như thế này nó rất đau, Nam Phong kiên cường, hống hách, tàn nhẫn vô tâm của hồi sáng đây ư? Nhìn anh không còn chút sức sống, như đang sắp kết liễu cuộc đời này, nó càng phải bảo vệ anh, vì anh là Thiên Kỳ là người từng hứa sẽ bảo vệ nó suốt đời, và nó không cho phép anh hay bất cứ ai chà đạp lên mạng sống của anh, không ai có cái quyền cướp đoạt đi tính mạng anh trừ nó.

Những tên áo đen bậm trợn, mặt mày dị dợm không sợ này cũng sợ kia, tên cầm đầu cười lớn trêu chọc.

-HAHHA.. Danh tiếng của một thiếu gia thế giới ngầm thì ra chỉ có vậy? chỉ có thể núp sau váy phụ nữ thế này ư?

Tiếp đến là những tiếng cười ngạo nghễ của cả đám phát lên, Nam Phong bàn tay nắm thành quả đấm những ngón tay bấu vào nhau như muốn xít màu máu tươi, nếu như anh không bị bọn tiểu nhân hèn hạ này đánh lên thì anh đã không tha cho họ rồi, anh sẽ nhớ cái ngày này để mai sau còn tính toán với nhau

-Bọn tiểu nhân hèn hạ các người cầm miệng thú lại đi, khôn hồn thì rút?—Nó nhếch mặt cứng găng bảo vệ Nam Phong, thầm suy nghĩ xem nên phải làm cách nào để cho bọn điên gờm riết này biến càng nhanh càng tốt.

-Oa.... Em này gan to nhỉ, dám lên mặt ở đây nói chuyện với lão gia nhà người ư?—tên mặt nhiều sẹo nhất lên tiếng.

-Thú vị đấy, em đi chơi với tụi này đi, cần gì ở cạnh tên què này.—Tên kia ăn theo.

-Lũ chó đờm đụng vào cô ta, tao sẽ giết chết tụi mày .—Nam Phong cố gắng kìm nén nói với giọng đe dọa, những lời nói rít qua kẽ răng tạo lên một cảm giác khó chống đỡ.

Nó nghe được mà vui trong lòng, có phải là anh đang cố gắng bảo vệ nó không? hay chỉ là muốn lấy oai.?

Bầu không khí trở lên nặng trĩu, toàn mùi máu tươi nồng nặc xông lên mũi, một con ruồi cũng biết cách mà né tránh, chỉ có thứ điên mới cả gan thò đầu vào một cái lồng không có đường thoát này.

-Các người đừng làm vậy, tôi đã báo cảnh sát rồi, khôn thì biến trước khi bị tóm cổ.—Nó run lên vì trông thấy vẻ mặt thèm thuồng của bọn họ, nếu biết trước thế này thì nó đã không ăn mặt khiêu gợi thế này, thật sự là một sai lầm khi nó đi tìm Nam Phong với bộ dạng nàymà.

Nghe đến cảnh sát là vẻ mặt xanh nhợt của bọn họ nổi lên, căng thẳng đến rợn người.

-Cô em đang hù bọn này đấy à?— Tên đầu sỏ nghiêng răng.

-Nếu không tin thì cứ chờ bóc lịch đi... tôi đây không thích đùa.—Nó nhếch môi.

-Đại ca... em nghĩ con nhỏ này không dám nói dối đâu? Nếu để bị bắt trở lại cái nơi địa ngục trần gian đó, thì sẽ không có ngày trở ra được nữa—tên lăm sẹo nói lí nhí, vẻ mặt trắng xanh bất thường.

-Đúng đó đại ca... cho hần bài học thế là đủ rồi, nếu để Lão đại (Lão Ngũ)thì sẽ không xong đâu?—tên kia lên tiếng.

Nó dặt dờn cười thầm nhẹ nhõm vì phản ứng quá kích của bọn họ, nếu để bọn họ biết nó nói dối thì có khi nó sẽ chết một cách rất khó coi.

-Tạm tha ạng chó của mày.... Mày có con bạn gái không tòi đâu, nhớ giữ cho thật chặt đấy?— Tên cầm xỏ chỉ tay về phía Nam Phong khiêu khích, còn để lại một nụ hôn gió cho nó và Nam Phong, nó chê môi xồn cả óc gáy.

Đợi cho bọn họ đi nó mới an tâm thả lỏng người, cũng mong là an toàn.

Quay sang Nam Phong chính là lúc nó nhìn thấy vẻ mặt đau đớn đánh lại của anh, nhìn khuôn mặt và cái áo nhuộm đầy dấy mà đỏ mà nó xót xa. Ngồi xuống lấy chiếc khăn lau những vết máu trên mặt, Nam Phong cố tình tránh lé không cho nó chạm vào.

-Băng bó cho anh rồi tôi sẽ đi ngay.—Nó buồn bã khi mình đến mà không được đón mời, có lẽ trong lòng Nam Phong bây giờ nó không bằng một hạt bụi, anh đã có Tiểu Mễ vậy nếu biết quá khứ của mình thì anh sẽ về bên nó mà bỏ Tiểu Mễ không?.

Hai người nhìn nhau quẩn luyến theo đuổi dòng suy nghĩ, ước gì thời gian sẽ dừng lại để họ cảm nhận mình cần có nhau.

Băng bó cho xong thì Nam Phong vô tình đứng lên quay lưng bước đi không một chút hỏi thăm, nó thờ ơ lạng nhìn,.

-Sau này đừng bận tâm đến tôi... cô đã tự do—Nam Phong dừng bước chân nói một cách vô tâm hời hợt, đơn giản vì thế giới của anh không phù hợp với nó, vì trong lòng anh đã có Tiểu Mễ mất rồi, anh không thể phụ Tiểu Mễ cũng không thể dối lòng mình.

Không biết động lực nào đã làm cho nó có cái hành động điên rồ kia, nó chạy đến và ôm lấy tấm lưng dài rắn chắc của anh. Mọi thứ như đóng băng bởi một lớp mờ ảo. Một chút âm thanh lí nhí.

-Thiên Kỳ,, em yêu anh.

Không một chút động tĩnh, yên ắng đến lạ thường.

-Anh là Thiên Kỳ là người em yêu, anh không phải là Nam Phong, anh là một người ấm áp, là người yêu em nhất, anh không phải Nam Phong một tên lạnh lùng hời hợt với em.— Nói như đang cầu xin điều gì đó, nó ôm chặt Nam Phong như sợ anh sẽ đẩy nó ra.

Nghe được những lời đó, Nam Phong trao mải đau đớn cả thể xác lẫn trái tim, một chút không tỉnh táo chạy ngay lên não, đau muốn nổ tung.

-Đủ chưa... cô nói nhầm đủ chưa?—Nam Phong tức giận nắm lấy tay nó siết chặt, gân máu nổi lên dài dài trên khuôn mặt anh làm nó phải sợ hãi, thật sự cuộc sống của anh không phải nơi phù hợp với nó, anh chính là không muốn nó” một người từng cho anh cảm giác quen thuộc nhất thời ”phải cùng chìm theo anh trong cuộc sống đấu tranh này, anh đã quá nhân từ nên mới làm vậy, chứ theo tác phong của anh thì tà chết cũng phải lỗi người khác theo.

Thời gian cũng phải luyến tiếc lưng chừng nghẹn ngào nhắm mắt làm ngơ, hai con người được tạo hóa se duyên đến phải đau khổ, họ sinh ra là lướt qua nhau hay chạm nhau rồi làm cả hai cùng đau.

Ánh mắt Nam Phong bỗng có chút tia ấm áp dịu dàng nhưng đó chỉ là phút chóng.

-Tránh xa tôi ra.....đừng mơ tưởng tôi sẽ cho cô bất cứ thứ gì?

Có phải chỉ một lời nói cũng sẽ bóp nghẹn con tim người khác, ông trời vui đùa trên nỗi đau của người khác thế đã đủ chưa? Tại sao cho nó gặp anh làm gì để giờ phải ra nông nỗi này?

Lặng đi một chút để nhìn bóng lưng to lớn, một giọt nước rười nhẹ lặn trên má, nó đứng bất động nhìn Nam Phong bước đi, nó phải làm sao đây, phải làm gì đây? Để làm hài lòng trái tim mình, để kết thúc một tình yêu vô nghĩa này.

75. Chương 75

Lang thang giữa một phố người đông đúc, nó cô quạnh nhỏ bé biết bao, không biết bản thân đang đi đâu chỉ biết nó không muốn dừng lại, không muốn có một giây nào khiến bản thân quay đầu về phía sau, nhưng

sau nó mệt mỏi muốn ngã quy thể này? Không còn sức mà đi tiếp nữa?

Nhìn dòng người đi đi lại lại, sao mà bọn họ hạnh phúc quá vậy? còn nó sao mà cô đơn quá, lẻ loi quá?

-Tiểu Ngọc.. Tiểu Ngọc—Gia Tuấn quơ quơ tay trước mặt nó.

Hồn cũng về với xác, những suy nghĩ vu vơ đã bay về với thực tại, nó ngạc nhiên nhìn người trước mặt, Gia Tuấn? tại sao lại là Gia Tuấn? tại sao mỗi lần nó đau khổ nhất thì anh lại đến? tại sao không phải là Thiên Kỳ?

Ôm lấy Gia Tuấn khóc xước mướt, Gia Tuấn lo lắng vỗ vỗ vai nó, đây là lần đầu tiên nó ôm anh khóc lớn thế này, phải lẽ là chuyện hôm qua anh nói nhầm.

-Em sao vậy? Ngoan nào Tiểu Muội Muội.— Gia Tuấn giỡn dành kèm theo một chút đùa để làm nó vui.

Khóc được một lúc thì nó cũng chịu buông Gia Tuấn ra, đôi mắt sưng húp hiện rõ trong vết phấn dày mà nó cố tình bôi lên để che đi phần nào.

-Em ...xin...lỗi....—Nó nức không ngừng nói cũng không xong , lấy tay quẹt quẹt mũi.

-Ngốc quá... em có làm sai gì đâu mà xin lỗi.— Gia Tuấn xoa xoa đầu nó, anh là quan tâm nó lên mới chạy ra ngoài tìm khi ban mai mới nhớ lên tới bây giờ, dù sao đi chăng nữa thì đối với anh nó quan trọng hơn tất cả.

-Nói anh nghe... sao mắt em sưng húp vậy? Hấn làm gì em sao?

Sự ân cần chu đáo quan tâm không ngớt đó của Gia Tuấn khiến nó chạnh lòng,một người tốt hoàn hảo không một vết xước như Gia Tuấn tại sao nó không trân trọng, tại sao lại không thể yêu anh, có lẽ nếu như anh đến trước ai kia thì có phải hay hơn không? Nó nhất định sẽ yêu anh, và sẽ không đau như bây giờ, tạo hóa thật quá bất công, phải chăng nó sinh ra là để nếm mùi vị của vòng xoáy cuộc sống này.

-Em... — Nó như đứa con nít khóc lóc không ngừng ôm lấy Gia Tuấn. anh quá trân thành quá tốt thì nó sẽ mãi dựa dẫm vào anh, khi đau nó sẽ tìm đến anh như một quy luật.

-Tiểu Mít ướt, thôi nào. Nói anh nghe ai ăn hiếp em anh sẽ băm hấn ra thành ngàn mảnh.—Gia Tuấn nũng nịu có phần lo lắng.

“”đừng tỏ ra quan tâm em như vậy em sẽ dựa dẫm vào anh mất, Gia Tuấn à?” Nó thầm nghĩ.

Nó như một nam châm đẩy mạnh Gia Tuấn ra, thấp thỏm nhìn anh bằng đôi mắt đỏ ngầu.

-Em sao vậy? anh làm gì sai ư? Anh... anh xin lỗi chuyện hôm qua.. là anh không tốt, anh không tốt.

Nếu ai lấy được Gia Tuấn chắc có lẽ người đó hạnh phúc lắm, nó cũng muốn có cái hạnh phúc đơn giản đó nhưng

-Đừng tốt với em quá,... em sẽ làm anh đau mắt.— Tội lỗi đến tột cùng nó không nhẫn tâm lôi kéo Gia Tuấn vào chuyện tình yêu không lối thoát, nó đã làm Gia Tuấn đau quá nhiều nên phải buông tay tha cho anh thôi?

-em đang nói nhầm gì vậy? đừng làm anh sợ chứ? – Gia Tuấn tròn xoe mắt ngơ ngơ.

-Nam Phong chính là Thiên Kỳ.

Câu nói vô hồn mang theo nhiều khung bậc cảm xúc khiến người nghe cảm thấy sao mà đau thương biết mấy.

-Thiên Kỳ, Nam Phong em đang nói gì vậy Tiểu Ngọc?

-.....

.....

Mọi chuyện không như ta thường nghĩ, chẳng có thứ gì gọi là đơn giản tầm thường, Gia Tuấn đã hiểu vị trí của mình trong trái tim nó, và anh đã hiểu tất cả, anh phải mỉm cười và nhường bước cho người thật sự nó yêu thương, nhưng sẽ không đơn giản như vậy?

Màu máu bao lấy vàng trắng tỏ sáng chói gọi thể gian, sưởi ấm ngàn trái tim lạnh giá.

Phía cửa sổ âm u tiếng rít chợt thoáng chợt đi của tiếng gió ngày nào. Nam Phong giải quyết xong một số chuyện hồi trưa, thì cùng nói cười vui vẻ với Tiểu Mễ xuống bếp, anh ngồi trên ghế chổi cảm nhìn bóng dáng người con gái anh yêu thương, trong anh mới hạnh phúc ấm áp biết bao.

-Mặt em có dính gì sao?—Tiểu Mễ đưa tay vuốt vuốt mặt nhìn Nam Phong.

-Anh chỉ ngắm vợ tương lai của anh thôi mà? Ngắm thật kĩ để không thể quên em.

Nam Phong nhỏ nhẹ nói vu vơ khiến Tiểu Mễ vui nhảy trong lòng, nhưng có phần ganh tị với người con gái Nam Phong yêu, ngay cả đến khi mất trí nhớ cô ta vẫn trong tâm trí anh, vẫn chiếm một vị trí quan trọng đến nhường nào? Nếu anh biết được Tiểu Mễ cô đã đánh đổi như thế nào thì anh có yêu cô như từng yêu người con gái đó không? Có cho cô địa vị, danh vọng và hoài bão mà cô muốn không? Cô nhất định phải có tất cả kể cả Nam Phong và tiền tài, cô sẽ loại bỏ những vết nhơ cản đường cô.

-Mùi gì vậy ta?—Nam Phong đứng dậy hít hít thấy có mùi gì đó nồng nồng.

-Ý chết,, , cháy rồi?—tiểu Mễ cuống cuống lấy nước dội cái chảo thức ăn cô đang làm, giờ thì hay rồi chỉ còn màu đen thui.

-Em hậu đậu quá?—Nam Phong cú yêu Tiểu Mễ.

-Tại anh đó.... Làm người ta mất tập trung, vậy là tối nay nhịn đói rồi—Tiểu Mễ làm mặt giận hờn quay đi.

-Ai kêu em lo ngắm nhan sắc anh làm chi?— Nam Phong ôm lấy Tiểu Mễ đặt cô ngồi lên đùi mình, nhìn hành động trẻ con của cô mà anh phát cười nhưng trong lòng có chút gì đó lạc long vô cùng.

-Hứ.—Tiểu Mễ không thèm nhìn Nam Phong.

-Thôi mà.. đừng giận mà.... Mà mà..... Vẫn giận sao.. ?— Nam Phong cù lét Tiểu Mễ khiến cô dấy giữa cười sắc lên sắc xuống.

-Em.... Ha ha..... Không.... Hahaha... giận..... không... giận.. hahah.

Ngừng lại hành động đó, Tiểu Mễ thở hồn hển.

-Đáng ghét.— Cô đánh anh tới tấp.

-UI da... đau chết anh rồi.— Nam Phong ôm ngực nơi vết thương hồi trưa la oai oái.

Tiểu Mễ lo lắng xoa xoa cho Nam Phong mặt cô đánh lại giận dữ.

- Bọn tiểu nhân đó đáng chết mà? anh đau lắm à? em xin lỗi lại đụng đến vết thương của anh rồi.

-Chỉ cần em hôn anh là hết đau à?— Nam Phong giả trò nũng nịu

-Anh.. đáng ghét..— Mặt Tiểu Mễ đỏ lên bừng bừng.

Hai người ôm lấy nhau hạnh phúc, Nam Phong vui vẻ cứ tưởng mình đã tìm được thứ mình tìm nào biết được phía sau đó là một chuỗi dài những dối trá mà anh chưa thể nhận ra.

-Khi nào em mới đưa anh đến những nơi trước kia ta từng đến,, , anh muốn nhớ ra kỉ niệm của chúng ta.—Nam Phong nhắc đến chuyện muốn nhớ lại quá khứ khiến Tiểu Mễ mất tự nhiên từ trong ngực anh quay sang nhìn chằm chằm.

-Em không muốn à?

-À... không...không...— Mím cười cho qua, Tiểu Mễ lo lắng không yên khi biết làm sao để tạo ra một kí ức không hề tồn tại này đây.

-Anh... yêu em..

Nam Phong đặt lên môi Tiểu Mễ một nụ hôn nóng bỏng hai người quấn lấy nhau nồng nàn, trong đầu Nam Phong hiện ra một hình bóng cô gái ngày càng rõ nét nhưng vẫn mơ mơ hồ hồ không nhận ra. Nhận thấy sự

khác biệt từ chiếc hôn Tiểu Mễ mạnh mẽ cố ý kéo Nam Phong về với thực tại. Giây phút yên ả dịu dàng lướt nhẹ mang bao nhiêu vị mặn ngọt của tình yêu, đem đến một hương vị Sô-cô-la bất tận.

-HAI CÔ CẬU ĐANG LÀM CÁI TRÒ GÌ VẬY?

(m.n thông cảm t/g dạo này bận ktra nên k cóa thời gian...

chúc m.n đọc truyện vui zê“”)

76. Chương 76

-HAI CÔ CẬU LÀM TRÒ GÌ ĐÂY?—Ông Trần Hùng tức giận quát lớn.

Cả hai người bọn họ đều quay qua nhìn về mặt hầm hầm của ông Hùng khi bị bắt quả tang ngoại tình sau buổi tiệc của ông Kezin, Tiểu Mễ biết ông Hùng không có thiện cảm với cô nhưng cô sẽ không để thứ rào cản lem luốc ấy chi phối bản thân mình, cô là ai chứ? một người duy nhất giữ chiếc chìa khóa của kí ức, nếu muốn đổi đầu cô thì đó là chuyện quá đổi sai lầm.

-Em về trước đi.

Vì không muốn có sự cãi nhau ở đây nên Nam Phong cố ý kêu Tiểu Mễ về ,tránh chạm mặt với ba anh.

Bầu không khí có mùi của tử thần, không khí trở nên vướng bận khó thở.

sau khi đưa Tiểu Mễ về nhà thì Nam Phong và ông Hùng im lặng nhìn nhau, một khoảng thời gian như ngừng chạy, tình cha con thay vào đó là hai người đàn ông tính tình ngang ngược nóng nảy.

-Con đang làm gì con biết không?

-Biết.—Một câu trả lời như không có.

-Biết.. biết... biết sao còn làm.. nếu để người ta nhìn thấy con với con nhỏ đó ôm ấp nhau như vậy thì biết phải làm sao? Để Ông Kezin biết thì con có lương trước hậu quả thế nào không hả?—Ông Hùng tức giận đến cả gân cũng nổi hết lên.

-Ba cứ yên tâm, mọi chuyện con có thể giải quyết được.

-Yên tâm... ba không cần biết, ba muốn con chấm dứt cái thể loại này ngay lập tức.

-Xin Lỗi.. con yêu cô ấy và sẽ không có cái gì gọi là chấm dứt cả.

Một người nói một người cãi, cả hai như nước với lửa không thể nào hòa lẫn được, sự lo lắng của ông hùng, sự sợ hãi và nỗi niềm của ông đều bị nam phong bắt bỏ như tạc một ly nước nguội vào mặt.

-Con yêu con nhỏ đó vậy còn người con gái hôm bữa tiệc? con tính làm trò hề gì đây Nam Phong, con muốn chọc tức chết ta à?—Ông Hùng cố kìm nén hơi thở dốc, sức khỏe của ông ngày một yếu dần chắc cũng phải đến lúc người già cả như ông về với cây nhà lá vườn rồi, đem hết những gì giao phó cho Nam Phong, nhưng sao có thể yên tâm được khi bên Nam Phong là một cô gái thủ đoạn đa mưu, bên trong là cả một bí mật khủng khiếp.

- Mọi chuyện con biết cách giải quyết... ba không cần bận tâm... thôi khuya rồi ba ngủ sớm đi, thức khuya không tốt đâu.— Nam Phong nhỏ nhẹ đứng lên đi một mạch lên lầu, có vẻ như anh đang che giấu gì đó? phải chăng đó là một dấu chấm hỏi ngay cả anh cũng không thể giải tỏ được, anh cũng không biết mình cần gì và muốn gì?

- Cô ta không hề đơn giản như con nghĩ đâu? Con sẽ phải hối hận.

Nam Phong ngừng bước hơi ngoái lại nhìn nhưng vẫn không bận tâm mà đi về phòng, ông Hùng tựa người vào ghế khuôn mặt ông hằn rõ những lo âu, những vết nhăn của năm tháng, một linh tính dường như sắp có chuyện gì đó không hay xảy ra ông Hùng buồn bã thì thầm điều chi.

-Anh rất muốn được bên cạnh em.. nhưng anh đã hứa thì anh sẽ làm tròn lời hứa của mình, hãy đợi anh thêm một thời gian , em sẽ không còn cô đơn nữa.

Mưa lâm thâm tí tách trước vườn hoa hồng trắng, hạt mưa nặng nề vươn dài trên những tán lá bé nhỏ một giấc mơ hạnh phúc chìm sâu vào hư vô.

Mưa dai dẳng khiến lòng người cũng lắng đọng theo, bóng tối cùng mưa xa bao trùm lấy bóng người gầy gò đang lẳng lặng đứng nhìn những hạt mưa rơi. Một trái tim lại một lần nữa thổn thức ấp ủ bao nhiêu kí ức mà không thể nào hiện hữu.

Nam Phong thở dài tiến về phía chiếc giường, anh nhìn chằm chằm lưu luyến khôn nguôi, lần đầu tiên anh và người con gái đỏ dây dưa trên chiếc giường trắng xóa này, anh nhớ nhớ từng nét từng nụ cười của nó, một cảm giác rất thoải mái rất hạnh phúc.

Âm thanh của mưa khiến Nam Phong bình tĩnh sau cái âm hư của kí ức, một ánh mắt đen láy trao lại, anh tự hỏi bản thân mình là đang làm gì? không phải người anh tìm kiếm bấy lâu đã tìm được rồi sao? vậy sao anh còn nghĩ đến mấy cái này? anh không thể để cái hình ảnh của nó làm càng trong não anh được? chỉ là một đêm tình ái thì có gì phải níu kéo.

Bờ môi cong cong tạo đường nét quyến rũ, Nam Phong cười trong hơi thở, và bắt đầu đưa mình đến một thế giới khác, thế giới của giấc ngủ yên bình.

77. Chương 77

—Nguyễn Hoàng—

Mọi người trong nhà đều biết chuyện Nam Phong là Thiên Kỳ dù không tin cho lắm nhưng cũng không nói nấy một câu phản bác vì sợ nó buồn, ai cũng muốn làm cho sáng tỏ mọi chuyện, định hỏi Trọng Thiên có sự ra làm sao nhưng Phương Linh và Trọng Thiên đã quay về bên Mĩ mất rồi, muốn điện thoại lại mất công làm Trọng Thiên lo lắng lại sợ cái tính hấp tấp của Trọng Thiên, thôi thì đành phải đợi thời gian sáng tỏ mọi chuyện.

-Mình đi đâu đó chơi đi.—Thảo Anh hớn hở mắt long lanh, cái tính ham chơi ,hỏi ăn của nhỏ vẫn không bỏ.

-Em rảnh quá chẳng?—Minh Quân cú lên đầu nó

-Anh có biết đâu không vậy,..?—Thảo Anh nhăn nhó

-Tội nghiệp vợ anh quá..—Minh Quân đáng yêu xoa đầu Thảo Anh cưng chiều kèm theo cái cười gian tà.

Tâm trạng của nó cũng khá tốt, chỉ là ít cười ít nói khiến ai cũng lo lắng. Ngồi ôm chọn lấy hai bàn chân nó lơ ngơ xem phim hài mà không hiểu sao chẳng có chút gì mắc cười cả, nhàm chán vô cùng.

-Đi đâu chơi đi.—Nó quay sang hỏi Thảo Anh, làm nhỏ vui quần lên nháo nhào đến ôm nó. Vì không muốn người khác lo lắng nên nó cố tỏ vẻ phấn khởi vui vẻ rất muốn đi đâu đó chơi.

-Chỉ có em chồng là đáng yêu nhất—Thảo Anh nựng má nó.

-Thế chồng không đáng yêu à?—Minh Quân ra vẻ bất mãn giận dỗi.

-cái mặt như khỉ mà đòi đáng yêu..hahah.—Nó ôm bụng chọc quê.

-Mặt anh giống khỉ thật.— Thảo Anh gật đầu lia lịa.

-Hai chị em các người..... im lặng không được cười..... — Minh Quân bị hai đứa nó trêu đến đỏ cả mặt, tức giận tuổi hờn đậm chân bỏ đi làm nó và Thảo Anh cười đau cả bụng.

Nó và Thảo Anh vỗ tay nhìn nhau cười, lâu lắm rồi hai đứa nó mới tương phùng cùng nhau chơi xấu người ta như vậy, cũng chỉ vì công việc và nhiều chuyện xảy ra quá bất ngờ nên hai đứa nó chưa có giây phút cười tươi thế này.

Những tiếng xoạc xoạc mạnh mẽ của tán lá cây và mùi hoa phong lan thơm ngát khiến khung cảnh càng trở nên êm đềm miên mĩ. Thở dài vài tiếng nó tựa người vào ghế nhìn lên trần nhà quanh năm suốt tháng lạnh lẽo cô đơn.

-Tao ngốc lắm đúng không?—Nó hỏi vu vơ.

-Ngốc gì chứ?—Thảo Anh cũng nhìn theo nó về một nỗi thương tâm khó tả, cả hai im ắng cùng nhìn về một nơi xa xăm cảm nhận niềm vui nỗi buồn của nhau.

-Ngốc vì tự làm mình đau... tao đã có một người tốt như Gia Tuấn yêu thương vậy mà vẫn không thỏa mãn, cố gắng đi tìm thứ không thuộc về mình, để rồi làm đau trái tim của mình và người khác.— Tiếng gió êm êm lướt nhẹ qua bờ môi nhỏ bé, nó nhìn Thảo Anh cười đau đớn.

-Mày nghĩ quá nhiều thì phải? ai rồi cũng có lúc trở lại với niềm hạnh phúc, đừng ôm hết tội lỗi vào mình thế? Mày chỉ là đang thành thật với chính bản thân mình thôi? .. cố gắng lên rồi thì sự chân thành của mày sẽ làm Thiên Kỳ thức tỉnh.

-Được không, khi bên anh ấy đã có một người tốt hơn tao... anh ấy có vui không khi tao là người thứ ba phá hoại hạnh phúc của anh ấy.— Những câu nói ấp úng bấy lâu nay được nó khơi nguồn, thật sự rồi Thiên Kỳ sẽ nhớ ra có tốt không khi đến cuối cùng anh phải chọn một trong hai người, tình yêu của quá khứ hay hiện tại, nó hay Tiểu Mễ.

-Hãy làm những gì mày muốn, thành thật với con tim mình sẽ tốt hơn ày... ngày mai chúng ta sẽ đi du lịch, là lúc ày suy nghĩ và quên đi nỗi buồn của mấy ngày qua, đừng làm đau bất cứ ai, cô bạn heo của tôi à?—Thảo Anh vỗ vai nó trấn an.

Cũng tốt thôi, đang lúc nó muốn hít thở một chút cái gọi là không khí thật sự.

-NÀY CON NHỎ KIA??? CÔ CÓ TRẢ ĐIỆN THOẠI CHO TÔI KHÔNG THÌ BẢO?— Gia Tuấn la hét trong điện thoại ở một nhà hàng, anh thật muốn bóp chết cái con nhỏ vô ý vô tứ lấy điện thoại của mình mà không thèm mang trả mà còn quăng cho anh cái điện thoại màu mè hoa lá này, đồ của con gái đúng là chả có gì diêm dúa bằng.

Gia Tuấn che mặt làm ngơ ánh mắt kì lạ và cái chỉ tay của mấy người khách, đúng là con nhỏ đó làm mất mặt anh mà, chắc có lẽ họ chưa từng nhìn thấy một mỹ nam Sài Gòn điện thoại kiểu của con gái ày mà?

Khoảng một tiếng sau đó thì một cô gái xinh đẹp với chiếc váy màu hồng phấn bước vào trong, ai cũng trở mắt ra nhìn cô gái từ trên trời vừa mới xuống.

-Anh ơi?—Diễm Thu nhỏ nhẹ, giọng nói trong trẻo ngọt lịm gọi anh phục vụ, ánh mắt cô đảo quanh khắp nơi kiếm tìm bóng ai đó.

-Em cần gì?—Anh phục vụ muốn té xỉu vì độ đẹp của cô, mím cười lấy cảm tình.

-À không có gì? em tìm được bạn mình rồi? cảm ơn anh nha.—Diễm Thu cũng đáp trả bằng nụ cười dịu dàng, cái núm đồng tiền hít sâu vào trong tạo cho người nhìn cái ngây ngất.

Diễm Thu đi một mạch vào bên trong cái bàn có một thiên thần đang tức giận cầm báo xem xem lâu lâu lại coi đồng hồ liên tục.

Rút điện thoại ra cô bấm bấm gì đó liền ngay lập tức đầu bên kia hàng học la lối

-CÔ CHẾT ĐÂU RỒI?— Gia Tuấn bắt măn bực bội hét khiến Diễm Thu phải đem điện thoại ra xa mấy chục mét, nếu cô mà thu âm đưa lên mạng thì chắc là có rất nhiều like cho anh đẹp trai mà thô lỗ này quá?

-Anh ồn ào quá? À mà tôi không đến được đâu.—Diễm Thu che miệng nói lí nhí, kèm theo cái cười nhỏ.

-CÔ NÓI CÁI GÌ HẢ?— Lại một lần nữa cái loa phát thanh lên cơn, Gia Tuấn hằm hằm, ngồi đợi cô mất gần một tiếng đồng hồ thế mà giờ này nhận lại một câu nói hết sức dễ thương.

-CÔ ĐÙA tôi à?—Gia Tuấn nghiêng răng ken két, cơn điên của anh như được gặp phải ngọn lửa lớn cứ thế mà bùng cháy rực rỡ.

Đầu dây bên kia “Tút..tút” không người nghe khiến anh càng điên hơn, muốn ném ngay cái điện thoại đi nhưng vì phải lấy lại cái điện thoại của mình nên anh đã cố gắng kìm nén để mình không làm vậy.

Diễm Thu đứng phía sau lưng Gia Tuấn cười tinh nghịch không ngờ trông Gia Tuấn giận dữ lại đáng yêu thế cơ.

-Trông anh giận.. đáng yêu quá đi mất.

78. Chương 78

Tiếng nói phát ra khiến Gia Tuấn sửng người, quay qua thì thấy Diễm Thu đứng trở mọc cả rể phía sau mình nheo mắt đùa thì máu nóng của anh bốc hỏa.

-Biến thái sao? Trả tôi điện thoại đây?—Gia Tuấn chìa tay ra , vẻ mặt vẫn tức như vậy

-Anh trả điện thoại tôi đây... thấy đẹp quá tính lấy làm của riêng luôn à?—Diễm Thu ngốc nghếch trừng mắt.

Cái gì chứ? con nhỏ ăn gan hùm này đang nói cái gì? anh đây mà thêm cái điện thoại màu mè mắt mặt này ư? Hừ.... tuy tức lắm nhưng anh không tài nào lên tiếng được.

Không nói thêm gì Gia Tuấn quăng trả lại một cách thô bạo, nếu Diễm Thu không nhanh tay chụp lấy thì không chừng thành hai mảnh rồi cũng nên.

-Chúng ta còn gặp nhau chứ?

Không trả lời câu nói của Diễm Thu, Gia Tuấn lấy lại được điện thoại thì làm ngơ như cô là không khí mới vừa đáp vào vũ trụ, được nguyên cái hờ hợt thì Diễm Thu chề môi.

Đang định kéo ghế ra về thì Gia Tuấn đơ toàn thân, Diễm Thu ôm lấy cổ anh chu mỏ hôn lên má, một hành động quá đột ngột kèm theo một tiếng” cắc” vang lên.

-Cô làm trò gì vậy?—Gia Tuấn đứng lên nhìn Diễm Thu chùng chùng, con nhỏ này ăn mật gấu hay chẳng mà dám hôn anh còn chụp hình giữa vàng người nữa chứ, bộ tính lăng xê anh thành siêu sao à? Mà anh cũng nổi rồi nên chẳng cần người khác tốn công rước thêm scandal.

-Chụp Hình chứ chi? Ai kêu anh làm ngơ em, có cái này thì anh đừng hòng thoát.—Diễm Thu lém lỉnh quơ chiếc điện thoại của mình cười chọc tức.

- Cô là “đầu heo” sao?Xóa ngay cho tôi ?— Gia Tuấn chạy đến chụp điện thoại từ tay Diễm Thu, mọi thứ lộn xộn hết cả lên ai cũng nhìn hai người đang vắng vẻ với nhau.

Trong lúc dành giật Diễm Thu không may trượt chân, Gia Tuấn theo bản năng đỡ lấy eo cô, nhìn hai người như một đôi đang múa bale với nhau, hai đôi mắt chớp chớp chạm nhau đôi chút, nghe được tiếng vỗ tay in ỏi của mọi người Gia Tuấn mới lấy lại hồn buông Diễm Thu ra, Diễm Thu đỏ mặt ngượng hết chỗ nói.

đành Dành một nụ cười trừ ọi người ở đó, Gia Tuấn lạnh lùng bước ra ngoài ,Diễm Thu cũng chạy theo với đôi má đỏ đáng yêu.

-Cô đừng theo tôi có được không?

-Nhưng mà...

Chưa nói hết câu Gia Tuấn đã nhảy vào hòng.

-Cái “đầu heo” như cô tránh xa tôi ra? Cấm cô đi theo tôi?—Gia Tuấn rằng giọng.

-Cái gì “đầu heo”... – Diễm Thu ngớ ngớ hỏi lại.

-Tôi nói Tiếng Việt chứ không có nói Tiếng Anh You really annoying (cô thật phiền)—Cau mài hỏi Diễm Thu rồi Gia Tuấn lại tiếp tục gieo từng bước trên con đường mang đầy dấu ấn kỷ niệm khi một giây một phút của hai người được in dấu phía sau.

-Này..này..

Vẫn đi theo Gia Tuấn nhưng không được câu nói nào của anh Diễm Thu tức giận, chưa bao giờ cô bị ăn bơ nhiều như thế này.

-Này.... Anh không dừng lại,, được thôi ...tôi sẽ đưa bức ảnh này lên mạng.

Đúng là mềm mỏng không lại ai, chỉ đe dọa người ta mới biết sợ, đứng khoanh tay trước ngực Diễm Thu cười gian tà, đắc trí vô cùng

Ánh mắt dẫn dụ của Gia Tuấn hiện lên.

- “đầu heo ” cô...cô...

Tức đến không nói được gì, lần đầu tiên trong đời anh bị một con nhỏ đe dọa trắng trợn như thế này, không bao giờ ai dám làm điều này với anh cả chỉ ngoài Bảo Ngọc mà thôi.

-“Đầu Tôm” anh biết sợ rồi sao?

-Cái gì mà “Đầu tôm” hả? cái con nhỏ này? cô ăn gan hùm sao dám nói chuyện với tôi thế.

-“Đầu tôm, đầu tôm, đầu tôm” anh làm gì tôi nào?—Diễm thu đi vòng vòng nói mãi không ngừng hai chữ “Đầu tôm”

-“Heo” cái con ‘đầu heo’ cô được lắm, xem như tôi đây không nói lại cái “đầu heo” cô?— Gia Tuấn cũng không vừa, đâu dễ chịu thua Diễm Thu hai người cứ lời qua tiếng lại, đấu khẩu với nhau giữa đường làm người khác nhầm tưởng hai người mới trong trại ra.

Mấy hôm sau khi đã lên kế hoạch đi du lịch thư giãn nhưng chủ yếu là cho Thảo Anh và Minh Quân có cơ hội tình tứ để chọn nơi tổ chức tuần trăng mật sau khi bọn họ cưới nhau.

Khoảng 2 tiếng thì bọn nó có mặt tại đảo , ở đây đẹp hết chỗ chê, phong cảnh , đồ ăn và nơi nghỉ ngơi thì rất sang trọng đẹp mắt, tạo cho người khác cảm giác mê mẩn êm dịu.

Nơi nghỉ ngơi được bao quanh bởi một vườn cây xanh đẹp mắt, có cả hồ bơi, nơi tắm nắng, bãi biển, sân bóng, và nhiều khu vui chơi khác, đặt biệt thứ thu hút nhất ở đảo này là một cây xanh ngàn năm tuổi, thân cây sần xù, tán lá thì gân găm, có những chai lọ thủy tinh lòng thông đong đưa trong gió, lâu lâu lại phát ra nhiều tiếng len ken vui tai. nghe nói đây là cây cổ thụ tình yêu, ai đến đây cầu nguyện và viết lên giấy cho vào lọ thủy tinh treo lên sẽ được như ý nguyện.

Bọn nó vui vẻ cùng nhau đi thăm quan khắp nơi, mọi thứ đều rất bình dị nhưng không kém phần sắc nét, cộng thêm cái cô hướng dẫn viên xinh đẹp giọng nói ngọt ngào càng tạo cho người khác cảm giác tuyệt vời không chỗ chê.

Tại nó dừng chân ở bên một cái hồ nhỏ, nơi này có rất nhiều loại cá đa sắc màu, nó và Thảo Anh hăng hái ngồi trực những con cá dính mồi.

-Lại hụt nữa rồi?—Thảo Anh bực mình xoắn tay áo, hình như nhỏ ngồi cả nửa tiếng rồi mà chưa có con cá nào cắn câu hết.

-Ăn mồi nào cá ơi?—Nó chán nản quơ quơ cần câu, làm như bọn cá này không biết thưởng thức mồi ngon cộng với người đẹp như nó thì phải?(eo ơi? Chị tự sướng kinh khủng)

-Mặt mày cá nào thèm cắn câu?— Cá không cắn câu nhưng Thảo Anh thì cắn.

- Haizzzz tao đẹp vậy mà tại nó không biết thưởng thức,, thật đáng tiếc..”chep chep”—Nó đưa tay lên ôm hai bên má làm kiểu đánh yêu vô cùng.

-Bảo..Ngọc...Bảo Ngọc... mày đâu rồi,, xuống xuống cho tao nhờ.—Thảo Anh nhìn lên trên lấy tay vẫy vẫy.

-Mày không “phè” tao mày chết à?

Thảo Anh cười trừ, vỗ vai nó, ai biểu kiếp trước nó mắc nợ nhỏ làm chi nên kiếp này mới làm bạn thân với nhau, tối ngày không cần nhau là chết ngay lập tức.

-Đánh tao đi rồi mày hạnh phúc.— Nó chu mỏ

-Tao rất hạnh phúc đấy chứ... hahaha...

Hai đứa nó lờ qua tiếng lại là y như rằng không có cách nào làm ngưng cái điệu bà tám lăm chuyện.

Được một lúc lâu nó len lén không ai để ý liền chuồng đi, đi lòng vòng tham quan nơi này, tâm trạng của nó rất vui không vướng bận chút nào, nó dừng chân lại ở một cây cầu treo, mùi hương thơm của sen trên mặt hồ lan tỏa khắp nơi khiến người ta phải ấp ủ, đẹp hơn nữa là những đàn cá tinh nghịch vẩy đuôi ngoi lên mặt nước kiếm ăn, trông chúng thật hạnh phúc không chút bận tâm đến cuộc sống này thì phải vô tư, đến người khác phải thâm ghen tị.

79. Chương 79

Thà mỉm cười và nói rằng mọi thứ đều ổn cả...

Còn dễ dàng hơn là giải thích cho ai đó chuyện gì đã xảy ra...

Thà im lặng...giữ lấy niềm đau !!

Còn hơn nói với nhau...

Để rồi không lau được nước mắt !

Chìm vào suy tư một lúc nó lại một mình cô độc bước tiếp, xung quanh nó thứ gì cũng đầy sinh động chỉ có nó là quá bé nhỏ, không biết đang đi đâu nhưng trước mắt nó là một bờ biển, tiếng sóng vỗ rất mãnh liệt, khoanh tay trước ngực nhìn xa xăm, đôi mắt nó vội vàng vàng nheo lại như đang muốn nhìn kĩ thứ gì đó, một bóng hình rất quen thuộc, một âm thanh dạt dào của sóng biển.

Chưa kịp nhìn rõ thì nó bị ai đó kéo quay ngược trở lại, khuôn mặt xinh đẹp của nó nằm trọn trong lòng ngực của một người con trai, mà mùi hương này sao mà đối với nó quen thuộc đến vậy.

Sóng triền miên vỗ mạnh nơi bờ cát hẻo lánh, một cảm giác ấm lòng đến lạ thường, sóng cứ thế lặp đi lặp lại như một vòng xoáy không có điểm dừng của cuộc sống.

Nó đưa tay đẩy mạnh nhưng hành động dừng ngay hẵn bởi một tiếng nói quá thiết tha, khiến nó không lỡ mà thay vào đó là một sự đồng cảm, một tội lỗi không hề đơn giản.

-Như thế này..... chỉ một phút thôi.—Gia Tuấn ôm chặt lấy nó, một phút của anh cũng chẳng biết là bao lâu, một phút phải chăng là một đời.

Anh là đang lặng lẽ bảo vệ nó, là đang dùng tất cả khả năng có thể của mình để bảo vệ một công chúa bé nhỏ trong lòng anh, và không để một ai có quyền làm tổn thương nó.

Cái người mà nó cố gắng muốn nhìn thật kĩ đó chính là Nam phong và Tiểu Mễ, anh chỉ là vô tình nhìn thấy, sợ nó thấy cảnh hai người bọn họ tình tứ thì lại đau lòng, rồi rơi nước mắt vì những người không đáng để nó yêu thương,và anh chỉ đành làm kẻ ngốc yêu nó theo kiểu này thôi.

Lúc lâu thì nó cũng rời khỏi vòng tay của anh, chỉ một giây thôi Gia Tuấn cũng cảm thấy lạc lõng, cô đơn.

Gia Tuấn và nó đi bên nhau nhưng không ai nói với ai câu nào, chưa bao giờ cả hai người thấy có khoảng cách xa đến vậy, xa lạ đến không tả nổi. Có thể là do cuộc sống của cả hai đã thay đổi quá nhiều rồi chăng? Thay đổi từ cái ngày nó gặp được Thiên Kỳ, một chuỗi ngày dài nhưng tự như mới xảy ra trước mắt.

-Hình như chúng ta đã thay đổi.— Gia Tuấn nói vu vơ.

Nghe được câu nói đó khi không nó dừng lại một lúc nhìn anh rồi lại bước đi.

-Đã thay đổi thật ư?—một câu hỏi dường như đang nói với chính bản thân mình.

Biển cả nặng người ôm lấy hai thân hình bé nhỏ, tiếng sóng vỗ như một lời gì đó của đại dương thì đang thì thầm.

-Anh xem nơi này đẹp không?—Tiểu Mễ tựa đầu lên vai Nam Phong hai người cùng nhìn ra biển, nhìn họ như một bức tranh hạnh phúc.

-Chúng ta từng đến đây ư?—Trong đầu Nam Phong trống rỗng không một chút cảm giác khi đến đây, cứ như nơi này là lần đầu tiên anh đặt chân lên.

-Không nhớ cũng không sao, em quên rồi?—tiểu Mễ giả vờ buồn bã, như thật sự nơi này là của hai người trong quá khứ, Tiểu Mễ thật chất cũng không muốn đưa Nam Phong đến đây chỉ là do Nam Phong có chút khác thường, nghi ngờ cô nên cô đành phải dựng lên một kịch bản hoàn hảo.

-Anh xin lỗi,,

Không nói gì Tiểu Mễ đứng lên nắm lấy tay Nam Phong chạy đi trên bờ cát, biển cả sóng tình vẽ lên một bức tranh lãng mạn vô tận.

-Đi đâu?—Nam Phong chạy theo không ngừng thắc mắc.

-Đi rồi anh sẽ biết?—Nụ cười của tiểu Mễ trong sáng lan tỏa, nếu như tâm tư và trái tim cô không đen tối nhiều thủ đoạn thì có lẽ cô là một cô gái rất hoàn hảo chỉ tiếc.....

Đi một lúc, hai người cùng thở hổn hển nhìn nhau cười, Tiểu Mễ bước đến một cửa tiệm đầy thú bông nhìn Nam Phong đáng yêu.

Nam Phong không hiểu gì, nhìn ngơ ngơ như một đứa trẻ con lạc mất hướng.

-Em muốn con gấu đó.— Tiểu Mễ chỉ tay lên con gấu bông to nhất trong tiệm.

Nam Phong cầm lấy mấy quả banh tròn tròn nhìn nhìn cái rỗ phía trên cao.

-Nếu vào cả ba trái thì con gấu đó sẽ là của cậu.— Ông chủ tiệm điềm nhiên chỉ tay vào trái banh trên tay Nam Phong.

1s

2s

3s

.....

Trong đầu Nam Phong như ong ong hết lên, đưa tay lên đầu cố gắng kìm nén, những quả banh nhanh chóng được Nam Phong nhẹ nhàng cho qua một cách rất đơn giản, anh là ai chứ? Mấy cái trò con nít thế này thì làm sao làm khó được một thiếu gia thế giới ngầm như anh?nếu thua thì còn gì là danh tiếng nữa.

-Cậu không khác gì lúc trước.. rất bản lĩnh.— ông chủ tiệm nở một nụ cười, rồi đem con gấu đưa cho Nam Phong.

-Bác biết cháu à?—Nam Phong ngạc nhiên hỏi

.

-Sao ta quên được... hai cháu chắc hạnh phúc lắm nhỉ?—Ông nhìn Tiểu Mễ rồi nhìn Nam Phong thiết tha như bọn họ từng gặp nhau thật vậy.

-Cũng nhờ chiếc nhẫn của bác nên tụi cháu mới hạnh phúc cho đến bây giờ đó.—tiểu Mễ nắm lấy tay Nam Phong chia ra, hay chiếc nhẫn lấp lánh phát ra màu sáng loáng.

Tất cả những thứ đang diễn ra chỉ mới khởi đầu thôi, mọi thứ đều do Tiểu Mễ lên kịch bản vì cô muốn mọi rào cản đều phải tự động mở đường cho cô đi qua. Nam Phong sẽ tin tưởng cô và không bao giờ nghi ngờ về thân phận cũng như cái quá khứ đáng trả đũa đó.

80. Chương 80

Hoàng hôn rồi cũng chìm dần theo thời gian, một ngày yên bình cũng kết thúc.

Đây cũng chính là lúc sói tử thần hung hăng vồ lấy con mồi, một cuộc chiến không khoanh nhượng.

Tụi nó đang ăn tối vui vẻ cùng bao nhiêu là câu chuyện đùa, thì bất gặp Nam Phong và Tiểu Mễ tay trong tay dính nhau như sam bước đến, thật sự là kim trong bọc lâu ngày cũng phải lòi ra, Gia Tuấn đã cố gắng để che đậy sự có mặt của hai người bọn họ nhưng lần này thì dù có trời sập cũng không ngăn lại được cuộc gặp mặt này.

Nó cũng nhìn nhưng có chút thoáng qua, cũng không bận tâm vì sợ không khí đi chơi của mọi người bị nó làm cho ô quế.

Nhưng cây muốn lặng mà gió nào muốn ngừng, cứ cắm đầu nhào vào để sinh chuyện. Tiểu Mễ cố ý cùng Nam Phong bước đến bàn của bọn nó với ý định chào hỏi nhưng lại muốn để cho nó biết vị trí bây giờ của nó là ở đâu.

-mọi người cũng ở đây à, trùng hợp quá vậy?— Tiểu Mễ vẫn câu tay thân mật với Nam Phong ra vẻ thân thiện với tụi nó.

-đúng là trùng hợp thật, đánh chó mà chó vẫn tìm đến.—Thảo Anh cười mỉa mai.

-Thảo Anh em lo ăn đi.—Minh Quân gấp thức ăn cho nhỏ cố ý bảo nhỏ đừng tạo thêm không khí nóng lực.

Ánh mắt giết người của Tiểu Mễ dán chặt vào Thảo Anh, nếu ở đây không có Nam Phong thì cô nào chịu nhịn nhục bị chửi như vậy.

-Hai người ...— tiểu Mễ chỉ tay về phía Gia Tuấn và nó, để Nam Phong nhìn cho rõ hai người bọn họ thân thiết đến mức nào.

Nó đưa đôi mắt không chút cảm xúc nhìn Tiểu Mễ, nó không ngờ sự giả nai của Tiểu Mễ lại tài đến vậy? nó rất muốn xem phim mà cô diễn, diễn quá nhập tâm, quá tài tình, khiến nó phải báỉ phục.

-Chúng tôi sắp cưới nhau nên đến đây hưởng tuần trăng mật trước.—Gia Tuấn thách thức Nam Phong, những lời nói đó khiến ai đó có chút không lẽ, không hài lòng.

-Trùng hợp rồi.. chúng tôi cũng đến hưởng tuần trăng mật.—Nam Phong cũng không thua gì tấp trả lại còn kèm theo hành động siết chặt eo Tiểu Mễ

Lời nói hành động khiến Tiểu Mễ có chút tức giận, làm vậy không phải cho thấy Nam Phong đang ghen hay sao?

Một không khí quá đối ô nhiễm, căng thẳng đến đáng sợ.

Thảo Anh nãy giờ rất muốn phát ngôn dìm chết đôi không biết lim sĩ kia dám ở trước mặt nó mà nói ra những lời không biết nhục nhã là gì? để rồi xem khi anh ta (Nam Phong) nhớ ra mọi chuyện thì lúc đó anh và con nhỏ đó có còn to mồm thế không?

Nhưng mọi cơn thịnh nộ cả nhỏ đều bị Minh Quân giữ lại, vì chỉ người trong cuộc mới hiểu được cuộc chiến này có ích hay không? nếu càng nhún vào thì càng khiến kẻ khác đau.

-UI,.. nóng... nóng...— Tiểu Mễ nhảy dựng lên khi một luồng nóng đến xé da lăn lên mũi, Một màu đen thui của caphe ước dầm chiếc đầm trắng tinh, Thảo Anh thì rất hài lòng cười nhếch môi, còn mọi người thì rất ngạc nhiên nhìn cảnh tượng quá hoành tráng trước mắt, Gia Tuấn là người ngớ ngẩn nhất, anh không thể tin vào mắt của chính mình, đúng là anh bị ma ám mà, đi đâu cũng chạm mặt.

-Xin lỗi..xin lỗi... tôi không cố ý?—Diễm Thu luống cuống chùi chùi,càng chùi thì caphe càng nhiều hơn, Diễm Thu cũng không muốn làm ác, nhưng chỉ là ngứa mắt, trông bộ mặt giả lả của cô ta là Diễm Thu không chịu được liền ra tay tương trợ, với lại người cần giúp lại là Gia Tuấn thì còn gì phải nhân nhượng.

-Không cần... cô đang làm bẩn áo tôi đó, khinh tởm...— Tiểu Mễ phủi phủi trao mại tròn mắt.

-Ồ.. tôi bản vậy mà cô còn bản thủ hơn tôi” chẹp chẹp”—Diễm Thu giả vờ ngạc nhiên đưa tay lên che miệng.

-Cô...

-Được rồi đó..quậy đủ chưa?—Nam Phong ngăn lại chiến tranh miệng của hai nhân vật lớn, nếu mà cứ nói sóc nhau thế này thì e rằng có chuyện không hề nhỏ.

Ôm lấy Nam Phong thúc thích làm như mình vô tội, kèm theo cái nhìn đầu khẩu với nụ cười của cuộc chiến tranh giành sinh mệnh,nó cũng không mấy nhúng nhường mà đáp trả bằng cái cười rất kinh thường.

Rồi Nam Phong và Tiểu Mễ ôm nhau đi về phòng, để lại con mắt buồn bã của nó nhìn theo

-Tôi ngồi đây được không—Diễm Thu đưa mắt dò hỏi, cắt ngang dòng suy nghĩ của nó

-Đương nhiên là không thành vấn đề.—Thảo Anh vui vẻ, hình như nhỏ đã thích Diễm Thu ngay từ cái hành động khiến người khác khó khăn đó.

Nhận được sự đồng ý, Diễm Thu kéo ghế bên cạnh Gia Tuấn ra, vừa định ngồi thì Gia Tuấn ngăn lại.

-Tôi mắc nợ cô sao hả?”Đầu heo” cô ám tôi hoài là sao? Qua chỗ khác ngồi, tôi không có mượn.

-Tôi thích ngồi đây đó, “đầu tôm” anh có ý kiến gì à?—Nói rồi Diễm Thu giựt ghế, ngồi một đống làm Gia Tuấn bẽ mặt, đầu xịch xịch khó.

Ai cũng trợn tròn mắt nhìn Gia Tuấn, thầm nghĩ họ có quen biết sao? Còn thân thiết đến mức gọi nhau bằng cái tên khá kì cục. Nó lấy tay che miệng cười vì trước giờ chưa từng thấy Gia Tuấn lại đi cãi nhau với đứa con gái bao giờ, lòng càng nhẹ nhõm vô cùng vì nó thấy được tình yêu trong ánh mắt của Diễm Thu dành cho Gia Tuấn, có lẽ họ sẽ là một đôi cũng nên, khi đó nó sẽ không thấy cần rức lương tâm mình nữa.

-Cái gì mà “Đầu heo” “Đầu tôm” nghe mắc cười quá... Gia Tuấn anh cũng có cái biệt danh lạ quá ta?—Thảo Anh không nhịn được cười vừa nói vừa nhí nhố, trông nhỏ rất mất nét.

-

-Ấy da... có bồ mới mà không giới thiệu sao anh bạn.—Minh Quân vỗ vai Gia Tuấn liền bị anh hăm hực hất ra không thương tiếc.

-Có cô bạn gái đẹp vậy mà đấu nha, sợ đây của mất sao?—Nó nháy mắt với Diễm Thu làm mặt mê mẩn.

Làm hai người bọn họ mất chạm mắt đấu đá lẫn nhau trong trí tưởng tượng một vài luồng khói trắng nghi ngút lan tỏa, họ nhìn nhau đến xẹt lửa.

-Có cần tình tứ đến mức này không?—Thảo Anh quơ quơ tay trước mặt hai con người hồn lìa khỏi xác kia.

Hai ánh mắt lại cùng lúc nhìn về phía Thảo Anh nãy lửa diêm vương , dù Diễm Thu mới gặp bọn nó không đầy một tiếng nhưng có vẻ rất thân thiết, nói chuyện không nài nề nhau câu nào, người bưng người bê không ai thua ai, càng làm cho không khí thêm phần vui vẻ náo nhiệt. Gia Tuấn và Diễm Thu như mèo với chó tấp nập nhau không ngừng khiến ai cũng phải té ghế vì cười.

81. Chương 81

-Nam Phong đâu?—Ông hùng bắt chéo chân thư thả xoa xoa hai bên thái dương hỏi Việt Anh.

Việt Anh đứng đờ người không biết phải trả lời làm sao cho vừa lòng ông Hùng, lung túng ..ấp ửng càng khiến ông phát điên.

-Lại đi với con nhỏ đó.—Ông Hùng mở to đôi mắt đen huyền nhìn Việt Anh.

-Dạ.. đang ở cùng với Tiểu Mễ.— Việt Anh cúi thấp người, nếu anh không thận trọng sẽ phải gánh nguyên cái cơn giận lôi đình của ông Hùng lúc đó thì có nước chui xuống đất mới có con đường thoát.

-Nó muốn ta tức chết mà... chuẩn bị xe ta muốn ra ngoài.—Ông Hùng mệt mỏi thở dài, ông phải nhanh chóng chặt đứt cái rễ dây dưa nhiều phiền phức này một cách gọn rẽ.

Làm sao ông có thể trở mắt ra nhìn Nam Phong bị lừa một cách trắng trợn thế này, dù không phải cha ruột của Nam Phong nhưng ông thương anh còn hơn cả mạng sống của mình và cũng vì lời hứa của ông trong quá khứ, thế nên ông không thể nhắm mắt xem như không được

Chiếc xe bay như vút qua bao chặng đường dài lê khê, vô hồn lượn lờ trên con đường sần xùi đầy nguy hiểm, chở theo một con người trầm ngâm đầy nặng nề niềm

Bóng tối bao trùm lấy căn nhà mang rợn kia, ngay cả gió cũng trở nên đáng sợ, bên trong căn nhà là một con quỷ đang vui vẻ mang bao nhiêu suy nghĩ, ngồi chéo chân thưởng thức bóng tối của chính mình, thưởng thức hương thơm nồng của ly caphe đen lái.

Vừa bước vào trong, Tiểu Mễ đã nở nụ cười nham hiểm, không do dự tiến đến ngồi đối diện với người đàn ông mang sắc thái dữ tợn, ung dung mà quyết đoán.

-Ông tìm tôi có gì sao?- Tiểu Mễ đưa đôi mắt lẳng lơ nhìn ông Hùng không chút kính cẩn người trên. Hỏi thì hỏi cho có lệ chứ cô biết ông tìm cô vì chuyện gì rồi nhưng cố tình làm ngơ.

-Đã biết còn muốn giả nai— Ông Hùng buông tách caphe xuống chấp tay lên hai đầu gối nhìn thăm tâm gan.

Lại một nụ cười cong lên của Tiểu mễ.

-Không nói nhiều, ông muốn gì nào?

-Buông tha cho Nam Phong, tôi muốn cô đi càng xa càng tốt.—Ông Hùng như một Diêm Vương đang đe dọa đến mạng sống kẻ đối diện, một sự uy hiếp mang đầy sắc thái.

-Dựa vào cái gì? Tôi có lợi ích gì trong vụ này chứ?— Chối cảm, Tiểu mễ chớp mắt cười.

-Ra giá đi, cô cần bao nhiêu, con số nếu không quá đáng tôi có thể đáp ứng cho cô.— Ông Hùng bắt đầu ra điều kiện.

Một luồng gió lạnh băng phớt lờ thổi vào trong cang khiến không khí trở nên u ám, ảm đạm đến nổi da gà.

-Không cần, tôi chỉ muốn làm thiếu phụ nhân của Trần Nam, làm vợ của Nam Phong.— Tiểu Mễ hừ lạnh một tiếng, khiêu chiến ngọn lửa nhẩn nại của ông Hùng.

-Là cô không biết điều, cô sẽ chẳng có thứ gì?

-Thật vậy sao?

Im lặng một chút, nội chiến diễn ra một cách mãnh liệt.

-Cô đừng quên bản chất mình là gì và cô là ai? Cô có thể che dấu được tất cả mọi người trên thế giới này nhưng cũng không qua được mắt tôi, gỡ bỏ cái bộ mặt của cô ra đi, khuôn mặt này..... có phải của cô hay không?—Ông Hùng dò xét nói nhiều lời khiến người ta phải đắn đo suy nghĩ, đối với Tiểu Mễ thì cô rung người với những lời nói mang đầy chất hàm ý sâu xa.

Không lẽ cái bí mật cô dấu suốt 4 năm qua lại để một ông già sắp ra đi về thế giới bên kia biết? thật cô không can tâm chỉ vì một ông Hùng mà tất cả kế hoạch của mình đều tan biến.

nếu để Nam Phong biết được thì mọi công sức và cái giá cô phải trả cho 4 năm qua là công không sao?

-Ông đang nói điên khùng gì đó?—tiểu Mễ đánh trống lảng quay mặt sang hướng khác điều chỉnh sắc mặt đang dần tái nhợt của mình.

-Cô là người hiểu nhất mà... tôi có thể cho cô một số tiền để yên tâm thân của mình, nếu cô không biết điều thì cô chẳng có thứ gì cả. Cô Có thể hình dung ra nếu Nam Phong biết bản chất và khuôn mặt thật của cô thì nó sẽ chấp nhận cô sao? và những sai lầm cô làm trong kí ức của Nam Phong.

82. Chương 82

Đừng như được lợi thế quá sâu ông Hùng càng được nước lấn tới, ông nào biết được rằng khi con người đã từng chịu mọi thứ đau đớn kể cả đánh đổi bản thân mình như tiểu Mễ thì con ác thú trong lòng cô sẽ không mời mà đến, càng ép người khác có nghĩa là tự ép bản thân mình vào đường chết,

Tiểu Mễ nắm chặt bàn tay thành nắm đấm, cô cắn môi cười thành tiếng vang vọng khắp ngôi nhà trông cô giờ như một bà phù thủy tái hiện, khiến ông Hùng từ trạng thái thoải mái sáng chột dạ.

Chính ông ép người ta, cũng chính ông tạo nguồn ác thú và cái giá ông Hùng phải trả có vẻ không tốt tí nào.

-Được thôi, ông cứ nói hết đi.. chúng ta cùng đi nói cho Nam Phong biết về lai lịch con người của tôi cũng như ông.— Tiểu Mễ như con hổ thêm khát miếng thịt trước mắt, bỏ qua mọi thứ để mà chồm lấy, nếu ông Hùng đã muốn đấu thì cô mời, xem ra cũng đến lúc tìm đồng minh ình.

Sắc mặt trắng xanh không chút gân máu nổi lên cuồn cuộn của ông Hùng, có vẻ hai người này có nhiều bí mật động trời quá nên mới có cái tật giật mình đến vậy, nếu không muốn người khác biết thì đừng tạo ra chúng.

-Nam Phong nếu biết được người cha anh ấy từng hãnh diện yêu quý, lại là người tình của bà Trọng người tạo ngọn lửa phá nát hạnh phúc gia đình của anh ấy, còn che dấu thân phận và quá khứ không cho anh ấy nhớ ra mọi chuyện thì ông xem thử phản ứng của Nam Phong ra sao?... Tôi đây dù sao cũng không được gì thì chẳng sao nhưng còn ông.... Nam phong sẽ hận ông cả đời ,bà Trọng mãi sẽ không thể ngủ yên khi ông vẫn không làm tròn lời hứa của mình.

Như một gáo nước tát thẳng lên mặt ông Hùng, một cơn lạnh sau gáy lang tỏa, ông từ một vị chúa tể bóng đêm bị lắng xuống dốc núi không tài nào leo lên được, tất cả điều ông sợ nhất cũng đã đến, sợ cái ngày người khác chỉ phớt biết được bí mật mà ông từng che dấu, một lời hứa trong quá khứ với người ông yêu thương..... và điều ông lo lắng nhất là Nam Phong, anh có tha thứ cho ông hay không khi biết được sự thật về thân phận của mình, khi biết được ông là một phần trong việc phá hoại hạnh phúc gia đình anh.

Nhưng điều đó đâu phải ông muốn, tất cả điều không phải lỗi do ông. Bộ yêu người ta chính là cái tội hay chăng?

Mấy chục năm về trước khi ông còn là một ông bạn thân thiết của ông Trọng(Ba Nam Phong) tình bạn bè và mối quan hệ giữa bọn họ rất tốt, rất thân thiết nhưng cuộc sống đúng là một dòng luẩn quẩn trớ trêu khi ông biết được bà Trọng chính là người con gái ông từng yêu say đắm cũng là người ông đã nhẫn tâm bỏ rơi thời còn đi học. Hai người nhận ra nhau và sau đó ông biết được rằng bản thân mình chưa quên được bà Trọng, ông đã đem lòng yêu thương bà Trọng một lần nữa và muốn được bù đắp lại những ngày tháng hạnh phúc mĩ mĩ mà lúc trước hai người từng mơ ước, bà trọng thì từ chối vì bà yêu ông Trọng , yêu cái tổ ấm bé nhỏ của mình, và cũng vì hai người chỉ là quá khứ một thời đã qua . Nếu không nhờ ông Hùng bỏ rơi bà thì bà cũng đã không có cuộc sống như ngày hôm nay.

Hiện tại là bắt nguồn từ quá khứ—Và quá khứ là dĩ vãng của tương lai

Tất cả đều đi về quỹ đạo của nó nhưng nào ngờ được rằng ông Trọng biết chuyện nên mới ra nông nổi này. Một phần tội lỗi cũng do ông Hùng gây ra , cũng vì bù đắp nên ông đã nhận lời bà Trọng chăm sóc Nam Phong, thay bà yêu thương, bù đắp ột đứa trẻ mà đó chính là cái tội lỗi ông gây ra.

Tiếng tán lá cây đung đưa khiến ông Hùng như tỉnh giấc sau một cơn ác mộng dai

dẳng, một quá khứ khiến người khác phải suy nghĩ.

-Cô đang uy hiếp tôi sao? Cô tưởng Nam Phong sẽ nghe theo lời của cô ư? –Kìm chế sự thật ông nặng ra một nụ cười yên tâm.

-Ông nghĩ sao hả ông Hùng? Nếu ông đã nói vậy thì tôi đây thử xem Nam Phong chịu tin ai?—Tiểu mễ nhếch môi , đứng lên đi vài bước như đang áp đặt tinh thần của ông Hùng, một sự đe dọa kinh khủng, ván bài đã được lật ngửa một cách không thương tiếc.

Màng đêm lại thêm một đậm đến đáng sợ, hai đôi mắt to tròn đối đầu gây cản gằm gù đến rung chuyển bầu trời đêm tĩnh mịch.

-Đứng lại..... cô muốn gì?—Ông hùng đan tay vào nhau nhìn Tiểu Mễ, xem ra ông đang phải khuất phục bởi một con thỏ vàng ngơ ngát.

Đúng là không thể ngờ đến một con sói, hung hăng bắt đầu chiếc tranh lại là người phải chịu thua cuộc đau thương

Tiếng cười như vỡ òa trong đêm, Tiểu Mễ hớn hở cười như điên như dại quay mặt sang nhìn ông Hùng giễu cợt.

-Phải vậy chứ?..... Xem ra ông rất biết điều.

-Nói... cô muốn cái gì?— Ông Hùng hung hăng, ngông cuồng muốn vồ lấy con thỏ nhưng không tài nào làm được khi mình đang bị dồn vào thế bị động

-Chỉ cần ông không nhúng vào những chuyện có liên quan đến tôi, kể cả sau này khi tôi trở thành vợ của Nam phong... thì coi như cuộc trò chuyện hôm nay không diễn ra, tôi không biết gì về ông và ông cũng không biết gì về thân phận tôi, chúng ta nước sông không phạm nước giếng. Như vậy thì xem ra ông cũng không thiệt thòi.— Tiểu Mễ ra điều kiện quái ác, ý cô không phải là muốn ông hùng không được phản đối việc sau này Nam Phong lấy cô sau,đúng là cô quá cáo già rồi? đòi hỏi quá cao thì phải , làm sao ông hùng chịu chấp nhận một người con gái có quá khứ đáng sợ như cô làm vợ Nam Phong được, và Nam Phong chắc chắn sẽ không đồng ý khi biết cô ta là ai?

-Không được, chuyện để cô và Nam Phong lấy nhau thì không đời nào?—Ông Hùng cứng găng phản đối trong trạng thái bị người khác ép thúc.

-Ông không có quyền được nói chữ “không”, nếu như ông cứ thích làm theo suy nghĩ vớ vẩn của mình thì ông sẽ phải trả một cái giá rất đắt.— Nói rồi Tiểu Mễ bỏ đi, câu nói cuối cùng của cô như một nhát dao đâm vào cổ ông Hùng, ông Hùng chỉ biết ngồi nhìn rồi tự đặt tay lên trán mệt mỏi, Tiểu Mễ đúng là một con cáo già gớm giết nắm được cái tẩy của ông, xem ra ông phải an phận một chút để không khiến cho sự bủi đắp trở thành tội lỗi đáng tiếc,

Nhưng ông không thể lơ đãng nhìn con nhỏ đầy thủ đoạn đó ở bên cạnh Nam Phong nhất định không được?

83. Chương 83

Đã hai tuần trôi qua, ngày dài đêm ngắn nhưng làm sao so được với lòng người, đi chơi dù vui thật nhưng ai nào có ngờ trước được trong thâm tâm họ đang nghĩ gì?

Trăng sáng kéo theo hương vị cả màu tối bao chum lầy con người, đêm nay có vẻ hờ hững quá, lạnh lùng và không kém phần cô độc.

Thiên nhiên như được tiếng mời gọi lặng yên chìm sâu vào giấc ngủ dài chỉ còn lại hơi thở không đều của gió và đại dương rộng lớn.

Một cô gái với gương mặt thất thần mang bao nhiêu bầu tâm sự ngồi một mình trên tảng đá lạnh lẽo phía biển cả, sóng biển đôi lúc làm ướt đôi chân như đang cố thì thăm điều gì đó?

Bất ngờ từ phía sau một bàn tay ấm áp một hơi thở nhẹ nhàng được gió mang đến. Bàn tay vội che đi cảnh vật quyến rũ phía trước thay vào đó là một gam màu đen đáng sợ.

Nó gỡ đôi tay của ai đó ra, theo bản năng mà quay sang nhìn, bắt gặp được nụ cười đẹp tự nhiên thần của Gia Tuấn nó chớp mắt vài cái.

-Công chúa nhỏ... sao ngồi buồn một mình vậy? —Gia Tuấn nhảy lên ngồi cạnh nó.

Một không khí quá đổi lãng mạn nhưng khiến người trong cuộc thấy không thoải mái.

- Hoàng tử này? Nếu được chọn thì kiếp sao anh sẽ chọn làm gì?— nó nửa đùa nửa thật quay sang hỏi Gia Tuấn

-Làm một ngọn gió.—Gia Tuấn nhìn ra ngoài biển cười hạnh phúc.

Câu trả lời khiến nó có phần không vui, tại sao là gió mà không phải thứ khác? Nó rất ghét gió..rất ghét cái cảm giác bất chợt đến rồi đi của gió, nó ghét .ghét lắm.

-Tại sao?

Trầm lặng một lúc Gia Tuấn đứng lên chỉ tay về phía biển khơi nơi có những cơn gió lấp lững thổi dạt dào.

-Vì anh muốn được tự do bay lượn... có khi sẽ đau khi bản thân mình là chợt thoáng qua nhưng lại dứt khoát và không hề lưu luyến.— Câu nói thấp dần theo âm độ, nhìn cách anh nói nhìn biểu hiện của anh , nó quá đủ để hiểu những nỗi lòng của anh.

-Thế thì em sẽ là cát bụi.. để anh đưa em cùng đi... chúng ta sẽ cùng bay lượn.— Nó mỉm cười đứng lên hét to hết cỡ, câu nói ấy sao dường như bóp nghẹn cả trái tim Gia Tuấn, xót xa chua chát

-Em NGỐC LẮM MÈO CON CỦA ANH .— Gia Tuấn xoa đầu nó..rồi hét to, âm thanh vang vọng rủ rựi bốn bên.

Nhìn Gia Tuấn trắng trợn, thật sự là nó ngốc lắm ư?

-Gia Tuấn chết tiệt, em ngốc anh còn ngốc hơn em.

-Hahahahaha....— Hai người cứ thế mà thỏa sức tung hoành luyện thanh, tiếng cười đầy ắp bao quanh, rất lâu rồi hình như hai người bọn họ chưa bao giờ thấy hạnh phúc vui vẻ như hôm nay.

Vì mãi ham hồ nghịch ngợm nên nó không để ý loạng choạng sém tí thì lặn xuống biển, nói sâu cũng không phải mà nói cạn cũng không đúng, nói chung là có thể chìm chết một con cá nhỏ như nó.

-Cẩn Thận.

Hiện trạng là nó gói trọn trong vòng tay của Gia Tuấn, anh ôm eo nó, tay nó câu cổ anh, để người ngoài thấy cảnh này chắc họ phải cắn lưỡi vì quá ngỡ ngàng.

Hai đôi mắt chạm nhau say đắm và cứ thế mà đứng như hai pho tượng lớn.

Sóng biển rào lên giữ dội, Gia Tuấn như bỏ đi tất cả mọi thứ xung quanh, anh cúi nhẹ người, muốn ăn tươi nó vào trong bụng để nó mãi mãi là của anh không ai có thể lấy đi được.

1s

2s

3s

....

Nó không lấy một phản ứng , cứ như kẻ không còn hồn chỉ biết lặng im nhìn khoảng cách được rút ngắn.

-CÁC NGƯỜI ĐANG LÀM GÌ?

84. Chương 84

Một âm thanh quen thuộc vang theo âm hư của một chút bờ ngõ, cả ba cặp mắt chạm nhau lưu luyến, một chút cay cay xót lòng trong đôi mắt màu xanh lam.

Cơn sóng vô ý vỗ mạnh vào bờ biển tạo nên khung cảnh căng thẳng.

Nó đẩy Gia Tuấn ra như một hành động theo bản năng, muốn nói gì đó nhưng dường như bị nghẹn đắng ở cổ họng.

Diễm Thu nhìn nó và Gia Tuấn với đôi mắt bất mãn, ngay cả cô cũng không hiểu bản thân đang hậm hực cái gì?

Phải chăng cô yêu anh mất rồi?

Không biết nên làm gì ngay lúc này, cô thấy có phần xấu hổ vì mình vô duyên quá độ, tự mình biên rồi diễn, ngay từ đầu đến cuối cô và Gia Tuấn đã có quan hệ gì đâu chứ? Cũng chính cô là kẻ bám theo, rồi tự mình yêu.. thật nực cười khi bây giờ cô lại tỏ ra bất mãn khi thấy họ ở bên nhau, Căn bản là cô cũng nhận ra trong mắt Gia Tuấn nó là quan trọng nhất, và anh yêu nó sâu đậm thế nào, Dù đã biết nhưng sao cô ngay bây giờ lại không kìm nén được cảm xúc, một loại nước không mời từ khóe mắt trào ra,

Diễm Thu cố gắng không để người ta thấy mình khóc cô quay lưng lại và bắt đầu trốn tránh cái cảm xúc quá bất thường.

Nhìn thấy phản ứng thoái quá của Diễm Thu, Gia Tuấn không nói gì cả chỉ lặng nhìn, có vẻ quá ngạc nhiên.

Nó thì bắt đầu có sự hối hận, có lỗi.. nó rất muốn giải thích rất muốn gọi Diễm Thu lại nhưng mọi thứ cứ trào lên rồi lại nghẹn lại. Mà dù có nói gì thì Diễm Thu có tin nó không hay càng nói càng rối. Nhìn Diễm Thu như vậy sao mà nó cứ ngỡ đó là mình, thử hỏi có ai lại không đau lòng khi thấy người mình yêu ở bên cạnh một cô gái khác.

-Anh mau đuổi theo cô ấy đi? Em ở một mình được mà?- nở nụ cười xoa dịu nó nhìn theo nơi Diễm Thu vừa chạy đi. Nó cũng cảm nhận được là Gia Tuấn không nỡ nhìn thấy cảnh đó, chỉ là anh không hiểu con tim anh đang muốn gì thôi?

-Không cần đâu... kệ cô ta.

Nhúng vai bất cần, Gia Tuấn nhìn nó cười một cách ngây ngô, anh không cần biết điều gì cả, không cần phải lắng nghe con tim mình đang nói gì? anh chỉ cần hiểu rằng anh muốn ở bên cạnh nó ngay lúc này mà thôi.

-Mau đi đi mà.—Nó hỏi, đẩy đẩy Gia Tuấn,

nếu như bây giờ anh không đuổi theo thì có lẽ sau này anh sẽ hối hận cả đời vì đã để lỡ một duyên phận tốt như thế, càng không muốn vì nó mà anh mãi đau khổ như vậy, một mình nó đau là đủ rồi.

Nhìn phía sau lưng to lớn của anh nó mỉm cười hạnh phúc” anh phải thật hạnh phúc Gia Tuấn à? Không thì em sẽ thành kẻ mang đầy tội lỗi”

Sương lạnh lẽo ôm lấy đôi mắt long lanh của nó, một góc trời như chìm sâu vào bóng tối, một cô gái bé mang đầy sự cô đơn, đang tận hưởng không khí nơi thuộc về mình.

Nói là không quan tâm, nói là không để ý nhưng thật sâu trong lòng Gia Tuấn là một dấu chấm hỏi lớn, anh thật sự là bận tâm thật sự là để ý, lúc vô tình trong bóng tối anh nhìn thấy giọt nước rơi từ khóe mắt của ai đó, tìm anh như bị bóp nghẹn một cảm giác rất đau tựa như không lời.

Anh như kẻ điên cuồng trong đêm, anh vô hướng lau đầu để tìm thấy bóng hình ai đó, loại cảm giác này thật quá khác biệt khiến anh không còn là anh nữa.

Bàn tay anh nhanh chóng khuấy sâu vào màn đêm lăm lăm một đôi tay mịn màng lạnh lẽo kia.

Diễm Thu một tay lau đi nước mắt, một tay bị ai đó nắm lấy, cô không quay đầu lại mà cứ đứng như thế, cô không muốn người khác thấy cô khóc, cũng không muốn mình là một kẻ ngốc cứ mãi chìm sâu vào ảo tưởng.

Bầu trời lao động, im ắng đến đáng sợ, Gia Tuấn không biết phải nói gì cũng không biết mình đang làm gì? anh cứ thế nắm lấy tay Diễm Thu, cho đến khi một câu nói khan khan vang lên.

-Anh... có gì.. để nói à? Nếu không buông ra thì sao? - Diễm Thu lạnh lùng, cô ép nhẹ tiếng nấc trong bụng, nói mà không quay lại cứ như cô rất sợ phải đối diện với người con trai phía sau.

Lại im lặng, không một câu trả lời.

Chỉ thấy được một hành động đơn giản khiến người khác phải thất lòng. Gia Tuấn từ từ thả lỏng bàn tay, anh nhìn phía sau lưng Diễm Thu mà tim như vàng nhấc dao cứa vào, tại sao anh lại có loại cảm giác đáng thương này?

Vỡ tan mọi hy vọng, Diễm Thu nhếch môi, thật nực cười cho chính. Ngay cả một câu an ủi giải thích mà cô muốn nghe anh cũng không nói, anh đã buông tay thì đồng nghĩa với việc cô đây chỉ là người đơn thuần yêu trong suy nghĩ.

Không biết nước mắt đã thấm ướt khuôn mặt trắng hồng của cô bao giờ, chỉ biết rằng trái tim cô đã tan vỡ bởi một người xa lạ, một người chỉ mới quen chưa đầy 1 tuần.

Xảy chân bước đi, vẫn thế không một tiếng gọi hay ai đó đuổi theo.

-còn không đuổi theo, anh,,anh,, - Diễm Thu nói lí nhí như đang muốn cố gắng tìm kiếm thứ gì đó.

Có phải anh quá ngốc?

Gia Tuấn chỉ lặng người nhìn theo, đôi tay vẫn còn lơ lửng giữa khoảng không lạnh giá, anh chẳng thể nào nghĩ được lí do nào để giữ người con gái đó cả, thôi thì đành im lặng.

85. Chương 85

Hơi thở lưng chừng mà êm ái, những sự tinh túy khuấy đảo một góc trời mệnh mang. Có ai biết được rằng có một sự thật nào đó đang len lỏi nơi đâu.

Bây giờ không còn ai cả, nó chỉ thấy bản thân mình sao quá cô độc, đưa tay lên chiếc cổ lỏng là để cảm nhận một chút ấm áp và bình yên. Ánh mắt lơ đãng cùng bàn tay mềm mại tựa ngọc ngà nắm giữ sợi dây chuyền mang dây xích đáng thương, chiếc nhẫn kia cũng không còn nữa rồi, chỉ còn lại vật này mà thôi? Có lẽ ông trời cũng nhận thấy rằng nó và Thiên Kỳ không xứng đôi, tạo hóa cũng hối hận khi tạo ra giữa họ một tình yêu không hồi kết, chỉ có thể song song như hai con đường mà thôi.

Nhắm hờ đôi mắt, nó muốn tự bản thân mình chút hết những thứ không đáng phải lưu giữ, kết thúc và buông tay có lẽ sẽ tốt hơn cho tất cả.

-Buồn sao? Hay đang hồi tưởng lại đêm đó.

Tiếng nói mang đầy máu tanh tương, một âm thanh khó nghe, khiến người ta chỉ muốn trốn tránh sự mỉa mai đó.

Nó quay đầu về phía sau, một bóng dáng cùng nụ cười nửa miệng khiến nó chợt thấy lạnh lùng.

-Là ý gì?—nó trở về dáng vẻ bất cần, nói mà như không nói.

Khoanh tay trước ngực Nam Phong cười cợt trêu đùa với rất nhiều sự khinh bỉ.

-Anh ta không làm em thỏa mãn bằng anh.— Nghe thôi cũng đủ biết là anh đang đề cập đến vấn đề gì? ngay cả con ngốc như nó cũng phải nhận ra một phần hàm ý trong đó.

Im lặng như lấy lại hơi thở khó khăn nó cười một tiếng làm Nam Phong neho mài.

-Anh đề cao bản thân mình hơi quá thì phải? anh chẳng là gì cả, so với Gia Tuấn anh cũng không bằng một gốc của anh ấy.— Nó như điên lên, tại sao bất kì lúc nào anh cũng phải nói những lời khó nghe đến vậy? mĩa mai nó bộ anh hạnh phúc vui vẻ lắm ư? Tại sao nó lại đi yêu một người làm nó đau khổ và luôn luôn dùng ánh mắt khinh thường đó đối với nó.

-Không bằng hẳn ta.—Nam Phong nghiêng rắng lặp lại một lần nữa, nắm đấm dần hiện rõ, anh cũng không biết mình đang là có cảm giác gì? có một chút gì đó ganh tị len lỏi trong anh, nhưng vì thể diện Nam Phong cố kìm nén

Anh túm lấy bờ vai của nó nhấc bổng lên, đôi mắt đen huyền chứa từng tia máu giận dữ.

-Tạo sao lại hành động như vậy chứ? Hay anh đang nhận thấy mình không bằng anh ấy.— nó nở nụ cười lạnh thấu màng đêm, đùa cợt với một con sói hung hăng như đang muốn giết chết nó ngay lập tức.

Những lời của nó càng khiến Nam Phong không kìm lòng được mạnh tay siết chặt bờ vai nhỏ nhắn của nó, tia máu dữ dội như bão táp kéo đến, Nam Phong đưa tay lên cái cổ trắng mịn màng kia, sức lực mạnh bạo như muốn kết liễu sự sống bé nhỏ của một con sứ trong lòng đại dương.

- Loại đàn bà vì tiền như các cô thì lên giường với ai mà chẳng được, đúng không? Cô nên nhớ cho rõ thân thể này là của tôi, từng chỗ từng chỗ đều in dấu tôi đi qua, còn hẳn ta chẳng qua chỉ là kẻ nhặt rác đem về mà thôi.

Bàn tay yếu ớt của nó nắm chặt lấy tay rắn rỏi của Nam Phong, thật không ngờ đến giờ phút này nó cũng chỉ là một loại rác mà thôi.

Nó như không còn nhìn thấy màng đêm nữa rồi, cũng tốt thôi như vậy nó sẽ không phải tự mình nhìn thấy những đau khổ mà bản thân mình phải gánh.

-Anh... đang... Mơ... tưởng à? Đúng tôi có thể lên giường với bất cứ loại đàn ông nào. Nhưng với anh là một sai lầm kinh khủng, xin anh hiểu rằng thân thể và trái tim của tôi là của Gia Tuấn còn anh mới chính là kẻ đập phải rác. Có giỏi thì anh bóp chết tôi đi.

Nó nghiêng rắng cố gắng dùng hơi thở còn lại để nhìn sâu thẳm vào đôi mắt Nam Phong, dầy vò nhau kiểu này sao mà quá vui vẻ, ông trời cũng thật là vui tính biết cách để mà trêu người, khiến người ta cứ mãi phải chạy theo cái bóng của cuộc sống.

Cứ tưởng là đã được giải thoát ra khỏi cái thế giới đau thương này và rồi Nam Phong sẽ hối hận, sẽ phải nếm thử mùi vị đau đớn mà nó phải chịu. nhưng ai dè đến phút cuối , Nam Phong lại đẩy nó ra không chút thương xót, nó như mới từ cõi chết hoàn hồn, ôm cổ thở không ngừng, cái cảm giác bị phụ thuộc vào không khí sao mà đáng sợ quá.

Nhìn nó như một kẻ nghiện ma túy, hít lấy hít để không khí bên mình, Nam Phong lạnh lùng tàn nhẫn, phong thái đứng nhìn như đang coi một bộ phim rất tức cười.

-Xem ra tôi đã đánh giá cô cao quá.— Nam Phong có vẻ rất thất vọng về những lời nói của nó, anh không ngờ đến rằng bản thân mình thì ra chỉ là kẻ bù nhìn, làm trò hề cho kẻ khác. Chưa bao giờ anh lại thấy chán ghét loại không khí như bây giờ.

-Rất hạnh phúc khi đã làm anh thất vọng.—Nó vẫn như một khúc gỗ cứng, ngồi trên đá với nụ cười bất cần, bàn tay nó như có vài giọt máu lăn nhẹ xuống, đau lắm chứ nhưng làm sao so với trái tim nó, một lần rồi lại hai lần bị người ta đập nát.

Nam Phong nhếch nửa miệng nhìn người con gái trước mặt, sự đáng thương cũng như sự khinh bỉ tất cả đều đập vào mặt nó. Anh không nói thêm gì chỉ lướt nhẹ qua rồi xảy bước trên bãi biển, những hạt cát mềm mại như bóng ôm lấy đôi chân anh, loại cảm giác khó tả đau mà không đau.

Ngước mặt lên bầu trời với nhiều màu đen huyền bí lúc ẩn lúc hiện, một loạt suy nghĩ lóe lên trong tâm trí nó, nó rất mệt mỏi, rất muốn nghỉ ngơi, không muốn sống trong cảnh như thế này, chỉ muốn bình yên và vui vẻ bên những giấc mơ của kí ức, không đau không buồn.

-Thiên Kỳ.—Nó đứng lên nhìn bóng lưng ảm áp của Nam Phong, một cái gọi với biết bao cảm xúc, khiến kẻ khác phải suy nghĩ một chút.

Có vẻ như Nam Phong có chút bất ngờ, lại một cái tên quen thuộc vang lên, có chút cảm giác bởi cái tên xa lạ mà anh từng nghe nhưng lần này hình như rất mãnh liệt, muốn phun trào ra ngoài, không ngoái đâu lại nhìn nó lấy một cái, Nam Phong đứng như trời trồng giữa màn đêm mặt kệ sương trắng bao lấy anh, anh giống một vị thần của ánh sáng đi đến đâu điều khiển người ta phải ngó nhìn, bức người đến phát điên.

-Anh thật không nhớ em sao?... Anh còn nhớ lời hứa đó không? —— Dù biết tất cả đều là vô ích, nói với một tên lạnh lùng như Nam Phong thì thà nói với cỏ cây ngoài biển còn có chút tác dụng, nhưng lần này có lẽ sẽ là lần cuối cùng nó nói với cái tên đầu đất này, về sau nó sẽ không bao giờ bước vào cuộc sống của anh thêm một lần nào nữa, nhiều đó đã quá đủ để nó nếm trải hương vị của tạo hóa ban cho rồi.

Chậm rãi nhưng mang theo bao nhiêu nỗi đau, mỗi câu nói như được khắc cốt ghi tâm, bờ môi nhỏ bé đã khô khốc từ khi nào, bây giờ đã cong lên từ từ với nụ cười đắng đến nát lòng, tiếc rằng Nam Phong không thể nhìn thấy được nó, nếu được một lần nó rất mong Nam Phong phải chịu thứ hương vị mật ngọt của nó bây giờ, ngọt đến nỗi trở thành chua chát

-Anh hứa sẽ bảo vệ em..... yêu em và không làm em phải khóc,,,, anh nói anh không thích nhìn thấy em khóc, không thích nhìn em cô đơn một mình, vậy sao bây giờ anh lại thất hứa, hết lần này đến lần khác làm em đau, làm em khóc, anh đùa với em như vậy vui lắm sao? những lời hứa đó với anh không còn giá trị gì ư?

Không một chút câu trả lời, những tiếng sóng vỗ ngày càng kéo đến mãnh liệt, dữ dội đập lê những tiếng kêu đau thương, xót xa giùm cho nó, ngay cả đại dương bao la lạnh lùng cũng phải bật khóc, nhưng sao anh quá vô tâm, quá hồ hởi phải chăng tình yêu đó với anh là xa xỉ không đáng để nhớ lại.

Nở nụ cười và hạnh phúc nhưng toát ra vẻ bi ai, nó vô thức bước lùi về phía sau, ánh mắt không rời tầm lưng kia, chỉ cần một chút nữa thôi mọi chuyện sẽ kết thúc, nó sẽ được giải thoát rất nhanh, rất nhanh. Đôi chân khựng lại khi đã đến điểm cuối, chỉ cần một ngọn gió nhỏ bé cũng đủ khiến nó rơi xuống biển, nơi chôn chứa bao tình thương của đại dương giành cho con người.

-Anh yêu em mà.. đúng không?

Ngừng lại một chút nó như một thiên thần nhỏ hít lấy ngum không khí cuối cùng, tiếng nói ngân ngang mang cả mùi vị đắng cay.

-Anh sẽ bảo vệ em mà... em tin anh sẽ không bỏ rơi em đâu phải không?. Em yêu anh.

Nói rồi nó tựa như một cành cây bị ai đó đốn mất, thân người yếu ớt ngã nhào ra phía sau, thoát chút là những tiếng nước dân cao, rơi ra khỏi đại dương, nó bây giờ chỉ cảm nhận được rằng mình đang chìm sâu vào lòng của đại dương, đôi bàn tay đó ôm chặt lấy nó, nó mỉm cười trong làn nước, rồi cũng đã có lúc bản thân nó không bị phụ thuộc vào không khí nữa.

Nó như một con cá nhỏ trong bàn tay của đại dương không bao giờ khoát ra được. Những tia nước mặn mặn trên khóe mắt hòa lẫn với làn nước trong vắt, kí ức của riêng nó lại được lúc tua nhanh như một cuốn phim hài, cho đến khi bên tay nó dường như vô thức nghe được rất nhiều thứ, có vẻ nó đã được quay về bốn năm trước một khoảng thời gian hạnh phúc cùng biết bao đau khổ của ngày hôm đó.

Trái tim Nam Phong dường như bị bóp chết trước cảnh tượng một người con gái dùng mạng của mình để đổi trác, anh chẳng kịp làm gì cả chỉ thấy được hình ảnh một người chìm sâu vào kí ức. những tiếng sóng vỗ mãnh liệt khiến đôi mi của Nam Phong khẽ cong lên, một loại cảm giác đau đớn tận đáy lòng hiện hữu. Có phải đã quá muộn? thật ra..... anh... anh là ai?

86. Chương 86

-Bảo Ngọc.

Hơi của gió nồng nàn bất diệt, với nụ cười đùa cợt cuộc sống, một màu đen bóng tối sao lại có chút đậm đà khó tả, tất cả dường như đang trở về điểm đầu của mình, tạo hóa than thở với cái tội lỗi mà mình đã làm ra, có vẻ đó là sai lầm không sao bù đắp được lỗ hổng đó, kết thúc như vậy nào ai muốn.

Âm thanh vi vút gấp gáp của một ai đó vang lên trong chiu đêm tĩnh mịch mang đầy hơi thở khó khăn, nhanh chóng một tia sáng vụt qua chớp nháy, một bóng người to lớn không nghĩ ngợi nhanh chóng nhào xuống biển, nguyện dâng hiến bản thân cho biển cả cô độc.

Đôi chân to lớn của Nam Phong không sao nhấc nổi trước cảnh tượng trước mắt, trong ánh mắt anh là những tia màu khó hiểu không kém phần lạnh lùng như đang đứng xem một bộ phim trong rạp

Thân người lượn lờ rần rắt của Gia Tuấn nổi lên rồi lại chìm xuống, có vẻ tâm trạng của Gia Tuấn đang rất hoang mang, tại sao? Em lại ngốc như vậy? nếu như không phải Gia Tuấn quay lại thì.. thì... ai sẽ cứu nó, Nam Phong có tư cách ấy ư? Hay hẳn sẽ bỏ mặt em như bốn năm qua?

Chẳng có chút động tĩnh gì, cả người Gia Tuấn như run lên bần bật, anh lạc hướng mất rồi, ai đó giúp anh với, giúp anh tìm thấy tia sáng kia. Ở bất kì nơi đâu Gia Tuấn cũng sẽ tìm thấy nó ngay cả trong bóng tối không lối nhưng ngay bây giờ anh không thể thấy nó được, phải làm sao? làm sao?

Gia Tuấn chìm sâu vào lòng đại dương mãi mòn mỏi tìm kiếm trong vô vọng, làm sao đây khi con cá nhỏ ấy không chịu ngoi lên mặt nước, anh lại thấy hối hận vì đã bỏ mặt nó ở lại một mình, tất cả là lỗi của anh, anh thật đáng chết mà?

Ánh mắt Nam Phong vô hồn nhìn xa xăm, lạnh lùng đến đáng sợ nhìn cảnh tượng đẹp trước mắt.

Không bao lâu Gia Tuấn ngoi lên với đôi mắt đỏ ngầu vì nước biển, nước lẫn tăng chảy dài từ mái tóc đến chân, trên tay còn là một cô gái nhỏ nhắn nhắm lìm đôi mắt, thân người mềm mủn vô thức tựa vào lòng Gia Tuấn. Cuối cùng Gia Tuấn cũng đã nhìn thấy nó, nó ở ngay đây và sẽ không để nó biến mất, anh sợ lắm rồi.

Đưa nó lên đến bờ, Gia Tuấn như điên cuồng sơ cứu cho nó, nó không thể chết như thế được? anh không cho phép kẻ làm anh đau đớn lại bỏ anh ở lại mà sống cuộc sống hạnh phúc, điều đó quá bất công cho anh.

Nước lẫn dài đùa nghịch từ khóe mắt đến gò má xanh xao trắng bệch của nó. Gia Tuấn cứ thế mà hô hấp, cảm giác run tận đáy lòng khiến mọi cử chỉ của anh đều loạn xạ.

Minh Quân và Thảo Anh hoảng hốt chạy lại chỗ nó, đôi mắt dần đỏ lên của Thảo Anh hối hả ngồi bệch xuống gần nó, tiếng nói gấp gáp lại run run.

-Bảo Ngọc... nó.. nó... nó... làm sao vậy....?

Không ai trả lời câu nói đó cả càng khiến nhỏ sợ hãi, nước mắt cũng không biết đã rơi từ bao giờ.

Minh Quân nắm chặt tay đứng nhìn xót xa khi đứa em gái của mình nhắm lìm đôi mắt giống như cái ngày đó trong quá khứ, mà bất giác tức giận, ánh mắt chuyển rời dán lên người của Nam Phong đứng cách đó không xa, không cần hỏi cũng đủ biết là chuyện gì?

“Bốp”

Một âm thanh tan nát phá vỡ bầu trời đêm yên tĩnh, Nam Phong ngã xuống cát như một phản xạ tự nhiên, khóe miệng nhanh chóng lóe lên vài tia máu.

-Thằng khốn,,, mày đã làm gì em gái tao.

Lại những cái đấm mãnh liệt va vào mặt Nam Phong không chút thương tiếc, Minh Quân như đang lấy mạng của Nam Phong những cái đấm đều mạnh mẽ và cứng cỏi.

-Bỏ ra.. bỏ ra.. Minh Quân—Thảo Anh khóc nức nở ôm lấy Minh Quân nếu mà cứ để thế thì sẽ giết chết người mất, nhỏ không muốn khi nó tỉnh lại bắt gặp cảnh tượng này sẽ khiến nó đau mất

Tiểu Mễ cũng đứng đó không xa nhìn bọn họ đấu đá mà nhếch môi cười, một bộ phim rất thú vị, không khỏi vui trong lòng, rồi nhanh chóng chạy lại đỡ Nam Phong, ánh mắt thoáng chút tia cười nhìn nó nằm bất tỉnh trên bờ cát.

“Cô lên chết sớm mới đúng”

Địa ngục cũng do ta tạo nên mà thiên đường cũng là do chính ta. Một người con gái xinh đẹp kiêu mĩ như Tiểu Mễ nếu có một tâm hồn cao đẹp, không chua chát, đen tối luôn ganh ghét thì cô sẽ có được nhiều hạnh phúc hơn. Khi sinh ra nào ai có thể chọn được tính cách cũng như giới tính của chính mình, chỉ là tạo hóa quá bất công tạo ra kẻ tốt, tạo ra hạnh phúc có sao lại còn xen vào đó là những đau khổ cùng cực cùng với trái tim đen tối dẫm màu khát huyền ảo.

Lao đi vệt máu trên khoe miệng, Nam Phong nhếch môi vẻ bất cần, bản chất lạnh lùng như tảng băng bắc cực phủ đầy bờ cát, khuôn mặt không xem ai ra gì cùng hạnh động ngông cuồng đó càng khiến Minh Quân tức giận ngàn lần.

Muốn nhào đến cho thêm vài cái vào khuôn mặt sớm đã hồng lên tia tím ngắt thì đã bị Thảo Anh ôm chặt lấy, Minh Quân cứ như một con sói khát máu dấy giữa muốn nhào đến vồ lấy con mồi mà cắn mà xé.

Bất chợt những tiếng ho không ngừng vang lên phá tan bầu không khí mùi máu và khát vọng chiếm hữu của đại dương, khiến mọi ánh mắt đều dồn đến người phát ra thứ âm thanh.

87. Chương 87

Sóng biển khi không lại vô thức vỗ mạnh vào bờ, những âm thanh nghe mà đáng sợ, như đang dự đoán đến một chuỗi biến cố sẽ nhanh chóng ập đến đối với những con người đáng thương trên đất liền. Họ sẽ về đâu và có đủ sức mạnh để vượt qua sóng gió mà cuộc đời này tạo ra hay họ sẽ mãi triền miên trong cơn mê nhất thời của hạnh phúc mà không có ngày tỉnh giấc

Nó mệt mỏi tựa cả người phụ thuộc vào lòng của Gia Tuấn, đôi mắt còn không thể mở nổi, tại sao? Bắt nó sống mà lại đem đến đau khổ cho nó, thật sự nó đã dặt tội gì với ngài diêm vương, sao lại không đưa nó đi. Nó hận rằng không thể xé tan cái gọi là không khí này, mãi mãi nó phải sống phụ thuộc vào không khí ư? Định mệnh? Định mệnh là gì? sao quá trở trêu

-Tao đã nhìn lầm mày, Nếu biết trước có ngày hôm nay thì thật sự ngay từ đầu tao đã không nên chấp nhận để nó yêu một tên khốn như mày.

Minh Quân gật gật đầu, cười nửa miệng tức giận bỏ đi, đúng là anh quá ngu nên đã tin lầm người, giao em gái mình ột hạng người như Nam Phong, dù biết Nam Phong không phải là cố ý chỉ là không thể nhớ ra nhưng so có thể đổ thừa hoàng cảnh được, nếu Nam Phong yêu em gái anh thì đã nhớ ra từ lâu và sẽ không khiến nó đau đến mức này.

Thảo Anh nhìn Nam Phong với con mắt căm phẫn không thua kém gì Minh Quân , tiếng nói nặng nề trời váng.

-Anh nhất định sẽ hối hận, cô diễn rất tốt..tôi khinh....

đáp lại câu nói đó là nụ cười trêu chọc của Tiểu Mễ, diễn là nghề của cô mà?

Còn Nam Phong anh Chưa bao giờ lại chịu đứng yên để người ta liên hồi xỉ vào mặt mình một cách tự nhiên như vậy? đây không phải tác phong của anh, nhưng hôm nay sao anh không tài nào nói được một câu, như một kẻ khờ ngoài chợ lớ ngớ khắp nơi.

Tiểu Mễ đỡ lấy cánh tay Nam Phong, đôi mắt trừng to quan sát biểu hiện trên khuôn mặt dần nhả lại của anh trong bóng tối, Tiểu Mễ cắn môi, bất thấy được hành động như đang muốn tiến về phía nó của anh, khiến cô hoảng loạn ôm chặt cánh tay hơn, không thể để trong lúc này Nam Phong nhớ ra tất cả, cô sẽ giúp Nam Phong mãi chôn vùi kí ức vào sâu trong lòng đại dương không bao giờ cho chúng có cơ hội thoát ra.

-Mình về thôi, mặt anh đang chảy máu đó., bọn họ thật ăn gan hùm mà?

Có vẻ sự quan tâm của Tiểu Mễ khiến Nam Phong bình tĩnh, vô tình nhìn qua nó lại nhìn cô một cách kì lạ, anh đã mất đi phương hướng của chính mình, lặng yên cho Tiểu Mễ kéo đi ra khỏi bờ cát, xem như là đang dần bước ra khỏi cái thế giới của chính nó, không thể nào quay trở lại được nữa, anh đã đi quá xa, xa nó lắm rồi.

Một ánh mắt trong vạt giữa màn đêm yếu ớt nhìn bóng lưng của Nam Phong rời đi, rồi lại một lần nữa ngất đi trong tìm thức, nó chỉ còn có thể nghe ong ong bên tay tiếng gọi của ai đó, tiếng sóng vỗ và cả tiếng thở dài nào nề của biển. Anh và nó một khoảng cách xa đến nỗi chẳng thể chạm nhau.

Đưa Nam Phong về Tiểu Mễ trong lòng rất bất an, cứ để nó lúc nào cũng có cơ hội tiếp cận anh thì sẽ có ngày mọi chuyện đều vỡ nợ, lúc đó cô sẽ mất tất cả mất đi công sức mà cô phải làm trong mấy năm qua, đã ngã một lần thì không thể có lần thứ hai, ngay cả con ngốc cũng biết để mà tránh.

Đem hộp y tế đến cạnh Nam Phong, Tiểu Mễ nhẹ nhàng dán lên những vết thương đã đọng máu từ bao giờ, trong đôi mắt thiết tha vô vàng, hình ảnh này rất giống lúc kí ức mà mấy năm trước hai người còn yêu nhau, lãng mạng và hạnh phúc, nhưng tất cả đều đã biến mất trong nháy mắt, anh đã thay đổi và cô trở thành một con người mang đầy giả tâm. Và cô sẽ không để bản thân sống trong thất bại cô phải được hạnh phúc. tự cười ỉn cô lại suy nghĩ vụ vợ, nếu ngày nào đó Nam Phong và nó biết được cô là ai thì họ sẽ rất ngạc nhiên, bắt ngờ đến há hốc mồm miệng là đằng khác

-Tôi là ai? Thiên Kỳ là ai?

Nắm ngay bàn tay của Tiểu Mễ đang dịu dàng trên khuôn mặt anh, một ánh mắt sâu thẳm mà đáng sợ, tay Tiểu Mễ lạnh toát. hồn cũng vì thế mà trở về với xác, thân thể cô run lên không ngừng. Ánh mắt lúng túng nhìn Nam Phong

-Anh..... anh..... Thiên Kỳ là Thiên Kỳ... Anh là anh... là Nam Phong người yêu em nhất.— Tiểu Mễ chậm rãi nói, khẳng định một điều đơn giản quyền sở hữu của cô.

-Có thật không?—Ánh mắt hoài nghi dán trên người Tiểu Mễ không ngừng lao động.

Có lẽ việc hôm nay có chút ấn tượng khó phai trong đầu Nam Phong, làm anh càng có vẻ không yên tâm đối với Tiểu Mễ.

Làn gió nhẹ như lông vũ phớt phơ trong khoảng không, đem đến bao nhiêu mùi nguy hiểm đáng sợ.

Tiểu Mễ bắt đầu nhập vai diễn, nhanh chóng đứng lên phản ứng lại với ánh mắt hoài nghi kia, trong câu nói chứa đầy sự bất mãn, cô như khóc òa lên, nặng ra một chút nước mắt xoáy sâu vào lòng Nam Phong.

-Anh không tin em... hay anh không còn yêu em nữa, anh yêu con nhỏ đó rồi phải không? Anh cứ nói đi, em sẽ không bám lấy anh, xem như là em ngốc nên không thể để anh nhớ ra em, em vô dụng không có bản lĩnh giữ lấy anh.

(t/g đang bận ôn thi nên không có thời gian ... nếu mấy chương này không hay lắm thì mọi người thông cảm nha...

M.n đọc truyện vui vẻ)

88. Chương 88

Tiểu Mễ khóc lóc đến đáng thương, những tiếng nấc nhẹ khiến người ta mủn lòng, cô đưa tay lên lau giọt nước mắt rồi vội quay lưng lại không để Nam Phong nhìn thấy đôi mày nhăn nhó khó chịu của cô, nếu cứ để thế này thì e rằng

Sự hoài nghi cùng sự lạnh lùng đột biến dịu lại, Nam Phong không biết phải làm gì, thấy có lỗi vì đã khiến Tiểu Mễ khóc, sao anh lại có thể quá đáng như vậy? đã không nhớ ra người mình yêu thì cũng không sao nhưng lại nghi oan cho cô thật sự anh thấy có chút hối hận. Dù gì anh và cô cũng có những kí ức đẹp đẽ, hạnh phúc nhưng chỉ có điều anh không hề nhớ.

Nhẹ đến ôm từ phía sau lưng Tiểu Mễ, tựa đầu vào đầu cô Nam Phong lí nhí.

-Anh xin lỗi.. anh sai rồi.

Ấm áp tận đáy lòng, Tiểu Mễ cười dặt trí nhưng lại vụt tắt ngay lập tức vội vàng đẩy Nam Phong ra nhưng anh càng ôm chặt lấy.

-Bỏ em ra.. anh không yêu em mà.

-Nhóc con.. đừng giận nữa mà.

Nam Phong cạ cạ chiếc cằm sắc nhọn lên đầu Tiểu Mễ tiếng nói ngọt ngào động lòng người, anh không thể nhẫn tâm làm đau người con gái trong lòng mình, càng không nên nghi ngờ vì anh chính là kẻ không thể nhớ ra cô, mọi sai lầm đều do anh cả.

Quay bờ vai của Tiểu Mễ để cô đối mặt với đôi mắt đen lái của anh, anh nhìn cô thiết tha mà trù mến, nhẹ nhàng triển miên ngậm lấy bờ môi kia chơi đùa, một cái hôn sâu tận tâm gan, Tiểu Mễ cũng bị nụ hôn đó làm cho sây sẩm, đặt bàn tay lên ngực Nam Phong,

họ gấp gáp quần lấy nhau như đôi rắn khát vọng được chim hũ, ướt át nhưng lại dịu dàng lắm hạnh phúc.

Trong tận đáy lòng của Tiểu Mễ bao nhiêu đó là chưa đủ, cô còn muốn mình trở thành người đàn bà của anh, để anh yêu thương và không bao giờ rời xa cô như thế thì cô mới an tâm.

Hai con người đắm say trong men hơi thở họ tiến vào chiếc giường lớn, dây dưa mãi không rời, màng đem tối mù mịt che đi mắt của thiên hạ, chỉ còn có thể thấy những chiếc áo bị vứt rơi nhẹ nhõm xuống nền nhà lạnh tinh.

Bầu trời ngoài hiên lúc hiện lúc ẩn màu đen tối vũ bão, bắt đầu có những hạt nước nặng trĩu rơi xuống, mưa đã rơi ầm ỉ ngoài trời kèm theo những âm thanh phấn nộ, tức giận vì cảnh tượng thất thân của đôi trai gái trong căn phòng tối kia, mưa rơi mãi không thôi ầm ầm đến xé ruột, cơn gió mạnh bạo đập mạnh vào các tán cây, gầm gừ bên ngoài cửa sổ.

Mọi thứ đều đã thay đổi, không còn gì ngay lúc này ngoài tiếng mưa rơi không ngớt và những tiếng thở mạnh bạo của đôi trai gái đang hướng đến đỉnh của khoái cảm.

Bầu đầu cho hôm nay sẽ là một cái tương lai đen tối, họ rồi sẽ thức tỉnh hay sẽ phải như thế này.

Một sai lầm lớn lao của tạo hóa, ông trời thẳm nhỏ vài giọt nước đắng cay cho vòng xoáy của cuộc đời, rồi thì sẽ không có đường để thoát

Một đôi mắt long lanh tựa giọt sương trên tán lá, nhẹ nhàng ủ rủ hé mở, như loài hoa hồng trắng hăng hái nở những cánh hoa thơm ngát đón trào ngày mới tươi đẹp, chớp mắt vài cái để thích nghi với bầu không khí và ánh sáng chói lòa, một mùi thuốc sát trùng khinh khảng không cánh mà bay xộc lên mũi, cảm giác khó chịu khiến đôi mày xinh đẹp nheo lại đáng thương.

Nó đưa một tay lên trán giữ lấy tia sáng, ánh mắt đảo đảo xung quanh căn phòng, thì ra là nó đang ở bệnh viện, không biết bản thân mình đã nằm ở nơi đáng sợ này từ khi nào chỉ biết rằng nó thấy rất đau đầu, toàn thân thì ề ỉm nhất là cánh tay phải dường như không nhắc lên được, có ai đó đang nắm lấy tay nó thì phải, rất ấm áp nhưng có chút run run truyền sang tay nó.

Đưa đôi mắt yếu ớt nhìn xuống thì thấy Gia Tuấn đang gục đầu lên giường, tay còn nắm lấy tay nó không buông, muốn rút tay ra nhưng nó sợ làm Gia Tuấn tỉnh giấc, nhẹ nhàng tựa lưng vũ đưa bàn tay còn lại xoa xoa mấy lọn tóc của anh.

Ông trời thật quá tàn nhẫn, đã thế này thì tại sao lại không cho nó đi sớm chứ, để nó tồn tại trên cõi đời này làm gì để rồi khiến nhiều người phải đau khổ, thở dài một cái nó nhìn ra ngoài cửa sổ nơi còn có những giọt sương đọng lại.

Hơi thở của nó bắt giắc làm Gia Tuấn tỉnh dậy, ánh mắt xanh xao của nó rơi vào đôi mắt đen thâm quầng của Gia Tuấn, hình như anh thức khuya lắm thì phải.

89. Chương 89

-Em tỉnh rồi à? Để anh gọi bác sĩ.— Gia Tuấn dụi mắt, luống cuống định đi ra ngoài thì nó nắm tay anh giữ lại.

-Không cần đâu, em không sao mà?—Nó lắc đầu, nó sợ cảm giác trống trải một mình nơi lạnh khốc này, càng sợ bị bác sĩ tiêm.

Đôi mắt to tròn đáng sợ của Gia Tuấn nổi lên, làm nó phải quay đi không dám đối diện nữa.

-Em ngốc lắm,, tại sao lại làm vậy? em đừng vì hấn ta mà dại dột , Em phải nghĩ cho ba má, Minh Quân ,Thảo Anh sẽ ra sao nếu em—Gia Tuấn mắng nó nhưng trong lòng anh rất đau, ngừng một chút như dự điều gì đó, rồi anh bắt giác nhìn thâm thẳm

-Còn anh nữa... em biết em làm vậy là không công bằng cho anh không?—Tiếng nói mang nhiều đắng cay, lan tỏa khắp căn phòng trắng xóa, áp đảo cả mùi thuốc ghê gớm.

Đôi mắt nó bắt đầu có vài giọt nước ngược lên nhìn Gia Tuấn xót xa, đôi môi trắng bệch cong lên.

-em xin lỗi.

Lại một câu nói nghe quen thuộc mỗi lần nó làm gì sai hay bị Gia Tuấn mắng nó đều nói có mỗi câu này, tại sao không phải là câu khác? Cửa miệng của nó chỉ có thể nói được ba chữ này thôi sao?

-Không cần em phải xin lỗi,, chỉ cần em biết thương bản thân mình một chút là được rồi.— Gia Tuấn nói nhỏ hơn khi nãy, do anh nóng giận quá nên có phần hơi cau gắt.

Nó cuối gằm mặt không dám nhìn Gia Tuấn, đôi tay nó vô thức ôm lấy hai đầu gối, trông nó giống như một đứa bé sợ bị đánh mà co rút chạy trốn, nhìn biểu hiện đáng yêu đó khiến Gia Tuấn không kìm được lòng khẽ ngồi xuống xoa xoa đầu nó, những sợi tóc mịn màng bám lấy tay Gia Tuấn.

Không một tiếng nói, chỉ còn nghe thấy những hơi thở nhẹ ầm ập.

-Anh hai và Thảo Anh họ....

Chưa kịp hỏi hết câu thì Gia Tuấn dường như hiểu ra được liền trả lời ngay.

-Họ về rồi, đã ba ngày qua bọn họ ở lại để chăm sóc em ,, anh thấy họ mệt quá nên kêu họ về nghỉ ngơi ,chứ để một ai đó ngã bệnh thêm thì càng khổ.

-Em.....

-Không cần nói xin lỗi đâu, anh không thích nghe câu đó.—Gia Tuấn biết nó là định nói gì? liền chặng ngang không cho nó có cơ hội lên tiếng.

-Sao anh không về đi, nhìn mắt anh giống y chang gấu trúc.—Tiếng nói có chút yếu ớt nhưng đủ để người khác sịt khóí.

Con bé này ngay khi bệnh sắp tắc thở mà còn trêu ghẹo anh, uống công anh thức trắng đêm để chăm sóc mỗi khi nó lên cơn sốt vậy mà nỡ lòng nào đem anh đi so sánh với con gấu trúc.

-Con bé này... là do em chứ còn ai nữa,... uống công anh đến đây chăm sóc em.. được rồi lấy oán trả ơn.—Gia Tuấn giả bộ giận dỗi quay đi, còn kèm theo mấy cái hịt mũi, làm như anh đang khóc vậy.

-Anh..anh đẹp trai.. anh đẹp hơn gấu trúc.. thôi mà thôi mà..—Nó chu mỏ lắc lắc cánh tay Gia Tuấn đôi mắt long lanh khiến người ta siêu lòng, muốn đánh cũng không lỡ.

Xoa xoa đầu nó Gia Tuấn cười tươi.

-Nhóc con.. em thật là...

Lấy ly nước đưa cho nó Gia Tuấn trừng mắt đáng yêu.

-Em ăn gì không? Anh đi kêu bác sĩ cho em tiện thể mua gì đó luôn.

Vừa nghe nhắc đến bác sĩ, nó đã giật mình phun hết nước trong họng ra, xem thì nó bị sặc chết. Không..... em không ăn,, càng không cần bác sĩ.

Nhìn ánh mắt đe dọa đang đổ lên chết người kia, nó cười cười đau khổ, rồi phụ má gật gật đầu.

-Em đó... không nghe lời thì chết với anh.

Nói rồi Gia Tuấn bước ra ngoài, nó ngồi bên trong than trời trách đất, giá nào một hồi nữa nó cũng bị tiêm à xem,, ôi thôi!!đau chết nó rồi đây.

Bước xuống chiếc giường trắng nó tiến đến phía trước cửa ô cửa sổ, nhìn xa xăm bên ngoài, nó lại nhớ đến ai kia, dù có thế nào thì có vẻ nó không thể quên đi được đôi mắt đỏ, vòm ngực, và vòng tay ấm áp. Trớ trêu quá, khi giờ đây tất cả đều vụt tắt, nó phải làm lại từ đầu thôi, là chính mình vui vẻ không buồn phiền không nhưng nhớ hay hy vọng gì hết.

Đến lúc nó phải tìm inh cuộc sống mới rồi, những ngày tháng không chút quan hệ gì với con người đó.

90. Chương 90

Chương 90

Tiếng gõ cửa phòng khiến dòng suy nghĩ mơ hồ tan biến, quay đầu nhìn chằm chằm cánh cửa xanh nó hoài nghi. Ai lại tìm đến nó, nếu là bác sĩ, Gia Tuấn hay anh hai nó thì nhất định sẽ không gõ cửa mà chui vào ngay ,vậy thì ai đang ở ngoài đó.

Do dự một chút, ánh mắt nó bắt đầu dò xét, nhìn không cảm xúc nơi cánh cửa đang bán khuâng khép nép

-Vào đi...

Ngay câu nói, cánh cửa xanh bật mở, một cô gái tóc xỏa dài, mặc bộ váy hồng phấn, mặt mang một nụ cười xinh xắn bước vào, là Diễm Thu? sao cô ấy lại đến đây tìm nó không phải vì sự hiểu lầm tối hôm đó chứ?

.

Nó nở nụ cười nhìn người con gái trước mắt, chuyện gì đến cũng sẽ đến, nếu ngay lúc này Diễm Thu đánh nó mắng nó, thì nó cũng không trách vì bản thân mình ít kỉ không hiểu rõ chính mình và lỗi cũng do nó mà thôi.

-Chị khỏe chưa?—Diễm Thu ái ngại đi đến cạnh nó, cô gọi nó là chị cũng phải thôi vì nó hơn cô lặn 2 tuổi cơ mà.

Hơi bất ngờ nó chỉ cười đáp trả, rồi sao đó mới kéo Diễm Thu ngồi xuống giường.

-Chị có gì đâu mà không khỏe.. mà sao em lại ở đây.

-Em... xin lỗi.... nếu không phải hôm đó vì em mà Gia Tuấn đuổi theo thì chị đã...— Diễm Thu hơi cúi mặt, đôi má có chút ửng đỏ cùng với biểu cảm tội lỗi làm nó chạnh lòng.

.

- Đó đâu phải lỗi tại em... – Nó lắc đầu, nắm lấy tay Diễm Thu trấn an, nếu phải nói thì đáng lẽ ra nó là người xin lỗi với Diễm Thu thì đúng hơn.

-Em đến đây để từ biệt chị.. em phải quay về nước ngoài rồi.— Đôi mắt xanh lam của Diễm Thu chứa thứ gì đó khó hiểu, một chút không vui thì phải?

-Em phải đi sao?—Nó mở to mắt nhìn Diễm Thu luyến tiếc, không phải là do chuyện tối đó mà cô đòi đi chứ, vậy nó đâu khác gì kẻ phá hoại đâu.

-Ừ.. thôi cũng trễ rồi.. em phải đi để kịp chuyến bay, chị giữ gìn sức khỏe,, khi nào rảnh em đến thăm chị..—nở nụ cười tươi, Diễm Thu đứng lên quay bước hướng tới cánh cửa xanh kia, đôi mắt đảo quanh như hy vọng được gặp ai đó.

Như hiểu ra được điều đó, nó nói:

-Em không đợi Gia Tuấn à? Anh ấy sẽ quay về sớm thôi.

-Không... em.....— Diễm Thu nhìn nó triu mến, hy vọng trong cô đã tắt từ lâu, không muốn gặp Gia Tuấn thêm một lần nào, cô sợ không tìm được nước mắt, sợ không thể ra đi.

-Gia Tuấn sẽ bận tâm nếu em không từ biệt anh ấy..... chị nhận thấy hình như anh ấy có tình cảm với em.— Nó đi đến nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của Diễm Thu như đang trao cho cô một thứ tình yêu thiêng liêng liêng nào đó,

-Anh ấy sẽ không yêu em đâu.. thôi em đi đây.— Diễm Thu nhanh chóng mở cửa bước ra ngoài, hình như cô khóc thì phải trong tiếng nói đó nghẹn nghẹn một thứ khó tả, và rồi những tiếng bước chân lẳng lặng theo xa.

Nhìn cánh cửa đóng lại nó thở dài, tình yêu vốn đã như vậy? đến bất chợt nhưng khi đã nhận thấy không còn hy vọng thì sẽ đi, kết thúc càng nhanh thì càng không đau. Bởi vậy tìm được nhau khó cỡ nào? dù có tìm được thì chưa chắc đã níu giữ được.

Như một quy luật nhỏ bé cánh cửa lại một lần được bật mở, người bước vào không ai cả mà là Gia Tuấn trên tay anh còn xách theo một bọc đồ ăn thơm nức mũi.

Nó đẩy đẩy Gia Tuấn tiếng nói trầm trầm, khiến Gia Tuấn như một bánh xe ngựa cứ lăn lăn mặc sức ngoái lại nhìn kẻ phía sau.

- Mau.. mau.. đuổi theo Diễm Thu.. cô ấy định quay về nước ngoài.— Nó mở cửa nhanh chóng gấp gấp kéo tay Gia Tuấn đi ra ngoài.

Chưa hình dung được điều gì nhưng đôi chân Gia Tuấn nhanh chóng chạy đi vì anh có cảm giác như mình đang lạc mất thứ gì đó vô cùng quan trọng, tiếng bước chân vang lên không ngừng ở dải hành lang, âm thanh khiến ai cũng phải nhìn theo.

Nhìn từ trên lầu ra ngoài đường, một màu vàng um của ánh nắng oi bức, đôi mắt Gia Tuấn to tròn nhìn bóng dáng Diễm Thu đứng cạnh một chiếc xe hơi, trông cô có vẻ lung túng lưu luyến tìm kiếm gì đó, đôi mắt không ngừng nhìn xung quanh ngay cả khi vali đã được kém lên xe và tiếng gọi của bác tài xế.

-Diễm Thu.. Diễm Thu....

Gia Tuấn gọi từ trên lầu , đôi chân nhanh chóng chạy dài ngoài hành lang bệnh viện, khi anh xuống đến nơi thì cũng là lúc chiếc xe kia lăn bánh, anh thở một mồi đặt tay lên hai đầu gối, anh lại một lần nữa chậm rãi, có lẽ lần này anh sẽ mãi không còn nhìn thấy bóng dáng đó, không còn nghe thấy tiếng cãi vã nữa, có phải đó là định mệnh.

Đứng nhìn một lúc rồi Gia Tuấn cũng thở dài mà bước đi lưu luyến nhìn về phía chiếc xe đã chạy đi.

Bên trong xe Diễm Thu đã rơi lệ, cô không biết tại sao? Nhưng cô rất bối rối rất buồn, bật điện thoại lên ngắm nhìn tấm ảnh cô chụp lên lúc hôn lên má Gia Tuấn mà không ngừng đau lòng, ước gì cô có thể trở về những ngày đầu quen biết anh,cô sẽ cố giữ hình ảnh anh trong thâm tâm mình, sẽ có ngày cô lại gặp anh.

91. Chương 91

Ở một căn phòng nhỏ bé nào đó, bóng dáng người đàn ông có chút mệt mỏi đứng cạnh ô cửa sổ cùng với tách caphe đen trên tay, làn khói bay bổng lan mình vào bầu trời nắng gay gắt.

Tiếng chuông điện thoại vô duyên xen vào tầm mắt của ông Hùng, thông thả đặt tách caphe xuống bàn, ông luyến tiếc cầm chiếc máy điện thoại.

Đập vào mắt ông là một dây con số quen thuộc, ngại ngần một chút rồi ông cũng nhấc máy.

-Chào ông Kezin,, hôm nay rảnh rồi tìm tôi vậy sao?— Ông Hùng cố gắng thả những nụ cười, đôi mắt quái thú thoát ẩn thoát hiện.

Đầu dây bên kia có chút gì đó khựng lại rồi mới bắt đầu vào cuộc

-hii... là có chuyện nên mới tìm ông đấy chứ, ông bạn già.—Ông Kezin tươi cười đáp trả, lời nói như gai sắc nhọn. Trên thương trường là vậy “bạn không chết thì kẻ nằm đó sẽ là ta.”

-

Ông Hùng đi lại gần phía cửa sổ thông thả cầm tách caphe lắc nhẹ.

-Đích thân ngài Kezin tìm đến thì chuyện đó chắc hẳn là rất quan trọng.

-Đúng là rất quan trọng.

Ngừng vài giây ông Kezin nói tiếp, trong câu nói có chút bất mãn.

-Việc làm đại diện dòng sản phẩm hình như người bên ông có vấn đề thì phải ? theo tôi nhận tin thì cô gái tình tứ bên cạnh con ông bây giờ không phải cái cô trong bữa tiệc, con trai ông không phải là đang tìm đại một cô gái để làm mẹ trong bữa tiệc đấy chứ?

-

Ông Kezin có chút lớn giọng, nghe qua điện thoại thôi cũng đủ hiểu là sự giận dữ bùng phát đến mức nào? Ông Hùng đã lường trước được vụ việc này từ sớm, nhưng không ngờ lại nhanh đến như vậy

Lấy lại bình tĩnh ông Hùng cố gắng giải thích.

-Chắc có sự hiểu lầm gì ở đây chẳng? Tội nó nào dám qua mặt ông, ông yên tâm đi sẽ không có bất cứ chuyện đáng tiếc nào xảy ra đâu? Kế hoạch đại diện vẫn sẽ diễn ra như ý ông.

-Cho đến ngày đó ông nên quản con trai mình thì hơn,tôi không muốn biết hay nghe giải thích gì cả nhưng tôi nhắc nhở ông đừng khiến tôi và ngay cả ông không còn chỗ đứng trên thương trường này.

Đầu dây bên kia thô bạo cúp máy, ông Hùng nghiêng răng quăng tách caphe vào cửa sổ, những giọt nước lòng rỗng chảy xuống trên lớp màng kính , ông phải làm sao để giải quyết vấn đề điên rồ này đây. Nếu đối đầu với Tiểu Mễ thì ông sẽ phải hối hận, còn nếu để cô ta ngang tàng đắc trí thì sẽ phá vỡ tương lai của Nam Phong.

Một bầu trời lãng mạn một tình yêu bé nhỏ ngọt ngào, Tiểu Mễ giờ cô đã trở thành một người hạnh phúc nhất thế giới khi được hoàng tử chăm sóc nuông chiều, cái lí tưởng hạnh phúc mờ ảo mà cô từng mơ ước từng vạch ra, cùng đã từng nuôi tiếc buông tay, nếu lúc trước cô không vì tham lam tiền tài danh vọng thì có lẽ cô đã có hạnh phúc này từ lâu, có nhiều hơn bây giờ, một tình yêu không phải chứa nhiều giả tâm như vậy?

Nằm trên đùi Nam Phong nhắm nhìn cảnh biển với tia nắng nóng bỏng, cô thấy bản thân mình thật sự trở về cái ngày đó, đơn giản thật thà, còn bây giờ điều cô có sao mà quá mỏng manh có thể vỡ bất cứ lúc nào.

Luồng tay mình qua những sợi tóc mỏng như hạt cát,Nam Phong nhìn Tiểu Mễ cười rất tươi, anh thấy bây giờ mình rất hạnh phúc có một cảm giác nào đó quen thuộc trong quá khứ.

-Em yêu anh.—Tiểu Mễ chu mỏ nhìn Nam Phong như chờ một cái hôn từ anh.

-Nhóc con,, em thật là hư?—Nam Phong cuối xuống hôn một cái, rồi béo má cô.

-Em muốn ở bên cạnh anh như thế này,, cùng anh tạo nên một cuộc sống đầy màu hồng cùng với.... với.. con của chúng ta.— Tiểu Mễ hằng hái lấy tay quơ quơ vào khoảng không, vì cô đang rất lo lắng, lo anh sẽ nhớ lại, lúc đó cô sẽ mất tất cả, tiền tài danh vọng và cả tình yêu mà cô đã vun xén bấy lâu. Cô phải khiến anh yêu cô đến phát điên, khiến anh lấy cô một cách tự nguyện, còn về sau thì cô không quan tâm, chỉ cần cô bước vào cánh cửa họ Trần anh thì mọi thứ sẽ được chôn vùi.

Nam Phong cũng hiểu là cô đang muốn gì? nhưng có điều nếu lấy Tiểu Mễ thì cha anh sẽ phản ứng thế nào, liệu ông có chấp nhận Tiểu Mễ không? Khi cha anh trước giờ đã không ưa cô, còn về phần ông Kezin nếu tin này lan đến giới truyền thông thì anh sẽ đau đầu, khi mang tiếng qua mặt ông Kezin để nhận lấy hợp đồng, lớn hơn là danh tiếng hoàng tử giải cứu lọ lem trong bữa tiệc sẽ bị bôi nhọ đến nhìn không ra

-bây giờ không phải là lúc nói đến chuyện này, không phải chúng ta đang hạnh phúc lắm sao?—Nam Phong cười cười, anh rất hiểu tâm tư cũng như ý muốn của Tiểu Mễ

-nhưng... mà thôi em sẽ chờ anh.- tiểu Mễ nặng ra mặt cười trong sáng chất chứa khao khát nhìn Nam Phong, còn thâm tâm cô đang tức đến điên cả lên, cô biết thế nào anh cũng vậy, thôi thì để cô giải quyết giùm anh, thay anh quyết định vậy?

Màu hồng nhạt của hạnh phúc ở đâu đó bên kia , màu đen huyền bí che lấp ánh sáng , che lấp con đường nơi thuộc về anh , đến bao giờ anh mới chịu thức tỉnh bởi một màu đen hạnh phúc nằm sâu trong tâm trí anh, hay anh sẽ u mê mãi không thôi. Còn em sẽ mãi là kẻ ngốc ngồi đợi anh nơi cuối đường vắng không người,

92. Chương 92

Ánh sáng len lỏi chen mình qua khe hở của ô cửa kính trong vắt, nhanh chóng chiếm lấy thân người đang ngủ ngon li bì cuộn tròn trong chăn.

Bên cạnh đó là một cái bóng với ánh mắt nãy lửa cùng cái chống hông đáng yêu.

-thằng chồng tôi,... mà y có thức không hả?—Thảo Anh mất hình tượng mặt hầm hầm la hét.

Người trong chăn vẫn bình thản ôm ấp trong giấc mộng vàng, lâu lâu lại trở người qua lại với những tiếng “um um” ngái ngủ

-Mau thức... thức dậy.. cái con heo này?—Thảo Anh không chịu được nhào đến lật chăn dùng gối đánh tới tấp.

-Em ồn ào quá,, để cho người ta ngủ chứ?— Minh Quân ôm gối bịch chặt tai, lái nhái nói khiến Thảo Anh điên lên càng nặng.

-Anh bảo ai ồn ào hả? anh ăn mật gấu à Minh Quân..... này thì ngủ.

Táo bạo đến phát sợ nhỏ nghiêng răng bay lên chiếc giường ấm nồng mùi mĩ nam, nhanh chóng đập rồi vút hết gối chăn xuống đất, nhéo tai Minh Quân không thương tiếc xách dậy y như nhỏ đang chơi trò gì đó rất thú vị.

Bị hành hung cách giả mang Minh Quân từ sâu ngủ trở nên tỉnh táo, la oai oái vì bị xách như tai heo.

-em,, bỏ..bỏ.. ra... anh.. anh.. tỉnh... rồi.. tỉnh rồi.— Đang ngủ ngon thì bị đánh thức, cái mặt mâm cộng thêm cái đầu bù xù khiến người ta phải té ghế, nhỏ chưa là vợ anh mà đã giả mang cỡ đó, nếu mà lấy về chắc anh chết sớm quá.

-Tưởng chết luôn rồi.—Nhỏ hằng học.

-Anh chết rồi em ở với ai?—Minh Quân ôm lấy eo nhỏ, cọ cảm vào đầu nũng nịu.

-ở với thằng khác.—nhỏ đùa

-Mày ở với thằng nào, tính cấm sừng tao à?—Minh Quân cắn vào vành tai nhỏ rõ đau.

-Tao tác cái chết à? Nhanh... đi thay đồ... Bảo Ngọc tỉnh rồi.

Nhắc đến Bảo Ngọc, Minh Quân như nhớ ra điều gì đó nhanh chóng phóng cái vèo ra khỏi chiếc giường ấm áp, Quần áo lộn xộn phi nhanh vào nhà tắm không quên để lại câu trách hờn.

-Sao mày không nói sớm,, cái con nhỏ kia.

Nhỏ chỉ cười bĩu môi với hành động thoái quá của Minh Quân, nhỏ thật hạnh phúc khi có cuộc sống đầy màu hồng này, mỗi ngày cãi vã, nói những lời chỉ trỏ nhau đó là những giây phút ngọt ngào nhất với Minh Quân, đối với nhỏ dù thế giới này đều sụp đổ, đều bỏ rơi nhỏ, nhỏ sẽ không khóc không sợ hãi vì chỉ cần có Minh Quân ở bên cạnh thì ngày tận thế cũng là ngày đẹp nhất.

Nhìn vào phòng tắm mà nhỏ cười đáng yêu, chưa đầy 2 phút Minh Quân đã nhanh chữ tên lửa lao ra, với cái khăn tắm lướt thước trên người, anh là quỷ hay sao mà nhanh vậy?

Mặt nhỏ đỏ lên như quả cà chua chín mọng, không hiểu sao biểu hiện này lại kì cục đến vậy?

Minh Quân tinh ý bắt gặp được ánh mắt và cái bối bối đó, anh liền cười mỉm chi.

-thay đồ cho anh đi vợ.. còn ngồi đó làm gì?

-Hả?

Nhỏ khó hiểu ngó mặt ra, trước giờ thân mật với Minh Quân nhưng chưa từng làm mấy cái chuyện đáng xấu hổ này.

Minh Quân cố lên cười nhìn chăm chăm nhỏ.

-nhanh lên đi... chúng ta còn phải đến bệnh viện đó.— Minh Quân thản nhiên.

-tại sao? Không làm—Nhỏ quay mặt đi.

-Em không làm... vậy thôi, giờ tự nhiên anh muốn có baby.

Cười gian tà Minh Quân tiến lại gần chiếc giường trắng xóa đầy yêu kiều, ánh mắt đùa cợt đến cháy bỏng.

Nhỏ khó thở lùi lại phía sau, bất giác gơ tay đầu hàng.

-Khoan... anh nên thay đồ.— Nhỏ nhanh như cắt chạy mất hồn tiến đến cái tủ quần áo, loay hoay lấy đại một bộ vec đen, quay qua thì thấy ngay cảnh Minh Quân tuột chiếc khăn tắm ra khỏi người, mắt nhỏ to hơn cái gối đứng trở ra.

Thân người rần rần chất đầy đặn với nhịp thở lên xuống khiến nhỏ bối rối, cũng may là Minh Quân có mặc quần đùi nếu không thì ? Ặc... Nhỏ biết mình không thể từ chối, liền nhanh tay khoác lên cho Minh Quân, hai người gần đến mức hơi thở nóng bỏng phả vào nhau, cả hai có những cái e ngại ngọt ngào, một không gian ấm lòng

Nơi bệnh viện thật quá ngạc nhiên, khó chịu toàn là mùi của thuốc, nếu không thì những hình ảnh chạy qua chạy lại của các bác sĩ khi phải tiếp nhận một sinh mạng đầy máu me.

Chán nản nhìn ra ngoài cửa sổ nó không khỏi buồn bã, cuộc sống này quá vô vị thì phải?

Cánh cửa lại một lần bật mở và người bước vào không ai hết là Gia Tuấn, nhìn cái mặt hăm tãi của anh nó cũng đoán ra một vài phần lí do.

-Diễm Thu đâu... anh không giữ cô ấy lại à?—Nó lơ ngơ nhìn ra cánh cửa rất mong sẽ thấy bóng hình của cô gái kia.

Gia Tuấn im lặng một chút rồi đi đến ngồi cạnh nó.

-Không gặp được? mà thôi kệ, mặc cô ta đi.. dù gì cô ta đến hay đi thì chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của mình.— Dù nói là vậy nhưng nó nhận thấy hình như có gì đó không đúng.

-Nhưng Diễm Thu yêu anh, anh không nhận thấy điều đó sao? Mà em cũng thấy hình như anh có tình cảm với cô ấy?—

-Em nói gì anh không hiểu, cô ta làm gì yêu anh, anh với cô ta mới gặp có mấy ngày làm sao lại yêu nhau được em suy nghĩ quá nhiều thì phải?—Gia Tuấn bắt bỏ ý kiến một cách phũ phàng.

-Nhưng..

-Không nhưng nhị gì cả, em uống sữa đi, lát thằng Minh Quân và Thảo Anh đến thấy em như vậy, lại nghĩ anh bạc đãi em thì chết.—Gia Tuấn khéo léo lảng qua chuyện khác, nó cũng hiểu nên không nói đến vấn đề đó nữa.

-Đồ ngốc Anh mà bạc đãi em à? Em toàn thấy anh bị em bạc đãi thôi.—Nó cầm ly sữa trên tay mỉm cười nhìn Gia Tuấn.

-Vậy mới nói, anh toàn bị ăn oan không?— Gia Tuấn thúc thích như đang khóc.

Nó định lấy tay trêu đùa mái tóc vàng kim của anh nhưng hành động lại ngừng lại khi cánh cửa bắt đầu chuyển rời, theo sau đó là một bác sĩ nữ trông bà với bộ áo màu trắng tinh thật oai hùng, rất đẹp nhưng đáng tiếc nó lại sợ khi nhìn thấy họ.

Bà ta đi đến bên cạnh nó khẽ mỉm cười rồi bắt đầu công việc của mình, khám xong xuôi hết thì nó nuốt nước bọt ừng ực, không lẽ bị tiêm thật ư?

Nhưng thật may mắn là điều đó không xảy ra.

-Bác sĩ,, sức khỏe của cô ấy thế nào rồi? khi nào mới có thể xuất viện.—Gia Tuấn hỏi khi thấy bà bác sĩ đã ngừng việc khám, Gia Tuấn nhắc đến “Xuất viện” làm con mắt của nó bỗng sáng như mặt trời giữa trưa, liên tục gật gật đầu.

Chậm rãi một chút bà bác sĩ mỉm cười đôi môi không hiểu sao lại căng ra.

-Cô ấy vẫn tốt, cũng mai là đã qua cơn sốt, cần ăn uống điều đặn một chút là có thể sớm rời khỏi đây.

- Em nghe thấy không? Từ hôm nay ba bữa điều đặn cho anh..— Gia Tuấn ra lệnh.

-Anh tưởng em là heo chắt?—Nó chề môi.

Bà bác sĩ chỉ cười cười lắc đầu rồi ho vài cái, ám chỉ ở đây không phải chỉ có hai người họ, có tình tứ ngọt ngào cũng phải đợi lát nữa.

Nó thấy hơi xấu hổ nhìn Gia Tuấn, chắc lại bị hiểu lầm nữa rồi đây.

-À..... chúc mừng hai người...— Cái cười đầy hạnh phúc kia khiến không khí trở nên khó thở, cả căn phòng tràn đầy sự nguy hiểm.

Thấy nó và Gia Tuấn ngơ ra không hiểu gì, bà ta lập tức giải thích.

-Cô đã có thai gần hai tháng rồi, cũng may thai nhi vẫn khỏe mạnh, nếu đưa cô vào trễ một chút thì e rằng đã không giữ được, vì thế cô nên giữ gìn sức khỏe để đứa bé được mập mạp.

-Cái gì? có thai?— Nó và Gia Tuấn đồng thanh, khiến bà bác sĩ sém té xỉu vì giật mình.

(viết đến đây tự nhiên thấy bí.... eo ơi? t/g sắp điên chết khi nhận ra ý tưởng quái ác này? kaka... M.n đọc truyện vui vẻ)

93. Chương 93

Nơi lạnh lẽo nhất chẳng phải là lúc em đứng giữa tản băng bắc cực, mà là em đang đứng trước mặt anh, nhưng anh vẫn thờ ơ lướt qua em như hai người xa lạ.

Cái gật đầu quả quyết khiến cả một khoảng không đứng đờ, sóng gió cứ như được mời gọi đổ dồn lên trái tim bé nhỏ dễ tan vỡ.

-Không thể nào? Tôi làm sao có thể? Nếu tôi có thai chắc chắn rằng tôi đã cảm nhận được sự hiện diện của đứa bé, đằng này....

Nó vừa ôm bụng vừa lắc đầu không ngừng, làm sao nó có thể tin được vào việc hoang đường này chứ? Ông trời đang trêu đùa nó ư? Tại sao ngay khi nó đã quyết tâm buông tay nhưng mọi thứ lại không để nó yên, nó đã rất đau để nghĩ đến chuyện sẽ đi nước ngoài rời khỏi cái nơi không vui này, bắt đầu lại về với thế giới vốn thuộc về nó, nơi không có dấu chân của Nam Phong. Vậy mà giờ đây trong cơ thể nó lại mang một sinh linh bé nhỏ của Nam Phong, không thể nào? chuyện này không thể là sự thật được?

-Chuyện này cũng bình thường thôi ,nhiều người cũng giống cô đều không nhận thấy được sự trưởng thành của đứa bé..., không có hiện tượng buồn nôn hay thèm ăn,...cho đến khi bụng đã trương phình ra.

Bà bác sĩ nhìn nó giải thích rồi lại nhìn Gia Tuấn hoài nghi, khi thấy anh không lên tiếng cũng không phản ứng lấy một câu, không phải họ là vợ chồng sao?Nếu nghe được chuyện vợ mình có thai thì người chồng sẽ vui đến phát điên còn đằng này.....

Lại có biểu hiện khác thường như vậy? thật là giới trẻ hiện nay không thể hiểu nổi.

Nó bỗng cười cách ngậy ngốc, cười inh cười cho cuộc đời này, nó sẽ nói cho Nam Phong biết ư? Anh sẽ tin nó hay sẽ dùng những lời khó nghe để lấn nhục nó, anh sẽ chịu nhớ ra và yêu nó, chia tay với Tiểu Mễ ư? Điều đó chắc chắn là không thể?

- 3 ngày sau có thể đưa vợ của cậu về rồi đấy?—Bà bác sĩ vỗ vỗ vai Gia Tuấn, câu nói đó dường như không đủ trọng lượng để nó và Gia Tuấn quan tâm đến, vì thứ đang tồn tại chiếm lấy hết không khí nơi này chính là đứa bé vô hình kia.

Gióthăm thắm lướt qua trái tim đang rỉ từng giọt máu, nếm thử mùi ngọt ngào dịu êm của dòng chảy đỏ ngầutrong con người.

Một khoảng không trắng tinh tươm, nó vô thức ngồi tựa vào tường ôm lấy hai đầu gối, từng giọt từng giọt nhẹ rơi trên đôi má sớm đã xanh tím kia. Nó chịu đựng không nổi nữa rồi, thật sự đã không còn sức đểchơi đùa với tạo hóa.

Một cảnh cô đơn đến nỗi xé nát lòng người, Gia Tuấn vẫn im lặng nhìn nó không rời mắt, đến khi chịu đựng quá giới hạn anh mới thốt ra từng lời, câu nói có phần tức giận lẫn lạnh lùng tàn bạo.

-Là của..... Nam Phong

Nghe được lời nói nó tưởng chừng như dài cả ngàn thế kỉ, đưa đôi mắt thiếu sức sốnglên nhìn Gia Tuấn, chỉ khẽ gật đầu cũng khiến anh nhắm lìm đôi mắt lại, khuôn mặt anh dần dần trở lên khó coi.

Anh làm biết bao nhiêu là chuyện, đợi nó biết bao nhiêu năm chỉ muốn được bên cạnh nó, được nó tin tưởng mà ở bên anh yêu anh, dù là sự thương hại anh cũng chấp nhận, nhưng cuối cùng trong lòng nó anh cũng chỉ là kẻ hờ hợt, gốc ghếch không bao giờ có thể thay thế được hình bóng của Thiên Kỳ trong nó. Ngay cả một kẻ mất hết kí ức anh cũng không bằng.

Tình yêu anh giành cho nó là tất cả, anh thật sự rất muốn bỏ rơi nó ngay trong lúc này , mặc kệ nó nhưng anh làm không được? anh thật quá vô dụng.

-Anh sẽ tìm hấn, để xem hấn còn gì để mà nói?— nghiêng rằng tức giận, nếu không thể xóa đi hình ảnh của hấn trong lòng nó thì anh đành phải buông xuôi chấp nhận sự thật phũ phàng này, dù trả nó về bên hấn anh cũng phải dạy dỗ, trút hết cơn điên trong lòng anh.

Đi được vài bước thì cánh tay anh đã bị nó ôm lại, nhìn sâu vào đôi mắt rợn sóng của nó khiến anh càng thêm muốn đập nát cái tên Nam Phong đó.

-Anh đừng đi.... Đừng đi... đừng nói với anh ta.— Nó nện trong cả tiếng khóc, lắc đầu không ngừng, vài giọt nước rơi nhẹ lên bàn tay Gia Tuấn, ấm nóng nhưng đau rất

- Tại sao chứ?Em muốn đứa bé sinh ra mà không có cha ư? Em không muốn nói cho hấn ta biết về sự tồn tại của một sinh linh bé nhỏ này sao? Hay em..... định...định... bỏ nó đi?—Gia Tuấn lắc mạnh bờ vai nó như muốn cho nó thức tỉnh lại.

Những gì Gia Tuấn nói đều rất đúng, nó là đang suy nghĩ đến vấn đề đó, sẽ sinh đứa trẻ ra và dấu mãi sự tồn tại của đứa bé này, cũng có thể sẽ không có đứa bé nào cả? Nhưng nó làm sao có thể nhẫn tâm đến mức

cướp đoạt đi một sinh mạng không có tội này, làm sao mà nở lòng ra tay, khi chính nó là người đã mang đến hơi thở sự sống ột linh hồn.

-em không muốn có bất kì liên quan gì đến hấn nữa? em muốn sống một cuộc sống đơn giản không bận tâm đến điều gì? đứa bé là con của em và chỉ của mình em mà thôi? Em xin anh..... xin anh đừng nói với Nam Phong coi như.. coi... như.... đây là lần đầu tiên em cầu xin anh.—Nó khóc không ngừng ngước lên nhìn Gia Tuấn bằng đôi mắt khẩn cầu, nó đã quá mệt mỏi để sống trong thế giới này rồi vậy mà nó nào có được giải thoát, chỉ bằng tự mình tìm lấy lối thoát cho chính mình

Gia Tuấn ôm lấy nó vào lòng,một cái ôm thiết tha cũng thay lời đồng ý của anh, nó cứ thế mà nấc trong vòm ngực,mà suốt đời của nó không thể trả hết.

~~~~~
Nỗi đau dần dần xé một con người mỏng manh dễ tan vỡ, chẳng ai hiểu thấu được điều đó, một kẻ bế tắc một kẻ thì hạnh phúc ầm ập.

-Chào anh bạn đáng mến.—Nam Phong cầm chiếc điện thoại nói đùa cợt với ai đó, ánh mắt nhìn về phía cửa sổ nơi những đóa hoa hồng nhưng tỏa ngát hương thơm.

-Mày còn nhớ đến tao sao? Đi chơi với gái thì sướng rồi, mọi chuyện ở đây đều đổ lên đầu tao.—Việt Anh trách hờn, từ khi Nam Phong đi thì anh có ngày nào được yên ổn, không chuyện của công ty cũng chuyện của thế giới ngầm, công việc chất chồng không có thời gian rảnh khiến mấy cô chân dài của anh giận anh luôn, không thèm bắt máy của anh nữa.

vậy mà Nam Phong còn có tâm hồn thanh thoi để nong nân bên người đẹp,quá bất công cho anh mà, còn mang đến cả tá rắc rối cho anh, lần này mà Nam Phong về anh sẽ phải trả thù, nghỉ phép nguyên một tháng cho Nam Phong ném thử mùi vị bị cấm cửa.

-Yên tâm đi cưng, anh sẽ về sớm với cưng mà?— Nam Phong nói mà nổi cả da gà da vịt, sự vô tư đó như muối sát vào tim Việt Anh

-Mày .., mày.... Mau về cho tao, liệu hồn tao sẽ cắt... cắt.... hahahaha.—Việt Anh đỏ hơi lúc khóc thúc thích khi thì cười đến mang rợ. (cắt.. cắt... cắt... cái gì ta?????)

Nam Phong cũng cười lớn vui vẻ. Hạnh phúc của anh đơn giản đến người ta thèm khát, tại sao con người anh lại lạnh lùng tàn nhẫn đến mức đó? sự vô tâm của anh à một chuỗi đau đớn gieo cho người khác??

Khi có một người đang vì anh mà rơi nước mắt, vì anh mà 1 mình chịu đựng sóng gió giữa đại dương lạnh giá, còn anh thì ung dung trong cơn men tình.

Ở một căn phòng tràn ngập sát khí nào đó, bóng dáng thờ ơ, quặng quệu của người con gái với đôi mắt đen lái đầy nham hiểm,nụ cười tráo trở đến rùng mình. Cuộc chiến cũng nhanh chóng bắt đầu cho nỗi đau mà họ phải gánh lấy, một sai lầm khi cái “tôi” đi quá giới hạn.

- Các người cứ như kế hoạch mà làm, tôi đảm bảo các người có thể trả được thù, tôi chỉ là thương tình khi nhìn thấy nỗi đau mất mát mà các người phải gánh chịu, rủ lòng thương giúp đỡ thôi.—Tiểu Mễ gian tà nói với ai đó qua điện thoại, chỉ cần kế hoạch này của cô thành công , một bước cô có thể lên đến tận mây xanh mà không cần phải gờm rà.

Sự im lặng của người bên kia, khiến không khí trở nên hãi hùng, mọi thứ trong phòng Tiểu Mễ đều bị màu đen bao trùm lấy, ban ngày mà căn phòng ảm đạm đáng sợ như ở minh ti khiến người khác không khỏi tái xanh.

- Cô thật sự giúp chúng tôi, nhưng cô là ai? Tại sao lại dám cả gan đối đầu với Nam Phong, cô không sợ chết sao, hấn ta rất ác độc. không có tính người.... cả nhà tôi đều bị hấn giết hại thì một con bé như cô lại dám xem thường mạng sống của mình vậy sao?—Tên đó nói nhỏ bé như đang sợ ai đó nghe thấy, trong âm thanh có chút chua chát lẫn hận thù mãnh liệt.

Tiểu Mễ cười điên rồ khiến người bên đầu dây kia ái ngại.

-Không cần ông quan tâm đến mạng sống của tôi, nếu muốn trả thù cho gia đình các người thì hãy cầm miệng mà nghe theo tôi, ông sẽ được như ý nguyện, thế nào?

Khoảng không gian im ắng đưa ác ma đến với cội nguồn của sự hận thù xen lẫn cảm dỗ vô định hình.

Câu đồng ý của kẻ ngốc nghếch kia khiến Tiểu Mễ miễn cảm mà phát điên, cầm chiếc điện thoại với khuôn mặt ác quỷ, cô đây đâu phải con ngốc mà dám đối đầu với Nam Phong, các người rồi cũng sẽ đi theo gia đình của các người, không sớm thì muộn thôi, chỉ là cô đây bác ái, thương tình mà gạch sổ sớm để họ bớt đi phần nào đau đớn.

Kế hoạch này của cô nhất định sẽ phải thành công, cô sẽ khiến nó phải mở to con mắt ra mà xem Nam Phong về bên cô, anh sẽ lấy cô làm vợ còn nó chỉ có thể đau đớn đứng nhìn niềm vui của cô.

(Chap này có vẻ không hay cho lắm, m.n thông cảm nha!!!!!!^^^)

94. Chương 94

Màu nắng tinh túy chiếu sâu qua ô cửa sổ bệnh viện, soi sáng hai thân hình bé nhỏ kia, soi một chút tia nắng để sưởi ấm lòng người.

Một tiếng phá cửa không hề nhẹ nhàng vang lên, cánh cửa như muốn rơi ra khỏi vị trí mà rơi xuống nền nhà lạnh lẽo, âm thanh bá đạo khiến cả hai người trong phòng giật thót mình, Minh Quân ánh mắt sắc bén cùng Thảo Anh bước vào. Bàn tay nó bắt đầu lạnh dần, cả người run không ngừng Gia Tuấn cũng cảm nhận được điều đó từ nó.

Gia Tuấn vỗ vỗ vào tay nó trấn an.

-AI CÓ THAI?—Minh Quân hỏi khiến nó thở không nổi, cuối cùng sự việc đã đi quá tầm với.

-mày có thai ư?—Thảo Anh cũng ngỡ ngàng mà hỏi, như để chứng thật là nãy giờ nhỏ và Minh Quân nghe thấy là điều không thể.

Minh Quân bước đến một bước, nó lại lùi một bước cho đến khi chạm đến thành giường thì ngừng lại, nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của Minh Quân nó không khỏi lạnh sống lưng.

-EM CÓ THAI?—Câu nói có một uy lực hết sức lớn, khiến nó chỉ khẽ gật đầu mà không dám nhìn Minh Quân.

“Chát”

Một hình ảnh khiến Thảo Anh há hốc mồm, chưa bao giờ Minh Quân lại đánh nó cả ngay khi nó bướng bỉnh không chịu nghe lời nhưng lần này thì hay rồi, Minh Quân thật sự đã nổi giận, trước giờ người anh thương cũng chính là nó một đứa em gái bé nhỏ mãi không thể lớn nổi trong lòng anh

-Minh Quân...— Thảo Anh và Gia Tuấn cùng đồng thanh nói, kèm theo biết bao là sự lo lắng, chua chát.

- Không phải chuyện của tụi mày?

Bầu không khí trở nên căng thẳng nó ôm lấy bên má mà nước mắt không ngừng rơi lên rơi xuống, dù đau bên ngoài cỡ nào thì vẫn không so bằng trong lòng, từ khi gặp Thiên Kỳ thì cuộc đời này của nó đã không còn thuộc về nó nữa, nó không thể kiểm soát, không còn làm chủ được.

-Là của Nam Phong

Lại một cái gật đầu khiến đôi mắt kia nheo lại hết cỡ, sự phẫn nộ như phun trào mãnh liệt của một con sói khao khát thịt người

“Chát”

Thứ âm thanh khiến mọi thứ giật bắn mình, nó ôm lấy bên má đau rát còn lại, Minh Quân đánh nó là rất đáng, nó thật không còn mặt mũi nào để mà đứng trước mặt anh hai nó nữa.

Biết bản thân mình đã gây ra một lỗi lầm không cứu vãn được nữa, nó thúc thích ướt đầm nước mắt nắm lấy cánh tay Minh Quân như đang cố nói điều gì đó. Chỗ dựa vững chắc đã lung lay, ai cũng bỏ mặc nó cả, không còn ai quan tâm đến, nếu đã vậy, tại sao còn để nó sống trên thế gian trơ trọi một mình chứ, để nó phải chịu vòng xoáy của cuộc đời, chịu ngàn nhát dao khứa vào người.

Tàn nhẫn đến đáng thương, Minh Quân kéo tay nó ra thì nó càng nắm chặt hơn, dần co đến nỗi lực đẩy của Minh Quân trở lên mạnh hơn và nó ngã nhào xuống đất, hai bàn tay đau rát chạm nền nhà lạnh băng, không một tiếng thở cũng không ai để ý đến căn phòng trắng tinh yên tĩnh đó giờ đã trở nên khá lộn xộn, ảm ỉ.

Thảo Anh chạy đến ôm lấy nó, nó khóc không ngừng tựa vào Thảo Anh, tiếng khóc như một chuỗi âm thanh oán trách, khiến Thảo Anh cũng ướt ướt theo.

Gia Tuấn đau lòng nhìn cảnh tượng trước mắt, tại sao mọi chuyện lại có thể đi đến thế này, không còn đường lui nữa rồi, bàn tay Gia Tuấn bầu bĩnh nắm lấy nhau tức giận, anh thật muốn dùng đôi tay này đập vào mặt Nam Phong để hắn ta tỉnh lại, nếu có thể anh sẽ giết chết hắn ngay lập tức.

-Tao không có đứa em hư đốn như mày từ này đừng bao giờ gọi tao là anh hai. Mày có thể làm ra chuyện đó thì hậu quả mày phải gánh lấy,, còn Nam Phong tao sẽ không tha cho hắn.— Minh Quân nghiêng rặng lạnh lùng đập tay vào tường, một tràn máu tươi phun trào ướt đầm bức tường trắng tinh, anh không thể kiềm chế được nữa cơn thịnh lộ trên người, nhanh chóng muốn thẳng tay văng vào tên bạn thối tha của mình, đúng là người mất trí không có tội, nhưng nếu hắn yêu em gái anh thì đã không làm nó đau như thế này, đã không quên đi nó, sai lầm lớn nhất mà anh gây ra đó là đã ủng hộ nó yêu hắn.

Dùng lực cuối cùng nó chạy nhanh lại ôm lấy Minh Quân không cho anh đi tìm Nam Phong, nó đã đau như vậy rồi càng không muốn liên quan đến hắn ta, tên đáng ghét nhần tâm quên đi nó, coi như nó xui xẻo đi. Đứa con này có lẽ là sai lầm không đáng có nhưng đứa bé không có tội và chỉ thuộc về nó là của nó không của ai cả.

-Bỏ ra.. để tao đi cho hắn một trận.... bỏ ra.— Minh Quân vùng vằng mãnh liệt nhưng nó cả gan không buông ôm lấy dù va chạm không hề nhẹ.

- Anh... anh.. anh... bỏ rơi ..em sao?... là lỗi của em tất cả là do em... em xin anh...xin anh đừng đi, em không muốn con em có người cha như hắn, xem như em cầu xin anh đi anh hai — Giọt nước nhẹ lăn trên tấm lưng thấm sâu vào chiếc áo của Minh Quân, , nghe được những lời xé lòng của nó khiến Minh Quân không kiềm được nước mắt, anh hiểu nỗi đau của nó phải gánh, anh hiểu tất cả nhưng làm sao lại có thể vô tư nhìn đứa em gái mình đau khổ để rồi xin đứa bé ra, còn hắn ta lại hạnh phúc bên cạnh người khác.

-Không... không thể để hắn hạnh phúc như vậy? hắn phải biết đến sự tồn tại của đứa bé... BUÔNG RA.. BUÔNG RA...

Sức lực yếu ớt của nó dù có giữ cách mấy cũng không sao làm lại được một người to con như vậy? nó lại ngã xuống đất một cách hiển nhiên, giờ đây nó mới thấy đau đau còn cào trong bụng, một mảng trời có chút mờ nhạt.

Gia Tuấn không đành lòng nhìn thấy nó như vậy, vội chạy đến đỡ lấy nó nhưng nó không chịu đứng lên mà tựa vào anh , đôi môi tái nhợt đến không còn giọt nước.

-Minh Quân có cần phải thế không?—Gia Tuấn nhìn Minh Quân một cách hơi nóng, tất cả sai lầm sao lại đổ hết lên đầu nó, Nam Phong còn xứng để biết được sự tồn tại của đứa bé ư?

-Minh Quân hay là thôi đi, em nghĩ hắn ta sẽ không nhận đứa bé này đâu, Bảo Ngọc đã khổ quá rồi, quên đi làm lại từ đầu sẽ tốt hơn không còn quan hệ gì với hắn ta nữa—Thảo Anh cũng lên tiếng nói giúp nó, chớ nhìn nó thế này thì ngay cả kẻ ác cũng không sao kiềm được lòng, nhỏ thật muốn xé nát trái tim Nam Phong ra để mà xem trong đó chứa cái gì? sao lại tàn nhẫn như vậy.

-

-Câm hết đi.—Minh Quân nhìn tui nó với ánh mắt hằn học, anh im lặng nhìn nó phải gánh cái bụng kiêu này ư? Im lặng để hắn ta hạnh phúc bên tình mới mà nhần tâm trà đạp lên em gái anh ư? Thật là anh không làm được.

-Anh hai.... Đứng....—Nó lắc đầu không ngừng cố thuyết phục Minh Quân, xem ra không thể làm lay chuyển lòng của anh, anh bước từng bước nó nhìn theo mà xé tâm gan, nỗi đau sao cứ mãi ăn mòn lấy trái tim lẫn tâm hồn của nó, có lẽ nó và Thiên Kỳ đã cạn tình cạn nghĩa rồi, đường ai đi sẽ tốt hơn.

-

Bỗng trước mặt nó lại tối sầm lại, nó chóng mặt đến ngất xỉu vào lòng Gia Tuấn, trên khóe mắt còn lưu đọng vài giọt nước cùng đôi môi trắng bệch, ngay cả khi không còn giá trị nào trong cuộc sống cứ mặt sức nằm im đó mà nó cũng khiến người khác xót xa, u mê theo.

Nó lại chìm vào thế giới của nó, nơi ước muốn ngấm mặt trời mọc, ước muốn có ngày bình yên như thế này, không còn cảm nhận thấy tiếng động, hơi thở hay trái tim đang vỡ vụn

Nó như thế lại làm tan chảy ý định của Minh Quân anh run lên không ngừng ôm lấy nó chạy quanh bệnh viện tìm bác sĩ, những tiếng bước chân tưởng chừng ăn sâu vào lòng đất, anh đáng lẽ ra không nên trách nó, không nên mắng nó càng nghe lời nó để nó được một cuộc sống bình yên, anh lại sai nữa rồi. Nó phải tỉnh lại và đừng xảy ra chuyện gì nếu không người làm anh như anh làm sao sống nổi, anh sẽ nghe nó không nói gì cả, không để nó liên quan đến Nam Phong dù một chút cũng không?

95. Chương 95

Mặt trời mọc rồi lại âm thầm lặng lẽ núp sao bóng tối, cứ thế ngày qua ngày như một quy luật không thể thiếu, sóng biển nhô lên rồi lại dạt dào quanh bờ cát ôm ã mà ngọt ngào.

Cuối cùng ngày mọc trời hửng nắng hôm nay cũng chính là ngày cuối cùng nó ở lại nơi này, Minh Quân dù đã chịu nghe lời cầu xin của nó nhưng trong anh vẫn còn rất giận vẫn không cam tâm, vì thế Minh Quân và Thảo Anh đã sớm quay về nhà sau khi nó được xuất viện, nói thì nói thế chứ anh nhất định phải cho hắn một trận.

Dọn dẹp lấy hành lí của mình, nó nhanh chóng kéo ra xe, trở về rồi cũng tốt nó sẽ cuộc sống mới, nó cũng đã quyết định đi nước ngoài tìm nơi thuộc về bản thân mình, ông trời cũng không bắt đải nó rồi khi đã ban cho nó một bảo bối quý giá đang tồn tại ngay trong cơ thể nó. Hơi thở trái tim đều đã có nơi để nương náu.

-chúng ta đi thôi?—Gia Tuấn mở cửa xe gọi nó.

Như nhớ ra cái gì đó rất quan trọng nó liền chạy nhanh đi.

-Anh đợi em một tí.

Gia Tuấn không hiểu gì nhưng vẫn mỉm cười đứng đợi nó, anh đã suy nghĩ đến sẽ nhanh chóng hỏi cưới nó cùng nó sống những ngày bình dị, làm cha của đứa bé trong bụng nó dù biết rằng đó không phải con anh.

Lấy được thứ nó cần , sợi dây chuyền hàng dấu kí ức ngọt ngào, nó sẽ nhanh trả về chủ của nó

, không hiểu sao nó lại còn nghĩ đến cái vật vô tri vô giác đó, đã quyết là quên nhưng lại hành động như thế khiến nó có chút tức giận chính bản thân mình, lay hoay suy nghĩ bước ra khỏi phòng khách sạn nó liền bị ai đó túm lấy rồi có bàn tay một người đàn ông bịch lấy miệng nó, theo bản năng nó dẩy giụa không ngừng.

Bất lực trước điều quá bất ngờ này, la cũng không được mà chống cự cũng không lại,, nó không biết họ lôi mình đi đâu chỉ nhận ra hình là công viên ở đảo này nơi cách xe Gia Tuấn không xa, cần lấy tay của ai đó nó nghiêng ngấu

-AAAAAAAAAAAA—Người đàn ông đó đau đón la lớn.

-ĐM... Câm..—tên thứ hai bắt giắc lên tiếng

-Nó cắn tao kìa.— Tên giữ nó oan ức nói.

-bà mẹ mày... ráng chịu tí đi.. lát nữa tao sẽ bắt thằng chó Nam Phong lãnh đủ.—tên kia từ đâu không biết liền đi lên phía trước nó, nó trở mắt ra nhìn nếu không lầm thì họ chính là kẻ đã đánh Nam Phong trong con hẻm hôm nọ, không phải họ muốn lấy cái mạng nhỏ bé của nó chứ? Tại sao mọi thứ cứ liên tục tìm đến nó, nó muốn bình yên mà sao người khác cứ thích gây gió.

Lần này chính nó lại cảm thấy bản thân mình khó có thể chạy thoát được, buồn cười nhất ngay lúc này là cái miệng nhỏ nhắn của nó bị tên kia bịch đến đau rất

-Các người làm gì vậy?

Gia Tuấn thấy lâu quá, có chút lo lắng đã quay vào tìm nó, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng này.

-thằng kia ..không hồn thì biến ra chỗ khác chơi.— Tên mặt đầy xẹo đứng kén to mồm lớn mặt quát.

Gia Tuấn tiêng một bước bọn họ lùi một bước, thấy mình sắp không xong tên giữ nó nhanh tay rút khẩu súng đặt nơi thái dương của nó.

-Mày còn đi đến tao bắt nát sọ nó.

-Tụi mày muốn gì?— Gia Tuấn nhìn nó mà xót, nếu nó mà mất cọng lông mi nào thì anh sẽ không tha cho bọn họ, tru di cừu tộc bọn chúng luôn.

-Tao muốn trả thù, thằng Nam Phong đâu?, chuyện đó liên quan gì đến mày đừng xía vào—tên mặt xẹo

Không khí trở nên quái đăng, mùi chết chóc theo đó mà lang tỏa.

Cái miệng của nó may mắn đã được giải phóng, thay vào đó là cái bã vai và cái đầu nguy khốn đang có cảm giác tê liệt.

-Tao đó liên quan đến hần ta,,, tụi mày làm người rồi?—Nó cố giải thích

- tụi mày bỏ ra không thì bảo? nếu cô ấy có mệnh hệ gì tao sẽ giết chết cả gia đình nhà mày.—Gia Tuấn chỉ tay về phái hai tên điên kia tức đến nắm đấm cũng có căng tròn

Bất chợt hai tên kia cười như điên như dại, cứ thế họ từ nhỏ đến bây giờ chưa từng được cười, khuôn mặt cũng thoáng nét bi ai đau khổ đến tột cùng, khiến nó và Gia Tuấn phải dùng ánh mắt khác để cảm nhận về họ.

-Gia đình? không còn nữa để các người giết đâu?—tên mặt xẹo đau đớn gặng từng chữ, đôi mắt trở nên đỏ ngầu đầy màu huyết.

- Chính hần ta đã tàn ác, nhẫn tâm giết hại họ.. các người có biết họ chết thê thảm đến thế nào không? Tao sẽ dùng máu tươi của hần để lót đường cho họ đi, để họ ngậm cười nơi chính suối.—Tên giữ nó không kiềm chế được cảm xúc có phần siết mạnh nó, khẩu súng cũng không có mắt mà dính mạnh trên đầu , một cơn lạnh toát xuyên cả thể kỷ.

Nó không ngờ rằng người như Nam Phong lại không có tính người như thế, sao hần lại ác độc và tàn nhẫn như vậy? sao có thể làm ra những điều đáng sợ này? Là mạng người, mạng người đó? Thật tội nghiệp cho bọn họ khi phải chứng kiến con ác quỷ của Nam Phong.

Tiếng vỗ tay vang lên điều điều khiến mọi ánh mắt đều dồn đến, Nam Phong đi cùng Tiểu Mễ nét cười trên khuôn mặt hai người khiến người ta muốn ngàn lần trăm lần tức giận mà nhào đến bóp chết con sói ngang tàn. Có cái ngày hôm nay cũng chính là món quà mọn mà Tiểu Mễ ban tặng cho nó trước khi biến mất ra khỏi thế giới của cô.

-Nói hay lắm,, nhưng các người có bản lĩnh đó không? Các người có ngày hôm nay cũng là do các người tự trước lấy, có mắt mà không biết dùng.—Nam Phong khoanh tay trước ngực tựa như một tên diêm vương oai hùng đang lãnh đạm phán xét quyền sống của kẻ khác, nắm trong tay những sinh mệnh bé nhỏ đang rào thét dữ dội

-Mày ...., phải trả giá, tao sẽ khiến bạn gái mày trở thành ma chết thay mày.—Tên giữ nó hung hăng nắm lấy khẩu súng tự ý chiếm quyền sống của nó.

Nó không phản ứng gì cả chỉ đứng nhìn Nam Phong không rời mắt, sao anh lại đáng sợ như vậy? có tình đã kích tâm lý của hần, anh muốn nó chết thế sao? Cũng tốt một phát hai mạng người, rồi anh sẽ hối hận vì chính tay mình giết chết con của mình, anh ẽ phải chịu đau đớn gấp trăm ngàn lần những gì anh gây ra.

Gia Tuấn thì phần nộ nhìn Nam phong muốn dồn nó để con đường chết.

-Các người bình tĩnh,cô gái đó không phải bạn gái của hần ta, đừng hại lầm người.—hơi thở gấp gấp cùng cái lắc đầu hòa vào nhau khiến Gia Tuấn nheo mắt.

-Định lừa bọn này ư?—Tên mặt sẹo nhếch môi

- Các người nếu sợ thì đừng có làm có gì mà trờng trừ mãi không ra tay.—Tiểu Mễ cố ý thêm dầu vào lửa, cô chắc rằng hôm nay sẽ là ngày tàn của nó, kết thúc nhanh thôi mà.

Nhìn bọn người đang tức đến đỏ mặt kia, anh giận là ngay lúc này không thể nhào vào mà đánh cho cái tên Nam Phong thức tỉnh, nó không chỉ có một mình mà còn mang trong mình đứa con của Nam Phong, sao hần lại nhẫn tâm giết chết chính con ruột của mình như vậy? ông trời đúng là hết trò để đùa mà.

-Cô câm miệng đi.—Gia Tuấn quát Tiểu Mễ

Tiểu Mễ cười nhếch môi liếc xéo Gia Tuấn một cái, kêu cô không nói thì có mà đi nói với con trâu còn có ít hơn, ai chứ cô đây là muốn dìm chết nó, không bao giờ để nó có cơ hội sống yên ổn vì tất cả những gì cô gánh trong quá khứ cũng do nó mà ra, tất cả là do nó và nó sẽ phải trả giá cho những gì đã gây ra cho cô

Vẫn thái độ ung dung kiêu như chuyện này không liên quan gì đến cuộc sống của mình Nam Phong không biểu hiện chỉ đứng khoanh tay xem trò hề hết sức tức cười, nhìn tận sâu vào đôi mắt Nam Phong giờ nó mới hiểu rõ anh ra sao, thì ra trong lòng anh nó chẳng đáng một gam nào, hai đôi mắt bỗng chột chạm lấy nhau , ánh mắt nó thiết tha mà đau khổ tận sâu bên trong là những giọt nước bé nhỏ, cảm giác chạnh lòng khiến Nam Phong bối rối một chút, ân hận len lỏi nơi trái tim đang rỉ sét kia,

-Các người đều phải chết.—tên giữ nó nghiêng răng, khẩu súng có chút nóng dần nóng dần.

“Phẳng” âm thanh vang lên, màu đỏ nhuộm cả góc trời.

96. Chương 96

“Phẳng” Một tiếngchối tai, viên đạn được dịp thỏa sức tung hoành, mùi thuốc súng và một dây khói nghi ngút, đôi mắt nó nhắm lìm lại để cảm nhận được rõ hơn cái chết cận kề nhưng không ngờ khi mở mắt ra là một hiện trường kinh khủng, người đầy máu me, quần quai trong cơn đau đó không phải nó mà là Tiểu Mễ, Cô ôm lấy bên bụng những tia máu cứ vô tư bắn ra không ngừng, đáng lẽ ra người nằm đó là Nam Phong chứ không phải cô, cô đã đấu tranh rất lâu mới có can đảm dùng mạng sống của chính mình để đánh đổi, Tiểu Mễ đau đớn nằm trong lòng Nam Phong, đôi mắt cô yếu ớt chớp chớp không ngừng, chỉ cần qua hôm nay thôi, qua cơn đau này cô sẽ chính thức được tất cả những điều cô muốn.

Nhìn hình ảnh đó nó thấy đau lòng, xem ra anh đã có người để bảo vệ, để yêu thương, cô ta thật sự hơn nó khi dám dùng tính mạng để đỡ phát súng cho anh.

-Tên khốn.—Nam Phong dùng ánh mắt giết người nhìn bọn người kia, chiếc áo sơ mi của anh bây giờ đã được phủ bởi một màu đỏ đậm đà.

Tên mặt sẹo cũng rút ra cây súng nhắm vào đầu nó mà tàn nhẫn hò hét.

-Bây giờ sẽ đến cô ta... kakaka

Gia Tuấn nhìn khẩu súng đưa lên mà thót tim, nhân cơ hội bọn chút không để ý đến anh mà chỉ lo cười sung sướng nhìn nỗi đau của Nam Phong, , anh nhanh chóng nhào vào giật lấy khẩu súng và đập vào bụng tên mặt sẹo , tên giữ nó ngạc nhiên đến nỗi không kịp phản ứng gì, Gia Tuấn nhanh như cắt ôm lấy nó ra khỏi tên kia, chĩa súng vào ngay đầu tên giữ nó, một loạt âm thanh sào xạc phá nát cái không khí căng thẳng.

“Phẳng” lại một âm thanh quen thuộc vang lên, mọi ánh mắt đều dồn vào nơi bắt nguồn thứ âm thanh đáng sợ, không phải Gia Tuấn ra tay mà là Nam Phong, tên đó liền ngã xuống như một quy luật sinh tồn.

“phẳng” “phẳng” hai phát súng nữa vang lên, một chút máu đỏ rơi ra từ cánh tay Gia Tuấn khiến nó hoảng loạn, ngay lập tức tên còn lại đứng đờ ra và ngã xuống. cũng may tên kia muốn giết Gia Tuấn nhưng lại bị hấn kết liễu trước, số của bọn họ đã được Nam Phong anh lên án, trời cũng chẳng thể nào can thiệp được.

Màu vàng ươm của ánh nắng giữa giờ đã biến thành những màu đỏ thẫm của máu, chiến áo đỏ như màu của Nam Phong khiến ai cũng phải kinh sợ, lé tránh.

Gió bất chợt đưa mùi vị tanh tưởi của mùi thuốc sát trùng sộc lên mũi, chiếc xe trắng tinh chở thân hình đầy máu me của Tiểu Mễ, tiếng xe tí tách vang lên và theo đó là tiếng phần nộ của Nam Phong cùng với tư thế chạy gấp gáp của các vị bác sĩ y tá, Nam Phong cầm lấy tay Tiểu Mễ cùng chiếc xe lăn nhanh chóng vang lên trên dãy hành lang bệnh viện, cùng cô tiến về phía căn phòng sinh mệnh, nó và Gia Tuấn cũng vào bệnh viện do cánh tay Gia Tuấn bị thương dù chỉ bị viên đạn bay qua nhưng máu vẫn chảy ra không thôi, mặc khác nó cũng là người, Tiểu Mễ như vậy cũng do nó mà ra làm sao nó có thể nhẫn nại như không được.

-Tiểu mễ cố lên,, cố lên,,,, anh sẽ đợi em.—Nhìn thấy biểu cảm lo lắng đó của Nam Phong khiến trái tim nó chết ngẹn.

-Tránh ra.

Chiếc xe càng nhanh chóng lăn đi khi căn phòng cấp cứu hiện diện trước mắt.

Bờ vai Nam Phong vô tình lướt qua đụng phải nó, không ngờ có Gia Tuấn đỡ thì nó đã té nhào ra đất rồi, cũng vì thế mà vết thương trên tay Gia Tuấn chảy nhiều máu hơn.

Nó dừng lại và liếc nhìn hành động lạnh lùng của Nam Phong, không ngờ người từng nói yêu nó lại nhẫn tâm xem là người xa lạ, không màng đến nó, Gia Tuấn ôm lấy bờ vai nó cố tình kéo đi để nó không phải mãi đứng nhìn nỗi đau của bản thân, mùi vị tanh tanh kia của máu khiến nó bất chợt nhìn xuống tay của Gia Tuấn, một màu đỏ như màu bút dạ thắm ướt chiếc áo.

-Anh đau lắm ...— nó nói chẳng đầu chẳng đuôi.

-Không sao, chỉ bị trầy xước nhẹ thôi.

Hai bóng hình lướt nhẹ trong hành lang bệnh viện, một nỗi đau ngấm giấm nơi xa lạ.

Chờ mãi chờ hoài cuối cùng thì chiếc đèn đỏ thắm cao nghi ngút kia cũng đã tắt.

“Phụt” cánh cửa địa ngục như được mở ra, một vị bác sĩ tháo khẩu trang xanh, những giọt mồ hôi lăn nhẹ thắm hai bên gò má.

Vừa nhìn thấy Nam Phong đã không kiềm chế được chạy đến giữ vai của bác sĩ hỏi gấp gáp.

-Cô ấy..... sao rồi.

-Cậu yên tâm không còn nguy hiểm đến tính mạng nữa.—vị bác sĩ ôn nhu nói rồi nhanh chóng bước đi, vì một giây của ông cũng rất quan trọng có thể cứu biết bao nhiêu sinh mạng đã chờ đón ông ở những cánh cửa tử thần khác.

Không biết là do may mắn hay định mệnh mà Tiểu Mễ đã thoát chết còn vui vẻ thỏa mãn với những gì đang diễn ra êm đềm, thà đau một chút còn hơn mất tất cả.

Nằm trên chiếc giường trắng tinh đầy mùi thuốc khiến người ta có cảm giác buồn nôn, Nam Phong thì đã nhanh chóng đi làm giấy nhập viện cho cô nên bây giờ chỉ có cô nằm tự sướng với mớ suy nghĩ của riêng mình.

:Cạch” Cánh cửa phòng mở ra, nụ cười vụt tắt thay vào đó là bộ mặt đau đớn xanh xao

một người đàn ông mặc bộ áo trắng bước vào, nguyên chữ què in dấu trên mặt cô, người đàn ông đó khe khẽ đi đến bên cạnh giường Tiểu Mễ ghi ghi chép chép gì đó.

-Vết thương của cô sẽ nhanh chóng khỏi thôi, nên tránh vận động mạnh đừng để chảy máu thì cô sẽ nhanh được xuất viện.—Ông ta dặn dò tỉ mỉ từng li từng tí, nếu như người bệnh khác thì sẽ rất biết ơn nhưng đối với Tiểu Mễ thì càng khiến cô nhàm chán.

Dù nơi này có chút đáng sợ nhưng Tiểu Mễ vẫn muốn được ở đây, để Nam Phong chăm sóc còn nhân cơ hội để nói đến chuyện cưới hỏi nữa chứ, cô rất nóng lòng muốn làm thiếu phụ nhân của Trần gia lắm rồi.

Nở nụ cười thâm hiểm Tiểu Mễ ngồi bật dậy, xem cô ta còn mạnh mẽ như vậy khiến ông bác sĩ đó ngẩn ngơ.

-Tôi cần ông giúp ột chuyện.— Đưa ánh mắt thâm túy nhìn ông ta Tiểu Mễ không nhận được mà đưa nguyên bộ mặt nai tơ hóa cáo.

97. Chương 97

Em hiểu . . .

Gió đổi chiều. . .

Và anh cũng thay đổi nhiều. . .

Anh à . . .

Rồi sẽ có 1 ngày. . .kí ức. . .

Bay theo gió. . .trôi vào mây. . .

Hòa vào nắng. . .tan vào mưa. . .

Và. . .

Em sẽ trở lại là Em của ngày xưa. . .

Như cái ngày Anh chưa từng đến. .

Những âm thanh nhẹ nhẹ lọt qua khe hở của ô cửa sổ những tán lá đông đưa trong làn gió buổi trưa nắng. Trong một căn phòng trắng có hai bóng hình đang thì thầm điều gì đó, khiến người đàn ông kia ngay cả gân xanh cũng nở ra, bất giác lùi lại phía sau, như chủ thổ trắng nhúc nhúc lúm sau bụi cây.

-không thể được, tôi không thể làm trái lương tâm của một vị bác sĩ.—Người đàn ông đó lắc đầu liên tục.

Dường như đang nghe được một điều rất buồn cười, âm thanh mang gợn phát ra bao phủ lấy căn phòng, người đàn ông đó sợ đến nỗi nuốt cả nước bọt để kiểm tìm sự sống.

-ông thật có lương tâm vậy ư?

Ngừng một chút Tiểu Mễ nhìn lém lỉnh.

-50 triệu... tôi không cần ông làm việc gì quá đáng chỉ cần một câu nói của ông, ông sẽ có 50 triệu trong tay mà không tốn giọt mồ hôi nào, quá lời rồi còn gì?

Tiền? con người dù có thành thật trong sáng như thế nào thì thứ họ cần và không cưỡng lại được chính là tiền, có tiền việc gì cũng sẽ nhanh gọn.

Người đàn ông đó suy nghĩ một chút lại nhìn ánh mắt khinh tòn của tiểu Mễ lòng ông toát lên chút tham lam xen lẫn sợ hãi.

Và rồi tiền cũng đã lần chiếm lương tâm cao cả mà ông ta nói, cái gạt đầu nhanh chóng được đáp trả.

Khoảng 1 tiếng sau, Nam Phong nhanh chóng quay lại trong tay còn xách mấy bọc đồ ăn đẩy cửa bước vào. Đặt thức ăn lên bàn Nam Phong nở nụ cười với ông bác sĩ , rồi ngồi xuống nắm lấy tay Tiểu Mễ ngọt ngào như kẹo đường.

-Em có đau chỗ nào không? Bác sĩ khám cho em chưa?

-Em thấy khỏe rồi.—Tiểu Mễ nở nụ cười yếu ớt với Nam Phong nhưng ánh mắt hằng học liếc nhìn ông bác sĩ đang đứng bất động phía sau anh

-Bác sĩ vết thương của cô ấy vẫn ổn chứ?—nam Phong xoay người lại nhìn ông bác sĩ.

Hít thở thật sâu để lấy can đảm cho những chuyện mình sắp nói ra, người đàn ông đó lưỡng lự.

-Vết thương của cô ấy không có sao cả sẽ sớm lành lại thôi.. nhưng....

Câu nói dang dở khiến Nam Phong trao mồi, Tiểu Mễ trừng to mắt nhìn ông ta với ý: “sao không nói hết còn trừng trừ gì nữa?”

-Cô ấy đã có thai hai tuần, đáng tiếc cái thai đã không còn giữ được , thành thật chia buồn cùng hai người
Nói rồi ông ta cuối đầu bước nhanh ra khỏi căn phòng, , có vẻ ông ấy đang cắn rứt lương tâm thì phải?

Tiểu Mễ giả vờ đau buồn nhỏ vài giọt nước mắt

-con...con.. là con của chúng ta...

Tiểu Mễ ra vẻ đau đớn không nguôi, nước mắt như mưa đầu mùa khiến Nam Phong càng khó xử, chuyện có con ngay lúc này thật sự là điều quá bất ngờ. Nhưng buồn cười thay là đứa bé lại không còn, tất cả điều là do anh nếu không thì đứa bé sẽ rất khỏe mạnh. Một linh hồn bé nhỏ khao khát chào đời nay đã tan thành mây , đó là con của anh là giọt máu của anh.

-anh xin lỗi, là lỗi của anh.—Nam Phong ôm lấy Tiểu Mễ an ủi, nỗi đau cùng tội lỗi không ngừng dấy lên trong tim, ngay cả khi nhẫn tâm giết cả nhà bọn khốn kia anh vẫn ung dung nhưng còn bây giờ sao mà điều hiện tại khó thở quá, chính tay anh đã giết hại con ruột của mình, thì ra anh đã hiểu “Gieo Nhân nào gặt quả đó”

Tiểu Mễ cứ thế mà khóc lóc, cô đang đợi một câu nói từ cửa miệng của Nam Phong, đợi đến bức cả mình.

-Anh đã không bảo vệ được mẹ con em.—Nam Phong vuốt vuốt lưng cho những tiếng nấc kia dịu xuống.

-Anh đừng trách mình nữa, có lẽ chúng ta không có duyên để nhìn thấy đứa bé ra đời.—Bỏ bờ vai Nam Phong ra, Tiểu Mễ dùng cặp mắt sưng húp nhìn Nam Phong.

Vội vàng ôm lấy Tiểu Mễ lần nữa, Nam Phong nói lí nhí nhưng đủ để người khác nghe thấy.

-chúng ta sẽ kết hôn, anh sẽ bù đắp cho em.

-Thật không? Hay là do anh nhất thời muốn vậy? anh đang tội nghiệp em sao?—Dù mọi chuyện đã đạt được nhưng tiểu Mễ muốn giả vờ nai tơ một chút để Nam Phong phải ngã vào lòng cô không điều kiện, đã diễn thì phải diễn cho giống chứ?

-em đừng suy nghĩ quá nhiều, chỉ cần biết là anh yêu em và anh sẽ bảo vệ em.

98. Chương 98

Bao giờ sẽ nín, bao giờ sẽ ngưng? Bao giờ thì sẽ quên, bao giờ thì thôi nhớ? Bao giờ thôi sợ bóng đêm, bao giờ thì hết ám ảnh quanh về những lỗi mòn đã cũ? Bao giờ anh ghé lại, chìa tay dẫn em đi hết nỗi buồn?

Ngay lúc này Tiểu Mễ chỉ muốn hét thật to cho cả thế giới này biết, Nam Phong sẽ lấy cô, cuộc sống của cô đã có thay đổi lớn, chỉ cần một câu nói, tốn một chút nước mắt thì mọi chuyện đã thành công, không còn trưởng ngại vật nào có thể ngăn cản được thứ cô đang nắm chặt trong tay

.

Niềm vui xa xỉ của kẻ mập mờ trong căn phòng trắng lên lỏi qua lớp cửa sổ dày kín, một chút khe hở mở ra khiến người khác nhìn vào mà chất chứa nỗi niềm, nó như pho tượng đứng trời trong ngoài cửa, đôi bàn tay lơ lửng vào khoảng không rộng lớn. tại sao cửa lại không khóa? Tại sao lại mở hờ như vậy? phải chăng ông trời bắt nó phải nghe phải nhìn thấy điều này?

Có thật là anh sẽ lấy cô ấy? có thật là tình cảm kia dễ dàng đổi thay như vậy?

Gia Tuấn đứng phía sau cũng hiểu rõ tâm trạng ngay lúc này của nó, hai tay anh đặt lên bờ vai có vẻ đang run lên. Nó lắc đầu kéo vội cạnh cửa đang khép hờ kia, như đang tự mình đóng lấy điều gì đó?

Thờ ơ đứng chết kẻ mất đi lí trí nó không quan tâm đến mọi thứ xung quanh nhanh chóng lặng lẽ bước từng bước lang thang trên hành lan bệnh viện, đôi tay Gia Tuấn nắm chặt lại rồi quay đi.

Nó chẳng biết mình đi đến đâu, thời tiết oi bức đến ngạt thở khiến ai cũng phải tìm một nơi nào đó có chút dịu dịu của gió tươi, còn nó cứ đi mãi đi giữa một sa mạc cô đơn, đáng sợ.

“Két”

-cô diên sao đi đứng cái kiểu gì vậy?

Gia Tuấn ôm nó tránh khỏi chiếc xe vô tri vô giác kia, trời vừa nắng, cộng thêm cái nhảy tim khi xém tí thì gây án mạng khiến chủ xe đó nổi cáu.

-xin lỗi.—Gia Tuấn cúi đầu, rồi nhanh chóng tìm một chỗ có bóng râm ngồi xuống.

Giữa dòng đời đáng thương, giữa một sa mạc đầy hiu vắng, nó thật sự bế tắc đáng lẽ ra nó không lên yêu người đàn ông đó nhiều như vậy? sẽ hạnh phúc nếu nó biết kìm nén cảm xúc, biết từ bỏ mà không phải nuối tiếc.

-em làm sao vậy hả? em không nghe thấy không nhìn thấy sao? Hắn ta không xứng đáng để em phải như thế này? Em tỉnh lại đi.—Gia Tuấn tức giận lay lay không ngừng bờ vai kia, tại sao mỗi lần thế này anh không kìm nén được mình, anh đang ghen thật sự nổi ghen trong anh rất lớn. Anh hận rằng đã không quay về bên nó trước khi nó yêu hắn.

Đôi mắt vẫn như vậy? không khóc không ướt lệ nhìn Gia Tuấn, nó như một đứa trẻ hồn nhiên đến nỗi làm đau chính mình, làm đau cả người ngoài cuộc.

Ánh nắng chói nhòa len qua những tán lá chập chùng vươn lên tóc ai đó.

-Hãy để anh chăm sóc em và đứa bé, chúng ta sẽ rời xa nơi này, anh chấp nhận làm kẻ ngốc thay thế hắn, chỉ cần mỗi ngày được nhìn thấy em cười như lúc trước.—Gia Tuấn giữ chặt bờ vai nó, dùng đôi mắt chân thành để làm dịu lòng.

Gia Tuấn đang nói gì? nó là đang xem phim hay chẳng?

Rời xa nơi này chính là thứ nó muốn ngay lúc này, Nam Phong và Tiểu Mễ sẽ làm đám cưới nó còn ở lại đây làm gì? tất cả đã quay về ngay lúc đầu, ngay cái ngày không quen biết nhau, nó sẽ ra đi, đứa bé trong bụng cũng coi như là thứ tơ thừa của cuộc tình đau đớn. dù nó không yêu Gia Tuấn dù đứa con không phải của anh nhưng anh vẫn chấp nhận nó vẫn yêu nó, những thứ Gia Tuấn làm sẽ khiến nó càng thêm mặc cảm càng làm nó thấy có lỗi.

Hai bóng người chú gọi màu nắng đậm mê, không nói có phải chăng là chấp nhận, hay chỉ là một chút im lặng để không làm người khác tổn thương.

Tình tay ba nào có hạnh phúc như ta tưởng? kẻ thì nhạt nhòa hạnh phúc người thì cay đắng nát lòng.

Chỉ ước cho quá khứ ngủ yên đừng bị ai ồn ào đánh thức.

Em cười

- Bởi trong quá khứ em là người thất bại

- Nhưng trong hiện tại em là kẻ giàu nhất

..... Nỗi buồn em không thiếu

Tan nát em chất đầy

Anh nhìn có thấy không

- Em dư cảm xúc

- Và.....thừa niềm đau

99. Chương 99

Cả đời người chỉ có mỗi lần yêu thương, hạnh phúc nhất chính là được ở bên nhau đến đời đời kiếp kiếp, ngọt ngào nhất là được cùng nhau tay nắm tay đi đến cuối con đường.

Làn gió sóng âm ư khiêu gợi bao phủ lấy căn biệt thự xa xỉ ửu mị, Tiểu Mễ cũng đã khỏe lại sau những biến cố xảy ra, Nam Phong đã phải đau đầu để quyết định đưa cô đến gặp cha anh để nói chuyện cưới hỏi. Tiểu Mễ hăng hái đến lộ ra cả mặt, không còn ai có thể thay đổi được Nam Phong là của cô.

Chiếc xe trắng tinh dừng lại ở trước cổng khu biệt thự sang trọng, vừa bước xuống xe Tiểu Mễ đã bám chặt lấy Nam Phong để cho người ta biết được quyền lực của cô ở cái ngôi nhà này.

Bên trong là những kiểu cách choáng ngợp, lộng lẫy hoành tráng như một thẳm cung đầy màu sắc.

-Thiếu gia đã về.—bà quản gia cuối đầu chào hỏi, không khỏi liếc nhìn Tiểu Mễ một cái, không chỉ ông Hùng chán ghét không ưa Tiểu Mễ mà cả người làm lâu năm như bà còn không ưa nữa là đằng khác.

-Ba tôi đâu?—Nam Phong hỏi

-Dạ.. ông chủ ở phòngkhách.- Bà quản gia vẫn không rời mắt cái bộ dạng mắt ỏi của Tiểu Mễ khi cô cứ khư khư ôm lấy tay Nam Phong.

Nam Phong gật gật đầu đi vào.

Tiếng bước chân của hai người truyền đến tai của người đàn ông đang lay hoay với mớ hỗn độn trước mắt, sắc mặt ông kém hẳn, ông tức giận quăng mấy sấp báo lên bàn, quay qua thì cả ba cặp mắt trợn lấy nhau, điều đáng để người ta ngứa mắt nhất đó là cái ôm cánh tay của Tiểu Mễ, cô như kẹo cao su dính mãi không buông.

-Ba.! con đã về, dạo này ba khỏe không?—Nam Phong kính cẩn hỏi hang, phá vỡ những ánh mắt rực lửa,, và ngay lập tức mấy tờ báo thu hút ánh nhìn của anh

-Cháu chào bác, bác thức làm việc tối vậy sẽ không tốt cho sức khỏe đâu ạ?—Tiểu Mễ cúi đầu ra vẻ ngoan hiền, kèm theo sự quan tâm không đáng có, còn giả vờ không để ý đến hành động và sấp báo trên bàn, cô hồn nhiên như nai tơ không màng đến sự đời.

-Tôi chưa chết được, không cần cô rảnh rỗi quan tâm đến ông già như tôi, ... chuyện này là thế nào hả Nam Phong—Ông Hùng liếc Tiểu Mễ rồi cầm mấy tờ báo lên quăng trước mặt Nam Phong,

Cô là tôn trọng ông nên mới hỏi hang chào hỏi, vậy mà ông không biết điều dám tỏ ra như vậy? Nếu không phải có Nam Phong ở đây thì có điên cô mới chịnghẫn nhịn kiểu chán ngắt này, nhưng mà vì hạnh phúc của cô cô sẽ cố gắng nhịn nhục. Còn mấy cái tin tức kia thì cô không thèm để ý vì cô là người đưa tin cơ mà.

Đẹp nhất chính là hình ảnh và mấy lời bàn tán vui mắt kia, tin tức kết hôn của cô và nam Phong đã tràn lan dư địa trên các hàng báo, và mấy cái tin anh hùng giải cứu cô chúa trong bữa tiệc bị mĩ mai đến đáng thương, báo chí mà? Độc còn hơn con dao hai lưỡi nữa.

Cầm lên Nam Phong không cảm xúc, anh chẳng nghi ngờ điều gì cả? vì anh nghĩ điều này không sớm thì muộn cũng lên báo thôi, để mấy con sâu bọ kia viết sớm cũng tốt.

Không khí như bị đốt lấy khó thở đến bức người,Tiểu Mễ nghiêng răng thở nhẹ lấy lại bình tĩnh, dám đôi đầu với cô đó là chuyện ngu ngốc nhất trên quả đất này.

Im lặng hồi lâu, Nam Phong biết là không thể xóa bỏ rào cản của ba anh về Tiểu Mễ nhưng anh không thể thất hứa như vậy được.

-Ba à? ..... Con .. con... chúng con dự định sẽ làm đám cưới.— Nam Phong chấp tay lại nhìn biểu hiện của ông Hùng .

Tiểu Mễ nghe thấy mà không khỏi hài lòng, dành nụ cười để cho ông, nhìn mặt cô thích thú mà ứa gan.

Sau một lúc không thấy ông Hùng lên tiếng, là ông đồng ý hay đang suy nghĩ đến vấn đề đầu với phù thủy bóng đêm.

-Cháu hứa.. sẽ là một con dâu ngoan .. một người vợ đảm đang... một người mẹ tốt... cháu sẽ chăm sóc Nam Phong, cùng anh ấy gánh vác công việc của Trần gia

Cô nói vậy hình như có quá trắng trợn không? Như hể tạc cả gáo nước lạnh vào mặt người ta.

Nói mà như gai cứa vào da thịt người nghe? Khiến ông Hùng tức đến không nói lên được lời, chuyện này cuối cùng cũng đã xảy ra, ngặt nỗi Tiểu Mễ lại nắm ngay cái tẩy của ông, thử hỏi nếu ông nói không đồng ý thì cô ta sẽ làm gì? lúc đó ông sẽ mất đi một đứa con trai mà bốn năm qua ông yêu thương, đành tâm quyết để đào tạo.

Không nói gì cả ông Hùng đứng dậy bước đi, hành động này khiến Nam Phong ngạc nhiên cuối cùng là đồng ý hay không đây?

Thấy vậy tiểu Mễ đứng ngay dậy chạy đến nắm lấy cánh tay ông Hùng ra vẻ thân quen mỉm cười.

-Cháu cảm ơn bác đã đồng ý.

Ông Hùng dùng ánh mắt cay độc nhìn cô, người đàn bà này thật quá thủ đoạn, không sao, ông đồng ý cho cô về làm thiếu phụ nhân Trần gia, chứ không nói sẽ tốt với cô, để cô sống yên trong cái căn nhà này, làm con dâu của Trần gia đâu có dễ.

Tiểu Mễ nói rít qua kẻ rằng đủ để cả hai cùng nghe thấy.

-Ông rất biết điều, yên tâm đi tôi sẽ giữ bí mật đó cho đến lúc chết, tôi hứa sẽ không nói nhưng tôi không chắc rằng sẽ không có người học lại, người ông lên đối phó là con nhỏ Bảo Ngọc, nếu để cô ta khiến Nam Phong nhớ lại thì ông và cả tôi đều sẽ mất tất cả.

Không bao lâu nữa cô sẽ là vợ Nam Phong sẽ là bà chủ trong cái ngôi nhà này, nhưng cô không an tâm, nếu ngay cái ngày cưới nó mà đến phá đám thì sẽ trở thành trò cười cho thiên hạ, cô không thể không đề phòng được, một cái đầu thì không làm gì được nhưng kéo thêm một người cùng nhún vào thì trước sau gì người có lợi vẫn là cô. Cô không tin ông Hùng để yên cho nó phá vỡ bí mật của ông.

Ông hùng hoài nghi nhìn Tiểu Mễ, những lời cô ta nói có tin tưởng được không đây, ông là quên nghĩ đến việc Bảo Ngọc, dù gì cũng từng một thời nồng nàn tình yêu với Nam Phong. Nhưng có lẽ cô gái đó sẽ không có đủ nghị lực để khiến Nam Phong nhớ lại đâu, nếu nhớ thì đã nhớ ra từ lâu rồi.

chuyện trước mắt là tìm cách để Tiểu Mễ không được yên khi sống trong căn nhà này.

Mỉm cười lạnh lùng ông Hùng bước lên lầu, Nam phong đi đến bên Tiểu Mễ cùng cô nhìn về phía bóng lưng gầy gò kia.

- Con cảm ơn ba.—Nam Phong nói với theo, ông hùng dừng một chút rồi đi mất hút.

Dù không được câu nói nào từ cửa miệng của ba anh nhưng chắc ba anh đã đồng ý rồi nên mới không có phản ứng gì?

Nam Phong lấy xe đưa Tiểu Mễ về nhà, trên đường đi hai người hạnh phúc nói cười với nhau, trong lòng Tiểu Mễ thì vui đến không thể tả nổi chỉ muốn hét thật lớn. còn Nam Phong thì khác, anh thấy không được vui, có chút gì đó len lỏi trong con tim anh, cảm giác không ổn, rất trống trải. Chiếc xe tĩnh mịch lăn bánh trên con đường phía trước, trong bóng tối những tiếng rít len qua ô cửa kính, lạnh chút nhưng ấm áp hơi thở.

Chiếc xe nhanh đuổi theo gió đi đến một nơi nào đó, chạy mãi chạy mãi cuối cùng chiếc xe cũng lưu luyến dừng lại trước cửa một căn hộ cao tầng.

-anh không chúc em ngủ ngon ư?—Tiểu mễ lém lỉnh nhìn Nam Phong đang dựa người vào thành xe, trông anh đẹp hoàn mỹ đến nỗi không cưỡng lại được một con người biết bao nhiêu trái tim khao khát chiếm hữu.

-Em ngủ ngon.— Nở nụ cười Nam Phong tựa thiên sứ với đôi mắt lấp lánh ánh màu kim.

-Ngủ ngon.—tiểu Mễ tiếc nuối nhìn Nam Phong, ngày mai sẽ có sự thay đổi không hề lớn, cô sẽ đi thử áo cưới cùng anh, đi mời bạn bè, đối tác đến dự, thật sự là cô rất vui, vui đến nỗi quên mất cả chính mình là ai, chỉ cảm nhận được rằng qua đêm nay thôi cô sẽ là người hạnh phúc nhất quả đất này, là một cô dâu xinh đẹp nhất.

Gió lặng yên mang mùi thơm đến bên người.

Một vòng tay cứng cỏi ôm lấy cô từ phía sau, cả người Nam Phong tựa vào người Tiểu Mễ, cái ôm ấm áp mà khiến người khát thèm được như họ.

-Hãy hứa rằng : em sẽ yêu anh và không bao giờ lừa dối anh.—Hơi thở của Nam Phong nóng ẩm phả vào sau gáy cô, một luồng điện tê dại khiến Tiểu Mễ chết lặng.

như luồng gió nhẹ, Tiểu Mễ nhón người hôn lấy bờ môi kia, nụ hôn ngọt ngào nóng bỏng.

-Em hứa.—Mỉm cười Tiểu Mễ đi lùi về phía sau, luyến tiếc bờ môi ai đó rồi nhanh chóng khuất sau bóng tối.

Chỉ còn lại mình Nam Phong đứng đó nhìn vào một khoảng lặng. nhút thời anh mỉm cười rồi cùng con tuần mã hưởng thụ cuộc đua với tử thần.

Chiếc xe lăn bánh để lại làn khói trắng bay trong đêm tối.

Trong xe Nam Phong nhâm nhi điều thuốc, anh nghĩ rất nhiều điều, đột nhiên hình ảnh của nó lại xuất hiện trong tâm trí anh, nụ cười đó, hình bóng đó thật sự làm anh phát điên.

Không hiểu được anh đang nghĩ gì? tại sao lại nghĩ đến nó?

Nhấn ga phi nhanh trên con đường vắng bóng người, để khiến bản thân thôi nghĩ lung tung, chiếc xe điên dại mặt sức đùa giỡn cùng con đường nham hiểm. Con đau đầu khi không lại tái phát, rất lâu rồi không có hiện tượng này, không phải anh đã tìm được người cần tìm rồi sao?Đau đến nỗi tung với những mảnh kí ức vỡ vụn chạy nhảy trong đầu, một vài nụ cười của một cô gái nào đó, hình ảnh nằng chú gọi vật gì đó lấp lánh giữa một góc trời bình yên, cái ôm đùa giỡn cùng ai đó.

Không chịu được nữa, chiếc xe cùng nỗi đau đó mà lạng lách trên đường, vài tiếng cọ xát của xe và đường khiến những thứ âm thanh rùng rợn phát ra.Chiếc xe mất đi tầm lái như con sói khát khô máu giữa sa mạc không người cứ thế mà lao, đến khi chuối kí ức dừng lại ở những màu máu ứ đọng lan tỏa chiếc xe trong quá khứ, anh mới bắt đầu tỉnh giấc , chiếc xe ngừng lại với những âm thanh khá đáng sợ, một mình cô đơn trong bóng tối Nam Phong đau đớn đập đầu vào xe ,ngước mặt lên để không cho giọt nước nự trĩu đôi mắt đen kia rơi xuống, tựa cả người trên chiếc ghế lạnh toan,rốt cuộc là chuyện gì? tại sao lại bức bối đến thế này.

100. Chương 100

Nhà Nguyễn Hoàng.

Thu xếp xong xuôi đồ đạc nó mới kịp thở, có nhiều lắm đâu tới 2 3 cái vali ấy chứ.

Đi đến cửa sổ nó ngước nhìn những vì sao tinh tú trên bầu trời, thật sự rất đẹp khiến người ta mê đắm. Trăng hôm nay cũng tròn hơn mọi khi, nhìn mà khao khát có ai đó ỉnh bờ vai để tựa vào.

Bất chợt nó lấy tay xoa xoa cái bụng cảm nhận dòng chảy trong cơ thể, cảm nhận nhịp đập của một linh hồn đang ngự trị.

- con ngoan, vài hôm nữa mẹ và con sẽ đi đến một thế giới khác, thế giới không có ba con, có lẽ mẹ và con không còn có cơ hội để gặp lại ba con nữa. con không trách mẹkhi đã quyết định như vậy chứ?Sau này khi con lớn lên con sẽ hiểu ẹ mà, đúng không?

Mỉm cười hạnh phúc nó cứ tưởngđứa bé đang tồn tại và hiện diện ngay trước mặt mình, đêm dài quả thật không sai? Dài đến chán ghét.

“Rằm”

Âm thanh dưới lầu khiến nó giật mình, đi nhanh xuống, ngay trên cầu thang nó đã nghe thấy những lời cãi nhau.

-Hắn ta thật quá đê hèn mà, còn tổ chức đám cưới nữa chứ? Thật khốn nạn, sao có thể để yên cho hắn sống cuộc sống hạnh phúc.—Minh Quân quát lớn, nhìn mấy tờ báo mà ngứa cả mắt, tin tức đám cưới của Nam Phong và Tiểu Mễ tràn lan trên khắp mặt báo lớn nhỏ, nhiều từ ngữ hết sức sốc óc, lời luôn cả nó ra mà cân đong đo đếm.

-Chứ anh muốn sao hả? anh muốn nó quậy đám cưới của hắn à? Dem đứa con ra để bám theo hắn.—Thảo Anh bức xúc không ngừng, đúng là hắn quá đáng nhưng nhỏ đéo thèm nói đến, giờ chỉ muốn nó nhanh chóng được trở về là nó của ngày trước, không đau đớn, không ôm nỗi buồn như bây giờ

-em nói vậy mà nghe lọt lỗ tai à? Nó là em gái anh, là bạn thân của em đó? Dù gì hắn cũng phải có trách nhiệm.—Minh Quân lớn tiếng, họ cãi nhau cứ ừng ừng,

-Trách nhiệm? anh tưởng hắn sẽ chịu trách nhiệm, anh ngây thơ quá rồi đó, tất cả đàn ông các người đều là hạng người đó? Chẳng có ai tốt lành, đều khốn nạn như nhau thôi.—Thảo Anh quá đã kích nên không kìm được suy nghĩ trong lời nói, càng khiến thứ vỡ vụn tồn tại, len lỏi ở phía trước.

-Em nghĩ vậy sao? Em nghĩ anh cũng giống như họ, được rồi ừ thì .....

Minh Quân tròn tròn mắt nhìn Thảo Anh, anh biết nếu còn cãi nhau nữa thì mọi chuyện sẽ đi quá xa, đi khỏi tầm tay với, tức giận quá chẳng biết phải làm sao Minh Quân hất tung những thứ trên bàn.

-Đừng cãi nhau nữa?—Nó đi xuống, đôi mắt có hơi đỏ.

Minh Quân chống hông quay đi hướng khác.

Thảo Anh cũng không thèm nhìn.

Lần này họ giận nhau thật rồi.

Không ai nói tiếng nào cả chỉ cảm nhận được nhiều cơn thịnh nộ không có đường dập tắt.

Minh Quân đi lên lầu và đóng cửa cái” rầm.”

-Tao xin lỗi, vì tao mà hai người cãi nhau.—Nó thấy có lỗi đi đến ngồi gần Thảo Anh, Thảo Anh không biết đã khóc bao giờ mà nước mắt nước mũi tèm nhem quay sang ôm lấy nó thúc thích.

Sau một hồi hai đứa ôm nhau khóc đến tận mây xanh thì cũng thôi, hai đứa nó lấy tay gạt nước mắt cho nhau rồi lại cười hờn hờ kiểu như không hề có chuyện gì xảy ra.

-Mày định đi thật sao?- Thảo Anh có chút buồn.

-Ừ... mày yên tâm đi, tao sẽ quay trở lại chứ có phải đi luôn đâu, bà cô mít ướt.—Nó trêu nhỏ.

-Mày nhớ đó nha.—Nhỏ thều thào.

-Biết rồi.. mày và anh hai tao làm hòa đi chứ? Nếu không tao sẽ thấy có lỗi đó.—Nó nhìn lên trên lầu rồi nhìn nhỏ.

-Đéo thèm, kệ hắn.

Định nói gì đó nhưng tiếng chuông điện thoại reo lên. Nghe xong điện thoại mặt nó hơi căng thẳng, Thảo Anh quơ quơ tay trước mặt nó.

-ai điện mà mày ngây người ra vậy?

- à.. tao đi đây một lúc, mày ngủ sớm đi..... nhớ...— Nó nhìn lên lầu rồi cười cười.

- Mày đi đâu? Về sớm nha.

Mưa xa lại âm thầm từng đợt lan tỏa, mặc sức ôm trọn lấy những tán lá cây ùm tùm, mưa rồi? mưa buồn đến nào nề, khiến ta triền miên trong nỗi đau đớn, mưa sẽ rơi và sẽ che lấy những giọt nước mắt đông kia.

Nhìn giọt mưa trong vắt ngoài ô cửa kính chẳng ai hiểu được phía trước con đường là vực sâu không lối đi, là một trái tim đầy tội lỗi

Tại căn nhà lúc này giờ đây có vẻ ướt nhòa, ông Hùng buồn bã với ly rượu cay đắng trên tay, cầm chiếc ly thủy tinh lắc nhẹ. Đưa ngay lên miệng nhấp nháp, vài giây sau đó là những tiếng vỡ vụn rơi xuống nền nhà, vài giọt rượu thấm vào tường.

Hành động đó khiến một người con gái hoảng hốt nhìn theo chiếc ly rơi xuống nền nhà, ánh mắt dịu hiền nhìn người đàn ông với nỗi u uất trước mặt.

-Đến rồi à, lại đây ngồi đi.—Ông Hùng chỉ tay về chỗ đối diện ông.

Người con gái đó trầm trồ, nhìn sâu vào đôi mắt đen kìa, trông ông ấy có vẻ rất mệt mỏi

Nhận thấy được sự hoài nghi ông Hùng cười hiền từ.

-Xin lỗi vì kêu cô đến đây muộn thế này, nhưng chuyện này thật sự không thể để lâu dài được.

Lấy lại can đảm, người con gái đó đi đến và ngồi đối diện với ông Hùng, bờ môi bé nhỏ có chút tái nhợt, có vẻ sức khỏe không tốt cho lắm.

-Bác có gì chỉ bảo ạ?—tiếng nói dịu dàng ngọt ngào vang lên khiến lòng người ấm áp hẳn, nó nhìn quanh căn nhà nơi này nó từng đặc chân đến và ở đây là những kí ức dịu dàng nhất của ai đó dành cho nó.

-Tôi muốn cô tránh xa Nam phong ra, tôi biết chuyện ở bữa tiệc đã mang đến cho cô nhiều phiền toái nhưng tôi hy vọng cô hiểu.

Nó đưa đôi mắt nhìn ông Hùng, rồi nhanh chóng kéo xuống.

Dù gì nó vẫn muốn biết tại sao ông Hùng lại trở thành ba của Thiên Kỳ, và vì lí do gì khiến ông chấp nhận Thiên Kỳ, khi một người mất đi kí ức cũng coi như là kẻ lang thang.

-Nam Phong là Thiên Kỳ đúng không? Mối quan hệ thật sự của bác và anh ấy là gì?chắc hẳn bác muốn cháu rời xa Thiên Kỳ chính là không muốn cho anh ấy nhớ ra quá khứ, đúng không? Tại sao bác lại dấu quá khứ của anh ấy chứ?Chính bác là kẻ đã chia rẽ bọn cháu , bác biết không hả?

Bức xúc khiến con người ta đặt ra nhiều câu hỏi, những giọt nước nhẹ tựa lông vũ rơi xuống, nó thấy rất lực cười, đôi mắt oán trách nhìn ông Hùng.

Biết mình không phải người cha tốt? biết chuyện mình làm là sai trái nhưng cũng chính vì tình yêu mù oán mà ông đành phải làm vậy?

Ông Hùng thở dài tựa người trên ghế, nó lặng yên nhìn, nhìn những lỗi buồn và nếp nhăn hiện trên khuôn mặt ông.

Mưa cứ thế mà đem những hồi ức xưa quay trở lại, câu chuyện như hề đang xem cuốn tiểu thuyết dài nào đó.

Nó bước đi như kẻ không hồn,cuối cùng thì nó cũng biết được sự thật, có lẽ khi sinh ra nó và Thiên Kỳ đã không thuộc về nhau, nếu như hôm nay ông Hùng không đề nghị nó rời xa anh thì nó cũng sẽ làm vậy thôi.

Nó vừa bước ra khỏi Trần gia, đi được một đoạn thì xe Nam Phong cũng lướt qua nó, họ như hai đường thẳng song song mãi không có điểm gặp mặt, dù họ ở rất gần nhau nhưng mãi chẳng thể tìm thấy nhau giữa cuộc đời này.

101. Chương 101

—không phải tôi đã nói rồi sao?Các người đám cưới qua mặt nhau à?—Ông Kezin mặt hầm hầm ngồi chéo chân, cái đập bàn khiến mọi người trong công ty đi ngang chỉ biết co chân mà chạy

.

—tôi thành thật xin lỗi, mọi tổn thất tôi sẽ gánh, nhưng rất mong ông sẽ đến và chúc phúc chúng tôi.—Nam Phong ung dung như chuyện này vô dĩ sẽ xảy ra

— Anh còn mong tôi đến và chúc phúc ư? Thật buồn cười.—ông Kezin nhếch mép, có ai điên đến mức đó chứ? Hợp đồng bị hủy hình ảnh của buổi tiệc và danh tiếng của ông cũng theo đó mà đi luôn, ngày nào cũng phải mệt mỏi giải quyết mấy cái phóng viên leo đeo như sam dính mãi không buông.

—Tình yêu mà... hợp thì nắm không thì buông, chứ có ai biết trước được điều gì? đúng là tôi không thể giữ được hình ảnh của tình yêu siêu hạnh phúc mà ông mong muốn, nhưng đời người nào ai muốn mình sẽ quên đi hạnh phúc từng có chứ, chỉ là do tạo hóa mà thôi.. dù gì thì tôi rất mong sẽ có được câu chúc phúc của ngài.—Nam Phong cố gắng thuyết phục ông Kezin, anh không muốn ba anh phải đau đầu, ngày nào cũng lo lắng chuyện này.

Ông Kezin nhìn Nam Phong không chớp mắt, cũng phải thôi, làm sao có thể cưỡng lại định mệnh, tạo hóa đã cho ta như vậy thì chẳng thể làm khác được.

-Mong là cậu không chọn sai, cũng sẽ không hối hận, giá mà cô dâu của cậu là....— Ông Kezin lắc đầu rồi bước đi ra khỏi cửa, để lại ánh nhìn thoáng ngợp của anh, hối hận? sẽ không có điều đó xảy ra đâu? Anh yêu người con gái đó, ngay cả khi mất trí anh cũng chưa hề quên đi, vẫn len lỏi trong con tim anh thì làm sao có chuyện hối hận

Tập trung kị xong mấy cái hồ sơ còn dở gian, anh bức đến phát điên, ước gì thời gian trôi chở lại thì anh đã không dại gì đi du lịch để rồi công việc ngập đầu thế này, còn Việt Anh thì mấy ngày nay không thấy mặt mũi đâu, cũng chẳng biết làm cái quái gì mà công việc của công ty cứ ùng ra, không thể kiểm soát hết.

Thầm rửa Việt Anh trong bụng

Cánh cửa xanh bật mở, ngược đầu lên nhìn thấy ngay cái bản mặt tươi cười của Việt Anh là Nam Phong muốn trào máu, đúng là linh hết chỗ nói vừa nhắc đến đã xuất hiện, nếu mà chết rồi chắc còn linh hơn.

Thoải mái ngã lưng trên ghế, Việt Anh đá lông nheo.

- Giám đốc à? Sao anh cứ ngồi lì ở đó vậy? đến đây đi.

Liếc nhìn thẳng bạn điên rồ của mình, mà anh muốn nôn hết bữa sáng ra. Đáng lẽ ra anh ta là người hiểu nhất tại sao anh vẫn ngồi ở đây, không phải tại vì cái tính trả đũa của Việt Anh sao.

-Muốn ăn dếp?—nam Phong trừng mắt.

-Sao anh nóng tính vậy? người ta có làm gì đâu?— Trêu Nam Phong nổi khùng chính là thú vui của Việt Anh, thấy anh tức đến sịt khói mới hấp dẫn, nhất là đôi mắt kia nheo đến nổi không còn giọt sương máu nào.

Nam Phong cười gian tà, xoắn tay áo tiến đến gần Việt Anh. Giám đốc với lửa ư? thì sẽ không có kết quả tốt

-Hiii... hii.. Đùa Thôi.. đùa thôi mà.—Việt Anh cười trừ, mỗi lần trọc anh xong là y như rằng Việt Anh sẽ dùng cách cười cười để bào chữa.

-Hử...

-À.. mày định đám cưới thật hả?—Việt Anh đánh trống nản qua chuyện khác

-Không lẽ đùa.—lấy điện thoại ra lướt web, Nam Phong trả lời như không.

-Nhưng Bảo ngọc....

Chưa nói hết câu thì Tiểu Mễ đẩy cửa bước vào, Việt Anh nuốt luôn mấy câu còn lại.

Nở nụ cười lướt qua Việt Anh, cô thắm rửa trong lòng cái thẳng cha Việt Anh nhiều chuyện tự nhiên nhắc đến nó làm gì? thật ra anh đã biết những gì rồi?thật không thể nói lỏng được mà? từ hôm nay cho đến lúc đám cưới cô tuyệt đối không cho bất cứ ai có cơ hội nhắc đến cái tên Bảo Ngọc, không thể để nó mãi len lỏi trong cuộc sống của cô và Nam Phong.

-Hai anh nói chuyện gì vui quá vậy?—Tiểu Mễ vui vẻ đi đến ngồi kế Nam Phong, tựa đầu vào vai anh nũng nịu

-Nam Phong nói xấu em đấy.—Việt Anh châm dầu

-Ồ... anh.. anh nào có.— Nam Phong xua tay, quảng nguyên cái điện thoại vào mặt Việt Anh cũng may nội công thâm hậu nếu không thì Việt Anh ăn gạch rồi.

-Xí... em không biết... bắt đền anh.—Tiểu Mễ khoanh tay giận hờn.

-Hahahahaha... đem tân hôn bắt nó ngủ chuồng heo.—Việt Anh gật đầu lia lịa.

-Mày không nói chẳng ai nói mày cầm đầu thành khôn.—Nam Phong bậm môi.

-Em bắt anh phải đi chọn váy với em.— Tiểu Mễ xà vào lòng Nam Phong.

Việt Anh chề môi nhìn Nam Phong, người ta có vợ rồi nên ngọt ngào vậy đó? Chẳng bù cho anh bị lỗ vốn, mấy ngày Nam Phong đi du lịch anh ở công ty toàn thất hứa với mấy ẻm nên xù hết rồi, thế là mất vợ vì cái thằng bạn tồi. Việt Anh mếu máo trách đời bất công với mình.

102. Chương 102

Ngày rồi lại qua ngày thời gian cứ thế chạy đua với sự hỗn loạn của tương lai, lại những màu nắng tinh túy mưa xa, lại những tia chớp gọi của màn đêm

chẳng biết được ta là ai? Là gì trong cuộc sống này, chỉ biết rằng ta sống cho chính kẻ khác, sống cho chính nỗi đau của ta.

Nắng chiếu gọi tinh hoa, những đóa hoa thơm ngát ngây đưa nhau khoe sắc hương ngày mới, những giọt sương nặng trĩu lưu luyến rời cành.

Tiếng hót líu lo nghe động lòng người.

Cạnh cửa sổ là cô gái với mái tóc xỏa dài đứng nhìn bầu trời xanh, nhìn những đám mây tự do di chuyển, trong đôi mắt long lanh chứa nhiều muộn phiền nhìn nơi xa xôi.

Lát nữa thôi, chỉ trong nháy mắt nó sẽ rời xa nơi này, phải ngắm thật kĩ bầu trời ban mai vì sẽ không còn cơ hội để ngắm như thế này nữa.

hít thở thật sâu cho cảm xúc bay bổng, nó đưa tay xoa xoa cái bụng, nó lại nhớ đến hẳn phải chăng quyết định giữ lại linh hồn này là sai? Cứ mỗi lần cảm nhận đứa bé nó lại không thể ngăn lại dòng kí ức, trong người nó mang dòng máu của anh không thể nào cắt đi được.

-con ngoan... chúng ta sắp phải đi rồi, lát nữa mẹ đưa con đi gặp ba con nha? Chắc giờ này ba con đang rất hạnh phúc.—Nó mỉm cười cay đắng nhìn lên trời cao, sẽ có ngày nó leo lên được đám mây kia, tự do bay đi mà không cần lo lắng điều gì?

Màu hồng tình yêu gọi lên cảm giác ngọt ngào, trước mắt cứ như một sa mạc mọc đầy hoa hồng, những tiếng ồn ào khiến người khác trái lòng.

Nơi này thật hạnh phúc, thiên đường của tình yêu là đây.

Hôm nay là ngày đám cưới của Nam Phong và Tiểu Mễ, bữa tiệc long lầy như thủy cung khiến ai cũng trở mặt khen ngợi, những người giàu có, những công tử xa xỉ, những cô gái ăn chơi giàu sang quyền quý đều có mặt nơi đây, chỉ tiếc hôm nay có lẽ là ngày tận thế của mấy cô gái, những trái tim ôm ấp như vỡ vụn với đám cưới của hoàng tử Nam Phong,

-Anh.. mới mấy giây xa anh mà nhớ không chịu được.—tiểu Mễ ôm sau lưng Nam Phong, áp khuôn mặt xinh đẹp ủy mị lên tấm lưng rộng lớn.

Có ai như cô dâu này không chứ? Đám cưới mà mò đến tìm chú rể, thật không thể nói nổi?

-Sao em sang đây, đám cưới ai cho cô dâu chú rể gặp nhau chứ? Em về chuẩn bị đi? Ngoan ...ngoan...nào.— Nam Phong béo má Tiểu Mễ.

-Đi thì đi.— Tiểu Mễ chu môi, Nam Phong lấy tay véo cô, chồm người hôn nhẹ lên môi anh.

Rồi nhanh chạy đi, Tiểu Mễ hạnh phúc ra mặt, cuối cùng cái ngày này cũng đến với cô.

Đi về phòng để trang điểm rồi còn khoác lên mình bộ áo cưới mà tất cả các cô gái thầm mơ ước có được một lần, vừa đến gần cửa thì cô nghe thấy mấy cô gái tụ tập ở một góc thì thầm to nhỏ.

-Anh Nam Phong thật không có mắt mà, khi không đi lấy con già đó?—Một cô đánh đá nhếch môi khinh thường.

-Chắc ảnh bị con đó bỏ bùa rồi, chứ đời nào ảnh lấy con đó.- một cô khác chua chát hơn

-Chắc cô ta lại giở trò ăn ngủ, rồi đem con ra bảm đích chứ gì?—Thêm một em kiêu ngạo.

Cô nghe thấy mà sôi sục máu, cơn thịnh nộ khiến đôi môi nhả lại.

Thật muốn tát vào mặt mấy con đó nhưng vì hôm nay là ngày vui có nhiều người nên cô phải nhịn ,không nên làm bừa nếu không sẽ tự tay phá tan những gì cô có, để rồi xem? Khi cô leo lên được cái ghế Thiếu phu nhân Trần gia xem cô sẽ làm gì mấy con ẻo lả đó? Cô sẽ nhớ mặt mấy người, mấy con đó phải trả giá cho việc phát ngôn của mình.

Tức giận mở cửa bước vào, cô kéo ghế hậm hực ngồi xuống nhìn mình qua chiếc gương, trông cô đáng sợ đến rùng người, tự trấn an để lấy lại bình tĩnh, hôm nay là ngày vui của cô, cô phải cười và nhịn.

Những người hóa trang gõ cửa rồi đi đến bên cô,cô giận cá chém. luôn mấy em vô tội.

-VÁY CỦA TÔI ĐÂU? CÁC NGƯỜI CÓ MUỐN LÀM ĂN NỮA KHÔNG HẢ?—Cô giận dè dè quát lớn.

Một cô trong số đó e dè lễ phép cuối đầu.

-Xin lỗi..Tiểu thư xin đợi một lúc.

Không hài lòng lại còn đang điên nên mấy câu nói của cô ta khiến Tiểu Mễ càng bực bội thêm, dùng ánh mắt liếc nhìn một cái.

-Gọi tôi là “phu nhân Trần”—Tiểu Mễ chán ghét liếc xéo

Không dám lên tiếng mấy cô gái đó bắt đầu vào việc trang điểm của mình, tốt nhất là an phận để sống chứ đụng chạm với nhà giàu thì coi như được lên thiên đường.

Bên ngoài bữa tiệc mang đầy âm hư sang trọng, cảnh vật rất lãng mạn rất khiến người khác thêm muốn, nó đứng nhìn không khỏi ngợp mắt, càng thấy khinh bỉ nơi đây, không khác gì cái lầu xanh, kẻ thì ăn mặt diêm dúa, người thì hở hang, chỗ cần che thì không che, chỗ không cần thì che cho cố, hình như tất cả người đến đây chỉ có mục đích dành lợi ích chứ chẳng tốt bụng gì đi chúc phúc người khác.

Tự nhiên nó thấy khó hiểu khi không lại mò đến nơi này, bộ nó muốn phá tan cái đám cưới này ư? Đi đánh ghen chắc? thôi rồi nó lại lần nữa bán đứng bản thân mình rồi.

Nơi nó đứng là bên ngoài cánh cửa bữa tiệc hầu hết mọi người đều ở trong đám đông kia, nó sợ ai đó nhìn thấy mình liền cúi đầu quay đi, đi được hai bước chợt nhớ đến mục đích mình đến đây, nó hã hống vẫn tự thể cúi đầu rồi quay lại, hình như nó đụng trúng bụng ai đó thì phải, đưa mắt nhìn lên thì thấy ngay bản mặt Nam Phong, anh nhìn cô chằm chằm không chút cảm xúc.

-Tôi... -Nó đứng thẳng dậy bối rối không biết phải nói gì? đôi mắt lảo đảo ấp úng.

-

Nam Phong không nói câu nào, bỏ tay vào túi quần với phong cách thường ngày của mình, anh lạnh lùng đi lướt qua nó, như hai người không quen biết, như nó là không khí vô hình

Nó không cần suy nghĩ liền lăm lăm cổ tay anh, dòng điện chạy dọc lên tận não Nam Phong, đôi tay đó sao lại ấm áp đến lạ thường dường như lâu lắm rồi không chạm đến.

Nam Phong vẫn không nói gì, hai người cứ đứng yên như hai xác ướp, cũng may đây không phải nơi có nhiều người lui tới nếu không thì lại có chuyện không hay rồi?

-Trả cho anh..—Nó dúi vào tay Nam Phong vật gì đó, anh đưa lên nhìn, thì ra là một sợi dây chuyền, anh đã từng nhìn thấy cái mà nó gọi anh là Thiên Kỳ.

-Đưa tôi làm gì?—Nam Phong lạnh lùng nhìn nó, khí chất tỏa ra sự khinh bỉ.

-Vật nên trở về..... với chủ,chở về với nơi bắt đầu của nó..... chúc anh hạnh phúc.— nói nhưng lòng đau đốn, tựa ngàn nhát dao đâm thấu vào tim, cuối cùng nó cũng nói ra được những điều này, có lẽ anh không thuộc về nơi này, nơi tận cùng trái tim nó, dù có gượng ép thì cũng có ngày anh ra đi.

Nam Phong nhìn sợi dây chuyền, anh lại nghĩ ra những thủ đoạn mà nó đang làm, nó và anh chưa hề có bắt đầu thì lấy đâu ra kết thúc, anh không phải chủ nhân của sợi dây này, cũng không phải chìa khóa mở cửa trái tim nó.

“VỀ” sợi dây chuyền an phận nằm vào sọt rác cách đó không xa, nhìn theo sợi dây chuyền mà nó không khỏi cười cợt, thì ra tình yêu chỉ là thứ xa xỉ, lúc mặn nồng sẽ như đường trong lọ, khi đắng cay sẽ như thứ bỏ vào sọt rác.

-đừng dở trò với tôi.—Liếc nó, Nam Phong ung dung bước đi.

Nhìn theo bóng người kia, nó không muốn cảm xúc chiếm lấy mình đành đứng đó như pho tượng cát giữa bờ biển,

Lấy tay xoa xoa bụng, nó thấy mình quá rảnh rồi lên đến đây để làm chuyện bi thương, lúc nào trong lòng anh nó cũng đáng sợ và đầy thủ đoạn đến như vậy sao?

-Con nhìn thấy ba con không? Ba con rất đẹp trai đúng không? Mẹ tin ba con sẽ tìm thấy hạnh phúc thật sự của mình, bây giờ con và mẹ phải rời khỏi cuộc sống của ba con thôi.

Bầu trời kia vẫn trong xanh và dạt dào sóng tình, chỉ có thể ra đi để tìm lấy nơi thuộc về bản thân, tự mỉm cười nó cố mạnh mẽ để rời đi, ngăn không cho dòng nước quen thuộc kia áp lấy khuôn mặt của mình,

103. Chương 103

Trong căn phòng với gam màu sữa ngọt ngào, bóng dáng mảnh mai của Nam Phong khiến người khác không khỏi mê mẩn, anh hôm nay tựa như một hoàng tử bước ra từ câu chuyện cổ tích đẹp lộng lẫy, đẹp mặn nồng, đẹp kiêu xa..... với gương mặt hoàn hảo không chỗ chê, anh mặc bộ véc trắng cùng mái tóc bông bồng khiến anh càng thêm thu hút.

Bà quản gia nhà anh đẩy cửa bước vào đi đến bên anh sửa lại cái cavat trên môi nở nụ cười rất thân thiết, trên đôi tay bà còn lấp lánh thứ gì đó, chói gọi khiến Nam Phong khó chịu nhìn xuống.

- Thiếu gia hôm nay cậu rất đẹp trai,, chúc cậu hạnh phúc.—Bà quản gia bỏ tay ra đứng ngẩn nhìn anh, tuy chỉ là một bà quan gia nhỏ nhoi nhưng bà luôn được sự ưu ái của ông Hùng cũng như Nam Phong.

- Cái đó.— Nam Phong nhìn sợi dây chuyền bà đang cầm trong tay, không phải lúc này anh vứt đi rồi sao, cuối cùng lại thò ra trước mắt anh.

- Tôi mới nhặt được ở bên ngoài..... nhìn nó rất đẹp đúng không?, không biết là của ai đánh rơi nữa? À tôi đi đây cậu chuẩn bị đi sắp đến giờ rồi đó.—Bà mỉm cười rồi khi không bỏ sợi dây chuyền lên bàn, sau đó quay gót bước đi.

Nhìn bà quản gia đi mất hút anh mới tiến đến cầm lấy sợi dây chuyền, quả thật rất đẹp có lẽ là do người ta đặt làm, không giống như mua ở bên ngoài, đưa lên cao hơn sợi dây chuyền tỏa sáng những tia len lõi khiêu gợi sức hút, anh cảm thấy rất đau, đưa tay ôm lấy đầu những kí ức bỗng ùa về một đoạn phim mờ ảo.

Anh bất giác đẩy cửa chạy nhanh ra ngoài, không biết anh đi đâu chỉ biết rằng đôi chân anh không thể ngừng lại, đôi mắt kia hoảng hốt tìm kiếm ai đó.

-Mày ra đây làm gì? đến giờ rồi mau đi đi, định chơi trò bỏ cô dâu à?—Việt Anh vỗ vai Nam Phong, nhìn thấy anh hơi mất hồn Việt Anh đưa tay quơ quơ.

Hành động của Việt Anh khiến Nam Phong thức tỉnh, những âm thanh hồi thức bên trong bữa tiệc vang lên, ai đó hồi thức anh, nhìn ra bên ngoài rồi anh quay đầu bước vào, tự nhiên lắc đầu rồi tiện tay đeo luôn sợi dây chuyền vào cổ.

-Xin lỗi đã để quý khách đợi lâu,, sao đây mọi người sẽ được nhìn thấy cô dâu và chủ rể hãy cùng vỗ tay để chúc phúc cho họ nào?—Theo sao câu nói là những chàng vỗ tay mãnh liệt.

Kế tiếp lại cánh cửa mở ra, hai con người tựa thiên sứ xuất hiện khiến người ta phải tham lam ngoái nhìn, Tiểu Mễ cúi lấy tay Nam Phong tiến từng bước vào trong, đôi mắt đen lạnh lùng của anh tựa như biển xa, lạnh lùng nhưng tuyệt mỹ.

hôm nay không ai có thể so sánh với họ, họ rất đẹp đôi, trai tài gái sắc khiến nhiều cô gái ở đây đau tim.Nam Phong đã lấy vợ chính là cực hình đối với những cô gái ngày đêm tương tư được cầm lấy tay anh đi trong lễ đường như thế này.

Đi đến tận cùng của hạnh phúc, hai người họ dừng lại, Tiểu Mễ vui đến nỗi không thể dập tắt nụ cười trên gương mặt, còn Nam Phong thì có chút mất hồn anh đang băn khoăn nhìn như không nhìn.

-Tiểu Mễ con có bằng lòng lấy anh Trần Nam Phong không? Cho dù sao này anh ấy có nghèo đói hay bệnh tật, cô vẫn sẽ yêu nồng nàn như thuở ban đầu, sẽ vẫn sát cánh bên anh ấy , tay trong tay đến cuối cuộc đời chứ?—Cha sứ nhìn Tiểu Mễ

-Con đồng ý.—không trần trừ thêm giây nào Tiểu Mễ nhanh chóng gật đầu.

-Trần Nam Phong..Cho dù người con gái cậu yêu có xấu đi, có già đi, dù đôi mắt kia không còn nhìn thấy đường, dù đôi chân có yếu ớt thì anh vẫn sẽ yêu cô ấy vẫn bảo vệ cô ấy đến lúc không còn hơi thở chứ? con có bằng lòng lấy người con gái này không?—Cha sứ nhìn về phía Nam Phong ung dung với biết bao tình yêu thương.

Cả phòng lặng người khi hỏi đến Nam Phong, sắc mặt anh có chút kì lạ, đôi mắt đen âm u khiến Tiểu Mễ bất an, cô lấy tay kéo kéo cổ tay áo Nam Phong. Anh xoay qua nhìn cô, cô mỉm cười nhìn anh.

Đi về đến nhà thì nó ngay lập tức dọn dẹp đồ, xe cũng đã chuẩn bị nó cứ như là đi trong âm thầm không nói cho ai biết cả, vừa ra đến cửa nó đã hoảng hốt khi thấy Minh Quân và Thảo Anh, bởi vậy làm chuyện ác nên mới giật mình.

-Mày định đi sao? Không được đâu.— Thảo Anh nắm lấy vali của nó.

-Sao lại không? Tao đã đặt vé máy bay rồi, tao phải đi không thì trễ mất.—Nó giựt lại hành lí của mình, định kéo đi thì Minh Quân lên tiếng

.

-Ba mẹ đã đặt máy bay và đang trên đường về, em hôm nay không đi được, mọi chuyện anh đã nói với ba mẹ rồi.

-Cái gì? anh đã nói rồi.. chết... chết... không xong... không xong.—Nó không thể tin vào tai mình, ngày tận thế đã đến và nó sẽ bị lôi ra xử chằm, sẽ không còn nhìn thấy ngày mai nữa rồi, nhanh chóng không quan tâm nó kéo hành lí gấp gáp.

— Mày không đi được mà.— Thảo Anh kéo nó lại.

-Để tao đi.. không sẽ toi.

Thật sự toi thiệt, khi chiếc xe trắng từ đằng xa lao đến, bất giác nó mím môi sợ hãi. Chiếc xe dừng lại và sau đó là ba mẹ nó bước xuống xe, trên gương mặt chứa đầy tức giận, mẹ nó lập tức đến trước mặt nó,.

-Mẹ con....—nó nhắm mắt lại khi nhìn thấy mẹ mình vung tay lên, nó sẽ không tránh né, nó sẽ chấp nhận tất cả cho dù có bất cứ điều gì xảy ra.

Nhưng mãi vẫn không thấy động tĩnh gì, nó liền mở mắt ra, mẹ nó mỉm cười tươi tắn ôm lấy nó rồi lấy tay xoa xoa cái bụng nó ,khiến nó bất ngờ đứng tim.

-Cháu ngoan mau mau ra đời,.. để còn đi chơi với bà.—Mẹ nó khiến nó phải tròn mắt kinh ngạc.

-Ba này,, để con nó vào trong đã,,, ở bên ngoài lạnh sẽ không tốt cho thai nhi đâu.—Ba nó cũng đi đến, trên gương mặt ông không còn nhăn lại như lúc này mà vẻ cười hiện lên.

-Ba mẹ..—Thảo Anh và Minh Quân đồng thanh.

-Thôi... vào nha đi rồi nói chuyện—Ba nó đẩy đẩy Minh Quân và Thảo Anh đi vào trong

Cứ tưởng toi mạng nhưng không ngờ lại như vậy? đến khi vào trong nhà mà nó vẫn chưa lấy lại hồn vía, cứ nuốt nước bọt chờ.

-con định đi à?—Ba nó hỏi, mặt ông cũng không có chút gì gọi là bực bội hay cáu giận.

-Dạ.—Nó cúi đầu.

-Không cần đi nữa, ba mẹ đã biết hết rồi, ba không cho phép con chạy trốn như vậy?—Ba nó bình thản như không có gì? có lẽ ông trải nghiệm cuộc đời này đã quá lâu nên hiểu rõ được điều con gái ông chịu.

-Ba mẹ con xin lỗi... – Nó nghẹn ngào không nghe được sự nóng giận của hai người, không bị đánh đòn hay bị xua đuổi khiến nó thấy rất có lỗi.

-Không cần xin lỗi,, ba mẹ hiểu mà?—Mẹ nó ôm lấy nó, nó khóc nức nở trong vòng tay bà.

Khi Minh Quân quyết định nói chuyện nó có thai thì anh cũng không ngờ đến mẹ và ba lại phản ứng rất bình thường không mắng mỏ mà còn vui vẻ khi nghe thấy điều đó, rồi nhanh chóng muốn bay về thăm cháu, còn hối thúc anh phải học hỏi nó, cười Thảo Anh lẹ lẹ để ông bà còn có cháu bông. có lẽ hai ông bà tiếp xúc hơn nữa đời người nên cũng hiểu, cũng nghe Minh Quân nói chuyện tình cảm của nó với Thiên Kỳ càng khiến hai ông bà yêu con gái mình hơn.

Hôm nay mọi thứ đối với nó thật nhẹ nhàng và hạnh phúc, lâu lắm rồi nó không được như thế này, cả gia đình quay quần bên bàn ăn, mẹ nó gấp cả bát thức ăn cho nó.

-Hai còn định khi nào mới kết hôn đây? Ta nôn có cháu bông lắm rồi.—Mẹ nó nhìn Thảo Anh và Minh Quân, hai đôi má bà phụ phụ đáng yêu, Minh Quân và nhỏ quay sang nhìn nhau, hình như hai người vẫn còn giận thì phải.

-Đúng rồi đó, mày lấy anh tao nhanh nhanh đi để ảnh ế tội nghiệp—Nó đùa.

-Chắc phải coi ngày lành tháng tốt thôi.—Ba nó đưa ly sữa uống cái rồi nói.

Hai tên cứng đầu kia vẫn không nói với nhau câu nào, bên ngoài giận hờn vậy chứ trong lòng nhỏ đợi câu nói của anh, còn Minh Quân cứ tưởng nhỏ giận mình lên cũng không thêm để ý, cả hai cứ vì chút sĩ diện lên cứ lăm lè

-Để con đi lấy thêm thức ăn.—Đôi mắt nhỏ có chút cay cay sợ không kiềm được những thứ long lanh sắp rơi ra khỏi mắt nhỏ nhanh chân đi vào bếp.

- Con ăn no rồi.—Minh Quân cũng đánh trống nản bỏ lên lầu.

- Hai đứa nó sao vậy? lại giận nhau à.— Mẹ nó nhìn biểu hiện của các con mà ngơ người.

Không gian bỗng chìm xuống, phá vỡ những thứ tốt lành,tình yêu cũng như cơn gió ngoài trời tự do và dễ mất.

104. Chương 104

Không khí nơi bữa tiệc có vẻ không ổn , im lặng đến rợn người chỉ còn nghe thấy những hơi thở chổng ngộp, những tiếng tim đập thình thịch, những đôi mắt hiếu kì và ước ác nhìn chú rể như người ngoài hành tinh. Lâu sao đó là những tiếng bàn tán xôn xao, Tiểu Mễ quay đầu nhìn xuống, cô không thể thở được, bọn họ đang nhìn cô, đang nói cô, biết bao là ánh mắt dồn nén, cô bất giác dùng ánh mắt bi thương nhìn Nam Phong, tại sao anh không nói gì? hay là...?? Đôi tay Tiểu Mễ bắt đầu run lên.

Ánh nhìn kiêu vĩ kia của Nam Phong ở một góc nhỏ nào đó tận sâu trong lòng anh, đôi mắt kia nheo lên hết cỡ, đưa tay chạm sợi dây trên cổ, anh quay sang nhìn Tiểu Mễ không lấy một cảm xúc.

Chẳng nói tiếng nào Nam Phong đưa tay tháo lỏng cavat, quay lưng bước đi trên thảm đỏ hướng về phía cánh cửa, bao nhiêu tiếng xôn xao vang lên không ngừng, Tiểu Mễ nhìn bóng lưng của Nam Phong cô nắm chặt tay.

Anh đã nhớ ra rồi ư? Tại sao lại phải là lúc này? chết tiệt?

Cha sứ không hiểu chuyện gì cả cứ đứng bất động.

Anh MC thì xem rơi cái micro.

-À.. mọi người bình tĩnh nào? Chắc có vấn đề gì đó? Chú rể chắc có điều gì bất ngờ dành cho cô dâu đây.— Ông MC chần an tiếng rờm rờ ở phía dưới, sắc mặt ông Hùng cũng kém không thu gì sự ngạc nhiên của tiểu Mễ, theo phản xạ nhìn Nam Phong.

-Trần Nam Phong NẾU ANH BƯỚC RA KHỎI CÁNH CỬA NÀY, ANH NHẤT ĐỊNH SẼ PHẢI HỐI HẬN.—tiểu Mễ nghiêng rằng, cả phòng im lìm nhìn cảnh vui, không phải là bỏ cô dâu đấy chứ?

Dừng bước, quay lại nhìn Tiểu Mễ bằng nửa con mắt, anh lạnh lùng hơn tảng băng lớn bắc cực, rồi chạy đi ra khỏi nơi quái ác này, anh phải tìm nó, trong đầu anh giờ chỉ có hình bóng của nó mà thôi, là anh sai khi không thể nhớ ra nó, anh đúng là tồi tệ khi khiến nó phải chờ đợi như vậy? anh nghĩ nếu bây giờ anh đứng trước mặt nó và nói anh đã nhớ ra thì có lẽ nó sẽ rất vui, anh và nó sẽ trở về bên cạnh nhau như kí ức của anh.

Tiếng “Ồ” lớn khiến cô chạnh lòng tức giận, mọi người ngay sau đó điều đứng dậy bỏ đi kèm theo mấy lời chỉ trích khinh miệt.

căn phònggiờ đã không còn ai, lẻo đẻo chỉ vài người phục vụ. Cô rút nước mắt, ước mơ của cô tan tành rồi.

-Nam Phong.—Tiểu Mễ không thể tin nổi điều diễn ra, không phải rất tốt rồi sao, cuối cùng lại thành ra như vậy? Chạy thật anh để đuổi theo anh.

Do cô mặt vấy cười nên chân dẫm phải tà áo, cả người cô ngã nhào ra, tay bất giác nắm lấy khăn chải bàn, những tiếng bát đĩa vỡ vụn cùng cô rơi xuống.

Đập tay lên sàn nhà những tia máu cùngnước mắt cô không ngừng rơi, cô tuổi nhục ngay bây giờ. Đôi mắt cảm phần nhìn về phía cánh cửa, tất cả sẽ không kết thúc yên ổn như vậy? cô không cho phép.

Tiếng bước chân vang lên, ông Hùng đi đến đứng sát bên Tiểu Mễ khẽ nhếch môi, trong lòng cũng có phần rất hoảng loạn có thể Nam Phong đã nhớ ra tất cả, ông rồi cũng sẽ có tâm trạng như tiểu Mễ.

-Quay về với cô của ngày trước đi.—Nói rồi ông Hùng bước ra đi đuổi theo Nam Phong.

Nắm chặt lấy tà áo, cô nhìn ông ta như cái gai trong mắt, các người sẽ phải hối hận khi cười ngạo tôi hôm nay, Tiểu Mễ này sẽ không để các người yên ổn, trở về với cô ngày trước ư? Không bao giờ.

-Thật đáng thương

Câu nói khiến cô liếc nhìn, thì ra Lão Ngũ người luôn đối đầu và đâm sau lưng Nam Phong, lúc nào cũng tìm cách để mà trả thù dù không khi nào thành công,nhìn thấy mặt ông ta cô chỉ muốn nhào đến bóp chết hẳn, cứ cười đi rồi có ngày rằng cũng không còn mà húp cháo,

-CÚT..—Tiểu Mễ không cảm xúc ném mấy thứ dưới đất.

Ông ta cười lớn quay đi, kiêu cưỡi trên đau khổ của người khác

.

-HAHAHA.. hãy tìm đến tôi nếu cô muốn trả thù.

Cô bây giờ không khác gì kẻ ăn mày bẩn thỉu trong mắt người khác, nỗi uất ức và sỉ nhục này sẽ có ngày cô trả cho họ, còn khiến họ đau gấp trăm lần cô. Bị dồn đến đường cùng như hôm nay tất cả đều là tại nó, nếu nó không xuất hiện, nếu nó biến mất thì tốt hơn rồi, cả nó và Nam Phong đều rất tốt bụng cho cô cả một nụ cười hôm nay.

Đôi mắt Tiểu Mễ đáng sợ cùng với nỗi thù hận vậy đấy, “cái cô không có được thì không ai có thể có.”

...

Ngoài trời nắng giòn đến nỗi thiếu đốt tất cả, Ông Hùng chạy ra tìm Nam Phong, ông tin chắc anh đang có ý định tìm nó, Mồ hôi từ trên trán ông lăn nhẹ lên gò má không phải vì trời nắng gay gắt mà chỉ là vì nỗi sợ hãi trong ông quá lớn.

Vừa nhìn thấy chiếc xe đen chạy lại ông không suy nghĩ gì cả lao ra ngăn cản

“KẾT” chiếc xe thắng gấp tí nữa thì tạo ra cơn mưa máu bao lấy quá khứ, Nam Phong ngó ra cửa trông anh rất gấp gáp, đôi mắt cũng có chút lạnh lùng khiến ông Hùng tái mặt.

-Ba... ba làm gì vậy? tránh ra đi.

“Ba” Nam Phong vẫn còn gọi ông là ba vậy lẽ nào... lẽ nào.... Anh vẫn chưa hoàn toàn nhớ ra, chỉ là nhớ được vài chuyện thôi hay sao? Bình tĩnh trở lại ông Hùng thoáng đứng tim .

Không thấy ông Hùng nói gì, Nam Phong sốt ruột.

-Con phải tìm Bảo Ngọc.. ba tránh ra đi?

Chiếc xe khởi động và đi lướt qua ông, không ngờ con bé đó lại có thể khiến Nam Phong nhớ ra tất cả sau những ngày giằng co, đúng là Tiểu Mễ xui xẻo nên mới nhận cái giá đắt như thế? Ngay trong ngày đám cưới chú rể bỏ chạy. Mắt cái gai này thì lại xuất hiện cái gai nhọn khác, ông không thể để con bé đó ở lại bên cạnh Nam Phong, đành phải nhẫn tâm tàn ác nhỏ bỏ cái gai đó.

Lấy điện thoại ra gọi cho ai đó, một lúc sau ông mỉm cười yên tâm nhìn những dòng người trôi dạt, trôi dạt. Tàn nhẫn nhưng đó là vì Nam Phong vì hạnh phúc của anh nên ông không hối hận cũng không thấy có lỗi.

Trên đường đến để gặp nó, anh suy nghĩ rất nhiều, đúng anh rất có lỗi, không sao anh sẽ bù đắp lỗi lầm của mình.

Nghĩ đến cái lúc nhìn thấy anh, rồi anh nói “ Bảo Ngọc, anh nhớ ra em rồi” thì nó sẽ phản ứng ra sao nhỉ? Anh không cần biết, anh sẽ chạy đến và ôm lấy nó vào lòng để sưởi ấm trái tim bị anh trả đũa kia, và sao đó cùng nó xây dựng một gia đình nhỏ, mãi mãi bên cạnh, yêu nó đến tận cuối đời.

Càng nghĩ anh càng nóng ruột, đạp phanh tăng tốc trên con đường dài, anh không thể chịu được giây nào nữa.

Chiếc xe ngừng ngay cổng nhà nó, anh không bận tâm đến xung quanh, nhanh chân chạy đến và bấm chuông, một lát sau mẹ nó ra mở cửa vừa nhìn thấy anh bà đã có biểu hiện lạ.

-Cậu tìm ai.—Mẹ nó đứng chặn lại, anh nhìn vào bên trong thật sự anh rất muốn gặp nó, anh sắp điên lên rồi.

- Bảo Ngọc có nhà không bác?—Nam Phong hỏi mà mắt cứ đảo bên trong.

mẹ nó bực bội, sao anh không đi lo đám cưới của mình đi? Tìm đến đây làm gì, toàn làm khổ con gái bà còn vác mặt đến?

-Nó ở trên phòng.—Minh Quân đi đến.

-Cảm ơn.—Anh nhanh chóng hướng lên lầu,.

Tim anh như nhảy ra khỏi lồng ngực, anh mỉm cười hạnh phúc đi lên lầu, nhưng không ai biết được tìm ẩn trong cái mác đó chính là nỗi đau sẽ khiến ta bị đau vò, rồi sẽ mãi như vậy hành hạ nhau vui lắm.

Mẹ nó nhìn theo rồi vỗ vai Minh Quân, bà biết không ai muốn nhìn thấy kết quả trong chốc lát, chỉ tại bức tường cản giữa họ quá lớn.

Hít thở thật sâu, anh đứng trước cửa phòng nó, hô hấp không khỏi ngạc nhiên, nơi đây chính là ánh sáng đời anh, sao bao nhiêu mê muội thì anh đã trở về là anh.

Không gõ cửa, anh muốn khiến nó bất ngờ, đưa tay lên mở hờ bức tường chắn vô hình, nụ cười hạnh phúc trên khuôn mặt anh bỗng biết thành lạnh lùng khi tận mắt anh nhìn qua khe hở của cánh cửa, nơi trái tim không thuộc về anh.

Gia Tuấn và nó đang hôn nhau sao, nó nằm trên giường còn Gia Tuấn ngồi kế bên, họ đang hòa vào thành một.

-Anh sẽ bảo vệ em.. yêu em và CON CHÚNG TA, anh rất hạnh phúc.—Gia Tuấn mỉm cười nhìn nó, đôi mắt thiết tha tìm ẩn thứ gì quá xa vời.

Khẽ liếc nhìn ra ngoài cửa nó biết Nam Phong đang đứng nhìn, nó biết trái tim đang rỉ máu nhưng không thể làm khác được.

-em cũng yêu anh và con, chúng ta sẽ cùng nhau vẽ lên những tia màu hồng hạnh phúc, anh thích đặt tên con mình là gì?—Nó âu yếm ôm lấy Gia Tuấn, tự bản thân mình làm đau chính mình, chỉ cần qua giây phút này thôi mọi thứ sẽ thật sự kết thúc.

-Là gì cũng được. miễn là em thích.

-Vây!! nếu là con gái mình sẽ gọi là Bối Bối em sẽ dạy nó nấu ăn, may vá,..., nếu là con trai mình sẽ gọi là Vũ Vũ anh sẽ dạy nó học cách làm người đàn ông đĩnh đạc, biết tự lập,..., gia đình chúng ta sẽ cùng ngắm mặt trời lặn, cùng nhau tay trong tay trên bờ biển trắng, cùng nhau ..cùng nhau... dùng bữa tối.—Nó nói mà nước mắt cứ ứa ra, trước mặt là Gia Tuấn nhưng thật chất nó đang nói với Nam Phong, đây chính là điều ước nhỏ bé mà mãi chỉ là hư ảo hoang đường.

Cảnh tượng trước mắt khiến Nam Phong ngỡ ngàng, “CON” “chúng ta” Gia đình”

Nghe thôi anh cũng đủ biết mình đang là kẻ ngoài cuộc, thì ra con người dễ thay đổi như vậy? anh không nên đi đến đây, không nên nghe thấy nhìn thấy, đau đớn tận đáy lòng khước mắt anh hơi nhạt nhòa, lỗi cũng chính do anh mù quáng nên tự tay hủy hoại hạnh phúc mình từng có. Thất thân Nam Phong đi về, mọi người trong nhà nhìn theo bóng dáng anh mà không khỏi lắc đầu.

Hạnh phúc đưa tận tay nhưng không đủ khả năng và bản lĩnh để nắm lấy, khi Nam Phong đã không còn đứng ngoài cửa nó mới để cho nước mắt kia ôm lấy mình, chỉ tại ông Hùng nên nó đành phải nhấn tâm cửa vào trái tim anh.

Cái đêm gặp ông Hùng, chính ông ấy đã dùng cả danh dự của người đàn ông để cầu xin nó, ông quỳ xuống nền nhà lạnh toan, rót nước mắt xin nó rời xa Nam Phong, đừng khiến quá khứ mất mát kia lần nữa ứa về, nó nhận thấy trong đôi mắt ông Hùng là những nỗi lòng nặng trĩu, Nam Phong may mắn lắm mới có người cha như ông Hùng, sẵn sàng hạ thấp mình để giữ lấy lời hứa, giữ cho anh cuộc sống bình yên, là do ông Hùng tham lam, do quá khứ khiến ông tội lỗi hay vì ông quá yêu anh.

Trở lại với hiện tại, chỉ còn nước mắt với lại nước mắt, tình yêu của nó nhưng cuốn tiểu thuyết ngôn tình trắng đen lẫn lộn.

-con ngoan,, đừng khóc nữa, mọi chuyện rồi sẽ qua thôi?—Mẹ nó ôm lấy nó, những giọt nước mắt ướt đầm bờ vào của bà.

Gia Tuấn cười đau khổ lặng lẽ đi ra ngoài, trong anh là những nỗi xót xa.

Màu nắng vẫn là màu nắng, mưa xa vẫn mãi là mưa xa, nhưng tình yêu lại không còn là tình yêu mà chỉ là những thứ gì đó quá tầm tay với

(Truyện sắp Full nhá m,n... .. m,n cho ý kiến nào??? để t/g còn xử bọn chúng..kkk).

105. Chương 105

Những tiếng nhạc khiêu gợi lan tỏa khoảng trời bình yên, con người theo đó mà lắc lư, hòa mình để quên đi sự đời, có người thì đến để thu giãn, có người thì đến để tìm hưng phấn từ những điệu nhạc mang đến cảm giác mạnh.

Ở một góc nhỏ trong quán Bar, Nam Phong khi trở về từ nhà nó thì anh không muốn làm gì cả, cứ lau đầu vào mấy chai rượu, không bận tâm dư luận đang chỉ trích, mặc kệ hình ảnh của anh bộ bời nhọ và lời ra tiếng vào trên mấy bài báo.

Tử lượng của anh trước giờ rất mạnh, dù uống cỡ nào cũng không thể làm tâm trí anh phiêu được, vì thế đang tỉnh anh cũng bắt hôm nay mình say, để quên đi mọi thứ, càng uống hình ảnh hồi chiều của nó và Gia Tuân càng ùa đến. những lời ngon ngọt đến xé lòng.

Không kiềm được nữa anh đành dùng hành động để xóa nát, anh ôm hôn mãnh liệt cô gái đang tiếp rượu anh, cô ta bắt ngờ hơi chững lại nhưng vẫn phải ngồi yên.

Nam Phong nheo mắt sau đó lạnh nhạt hất cô ta ra, bị ngã nhào ra đất khiến cô ta hoảng sợ ngay cả đứng lên cũng không thể.

-BIẾN..

Cô ta lão đảo mò dậy đi ra ngoài, đúng lúc đó Việt Anh đi vào, nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Nam Phong, chưa bao giờ anh thấy Nam Phong như vậy cả, men rượu tìm đến rồi.

-mày làm cái gì vậy? đừng uống nữa.—Việt Anh đưa tay lấy tráp rượu đặt lên bàn rồi ngồi xuống nhìn thẳng bạn đại gái của mình.

-Sao rồi? cô dâu mày cũng đã bỏ, Bảo ngọc mày cũng đã tìm, giờ mày muốn cái gì nữa đây hả?—Việt Anh nhìn xoáy tìm Nam Phong, đây là bạn anh sao? Đây là người luôn lạnh lùng, cứng rắn đó ư? Chưa bao giờ anh lại thấy bộ dạng lụy tình này.

Đưa đôi mắt nửa cười nửa không, Nam Phong như đang khóc.

-Cô ấy đã là người của kẻ khác rồi, tất cả họ đều giống nhau.... Lừa gạt là gì? Vui lắm ư?—Nam Phong như muốn xé nát cả thứ đang len lỏi trong mình, anh chồm lấy chai rượu và kịch liệt uống, anh như kẻ bù nhìn cứ lao đầu cho Tiểu Mễ gạt đến ngu ngốc, sao đó lại ngu hơn khi dễ dàng tin rằng nó sẽ chấp nhận tha thứ cho anh và cả hai sẽ được hạnh phúc, rồi thì sao chứ? Nhận lại được gì?

- Thứ mày muốn trước giờ chưa từng từ bỏ, nếu giành không được thì mày cũng không buông tha, vậy mà giờ lại dễ dàng chấp nhận nhường người khác thế sao.—Việt Anh nói như quát lên, cũng bực mình đưa rượu lên mà uống.

- giành? Lợi ích gì không? Khi nó đang mang trong người giọt máu của kẻ khác, tao chỉ là người đứng, tao là kẻ ngốc... thằng ngu... nên lúc trước không thể nhớ ra nó, là tao sai? Là chính tao hủy loại tình yêu này? Chính mình làm đau mình và bóp nát trái tim nó... hahaha..—Nam Phong cười rồi lại uống, anh giờ chỉ muốn quên hết đi tất cả, tại sao lại cho anh nhớ ra? Tại sao lại không để anh chết đi, để anh mãi là thằng ngốc trong đám ưu mê.

Lặng nhìn Nam Phong Việt Anh biết nỗi buồn kia không có thứ gì làm vơi đi, chỉ tại sự thật quá phũ phàng, lúc Nam Phong mất trí thì dầy vò nó, khiến nó đau khổ, cho đến khi nhớ ra cũng chỉ là mớ đau thương không thể xóa đi.

Im lặng một chút Việt Anh như không thể tin được nó lại có thể yêu người khác, và mang thai với người mình không yêu, anh tin đây chỉ là sự trả thù mà nó muốn Nam Phong gánh lấy sau bao lần làm khổ nó.

Mọi thứ về quá khứ hay ký ức của Nam Phong khiến Việt Anh không thể tìm ra được câu trả lời, anh không hiểu gì cả, cũng không sao hình dung được, có lẽ chỉ có người trong cuộc mới hiểu mà thôi

- Cái thai đó thật sự tồn tại sao? Cho dù là tồn tại đi nữa thì có chắc gì là của kẻ khác, không trùng là của..... không lẽ một người yêu mày đến nỗi làm mọi cách để khiến mày nhớ ra sự tồn tại của cổ, lại có thể cùng người đàn ông khác có thai ư?—Việt Anh lí giải, thật sự anh tin Bảo Ngọc vẫn còn yêu Nam Phong,

trong đôi mắt u buồn luôn ướt nhòa của nó khiến cho Việt Anh nhận ra được rằng “ nó yêu Nam Phong hơn tất cả thứ gì “

Nghe Việt Anh nói ánh mắt Nam Phong chợt lóe sáng, đôi mắt lão đảo như đang tìm một khe hở nào đó? Nó và anh đã từng làm chuyện đó, nếu có thai thì có phải con anh không? Cũng có thể do anh đã từng nhấn tâm bỏ mặt nó lên nó mới làm như vậy để trả thù anh? Cũng có thể là nó có thai với người khác thật, vì Gia Tuấn là người luôn bảo vệ và yêu nó hơn bao giờ hết, ai mà không động lòng chứ?

Quá nhiều dấu chấm hỏi không thể chứng thật, Nam Phong nhìn Việt Anh rồi lấy lại tinh thần chạy nhanh đi, đúng là đang có cảm giác lân lân của men rượu nhưng anh phải tìm nó để nói chuyện cho ra lẽ, đợi chờ thêm nữa thì anh sẽ chết dần chết mòn mất. Đợi chờ nào có hạnh phúc như anh tưởng.

Nhìn thấy Nam Phong đi tìm tình yêu đích thật của mình, Việt Anh khe mỉm cười” mong là sẽ tốt đẹp” còn anh thì phải tìm mấy em chân dài thôi? Để còn có vợ có con với người ta nữa chứ.

Bầu trời đêm với muôn vì sao đang lấp ló, cảnh vật đêm nay như bị phủ bởi lớp màng yên ắng,

Nam phong đi ra khỏi quán Bar thì nhìn thấy Tiểu Mễ, ánh mắt anh như muốn giết người. Nhếch mép không quen biết Nam Phong đi lướt qua nhưng bị Tiểu Mễ nắm lại,

-Anh..., em .... Em..

Chưa nói hết câu thì Nam Phong lạnh lùng cắt ngang

-đừng nói gì cả? tôi không tin những kẻ lừa gạt, BIẾN ĐI.—Rút qua từng kẻ rằng Nam phong phủ sóng tất cả bầu trời đen.

Nam Phong hất tay và bước đi.. Tiểu Mễ nước nước mắt vào trong, cô nắm chặt tay, lừa gạt ư? Anh dám đối xử với cô như vậy thì đừng trách cô vô tình, cái cô không có cô sẽ phá nát tất cả, khiến anh phải chết trong đau khổ.

-Lừa gạt? anh tưởng ai cũng ngu ngốc như anh sao. Thật tội nghiệp khi anh phải tin lầm người,cái người mà anh gọi là ba.—Tiểu Mễ cười nửa miệng , tiếng giày cao gót lững chững giữa không gian, cô bước đến trước mặt anh cười cợt ra sẽ tội nghiệp giùm.

-Chính người ba vĩ đại mà anh hằng yêu quý là kẻ đã phá nát gia đình anh, mẹ anh nhấn tâm bỏ rơi anh, ba (ruột) anh vì thế mà chết, tuổi thơ của anh, gia đình của anh, quá khứ của anh tất cả điều do một tay ông ấy gây lên, anh có ngày hôm nay thật đáng thương

Như sát muối vào tim, mặc dù Nam Phong không hiểu gì cả, vì anh chỉ nhớ lại một phần của kí ức mà thôi, chỉ nhớ mỗi mình nó còn những việc khác anh không hề có ấn tượng.

-Nhắm nhĩ.—Nam Phong nói mà khiến Tiểu Mễ tròn tròn mắt.

Biểu hiện gì chứ? Không tức giận ư? Tại sao? Hay là....

-HAHAHA.. ĐÁNG THƯƠNG,,ĐÁNG THƯƠNG....—Tiểu Mễ cười rồi quay gót đi, cô điên đến không thể nhận ra chính mình, vì tình yêu khiến cô mù quáng, ngày càng trở thành kẻ khát máu, con đường cô đi đã thành vực thẳm, Tình yêu mà cô hay khao khát chỉ là bộ da bao phủ lấy con người tham lam tiền tài của mình

106. Chương 106

Đi ra xa quán Bar , trên đường không có bóng người nào cả vì uống quá nhiều nên anh có chút không tỉnh táo, Rượu đã dần ngấm khiến đôi mắt anh hơi mờ mờ, lấy tay dụi dụi mắt anh không thể say được, phải tìm nó để nói chuyện, anh không tin tình yêu kia lại dễ dàng thay đổi như vậy?

Cảm giác hoa mắt chóng mặt xen lẫn đau đầu khiến Nam Phong không thở nổi, anh lảo đảo trên con đường mà không hướng đi, Lại những kí ức đáng chết kia xen vào tâm trí anh, khiến anh đụng phải mấy tên cà trớn.

Mấy tên đó bị va trúng liền nắm cổ áo của Nam Phong.

-Thằng chó... mày không có mắt hả?—Tên đó hung hăng.

-Đụng phải ông sao không xin lỗi.—tên khác lườm.

-CÚT..—Nam Phong đau đầu mắt thì như mở không lên, anh hất tay bọn chúng ra, đi không vững liền ngã nhào xuống đất,

-Đạp nó cho tao.—Cả bọn, ba bốn đứa nhào vào đá, đâm anh tơi bời, cơn đau đầu khiến anh không thể phản kháng.

Bọn chúng nhếch môi khi thấy đã quá đủ, cơn mưa rơi tí tách ôm lấy thân hình anh, anh phải cảm ơn chúng thì đúng hơn? Kí ức kia được mưa gợi đến khiến anh chỉ mỉm cười chua chát, người anh coi là ba, ông ta thật ra là ai? Có phải giống như Tiểu Mễ nói? Những giọt mưa nặng nề rơi trên đường mòn, anh hét lớn thảm thiết trong mưa, đôi mắt thâm oán trách.

Không biết quãng đường bao xa, không biết đã đi đến tận đâu, cơn men say cùng với mưa đêm khiến con người anh mất đi tri giác.

Mò mẫn với cánh cổng xanh xanh, Nam Phong thần thờ.

-BẢO NGỌC.. NGUYỄN HOÀNG BẢO NGỌC... EM RA ĐÂY? RA ĐÂY NÓI CHUYỆN VỚI ANH.. BẢO NGỌC.— Nam Phong hét to trong mưa, đôi mắt bị nước mưa xóa tan đi những giọt long lanh đang khẽ rơi.

Âm thanh trong cơn say khiến người trong ngôi nhà bắt giác nhìn ra.

-Nam Phong,, anh ta đến đây làm gì?—Thảo Anh nhìn ra ngoài.

-Kệ hă.. mặc xác cái loại người như hă.- Minh Quân lạnh lùng.

Trên lầu nó cũng nghe thấy nhưng không ra mà lấp ló ở bên cửa sổ, trời thì tối, mưa càng ngày càng lớn, nó nhìn con người rào thét trong mưa kia không chút cảm xúc.

Lạnh lẽo đến thương tâm, mẹ nó đặt tay lên vai nó khẽ thì thào.

-Con nhấn tâm nhìn cậu ấy vậy sao? Trời mưa thế này không chừng sẽ .... Con ra gặp cậu ta đi, mọi chuyện còn cách khác để giải quyết mà, cần gì dày vò nhau như vậy?

-Kệ anh ta,,anh ta sống hay chết không liên quan đến con.—Nó bước vào trong với tâm trạng khó tả, cuộc đời này trở trêu vậy đó.

Cứ thế mà mưa rơi, những tiếng hét của Nam Phong vẫn vang vọng, nó nằm trong chăn nhưng không tài nào ngủ được, cứ lật qua rồi lật lại, ngồi bật dậy bịch lấy lỗ tai, tại sao anh cứ làm phiền nó? Tại sao cứ phải làm khổ nhau?

Ba nó nhìn mà cũng xót giùm, đứng dưới mưa như vậy thì có nước chết sớm quá?

Ông đi lấy cây dù và chạy nhanh ra cổng, dù không thể tha thứ cho người làm khổ con ông nhưng đứng nhìn anh như vậy thì không nhẫn tâm.

-Cậu về đi nó không muốn gặp cậu đâu.. cầm lấy..chết đâu thì chết đừng chết trước nhà tôi.—Ba nó chìa ra đưa cho Nam Phong.

- bác... cháu xin bác... cho cháu gặp Bảo Ngọc đi bác.—Nam Phong cầm lấy tay ba nó,

Rút tay ra ba nó lắc đầu rồi để lại cây dù cho Nam Phong.

Mưa kia nghịch ngợm cứ mãi rơi, dù có dù nhưng Nam Phong vẫn không che anh ngẩn đầu lên mặc ư xối vào.

-BẢO NGỌC,, ANH YÊU EM... ANH XIN LỖI LÀ ANH SAI,, EM RA ĐÂY NÓI CHUYỆN VỚI ANH ĐI?... BẢO NGỌC...

Anh hét đến nỗi âm thanh khiến mưa kia cũng rào theo, che phủ lấy con người đau đớn , đưa anh đến với làn gió xanh, do đứng dưới mưa cộng với men rượu lại bị người ta đánh, anh không còn sức lực để trụ, đôi chân mềm nhũn, trước mắt anh giờ chỉ là màn đêm, anh ngã xuống bên tai chỉ còn những tiếng mưa rơi.

Một chiếc xe nào đó chạy đến,ông Hùng bước xuống với cây dù lớn.

-Nam Phong.. Nam Phong..

Ông đưa Nam Phong lên xe và chiếc xe mất hút trong đêm, nó từ trên lầu nhìn xuống, khẽ mỉm cười có chút tàn rụi, cũng may nó điện cho ông Hùng để đưa anh về, chứ nếu anh cứ lầm lì như vậy thì có lẽ anh sẽ chết ở đó quá? Bên nó anh sẽ không thể hạnh phúc, về với gia đình có lẽ nơi đó mới là làm anh thật sự yên bình không ồn ào.

Mưa đã dứt, chỉ còn những giọt lí lách rơi xuống, nắng chiếu xuống bao phủ khuôn mặt đẹp tựa thiên thần đang ngủ đông, Nam Phong chợt tỉnh dậy, đưa tay lên chán anh thấy rất đau đầu như tưởng chừng nổ tung ngay lập tức,

Anh đã nhớ ra mọi chuyện rồi, tất cả? không sót một chút nào?

Đưa tay hất đổ mọi thứ trên bàn anh điên rồ ôm lấy đầu, như không hề muốn mình tỉnh dậy sao cơn mê muội, anh làm sao có thể tin được khi người cha anh hằng tôn trọng lại là kẻ đã làm cho anh ra nôn nổi này, gia đình của anh, tuổi thơ của anh? Còn đâu nữa?

Ông ta còn ác độc và khinh bỉ hơn cả Tiểu Mễ hai người mà anh tưởng chừng quan trọng nhất thì ra lại đem anh ra làm trò hề.

-AAAA.. TẠI SAO?

Tiếng hét của Nam Phong khiến ông Hùng giật mình khi đang ở bên ngoài cửa, ông đẩy cửa bước vào với tô cháo còn nghi ngút mùi khói.

-Con còn sốt nặng lắm,, nào ăn cháo ta nấu đi, ngon lắm.—Ông Hùng bẻ đến trước mặt Nam Phong, lấy tay để lên vai anh.

-CỨT...ĐỪNG ĐỘNG VÀO TÔI.—Nam Phong hất nguyên tô cháo rơi xuống đất, ông Hùng nhìn theo mà lo lắng.

-Con sao vậy? – Ông Hùng nhìn anh.

– Đừng gọi tôi là “con” tôi không phải con ông. Kẻ đã phá nát gia đình tôi.—Nam Phong dùng ánh mắt giết người nhìn tận sâu quá khứ mờ ảo.

Ông Hùng im lặng như chờ đợi điều gì đó? Cuối cùng cái ngày này cũng tới, tất cả đã được hiện diện ngoài ánh sáng, ông biết phải làm gì đây?

-Tất cả những điều ta làm trong bốn năm qua điều là vì con, còn về chuyện gia đình con không phải như con đã nghĩ đâu? Con nghe ta giải thích đi?—Ông Hùng bối rối, chưa bao giờ ông lại sợ hãi hiện tại như bây giờ.

-Gì tôi? – Nam Phong gật gật đầu kiểu nghe được sự thật rất tức cười.

-Tôi sẽ không tin bất cứ thứ gì của kẻ lừa gạt. cha mất, mẹ bỏ đi, tuổi thơ với bao niềm khao khát, bao thù hận, và ngày hôm nay tôi mất đi người mình yêu thương... tất cả điều là do điều tốt mà ông đã ban cho tôi...— Nam Phong rào thét, sự thật là thể phủ phàng đến nỗi khiến nước mắt ăn mòn vào tim, anh đang rất mệt mỏi vì dầm mưa mấy tiếng với cơn rượu hôm qua khiến tinh thần anh có vẻ không ổn.

Ông Hùng vẫn không nói gì? còn gì để mà nói nữa khi sự thật đã là như vậy? sai lầm trong quá khứ đã kéo dài cho đến tương lai, không thể thay đổi được. Nước mắt người đàn ông mạnh mẽ kia bỗng không kiềm được mà rơi xuống, là ông có lỗi chỉ tại ông quá tham lam mà thôi?

-MẸ TÔI ĐÂU?- Nam Phong trắng trợn ngược nhìn ông.

-Bà ấy... không còn nữa?—như đọng đến vết thương ngàn năm ông Hùng buồn bã cụp đôi mi xuống

-ĐI RA NGOÀI.. TÔI KHÔNG MUỐN NHÌN THẤY ÔNG?—Nam Phong điên lên đập phá mọi thứ trong phòng.

-Được.. ba ..ba ..ba sẽ đi ra.—Ông Hùng nhìn xót xa rồi đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn mình anh cô đơn với nỗi đau.

Anh sẽ không bao giờ ở lại cái căn nhà của kẻ đáng khinh kia.

Như trong cơn say chưa qua Nam Phong chỉ thấy đời này quá phủ, nước mắt anh khi không rơi xuống, anh chỉ ước gì mãi mãi biến mất để không còn thấy đau đớn.

Vớ tay lấy áo khoác anh đi nhanh xuống lầu, anh không thể ở lại cái căn nhà này một giây phút nào nữa, ở đây sẽ khiến anh càng phát điên hơn.

Vừa đi xuống đã thấy ông Hùng đưa tay lên vuốt mặt, anh còn thấy cả những giọt nước trong suốt kia.

-Con đi đâu vậy?—Ông Hùng hoảng hốt đi đến.

-Nhà này không phải nơi thuộc về tôi.—Nói rồi Nam Phong vắt áo lên vai đi một mạch ra cửa.

-Nam Phong.. Nam Phong.—Dù có nói gì cũng trở thành vô nghĩa , ông biết mình sai và đáng bị khinh bỉ, ngồi bệt xuống sofa ông tức tưởi tự trách bản thân.

107. Chương 107

Anh rời khỏi nhà và không lấy bất cứ thứ gì vì mọi thứ đều thuộc về anh, đi bộ lang thang trên con đường đông đúc, anh thấy mình quá bé nhỏ. Trời vừa nắng vừa oi, cộng thêm cơn sốt trong người khiến Nam Phong hơi mờ ảo.

Đứng yên giữa chốn đông đúc tấp nập xe cộ qua lại, anh mới cảm thấy mình cần ai đó, trong hàng tỉ người lướt qua anh, sẽ có một người nào đó cho anh thấy bình yên và ấm áp nhưng họ sẽ không đến nữa rồi, vì anh chỉ là kẻ bắt tài cả người mình yêu thương cũng không giữ được.

-Lên xe đi?—Việt Anh đậu xe ngay bên cạnh Nam Phong, nếu ông Hùng không gọi cho Việt Anh thì anh giờ còn mê mang không biết gì?

Chiếc xe mất hút giữa chốn đông người, hăng hái lẫn dài trên đoạn đường quen thuộc.

—

-Mày uống thuốc đi, rồi nghỉ ngơi cứ ở đây một thời gian.—Việt Anh đưa ly nước và mấy liều thuốc cho Nam Phong, uống xong anh mệt mỏi ngã lưng ra phía sau, đôi mắt cố khép hờ nhưng khuôn mặt đã phản đối anh, y sâu nỗi buồn khó tả.

-Thế giới ngảm sao rồi?—Nam Phong hỏi nhưng không mở mắt.

-Vẫn ổn, Lão Ngũ mấy hôm nay không biết đang âm mưu gì mà biệt tâm tích, tao nghĩ sẽ có chuyện không lành, dù gì ông ta vẫn mang nỗi hận với mày, tốt nhất mày đừng ra ngoài một mình.—Việt Anh nhướng mày.

-Kệ ông ta, thế giới ngảm tao sẽ cho giải tán, mọi người hãy tìm một công việc nào đó tốt hơn đi.—Nam Phong ngồi dậy trông anh hết sức chán nản.

-MÀY NÓI CÁI GÌ VẬY?

Việt Anh không tin vào tai mình anh hét lớn bức xúc, nếu không có công việc của thế giới ngảm thì mọi người sẽ ra sao? Ra bên ngoài làm thì chỉ khổ thân tàn ma dại, ai dám nhận những kẻ ăn chơi từng có tiền án không nhỏ, ra bên ngoài làm mướn ấy con người đen tối kia thì họ nhất định sẽ bị trả đũa, Thế giới ngảm dù vất vả ẩn mình trong bóng đêm nhưng vẫn tốt hơn bị ánh nắng của kẻ có tiền xỉ nhục, nói là làm

bất chính chứ thật chất không hẳn là vậy, họ đúng là sống trong bóng của giang hồ, ân oán đều giải quyết trái với pháp luật nhưng chỉ là phần nhỏ, ngoài ra họ vẫn là làm ăn chân chính.

—Tao không còn là thiếu gia của ngày trước, giờ đây tao không khác gì kẻ lang thang, mọi thứ của ông Hùng tao sẽ không lấy dù chỉ một xu.—Nam Phong nói mà đầy thù hận, nỗi đau quá khứ và hiện tại khiến anh không còn là chính mình.

Việt Anh hiểu Nam Phong đang nói gì, vì ông Hùng đã kể cho anh nghe tất cả mọi chuyện.

—mày đừng có như vậy được không? Đúng ông ấy không phải ba ruột của mày, thì sao chứ? Bốn năm qua ông ấy yêu thương mày, đào tạo mày như thế nào mày không hiểu ư? Nói bỏ là bỏ vậy sao?—Việt Anh bức xúc, chuyện của quá khứ tại sao cứ phải lôi ra khi đã ẩn mình vào thế giới khác, con người cứ thích vậy đau nhưng cố làm vết sẹo rách lớn hơn.

- ÔNG TA CHỈ LÀ ĐANG HỐI HẬN VỚI NHỮNG QUÁ KHỨ MÀ MÌNH GÂY RA THÔI, LOẠI NGƯỜI ĐÓ TAO KHÔNG CẦN SỰ THƯƠNG HẠI.—Nam Phong rào lên, như đụng phải ổ kiến lửa.

Việt Anh tức tối không đồng tình với những suy nghĩ kia, bốn năm yêu thương? Cho dù có vì quá khứ hay lỗi lầm thì đó cũng đã qua tại sao cứ phải hận chính người đã cứu vớt mình ngay lúc khó khăn.

Việt Anh túm lấy cổ áo Nam Phong đôi mắt trừng lớn nổi màu đỏ huyết.

Bàn tay nắm thành nắm giáng xuống mặt Nam Phong, cả hai cứ lộn xộn đánh nhau không ngừng.

- CHỈ VÌ ĐƯA CON GÁI MÀ BỎ BẠN BÈ Ừ? ĐÂY LÀ NAM PHONG TAO BIẾT Ừ?

Không may Việt Anh vướng vào sợi dây chuyền, âm thanh đứt đoạn vang lên, cả hai cặp mắt nhìn theo sợi dây chuyền rơi trên sàn nhà. Nỗi đau như tan nát, đôi mắt hổ phách của Nam Phong trừng lớn, đây là vật còn sót lại của mối tình đầy sóng gió, anh không muốn bất cứ ai làm tổn thương kí ức tận đáy lòng anh,

-MÀY MUỐN NGHĨ SAO THÌ TÙY?

Chữ “tùy” nhỏ bé đến mức chứa đầy hàm ý, Nam Phong đưa tay lau đi vết máu nơi khóe miệng rồi mò dầy đi đến nhặt lấy sợi dây, đôi mắt anh từ tro tàn trở nên phức tạp.

Mắt dây chuyền mở ra có lẽ do va đập mạnh lên đã ngoan ngoãn chịu hé mở, bên trong hiện lên mảnh giấy bé nhỏ, Nam Phong thu vào tầm mắt neho hết cỡ.

Rút mảnh giấy được để bí ẩn Nam Phong mở ra xem đập vào mắt anh là những dòng chữ cửa vào tim anh, anh như ngân trào nước mắt, nên vui hay buồn đây.

“ ANH SẮP LÀM BA RỒI NGỐC Ạ ”

Nửa cười nửa khóc, cảm xúc lẫn lộn, nếu như hôm nay không phải vì đánh nhau với Việt Anh mà anh biết được bí mật này thì có lẽ đã bị nó chôn vùi vào quá khứ. Đó là con anh? Nó mang trong mình giọt máu của anh? Anh vui đến nỗi không che dấu được nụ cười, vậy tại sao lại gạt anh, nó còn yêu anh còn tình cảm với anh sao lại lỡ chia cách hai cha con anh, lỡ lòng nào bóp chết tình yêu của nhau..

Việt Anh ngơ vạc đi đến cầm mảnh giấy từ tay Nam Phong, đôi mắt có chút tia vui vui

Bất chợt Nam Phong bế anh lên quay vòng vòng chóng cả mặt, khiến Việt Anh hốt hoảng, đừng nói là Nam Phong bị anh đánh lên bị bệnh rồi nha, đừng tưởng anh là Bảo Ngọc rồi .. rồi...làm bậy nha?

-Tao đã làm cha... hahahahah.

-Này.. tao biết mày yêu tao, nhưng đừng lại đi, tao chóng mặt quá.

Hai người dù giận đến mức đánh nhau nhưng tình bạn bè vẫn như vậy, không hề có rào cản

Nam Phong ngừng động tác đáng buồn cười của mình lại, anh phải tìm nó hỏi cho ra lẽ, nó sẽ không còn lời nào để mà giải thích nữa. anh bắt nó phải để anh yêu thương, nuông chiều, bắt nó phải mỗi ngày làm cơm cho anh, nhìn anh và ôm anh từ phía sau.

Khi đưa dây chuyền cho Nam Phong nó không nghĩ sẽ có lúc anh đọc được dòng chữ này, vì mặt sợi dây rất chắc và khó ai để ý đến điều đó, khi không sẽ không thể mở ra, nó cũng biết anh sẽ vứt đi nên chỉ muốn âm thầm chôn vào kí ức, làm như vậy nó sẽ không thấy có lỗi với chính mình, với đứa con trong bụng, cũng như với Nam Phong. Đó có phải ác không hay là niềm tin sẽ có ngày Nam Phong biết được, tình yêu thật sự là sức mạnh khiến người ta ngu ngốc, thật khó nói.

Nam Phong lấy áo khoác vắt lên người nhanh chóng lao đi ra cửa, anh thấy rất choáng váng hình như do bị cơn sốt hành với lực đánh của Việt Anh không hề thương tình, nhưng anh vẫn cố gượng.

-Mày đi đâu?—Việt Anh nhìn Nam Phong, biết anh bạn của mình không còn sức để đi mà cứ cố gắng khiến Việt Anh nheo mắt nhăn nhó.

-Tìm Bảo Ngọc.—Nam Phong mỉm cười quay lại.

-Mày đang không khỏe ở lại đây nghỉ ngơi đi, lát tao sẽ đi cùng mày.—Việt Anh bước vài bước lên phía Nam Phong

.

-Không được,, tao không đợi thêm được nữa?—nam Phong sốt ruột tay vặn ổ khóa.

Ngay lập tức bị tay Việt Anh ngăn lại.

Hai đôi mắt lạnh lẽo nhìn nhau như muốn ăn tươi nuốt sống.

- Mày nghĩ Bảo Ngọc muốn nhìn thấy bộ dạng của mày bây giờ ư?Mày đang sốt đó?Có thể chưa gặp Bảo Ngọc mày đã không còn mạng rồi, yên tâm đi cô ấy không chạy đâu mà lo mất.—Việt Anh thôi không ngăn cản anh đi lại ghé sofa và ngồi nhâm nhi ly café, anh biết Nam Phong sẽ không đi đâu vì Nam Phong hiểu tình trạng của mình hơn ai hết.

Quay lại nhìn thẳng bạn lúc nào cũng ồn ào, Nam Phong mỉm cười, nếu để nó nhìn thấy anh thân tàn ma dại này sẽ sợ chạy chết khiếp, thôi thì ở lại dưỡng bệnh lấy lại thần sắc để lát còn đi tìm nó nói chuyện..

108. Chương 108

Màu nắng ấm áp với vài giọt mưa râm,rỉ lách tiếng xào xạc của lá cây, bầu trời ngày nào cũng đẹp chưa bao giờ có lúc tàn rụi.

Phía xa xa là hình bóng cô gái chạy thật nhanh tìm nơi trú mưa, mái tóc dính mưa nhột nhột bám vào cổ, mưa không to chỉ lí nhí vài hạt nhưng đủ khiến người ta thấy lạnh ướt người.

Nó cùng Thảo Anh thở hổn hển khi tìm được mái hiên nhà để trú mưa,tay hai đứa nó cảm biết bao nhiêu là thứ, toàn rau củ quả chắc là đang muốn làm bữa tối thịnh soạn đây

Nghịch ngợm những lọng tóc ướt ướt, tụi nó nhìn nhau cười híp mắt,điện thoại nó bắt giắc rung lên, nhìn màn hình điện thoại thì ra là tin nhắn, một dãy số xa lạ chắc lại của tổng đài.

-Ghệ nhắn hả?- Thảo Anh nhíu mày qua xem.

-chắc là của Chồng tổng đài nhắn.—Nó đùa

Nhìn dãy số nó có chút nghi hoặc, cảm giác kì lạ len lỏi trong lòng, ý thức đưa đẩy nó phải xem, trước giờ nó chưa từng thấy bõn chồn như vậy.

Tiện tay nhắn vào, màn hình hiện lên những dòng chữ khiến mắt nó mở to, gương mặt tỏ ra căng thẳng, không để Thảo Anh có cơ hội xem nó nhanh chóng cất vào túi quần, đôi mắt lo lắng hiện rõ.

Thảo Anh chỉ cười rồi đưa tay hứng nước mưa.

Nó đổi ngay sắc mặt, từ bình thường trở lên tím ngắt.

Thật ra cô ta là ai? Sao lại biết chuyện của cô và Thiên Kỳ?

Dòng tin nhắn:”’ hạnh phúc rồi nhĩ ,Khi người yêu trở về?hình nhưtai nạn nămđó không đủ đểhỏa mãn cô phải không? Tôi không tin cô lại may mắn thế, nếu muốn Nam Phong không xảy ra chuyện gì thìlên chiếc xe đen đậu bên đường, cho cô 30 phút để suy nghĩ, nếukhông muốn lập lại quá khứ.. TIỂU MỄ”

sao dòng tin nhắn là loạt ảnh tối qua Nam Phong bị tụi người kia đánh, tình cờ Tiểu Mễ nhìn thấy khi quay lại để muốn níu kéo anh, cô đã chụp lại và muốn nó phải chết, vì nó chết thì cô mới có thể giữ được Nam Phong

Nhìn ra ngoài mưa nó nhìn thấy chiếc xe đó, tại sao Tiểu Mễ lại biết chuyện quá khứ của nó? Là ai nói cho cô ta biết? dù ra sao thì nó cũng muốn một lần nói hết mọi chuyện, nó đã không còn quan hệ gì với Nam Phong, càng không muốn cuộc sống mãi phải sống trong cảnh tranh giành, làm tổn thương nhau.

Không do dự nó chạy nhanh đi để lại Thảo Anh ngơ người.

-TAO ĐI CÓ CÔNG CHUYỆN, MÀY VỀ TRƯỚC ĐI?—nó quay đầu lại nó với Thảo Anh rồimột mạnh chạy đến chiếc xe kia.

Như được đón mời, cửa được mở ra, nó nhanh chui vào trong, chiếc xe lăn bánh trên con đường ướt át, sóng gió bắt đầu làm loạn.

-Nói? Cô muốn gì, mới ngừng ngay cái trò vô bổ đó.—Nó nắm chặt tay, đôi mắt nhìn người con gái đem mắt kính.

Người lái xe nhìn hai người qua gương rồi cũng nhanh chóng tập trung lái đi.

-Không cần căng thẳng. cô có còn nhớ Trần Ngọc Mai không?—Tiểu Mễ tháo mắt kính xuống, đưa mắt dò xét đôi môi nở nụ cười tà mị.

Cái tên khiến nó không thể nào quên được, nếu không tại cô ta thì nó và Thiên kỳ đã có được hạnh phúc mỹ mãn, cũng chỉ vì lòng thù hận và ích kỷ của con người mà khiến mọi chuyện đi đến ngày hôm nay, làm sao nó quên cho được, làm sao quên cái ngày xảy ra tai nạn 4 năm về trước, ngày màng đêm bị che phủ bởi màu máu tươi.

-Cô biết nhiều chuyện hơn tôi nghĩ, thật ra cô là ai? —Nó bắt đầu thấy sợ người con gái trước mặt, trông khuôn mặt giản dị, xinh đẹp thế này lại mang nhiều sự ám ảnh,

Như nghe được chuyện rất hài hước Tiểu Mễ cười lớn, đôi mắt dánh lên người nó hăng lên sự thù hận không thể xóa bỏ.

Lấy lại vẻ mặt dịu lại, Tiểu Mễ cười cách dịu dàng,

-Tôi sẽ nói cho cô nghe..... thật ra Trần Ngọc Mai chưa hềchết, cũng chưa hề rời xa Nam Phong(Thiên Kỳ) cô ấy vẫn luôn theo sau cô.....—Tiểu Mễ nói hơi nhỏ lại, đôi mắt lảo đảo cứ như sợ ai đó nghe thấy.

Thoáng giận bản mình, nó không tin vào tai mình nghe được? Ngọc Mai luôn ở cạnh Nam Phong, luôn theo nó, vậy tại sao nó không biết?

Nhận thấy sự tò mò từ nó,

Tiểu Mễ kể sát lại nó, cúi đầu ý muốn nó ngồi sát lại, Khi thấy nó nhích lại gần kề lỗ tại lại chỗ cô, Tiểu Mễ cười nham hiểm, nụ cười không lâu vụt tắt

.

-Ngọc Mai cô ta... cô ta... đang ở đây?... cô ta chính là,, là tôi.

Vừa dứt lời nó ngay lập tức theo phản xạ cúi đầu lên nhưng không kịp nữa rồi khi Tiểu Mễ nhanh tay hơn đưa chiếc khăn có thấm thuốc ngủ bịch lấy mũi nó, không cần tốn công sức Tiểu Mễ thành công vô điều kiện, lần này sẽ không để nó may mắn như bốn năm trước.

Trời mang cơn mưa đến bất chợt,lạnh giá, những hạt mưa thay nhau rơi xuống tạo lên cảm giác mát mẻ, mưa buồn đến nỗi mang theo sự rào lớn từ đại dương.?

Mưa đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ cần phớt tay đã nhìn thấy bầu trời xanh biếc không chút thương tích hay dấu ấn của mưa đi qua, vội vã nhưng lại đau đớn.

Thảo Anh về nhà đã rất lâu cũng không thấy nó về, gọi điện thì vẫn được nhưng không ai nghe máy, thói quen của nó vẫn không bỏ được, đó là hay để chế độ rung, khiến người khác phát điên

Trời cũng hờ hững dần khuất sao bụi cây nhường chỗ cho bóng tối, hoàng hôn buông nhẹ lấp lờ xa.

-Sao Bảo Ngọc chưa về nữa.—Thảo Anh lo lắng, lúc trú mưa đã thấy nó có vấn đề không biết có chuyện gì xảy ra không nữa, nhỏ cồn cào đi đi lại lại ở phòng khách.

-Con bé này... chắc không có chuyện gì đâu chứ?—mẹ nó nóng ruột.

-Bà... con nó lớn rồi, bà làm như con nít không bằng, nó đi được thì về được thôi.—Ba nó vẫn ngồi chéo chân ung dung bình thản hơn ai hết.

-Không phải nó đi với em sao? Vậy nó không nói là đi đâu à?—Gia Tuấn đứng ngoài cửa ngó ra bên ngoài, anh như ngồi trên đồng lửa.

-Không.—Thảo Anh.

-Vậy có gì khác không?—Minh Quân nheo mắt, mong là không như anh suy đoán

.

-À.. có... hình như nó nhận được tin nhắn của ai thì phải? em hỏi mà nó nói của tổng đài, rồi khi coi xong liền chạy đi mất, lên một chiếc xe đen nào đó ở bên đường.—Thảo Anh thuật lại, giờ nhỏ mới thấy mình đại không phải là bất cóc đâu chứ? Vậy thì....

Sắc mặt của ai cũng trở lên khó coi khi nghe được nhỏ thuật lại, ba mẹ nó bắt đầu đứng ngồi không yên.

-Để tụi con đi tìm xem sao?—Gia Tuấn lấy áo khoác tiến ra cửa.

-Bác cũng đi nữa.—Ba mẹ nó đồng thành.

-Ba mẹ ở nhà đi, lỡ nó về thì sao?—Minh Quân trấn an.

-Đúng đó, ba mẹ ở nhà đi để tụi con đi tìm.—Thảo Anh vỗ vai mẹ nó.

-Có gì điện về cho ba mẹ hay nha.—Mẹ nó dặn.

...

...

Trời đã ngã màu sang hướng khác, cái màu tối khiến biết bao kẻ sợ hãi, chỉ mới chớp mắt có lát mà Nam Phong đã không biết trời trăng gì? anh sốt đến nổi ngủ li bì cho đến trời tối, khi tỉnh lại liền lôi Việt Anh đi tìm nó, không biết nó có chịu gặp anh nữa không?

Chiếc xe nhanh chóng lặn trên đường, hiện lên niềm khao khát của con người, sẽ là màu đen hay là màu đỏ của quá khứ.

Trong căn nhà hoang trên xxx gió chột lạnh lòng xông vào mũi, mùi mốc meo theo đó mà ngã màu, đôi mắt khẽ hé mở như loài ho sắp tàn chỉ muốn dùng sức để được lần nữa nhìn mặt trời, dường như thuốc đã hết tác dụng nó đau đầu mở mắt, định đưa tay lên trán nhưng đôi tay không còn sức lực, tê đến cứng ngắt, nhận thấy được mình bị trói nó đẩy giữa.

Nơi này thật quái ác, toàn là màu tối không có chút ánh sáng, chuột, gián, những loại côn trùng cứ găm gan tiếng hát nghe mà đáng sợ. nó bị trói hai tay về phía sau, chân cũng bị trói đến tê dại không còn cảm giác, lưng dựa vào bức tường ẩm mốc đầy rong rêu.

Nỗi sợ hãi khiến nó rối bời, ngay cả lên tiếng cũng bị nghẹn ngay ở cổ không thoát ra được, cái bụng thì vừa đói lại đau nhứt, lếch nhếch trên nền nhà tử thần nó không biết đây là nơi nào, cũng không thấy đường đi đành phải lếch thân, mong ra có thể tìm thấy chút ánh sáng.

Luồng ánh sáng được thấp lên, mọi ngõ ngách đã được giải thoát, do ở trong tối đã lâu nhất thời không thích ứng kịp nó chột mắt vài cái.

-Tĩnh rồi sao?—Tiểu Mễ đi đến nhìn chằm chằm nó rồi ngồi xuống ghế cách nó không xa.

-Muốn gì? tại sao lại đưa tao đến đây?—nó hung hăng.

Mồm cười kiêu rất vui khi được trà đạp lên quyền sống và nỗi sợ hãi của kẻ khác, Tiểu Mễ không khác gì con sói hút máu.

-Không phải cô muốn biết tôi là ai à?

Tiểu Mễ nói vẻ ngạc nhiên, không tránh khỏi cười đùa.

Nó không tránh lé đôi mắt và cái cười khinh thường, mà còn bình tĩnh đến lạ thường, nó tự khiến mình không thể sợ hãi càng không thể thiếu suy nghĩ, sẽ có cách để giải quyết, nó phải động não, động não, không thể chết ở cái nơi này càng không thể đùa bé chết yếu trong bụng nó.

Như nhớ ra được điều gì, hình như nó có mang điện thoại, đưa tay mò mẫn túi quần sau, ti hy vọng được thấp sáng, cũng may nó vô tình để điện thoại ở túi sau, may mắn khi Tiểu Mễ chưa phát hiện ra, trong lúc Tiểu Mễ đang nhìn trần nhà vẻ kiêu ngạo, nó nhanh tay rút điện thoại và bấm số.

Phải gọi cho ai đây? Trong đầu nó hiện lên hình ảnh Thiên Kỳ, câu nói mà không bao giờ nó quên được” anh sẽ bảo vệ em”

Kéo dài thời gian để Tiểu Mễ không thể phát hiện nó bắt đầu vào câu chuyện.

—Tôi và cô không thù không oan tại sao lại muốn dồn tôi đến đường cùng? Nam phong tôi cũng đã trả cho cô, tôi và anh ấy giờ không có quan hệ gì cả?—Nó nói nhưng lo lắng, cầu trời cho Nam Phong bắt máy.

...

...

...

Đang trên đường đến nhà nó, Nam Phong thấy lòng không yên, ngay lập tức điện thoại anh reo liên hồi, nhìn màn hình điện thoại anh mỉm cười, Việt Anh buồn chán chơi game.

-Vợ tìm chồng à?—Nam Phong đùa khi tự nhiên nó lại gọi cho anh, mãi vẫn không thấy đầu dây bên kia trả lời dù chỉ một câu, toàn nghe thấy tiếng gì đó lạ lạ như của loài vật gì đó, Nam Phong đổi sắc nó giận anh đến mức này ư?

-Bảo Ngọc.. em nói gì đi chứ? Anh xin lỗi đã làm đau em..em có thể cho anh một cơ hội được không? Để anh bù đắp cho em và con của chúng ta.. Bảo Ngọc.... Bảo Ngọc.—Nam Phong không giữ được bình tĩnh hét lên nhưng vẫn là sự im lặng, Việt Anh cũng theo đó mà nhìn Nam Phong.

Khi nghe thấy tiếng của ai đó rất quen quen vang lên, hình như của Tiểu Mễ, Nam Phong trợn mắt nhìn lại số điện thoại không phải số của nó sao? Tại sao lại có tiếng Tiểu Mễ?

Tay cầm điện thoại, tay lái xe Nam Phong mở loa ngoài để nghe cho rõ.

Việt Anh không hiểu gì nhìn chằm chằm khi nghe thấy câu chuyện và tiếng nói của Tiểu Mễ vang lên.

—

...

109. Chương 109

...

Căn nhà hoang trở lên quá u ám, không có ai cả chỉ có mỗi nó và Tiểu Mễ, mấy kẻ theo do Lão Ngũ phải đi dăm sát vẫn trực ở ngoài, cô đã phải nhờ đến Lão Ngũ giúp đỡ vì thế nên hôm nay phải giết chết được nó, chỉ cần một khẩu súng là đủ không cần ai cả, nhưng trước khi nhìn con mồi tắt thở cô muốn nó phải ôm theo quá khứ và cả hiện tại đau thương này.

-Tao là Trần Ngọc Mai.. Trần Ngọc Mai là tao.—mỉm cười nhìn gương mặt thất thần của nó, cô thỏa mãn cười lớn hơn, đứng bật dậy trợn mắt nhìn xa xăm

Vết thương lòng được mở ra, loạt màu đỏ tươi trào lên không ngừng, tiểu Mễ cười như điên như dại. quay đầu nhìn nó căm phẫn.

Nó vẫn im lặng khi không thể tin vào mắt mình, đến khi ý thức được nó mới vội mở miệng.

-Không thể, gương mặt này.... cô gạt người ư?—Nó lắc đầu, nếu biết thành tro nó cũng không thể quên được gương mặt Ngọc Mai, còn người trước mặt không giống, vừa mang vẻ ngoài mộc mạc vừa có chút gì đó khác thường.

Tiểu Mễ quay lưng lại nhìn ra bên ngoài nơi bóng đêm rào thét từng cơn, nỗi đau như cưa vào lòng. Đưa tay lên sờ gương mặt, đôi mắt Tiểu Mễ đỏ ngầu như màu trắng nhuộm máu quay sang nhìn nó, trông cô rất đáng sợ, lời nói rít lên trong kẽ răng.

-Tất cả đều tại mày,mày đã hủy hoại cuộc đời tao, mày biết tao sống thế nào không hả? gương mặt này do tao phải chịu đau đớn thể xác lẫn tâm hồn để chỉnh sửa, mày có biết không? Cái Cảm giác từng ngày từng giây sống trong dao kéo, mỗi lần thất bại tao không khác gì con quỷ sống trong đau đớn.—Tiểu Mễ nuốt nước mắt vào trong, đôi mắt dần trở lên bi thương.

-Tại sao lại dày vò bản thân như vậy?—nó cũng thương tình khi nghe Tiểu Mễ nói, bản thân mình sao lại làm mình đau đớn, sao lại ngu đến nỗi hạnh hạ chính mình.

-Bốn năm trước,, tao không ngờ là gặp được Thiên Kỳ ở nơi đây, ngay cả ông trời cũng chiếu cố cho tao gặp lại người không còn kìm ức, tao vì muốn ở bên cạnh anh ấy, đã đi phẫu thuật gương mặt này. Mỗi lần là lại đau đớn đến nát lòng nhưng tao buộc mình phải cười, tao làm tất cả vì tình yêu tao giành cho anh ấy ngay cả mạng sống cũng không cần. Quá khứ cũng vậy, hiện tại và tương lai cũng vậy, tại mày mà anh ấy lại đối xử với tao như vậy? đáng lẽ ra mày lên chết và biến mất khỏi cuộc sống của tao———Tiểu Mễ bước đến lấy tay bóp hai bên má nó, vết đỏ hiện trên khuôn mặt nó, bất giác đưa tay lên gò má. Tiểu Mễ giống như kẻ bị bệnh tâm thần, tinh thần không được tốt có lẽ quá khứ kia bao trùm lấy cô rồi.

-Thật đáng thương, mày cũng chỉ vì tiền tài mà thôi, đừng đem cái mác vỏ bề ngoài của tình yêu mà che dấu đi sự tham lam của chính mình, tao thấy mày thật đáng thương, càng tội nghiệp khi đứa bé bị chính người mẹ giết hại.—nó nói không khiên lẽ, đôi mắt to tròn nhìn Tiểu Mễ, chính bản thân nó không kiềm được mà tự đưa mình vào cái chết. tất cả mọi chuyện đều là trò của Tiểu Mễ nhưng nó không giám tin là cô xem tính mạng của mình cũng như đứa bé đó là chuyện nhỏ.

Tiểu Mễ giận giữ hất mặt nó, rồi âm thanh xé lòng vang lên.

Nó nhận ngay cái tát đau nghiêng,

-Hừ....Đứabé? Mày tưởng tao có thai với anh ta thật sao? Không hề?—Tiểu Mễ nhìn nó chột đôi chân mày nheo lại khi thấy vết sáng phía sau lưng nó

Đôi chân cô run run, nhanh tay túm lấy chiếc điện thoại của nó, đôi mắt trừng lớn điên cuồng như kẻ sát nhân

-Mày.. Con khốn.—Tiểu Mễ tát thêm vài cái, những dấu tay hiện rõ trên khuôn mặt nó.

Đầu dây bên kia nghe thấy tiếng Tiểu Mễ quát liền hoảng loạn, lần này thì tiêu rồi, Nam Phong không còn giọt máu nào khi nghe mọi chuyện, càng không thể tin được sự thật quá bất ngờ đó, anh càng lo lắng càng sợ hoàn cảnh này, sợ lại lần nữa mất nó.

-Tiểu Mễ.. Tiểu Mễ... em bình tĩnh.. đừng đại dốt làm chuyện ngốc.—Nam Phong hét lên trong điện thoại, Tiểu Mễ nhìn màn hình cười gian xảo đưa máy lên nghe.

-Anh muốn nhận xác cô ta hay muốn nhìn cô ta đau đớn.—Tiểu Mễ đi đến vuốt ve khuôn mặt nó, những giọt máu bắn ra từ khóe miệng nó không ngừng, cô bá đạo đưa tay quệt vết máu giùm rồi đưa lên miệng thưởng thức.

-Tiểu Mễ.. nghe anh nói, là anh sai khiến em thành ra như vậy, em muốn làm gì anh cũng được nhưng đừng làm hại ME CON CÔ ẤY. anh xin em đẩy Tiểu Mễ.—Nam Phong nói với giọng gấp gáp nhưng anh nào ngờ lời nói thành khản của chính mình càng khiến cô tăng thêm thù hận và biết được bí mật khôn lường.

-ME CON.—Tiểu Mễ nghe mà cười lớn không gian tràn ngập tiếng cười của ác quỷ.

Nó mệt đến không còn chút sức lực, đôi mắt có chút yếu ớt, Nam Phong lúc nào cũng thông minh, mưu mô vậy mà ngày hôm nay lại nói ra những lời thiếu kiểm soát, lần này nó chết trong tay anh rồi.

Nam Phong giờ mới biết mình ngu đến thế khi không lại thật thà quá mức, lần này thì anh sai nghiêm trọng.

-Vậy thì hãy đến đây, em nhớ anh lắm... địa chỉ: .....—Nói rồi Tiểu Mễ cúp máy không cần nghe câu trả lời, cô nhìn nó cười đáng thương rồi bước ra ngoài.

..

110. Chương 110

Màn đêm phủ bởi màu máu êm đềm che lấp ánh sáng nơi khóe mắt, nếu thời gian có thể dừng lại ở ngay bây giờ thì có lẽ anh sẽ không bao giờ cố nắm lấy tay em, nếu không có anh trên cõi đời này thì em sẽ hạnh phúc hơn là đau khổ,

Chiếc xe lao không tầm ngắm, trên khuôn mặt anh hiện rõ sự bế tắc cùng cực.

Mọi chuyện sẽ kết thúc tại đây hay còn ập đến trên đôi vai anh, anh mệt mỏi lắm rồi chỉ muốn ngủ thật sâu trên vai nó, chỉ muốn để bản thân có chút hơi thở từ nó.

Điện thoại Nam Phong lại lần nữa vang lên không phải số của Tiểu Mễ mà là một đoạn video của ai đó gửi đến, hoàn toàn Nam Phong bật lên.

Âm thanh ngay lập tức thu hút ánh mắt của Việt Anh và Nam Phong, chiếc xe giảm tốc độ và dừng ở bên đường.

- Có quà tặng các người .. thấy quen không?

Nguyên bản mặt mắt ói của Lão Ngũ hiện lên màn hình, máy quay lướt qua mọi góc cạnh trong nhà Nam Phong, hiện lên hình ảnh của người đàn ông máu me be bét dựa và tường, đôi mắt không còn sức sống sụp xuống, là ông Hùng, máu tươi từ trán ông lăn dài trên gò má rồi rơi xuống khoảng không vô tận.

— Cho mày 30 phút để đến đây, một là ông ta chết, hai là con bạn gái mày chết. khó chọn quá nhỉ? Bên nghĩa bên tình làm sao đem cân đây, hay để tao chọn giùm mày .—Lão Ngũ cười lớn, áp khẩu súng lên bên thái dương ông Hùng khách thức, đoạn video đến hồi gây chấn thì hết, chỉ vang vẳng đâu đây tiếng cười khùng khiếp của Lão Ngũ.

Việt Anh và Nam Phong tức giận đập tay vào xe, Nam Phong phát điên ôm lấy đầu ngã vào tay lái, rồi nhanh chóng bật dậy vuốt mặt, anh không thể yếu mềm ngay lúc này được, không thể để những người anh yêu quý chịu tổn thương thay anh.

-Mày đi cứu Bảo Ngọc đi,, ba mày để tao lo.—Việt Anh nghiêm túc.

-Nếu không thấy tao.. hẳn nhất định sẽ.—Nam Phong lắc đầu, không tránh khỏi mất lí trí.

-Mày tin tao đi,, nếu tao không cứu được ba mày, tao sẽ không quay về.. Bảo ngọc đang rất cần đến mày..—nói rồi Việt Anh mở cửa đi ra.

Tiếng riu rít của gió len qua cửa, chỉ còn nhìn thấy màn đêm hần lên bóng Việt Anh khuất xa. Tại sao lại xảy ra ngay lúc này, anh rất mệt mỏi, anh chỉ muốn ngủ một giấc không bao giờ tỉnh lại, anh muốn đi đâu đó thật xa nơi chỉ thuộc về những yêu thương.

Nam Phong định lái xe đi nhưng không ngờ Gia Tuấn từ đâu lao vào đánh anh tới tấp.

Trong xe mọi vật cứ rối tung lên không thể kiểm soát được.

-Bảo Ngọc đâu,, mày làm gì cô ấy rồi hả, thằng khốn.—Gia Tuấn không chịu ngừng tay cứ đánh Nam Phong. Còn anh thì nằm yên nhận trọn những cú đấm mạnh mẽ kia.

Không thấy Nam Phong chống trả Gia Tuấn mới ngừng tay, mò dậy ngồi nhìn qua lớp màn xe, cơn giận của Gia Tuấn lắng xuống một chút nhìn Nam Phong hoài nghi. Anh và mọi người trong nhà nó đã tìm khắp nơi, Gia Tuấn đi lang thang mọi chỗ nó có thể đến còn Thảo Anh và Minh Quân thì đang trên đường đến nhà Nam Phong.

-Tại sao không phản kháng—Gia Tuấn trừng mắt.

Nam Phong đưa tay lau đi vị ngọt đắng lòng trên miệng, anh cho xe chạy trong sự khó hiểu của Gia Tuấn, không cho Gia Tuấn có cơ hội hỏi Nam Phong vào chủ đề chính, đem chuyện kể hết cho Gia Tuấn nghe. Chiếc xe lạnh toát cùng nhau tiến đến cánh cửa tử thần, Gia Tuấn mới là người có khả năng nhất để bảo vệ, còn anh thôi thì buông tay.

.....

....

.....

Nắng không còn nồng nàn như phút ban đầu, mưa không còn xao xuyến cùng gió rào thét, giờ đây chỉ còn lại một màu đen không tấy được, liệu sẽ có màu hồng xuất hiện khi bầu trời kia không còn màu đen ư?

Ông Hùng thăm hại đưa đôi mắt nhìn quanh căn nhà của mình, ông không muốn chết trong ân hận, Nam Phong ngày nào còn chưa tha thứ cho ông thì ông dù chết cũng không thể nào yên lòng để thú tội cùng mẹ anh.

Lặng nhìn khoảng không trống vắng, cơn lạnh áp đảo lấy thân người phun trào màu đỏ đậm, thứ tanh tanh buồn nôn.

Căn nhà ngày nào mang theo hạnh phúc bất tận giờ đây âm u đến lạ thường, không khí cho cảm giác sợ hãi lẫn đau thương.

Minh Quân và Thảo Anh đang ở bên ngoài cách đó không xa, hai đôi mắt không khỏi ngạc nhiên vì giờ này bên ngoài có rất nhiều người canh giữ, chưa bao giờ thấy cảnh này trước nhà Nam Phong.

-Bọn họ là ai? Sao lại đông như vậy, không lẽ có chuyện gì rồi sao?—Thảo Anh nắm cánh tay Minh Quân có chút run run, nhìn mặt bọn người kia cũng khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

-Đừng sợ, không có gì đâu, đã có anh ở đây mà?—Minh Quân nhìn Thảo Anh triu mến, theo anh thì sẽ không có chuyện gì.

Hai người bọn họ đi đến trước cửa thì bị bọn người mặt áo đen kinh dị kia bao lấy, hung hăng xua đuổi.

-Chúng tôi đến tìm Nam Phong.— Minh Quân chắn phía trước Thảo Anh nhìn sâu trong cánh cửa lớn, do anh quá chủ quan hay do bản tính thiếu suy nghĩ khi bên trong là một cái gai không hề đơn giản.

-Cho họ vào..—Tiếng người đàn ông bên trong phát ra, ngay lập tức cánh cửa bật mở.

Khi vào được bên trong thì sự nghi ngờ càng lớn, cánh cửa kia không do dự bị đóng lại, Minh Quân và Thảo Anh quay đầu lại nhìn, quét nhẹ khắp căn nhà đập vào mắt là hình ảnh của ông Hùng trên sàn, đôi mắt Minh Quân giờ trở lên lo lắng khi tự mình bước vào hang cọp.

Cách đó không xa là khuôn mặt mỉm cười gian ác của Lão Ngũ, Minh Quân biết ông ta là người như thế nào, lần này thì khó mà an toàn quay trở ra, theo phản xạ Minh Quân đứng che chắn cho nhỏ.

-Rất vui khi các vị đến thăm, vậy thì chúng ta chơi trò chơi đi.—Lão Ngũ nhìn Minh Quân cười cười, tưởng ông ta ngồi trên ghế với mỡ thừa nheo nhúc trông rất gớm riết.

-Nếu Nam Phong không có ở đây, chúng tôi xin cáo từ.—Minh Quân nắm lấy tay nhỏ lùi đi trong sự thất thần khi mãi nhìn bộ dạng của ông Hùng.

Chưa bước được hai bước, Lão Ngũ đã đứng lên gầm đầy giận dữ.

-Muốn đi sao? Nào có được.—Ngậy tức khắc bên ngoài ủa vào những tên bậm trợn vây quanh lấy hai người.

Cuộc hỗn chiến diễn ra. Anh không thể chống cự như thế này được, vì anh còn phải bảo vệ Thảo Anh mà liên tục nhiều người muốn lấy mạng, lần này không còn đường lui nữa rồi.

Nhỏ hoảng sợ đến không còn phản ứng, luôn nắm lấy bàn tay Minh Quân, nhỏ giờ trở thành gánh nặng của anh ngay lúc này.

Một tên mặt áo đen tấn công và dùng cây đánh lên vai Minh Quân, đôi mắt nhỏ kia nheo lại, nhỏ giờ mới lấy lại lí trí buông cánh tay anh ra.

Minh Quân hoảng hốt quay lại nhìn nhỏ, những tên kia cứ thô bạo tiến lên, có lẽ không có anh bên cạnh nhỏ sẽ an toàn hơn khi bọn người này đều chỉ tập trung vào anh.

Nhỏ len lén đi lại gần ông Hùng, Lão Ngũ vì quá háng hái ngồi xem phim hành động trước mắt mà không để ý đến người bé nhỏ như Thảo Anh.

...

...

Khi đó bên ngoài cũng lộn xộn không kém, Việt Anh đánh thẳng tiến vào bên trong, đôi mắt anh to tròn gián vào người Lão Ngũ. Minh Quân vẫn một mình chống đỡ.

Thấy người xuất hiện không phải Nam Phong như kế hoạch ông ta đưa ra, cơn tức tối nổi lên, Lão Ngũ đứng bật dậy.

-Nam Phong đâu? hần đâu hả?

-Chuyện nhỏ này không cần phải đích thân Nam Phong ra tay,, bước qua xác tao đi rồi nói chuyện.—Việt Anh tự tin thách đấu, đôi mắt anh cũng không quên tìm kiếm ông Hùng, nhìn thấy Thảo Anh đang cố cõng trời, Việt Anh sợ Lão Ngũ phát hiện liền đánh trống náo.

Chỉ vài phút sao đó bọn áo đen bị Việt Anh và Minh Quân hợp sức đánh tơi tả bỏ lăn dưới sàn đau đớn.

Lão Ngũ nghiêng rằng, đã thế thì đừng trách ông đây không lễ mết, quay lại nhìn ông Hùng thì thấy Thảo Anh đang tính đưa ông ta đi khỏi, Lão trợn trừng mắt, không do dự tiến đến nắm bờ vai bé nhỏ của Thảo Anh, đặt khẩu súng dán lên đầu nhỏ.

-Buông ra.—Nhỏ giẫy giụa chống lại.

Bao nhiêu ánh mắt dồn đến, Minh Quân lo lắng với hơi thở không đều.

-Thả cô ấy ra.. TAO KÊU MÀY THẢ CÔ ẤY RA..—Minh Quân rào lên.

-Là tụi bây không biết điều.—Lão ngược mặt cười lớn.

Sau đó là tiếng thét chói tai của Lão như đang bị thiến, nhỏ liều mạng cắn mạnh vào tay Lão, nhanh chân chạy đến chỗ Minh Quân.

-con Khốn.

Pằng” Pằng

Âm thanh chết chóc vang lên không do dự, máu tươi phun trào khoảng trắng không màu, màng trời bao phủ bởi màu đỏ của định mệnh.

Minh Quân ngã xuống khi đỡ lấy phát súng cho Thảo Anh, viên đạn bé nhỏ xoáy vào da vào thịt nằm trọn bên lưng của anh, không khí như co thắt lại.

Lão Ngũ trúng đạn quay lại nhìn nơi phát ra mùi súng,, ông Hùng không còn sức lực dựa vào tường. Lão ta cười lớn, viên đạn được nhắm bắn từ phía sau xuyên vào bên trong tim, máu đỏ rơi như xối. Cuộc chiến kết thúc chỉ còn lại những tàn cuộc đầm máu, chỉ còn lại tiếng hét cùng nấc quăng của ai đó.

(m,n đợi mí ngày nha.. để t/g viết ngoại truyện lun.)

111. Chương 111

Đêm đến sương lạnh lạiôm choàng lấy nhau, đưa mùi thơm của rừng đến với muôn loại.

ở trong căn nhà tối không có màu trắng, tia sáng kia bé nhỏ chập trùng rồi mờ ảo, nó sợ hãi tiếng động nơi này, cô đơn lạnh lẽo lắm, nó cần có bờ vai, cần được ai đó ôm chặt lấy. Nó nhớ Nam Phong, không tìm được nước mắt, những giọt long lanh đua nhau rơi trên gò má đỏ ửng, nước đắng đắng hòa vào cơn rất buốt bên má, nỗi đau thể sát chẳng thể nào so được với trái tim từng ngày bị lấy giọt máu. Thử tan vỡ dù cố gắng nhặt lên cũng chỉ làm xước đôi tay, rò rỉ không thể lành.

- Nam Phong.. anh ở đâu? Em sợ lắm, sợ cảm giác ngồi trong bóng tối mà không có anh.. Nam Phong anh có nghe em nói không? Đừng bỏ em mà, em không muốn như thế này,nó đáng sợ lắm..—Nó thì thậm bé nhỏ đủ để chính mình nghe thấy, nước mắt cứ vậy mà rơi, đôi mắt không ngừng tìm trong bóng tối, mong rằng có thể nhìn thấy được chúng ấm áp.

Nhưng Sự im lặng kia thật đáng sợ, không có ai cả chỉ một mình nó trong đêm với muôn vàng tiếng kêu gọi của rừng gặm. cảm giác này rất rùng mình, lạnh lẽo Bây giờ nó mới biết bản thân mình yêu anh cỡ nào, yên đến không còn cách nào để thoát khỏi, nghiện anh như nghiện thuốc phiện, từng ngày từng giờ khiến nó không thể quên được anh đã từng đi qua cuộc đời nó, cho nó hạnh phúc đau thương, cùng tưng, và khi anh đi bên trong chỉ còn lại kí ức và cái tên không sao xóa đi được, mọi thứ đã trở thành vết sẹo ngăn năm không phai pha.

Phía bên ngoài là những tiếng ri rít của gió sương, Bên bụi cây gần đó những tiếng nói thì thầm mà ôn nhả.

Muối cứ bay thẳng tấp hưởng thụ con mồi ngon lành, Gia Tuấn và Nam Phong bị cắn đến không còn giọt máu nhưng lại chẳng dám động đậy, thôi thì hôm nay tu thân dưỡng tánh, ăn chay một ngày, nếu không vì chuyện lớn trước mắt thì bọn nhà muối đã bị mằn thịt rồi.

Hai người trông rất tàn tạ núp núp ló ló bên bụi cây ngó vào căn nhà hoang kia.

-không biết là có bao nhiêu thằng.—Gia Tuấn thở dài.

-Trước mắt là hạ mấy tên ngoài cửa đã,, chúng cũng chẳng phải dạng vừa đâu, người của Lão đều là dạng cao thủ.—Nam Phong suy tính trước sau, anh rất hiểu Lão già béo đó thà đem ít người còn hơn nhiều để rồi toàn lũ ăn hại.

-Để tao xử chúng, mày đi cứu Bảo Ngọc đi.—Gia Tuấnđứng dậy phui phui áo, mặt danh thép, đôi môi dần cong lên.

Như phát hiện có con mồi ai đó đang nhìn mình không buông , Gia Tuấn quay lại nhìn tình địch đáng chết của mình.

Nam Phong không ngờ Gia Tuấn lại nhường anh cứu nó, vậy không phải là chịu cho anh cái quyền để bảo vệ nó ư?Bốn đôi mắt cứ thế dai dẳng khôngchớp.

-Không dễ buông tay vậy đâu anh bạn, còn phải trông vào khả năng của anh, Bảo Ngọc vẫn sẽ là của tôi.—Nói rồi Gia Tuấn cười bước ra khỏi bụi cây chết người kia, nếu ngồi thêm lác nữa chắc không còn mạng nữa quá, muối gì mà cắn như tìm thuốc phiện.

Những tên trộm cửa thấy có người lạ bèn hung hăng lớn tiếng, Gia Tuấn rất nhanh đã nhảy vào cuộc chơi, mấy tên da đen xì này thật không thể xem thường, liên tục khiến anh phải ngợp.

Nhấn cơ hội ngàn vàng này, Nam Phong đi vào trong, chỉ là một màu tối đen như mực không có chút ánh sáng, anh mò tìm lấy công tắc nhưng không sao tìm được, vài thứ dính dính nơi tay anh.

Đôi mắt anh nheo lên hết cỡ để có thể nhìn thấy được hình bóng của nó, mò mẫm đi vào nhìn quanh bên trong, anh không biết đã đá trúng những gì chỉ cảm thấy có cơn trùng, vài thứ rác thải,...

Không bao lâu bốn đôi mắt đã chạm vào nhau, thiết tha đến rung động của trái tim, Nam Phong chạy nhanh đến ôm lấy nó, nó nấc trong vòm ngực anh, những lời nói bị nghẹn lại ở cổ.

-Đừng sợ.. có anh ở đây rồi.—Ôm chặt lấy nó anh men theo để cõng trối, vừa định đưa nó đi thì ánh sáng vô tư xâm chiếm lấy, sáng rực cả căn phòng, anh đã quên đi mất người quan trọng trong cuộc chơi này.

Nó và Nam Phong ngược nhìn người con gái kia, Tiểu Mễ mặc bộ váy cưới không rườm rà, nhắc đến đầu gối, tà váy thì chỉ kịp chạm lấy đất, sự ngạc nhiên khiến ta có cảm giác đáng sợ hãi.

Không gian im lìm không chút sự sống. Tiểu Mễ có vẻ tinh thần không ổn, nhìn cô rất giống đứa trẻ với mảnh giấy trắng tinh chưa dính bẩn. Có phải quá khứ và bản thân khiến cô trở nên hận thù đến điên, ngay cả mình cũng trở nên mất đi lí trí.

Cô quay một vòng mỉm cười tươi tắn

-Nam Phong..em có đẹp không? Em sẽ là cô dâu của anh, là thiếu phụ nhân Trần gia, em rất hạnh phúc, em đợi ngày này lâu lắm rồi.—Tiểu Mễ ngây thơ tươi cười, có vẻ sự trả giá cho cuộc đời này quá đắt khiến người ta đánh mất ngay chính bản thân mình, không còn tin vào sự thật mà cứ mãi trốn trong ảo tưởng.

Nó và Nam Phong nhìn nhau, đôi mắt phút tróc không rời khỏi Tiểu Mễ

-Nam Phong.. anh đừng bỏ em, không phải anh yêu em sao? Bon họ đều đáng sợ muốn dành anh từ tay em, nức cười,. —Nước mắt cô rơi dài trên má, không biết là đang diễn hay là sự thật.

Cô đưa tay lên gò má, men theo nước mắt.

- Em xấu lắm đúng không? Khuôn mặt này anh có sợ không.— Đôi mắt long lanh kia rưng rưng, nó cũng quay sang hướng khác mà rơi lệ, đồng cảm chính là trạng thái hiện giờ.

Nam Phong vỗ vỗ cánh tay nắm lấy mình, anh đứng lên khiến đôi tay nắm anh vội vã im lặng trong không khí, nó nhìn anh bước đến bên Tiểu Mễ, anh ôm lấy cô vào lòng.

-Anh sẽ không bỏ em đâu mà.—Đây là cái ôm thật lòng của anh, không ngờ rằng chính anh lại khiến những người yêu quý anh phải chịu nhiều đau thương, và cũng vì anh muốn bảo vệ nó.

-Anh không sợ gương mặt này ư? Em sợ lắm, mỗi lần nhìn mình trong gương, kinh khủng lắm—Tiểu Mễ ôm lấy eo anh thúc thích, cái bản năng dựa dẫm nắm lấy như vớt phải phao bơi.

-Em mãi là người anh từng yêu, mãi là Ngọc Mai trong lòng anh.—Anh thì thầm, nó đưa đôi mắt nhìn hai người họ, nếu như ngay ban đầu nó không xuất hiện không gặp anh thì chuyện ngày hôm nay cũng không xảy ra, nó rơi nước mắt cho cuộc tình tay ba đầy gai nhọn này

Bỗng Tiểu Mễ đẩy Nam Phong ra, con người đen tối trợn lên hướng về phía nó, cô thay đổi 360 độ, lấy trong người ra khẩu súng chỉ về phía nó, cô hung tợn hai tay nắm lấy khẩu súng, gân mặt nổi lên không ngừng.

Nam Phong thấy thế liền nắm chặt lấy tay Tiểu Mễ, Đưa đôi mắt nhìn nó, anh không thể cho nó thêm lần nào nữa phải chịu biến cố bao nhiêu đó là quá đủ.

-Tiểu Mễ em bình tĩnh đi.. đừng làm vậy... đưa súng cho anh...

-Mày phải chết

Tiếng nói mang tần âm lạnh toát, đôi mắt không màu máu ngiên đến đáng thương.

“Pằng”

Âm thanh chói cả tai, viên đạn nằm gọn trên vách tường, Nam Phong giằng co cùng Tiểu Mễ.

-CHẠY ĐI.. EM CHẠY ĐI—Anh hét lên, nó đưa đôi mắt lo lắng nhìn về phía anh, rồi đứng lên chạy nhanh ra khỏi cửa, ở lại chỉ thêm gánh nặng cho anh, đôi chân nó tê cứng trên sàn nhà phát ra tiếng khê, máu chảy không lưu thông bất ngờ khiến toàn thân nó tê liệt

Bên ngoài vẫn còn đánh nhau, Gia Tuấn hướng mắt về phía nó chạy ra, do mất tập trung anh bị mấy tên đá cho vài cái đau điên.

Nó không biết phải đi về đâu, đôi chân cứ mãi chạy đi, bóng tối khiến đôi mắt nó nhòa đi một phần, bên tai chỉ toàn tiếng đáng sợ của chúa rừng.

Dừng lại một chút đôi mắt nó quay vòng vòng khi không biết mình đang ở đâu, đứng giữa rừng cây cỏ khiến nó không khỏi sợ hãi, phía sau còn nghe thấy tiếng Tiểu Mễ.

- ĐỊNH CHẠY SAO? MÀY NGHĨ SẼ THOÁT À?

Không chờ chết ,nó lại bắt chập tất cả chạy thật nhanh trên đường, không quan tâm phía trước là gì, nó phải sống, nó không phải một mình mà còn có đứa bé trong bụng, cơn đau quặn quại ở bụng rên lên, nó ôm lấy bên bụng bước chân chập chững

người đuổi kẻ chạy, còn Nam Phong thì mất phương hướng không biết lên tìm nó ở đâu.

Những tiếng súng vang lên khắp nơi, khiến anh càng thêm phần lo lắng.

Khi ra khỏi chốn rừng cây không bóng người, nó cứ chạy đi đến đường cái,muốn tìm nơi để trốn hay có ai đó giúp đỡ nhưng tiếng súng cùng tiếng bước chân càng lúc càng gần hơn, chưa bao giờ nó thấy cùng cực đến vậy như sắp phải rơi vào vực thẳm đen tối, chẳng biết rồi sẽ ra sao?

-A,,,

Nó ngã nhào lên đường khi không để ý bị chước chân muốn đứng dậy cũng không thể, đưa tay lên sờ bụng nước mắt nó hòa vào những giọt mồ hôi.

-Con ngoan đừng sợ.. mẹ sẽ bảo vệ con mà, mẹ biết con sợ nhưng đừng làm mẹ đau như vậy? mẹ không chịu nổi nữa đâu.—Bụng nó cứ cồn cào lên không thể kiểm soát được như bị ngàn con gí đó bám lấy.

Cố gắng lách thân trên đường, nơi đây luôn vắng vẻ ít khi có người đến, đường thì trơn như mỡ, lại còn lấm len bùn đất, đến được phía bên kia nó không còn sức lực để chống đỡ, cũng không biết mình sẽ chết khi nào.

Bóng của Tiểu Mễ mặc áo trắng xóa phía bên kia hiện lên, cái cười nhếch mép nhìn nó.

-Sao không chạy nữa?

Tiểu Mễ nữa mắt nhìn nó, đi từng bước đến., phía xa xa có chút tia sáng kinh hoàng, vô thức cô đưa tay lên che mắt.

Do chiếc xe chạy quá tốc độ bình thường, có lẽ là một kẻ say rượu, chiếc xe cứ lạng qua lạng lại với tốc độ chóng mặt.

Nó mở to mắt khi chiếc xe không kiểm soát như vũ bão ập đến.

“Rầm”

Chỉ còn lại âm thanh đáng sợ, chiếc xe lao đảo đâm vào cây bên đường, và mùi máu bay đến.

Tiểu Mễ như quả bóng bay lặn từ trên mui xe về phía sau, cảnh tượng khủng khiếp

Máu đỏ nhuộm chiếc váy trắng,tô lên màu tươi đẹp, máu từ khóe miệng Tiểu Mễ trào ra, cô nằm yên lạnh lẽo, cô đưa tay lên không trung, đôi mắt chớp chớp tuyệt vọng.

Mãi cứ đi mà cô không hề biết phía trước chính là vực thẳm, sẽ không còn cơ hội để nhìn màu nắng, đi đến đâu để tìm thấy bình minh, tìm thấy ánh sáng ngày nào, sẽ không có nơi nào bình yên cả, giờ cô đã biết bản thân mình sai, sai rất nhiều, thứ cô có nhưng không chân trọng tự tay mình hất đi, rồi khi lạc hướng

mới biết thứ đó quan trọng đến nhường nào. Nhìn trên bầu trời đầy sao đêm cô sẽ giống như thứ đó mãi nhìn về cuộc đời của chính mình.

Mim cười cuối cùng, nụ cười có chút hạnh phúc khi trước mắt cô là kí ức đẹp đẽ bên Nam Phong của bốn năm trước, đôi mắt cô từ từ khép hờ, một vũng máu đỏ tanh tanh khiếp sợ.

Bên đường Nam Phong ôm lấy thân hình nó, nhìn về phía Tiểu Mễ, màu đen nay đã bị bao phủ bởi màu đỏ, không thể quay lại khi ánh sáng kia đã quay lưng với ta. Kết cục này nào ai muốn có.

112. Chương 112

Mọi thước phim như giấc mơ dài, đến khi bình minh ngời lên thì sẽ không còn gì đáng sợ nữa, chỉ là mảnh kí ức của ngày hôm qua.

Nó ở bệnh viện đã được mấy ngày, mỗi khi ánh nắng vừa lên, đôi mắt nó lại vô hồn chớp mở., mỗi đêm đến khi giấc ngủ bị quấy rối nó lại thất thần mở mắt, ngày nào cũng chờ đợi bóng ai đó, bao lâu rồi từ khi việc đó kết thúc Nam Phong không lần nào vào thăm, nó chỉ biết ngồi trên giường nhìn cánh cửa xanh, nhìn qua khe cửa sổ nơi những giọt mưa còn đọng lại.

Anh đi thật sao? Nói đi là đi luôn ư? Sao lại để nó phải chờ mỗi mòn nơi đây mùi thuốc sát trùng này, anh thật ngốc, thật đáng ghét.

Mỗi ngày vẫn trôi qua, nỗi nhớ vẫn bao lấy, Gia Tuấn không kể giờ giấc, rảnh lại đến thăm nó, nói chuyện cười đùa, dù trên môi nở mãi cười không ngớt nhưng tận sâu trong thâm tâm là nỗi buồn không lí giải..

Minh Quân bị thương cũng không nghiêm trọng chỉ là đi lại hơi bất tiện, nhờ lúc nào cũng làm cây gậy của anh, anh đi đâu nhờ đi theo đó, hai người đã làm lành và hạnh phúc, đôi khi có chút cãi nhau, Minh Quân vội lấy vết thương để đe dọa, nhiều khi còn làm nũng đòi này đòi kia khiến nhỏ tức mà phải nhịn.

..

....

Bầu trời xanh bay đến ôm lấy nhau, gió nhẹ nhàng mang yêu thương đi xa. Cũng giống như nó đứng mãi một chỗ ngắm nhìn mưa rơi.

Còn anh vẫn cứ quay đi quay lại rồi lại về phút ban đầu, nơi âm u không chút xương gió.

Nam Phong vì muốn trả nợ bốn năm nuôi dưỡng của ông Hùng, anh đã ở lại Trần gia và chăm sóc bệnh tình cho ông, cho đến hôm nay anh phải quyết định rời khỏi, anh không lấy cái tên Thiên Kỳ mà vẫn giữ cái tên Nam Phong, vì anh không muốn mọi chuyện lại quay về nơi xuất phát rồi đi đến đau khổ.

Mấy ngày không gặp nó anh đã dặn lòng phải kiên định, người có thể cho nó hạnh phúc chính là Gia Tuấn, còn anh mãi chỉ là người đem nó chìm xuống vực thẳm.

Vừa bước đến cửa, anh ngoái đầu nhìn lại căn nhà từng mang yêu thương, sẽ không còn gì nữa ngoài kỉ niệm mà thôi.

Thở dài nài nỉ Nam Phong lấy tay mở cửa, tiếng bước chân của ông Hùng gấp gáp.

-con định đi đâu?—Sắc mặt còn kém nhìn Nam Phong, ông ngay cả chạy lại giữ anh cũng không dám, chỉ biết đứng xa.

-Tìm nơi bình yên.—Nam Phong không quay lại tay vẫn đặt ở cửa.

-Nam Phong,,con không tha thứ cho ta thật sao? Không thể gọi ta một tiếng” ba” nữa sao. Cả đời này ta sẽ không thể thanh thản đối diện với mẹ con, với chính mình.—Ông Hùng cúi đầu, khóe mắt đã đỏ lên từ lâu.

Im lặng một chút Nam Phong nghiêng nhìn ông, trên gương mặt xanh xao nay được tô thêm chút nước trong vắt. Anh đưa tay mở cửa rồi bước ra ngoài.

Ông Hùng nhìn theo mà đau đớn, cuối cùng Nam Phong vẫn không tha thứ cho ông, ông thật là kẻ vô dụng, cả đời này phải sống trong trạng thái cắn rứt lương tâm

-Ba.. con sẽ về, ba yên tâm mà dưỡng bệnh.—Nam Phong nói rồi đi luôn không quay lại,

Ông Hùng vui vẻ mỉm cười, ông như nhảy cẫng lên vui mừng, Nam Phong gọi ông là “ba” anh chịu tha thứ cho ông rồi.

Màng trời khẽ vui lây cho hạnh phúc nhỏ bé của người đàn ông tội nghiệp.

..

...

...

Hôm nay nó cũng đã xuất viện, được về ngôi nhà ấm áp của mình, không có thứ gì tốt bằng chính nơi nó ở, chiếc xe chạy trên đường êm ái lăn bánh, Gia Tuấn lâu lâu lại nhìn khuôn mặt nó qua gương. Nó chỉ tựa đầu vào cửa xe, ngắm nhìn dòng người lướt qua, nhìn cảnh vật bị thụt lại phía sau lưng. Rồi nó cũng giống như những người đi qua đường kia, mãi chỉ đứng đó chờ dòng xe đi qua, cho đến khi không còn gì nữa, sẽ lập tức nhanh chân đi mà không cần lưu luyến thêm gì ở phía sau.

Căn nhà ấm áp hiện lên trước mắt, Gia Tuấn xuống mở cửa xe cho nó, mỉm cười nó đi ra thì thấy Phương Linh cùng Trọng Thiên đã ở trước cửa.

Hai người bọn họ đã về rất lâu, cũng biết được những chuyện xảy ra.

-Sao đến sớm vậy? đứng ngoài này làm gì?—nó mỉm cười nhìn hai người họ, càng nhìn Trọng Thiên nó lại nhớ đến Nam Phong, anh thật quá đáng khi cứ lúp trong bóng tối mãi không chịu xuất hiện, nếu để nó bắt được thì anh sẽ không còn mạng.

-Chờ mày.. Nam Phong mới vừa đến.—Phương Linh e dè nhưng có phần lỗi.

Nó vui mừng vì cuối cùng anh cũng chịu tìm nó, ngó tây ngó đông tìm kiếm bóng dáng ai đó.

-Anh ấy đâu rồi.—nó không dấu được hạnh phúc đó khiến Trọng Thiên hơi cúi mặt.

-Đi rồi, Nam Phong có nhờ đưa cái này cho em, anh ấy chúc em hạnh phúc bên Gia Tuấn, còn nói người có thể khiến em có được những ngày vui vẻ chỉ có thể là Gia Tuấn thôi.—Trọng Thiên đưa cho nó sợi dây chuyền, nước mắt nó rơi lên sợi dây, anh quả thật đại ngốc, hạnh phúc của nó nằm ngay trong anh.

Cả bầu trời không tiếng động, ngó nhìn hạnh phúc tan vỡ.

Tiếng điện thoại của Gia Tuấn vang lên phá tan đi những không khí lạnh lẽo.

Là một tin nhắn.

-Anh đưa em đi tìm Nam Phong.—gia Tuấn kéo tay nó, đôi mắt nó hoài nghi nhìn Gia Tuấn. Anh mỉm cười dè dặt.

Chiếc xe lao nhanh trong khoảng trống để lại làn khói bụi phía sau, tin nhắn là của Việt Anh, Nên Gia Tuấn mới biết được chỗ Nam Phong đang chốn, dù Nam Phong có trốn trên trời góc bể thì Việt Anh cũng sẽ khiến anh ngoi lên, phá anh là niềm vui của Việt Anh mà.

Nhanh như gió, chiếc xe đã ngừng lại ở bãi biển nơi đêm đó nó tự mình chìm xuống.

Xuống xe nó cùng Gia Tuấn đi trên bờ cát, biển rộng mênh mông hoa cả mắt, nó đành chạy đi tìm Nam Phong thì bị Gia Tuấn nắm lấy, đôi mắt anh long lanh tựa nước biển.

Đặt lên trán nó nụ hôn ấm áp, ngay người nó không nói gì cả,

Bàn tay nó bị Gia Tuấn đưa ra trước đeo vào chiếc vòng, nó khó hiểu rút tay về nhưng Gia Tuấn vẫn nhanh tay nắm lấy.

Vừa đeo Gia Tuấn vừa nở nụ cười, chiếc vòng ngay ngắn nằm trên tay nó, anh đưa cho nó một chiếc chìa khóa.

-Nếu như em tháo được nó ra khỏi tay em trước khi gặp Nam Phong, anh sẽ buông tay, chúc phúc cho em và hẳn.

Vừa dứt lời nó đã nhanh chóng chạy đi, những hạt cát bé nhỏ luồn vào khe chân đem đến sự mịn màng êm dịu.

Gia Tuấn đứng nhìn ngoài biển cả, tiếng sóng vỗ khiến lòng anh thêm phần ảm áp, buông tay sẽ hết, nếu kéo cũng chỉ khiến mình thêm đau khổ. Nước xô vào chân anh lạnh ngắt, mang đến cảm giác cô đơn xé lòng, hình bóng kia đã khuất xa tầm mắt anh và sẽ không bao giờ quay trở lại.

Điện thoại Gia Tuấn rung lên tâm trí kéo anh về với hiện tại, đưa điện thoại lên mà khóe mắt anh trừng lớn, hình như anh đã quên đi một người mà dấu ấn kia vẫn nằm trong trái tim anh. Anh mỉm cười tựa hồ tìm được sự ấm áp đôi chân chạy thật nhanh ra khỏi bờ cát bé nhỏ. Anh đi tìm hạnh phúc cho riêng mình

..

...

Nó vừa chạy vừa tìm kiếm bóng ai đó, đôi tay còn phải hoạt động không ngừng, ngay bây giờ nó chỉ muốn chặt bỏ cánh tay vướng víu này thôi, nếu không tìm được anh? nếu không tháo được thứ này thì nó phải làm sao đây?

Tay nó cứ run lên khi gấp gấp cởi chiếc vòng ra, đôi mắt nó đã thấy hình bóng ai đó đang đứng với ánh nắng, gió khẽ run trên mái tóc vàng óe, gương mặt hướng mãi về phía đại dương, thân hình này lâu lắm rồi nó chưa được ôm lấy, lòng càng rối bời, nhanh thêm một chút cuối cùng chiếc vòng cũng chịu buông tha cho nó, rơi xuống nền cát lạnh lẽo.

Nó nhanh chóng ôm lấy thân hình rắn chắc trước mặt, dụi mặt vào người anh, khóe mắt rưng rưng chảy dài nước mắt.

Cái ôm siết càng thêm phần nắm giữ, sợ lắm khi buông ra anh sẽ lại biến mất, sợ lắm khi anh rời xa em.

-Anh... đừng... đừng... bỏ... lại... em...- Nó nói không được cứ nấc rồi ngắt quãng, nguyên khuôn mặt dúi vào lưng Nam Phong.

-Anh không muốn ở bên cạnh em mà khiến em đau khổ, anh không muốn lại đem đến rắc rối cho em mà không thể bảo vệ em, anh xin lỗi, xa anh có thể em sẽ hạnh phúc hơn, người cho em hạnh phúc và vui vẻ chỉ có thể là Gia Tuấn mà thôi,- Nam Phong nhìn tận sâu nơi biển cả, nỗi lòng của anh gió có thể mang đi nhưng tình yêu của anh ngay cả chính mình anh cũng không thể ngăn lại được.

- không... em không thể hạnh phúc khi không có anh bên cạnh, em sẽ không vui vẻ khi không được anh ôm vào lòng, Nam Phong dù trời có sập xuống em cũng sẽ cùng anh đi cho đến khi không còn hơi thở.- —Nó khóc không ngừng, nước mắt thấm qua da qua thịt anh, Nam Phong cũng không ngăn lại dòng nước kia, gò má anh lấn dài giọt lệ cay, tiếng sóng gây lên thấm qua chân hai người, lạnh nhưng không bằng cái lạnh lẽo sợ mất nhau

-Hạnh phúc của em chính là anh,, nếu anh thật muốn bỏ lại em ở nơi này, vậy thì chỉ còn cách nhìn thấy em chết anh mới vừa lòng hạ dạ đúng không?- nó buông Nam Phong ra, lùi về phía sau, đôi mắt sưng tấy đáng thương nhìn vu vơ.

Nam Phong quay lại ôm lấy nó vào lòng, cảm giác này thật sự lâu lắm rồi không quay về. Nhẹ bỏ nó ra anh lau đi nước mắt trên gương mặt nó, đôi mắt thiết tha lưu luyến nhìn nhau.

-Anh .... Yêu....em... anh xin lỗi.

Nam Phong đặt lên môi nó nụ hôn ngọt ngào, cả hai trao nhau những thứ tận sâu trái tim, bóng dáng hai người hiện lên bãi cát, sóng lần lần vỗ nhẹ nhẹ. Biển cả muôn phần hạnh phúc dùng sóng để đưa họ đến bên bờ tận cùng của hạnh phúc ngọt ngào.

Gió cùng cát bị bỏ lại phía sau lưng, nó cùng Nam Phong im lặng nắm tay nhau đi về phía trước, cảm nhận ở nhau từng hơi thở.

Nắm chặt nhau sẽ khiến mọi sóng gió kia qua đi, dù cho nỗi đau có dài thêm, dù cho tháng năm kia có đổi thay, anh và em vẫn sẽ yêu một lần và mãi mãi không buông.

...

~ ....Hết...~

113. Chương Ngoại Truyện 1

Ở một nơi chán ghét nào đó, Việt Anh khóc nức nở với tá vãn kiện, rồi còn tuyển nhân viên, công ty toàn quyền giao phó cho anh hết còn Nam Phong thì nghỉ phép hạnh phúc với tình yêu của mình, Việt Anh bực mình mặt không sắc khiến ai cũng hoảng loạn.

- Đi ra.. chẳng có kinh nghiệm gì?—Việt Anh gạch bỏ cái tên của người con gái đang phỏng vấn được phân nửa, khuôn mặt nhả lại lạnh lùng khó tả, có lẽ bị lây lan từ Nam Phong.

- Người kế tiếp..—Cô quản lí ngồi cạnh chỉ biết nuốt nước bọt cảm hơi, người ra ra vào vào đến chóng cả mặt hoa cả mắt, người đi phỏng vấn nhìn sơ thì không có vấn đề gì? ba vòng đầy đủ, khuôn mặt dễ nhìn, ăn nói ngọt ngào, hồ sơ thì quá tốt(làm như thi Hoa Hậu không bằng) nhưng chưa gì đã bị Việt Anh quát lớn đuổi ra.

- Nguyễn Na Na.

Cô gái được gọi tên đi vào với bộ váy hồng, nhìn cô bé nhỏ nhắn đến mê người, khuôn mặt xinh xắn tựa búp bê.

Cô đưa hồ sơ cho Việt Anh, rồi ngồi xuống ghế chờ phỏng vấn

-Ra ngoài,— Việt Anh không nhìn cô, chỉ liếc qua hồ sơ một tí, cũng còn chưa hỏi gì cả? nói không là không ư? Đi phỏng vấn chứ có phải đi biểu diễn đâu.

Cô quản lí không biết nói gì hơn, đưa hồ sơ trả lại cho cô, đúng là giám đốc mới khó chiều thiệt

-anh còn chưa phỏng vấn mà? Nói đuổi là đuổi sao?—Cô hơi giận, đánh mắt nhìn Việt Anh.

-Không cần phỏng vấn, tôi nói không nhận là không nhận.—Việt Anh to mắt nhìn cô, khóe miệng hơi nhếch lên, đưa cây bút gõ gõ bàn.

Liếc nhìn Việt Anh, cô cũng không muốn ở đây lâu với những hạng người vô lí như vậy, tưởng giàu có thì muốn làm gì cũng được ư? Đâu phải trên thế gian này chỉ có một công ty.

Vừa đứng lên, do mạnh tay lấy hồ sơ ,lên làm rơi cuốn sổ xuống đất, theo phản xạ Na Na cúi xuống nhặt lên, Việt Anh cũng không do dự cúi xuống, tay hai người chạm lấy nhau, bốn mắt như có luồng điện nhảy bên trong, Việt Anh thu hồi mắt chớp chớp vài cái, lại thuận mắt vô lí nhìn vào vòng một của cô.

Na Na cũng theo mắt anh mà nhìn, liền bỏ tay ra, đứng ngay lên che trên cổ, Việt Anh hơi xấu hổ ngược lên, chưa định thần lại đã bị ăn cái tát đau điên.

-BIẾN THÁI... – Nói rồi Na Na bước ra ngoài trong sự há hốc mồm của cô quản lí.

Việt Anh đưa tay xoa xoa bên má, tự nhiên anh nở nụ cười nham hiểm, xoay qua cô quản lí đang ngây người nhìn mình.

-Nhận cô đó vào làm... ngày mai tôi muốn có thư kí ngay lập tức.—Việt Anh đứng lên chỉnh bộ véc rồi đi một hơi,

Lần này thì anh sẽ cắn chết con nhỏ điên đó, mất mặt, quá mất mặt.

Tình yêu là thế mờ ảo trong cuộc sống, đến rất nhẹ nhàng mà đầy khác biệt, giữa họ lại nảy nở thứ rung động đáng yêu.

....

.....

Mùa đông đến, tuyết không ngừng rơi bao lấy toàn bộ màu nắng, xung quanh lạnh mà ấm với lớp tuyết dày.

Trên mọi nẻo đường mọi người vẫn cùng nắm lấy tay nhau lang thang trên phố đông, chỉ cần hơi thở của nhau cũng khiến mùa đông biến thành mùa hè ấm nóng lạ thường.

Ở trước cửa một công ty cao lớn, người đàn ông thở không ngừng, đứng run run xoa xoa bàn tay để bớt chút lạnh.

Đã mấy hôm rồi Gia Tuấn đều đến đây đứng chờ người nhưng chưa gặp một lần, dù lạnh lẽo xuyên qua da thịt, anh vẫn kiên trì ôm lấy không buông,

Từ hôm nhận được tin nhắn của ai đó trên bãi biển, nụ cười điều tàn cùng hạnh phúc khi đã lỡ quên đi một người, khiến anh nhớ ra những giây phút ngọt ngào, anh đã suy nghĩ rất nhiều để hiểu con tim mình và anh đã biết con tim mình bị đánh cắp cách lặng lẽ.

Tin nhắn “ Cô ấy sắp phải lấy người đàn ông khác, nếu anh yêu cô ấy hãy đến đưa cô ấy đi, còn không thì coi như cô ấy xui xẻo” Và kèm theo là tấm hình bị chụp trộm, mà ngày trước Diễm Thu lí lách dùng điện thoại chụp lấy.

Đưa điện thoại lên nhìn tấm ảnh khoe môi anh cười rạng rỡ, dường như chuyện chỉ mới diễn ra ngày hôm qua.

Nghe thấy tiếng xe đi đến, và bước xuống là người con gái quen thuộc bên cạnh còn có người đàn ông trung niên, không phải là cô muốn lấy ông già này chứ? Đáng tuổi ba anh nữa đó?

Gia Tuấn không do dự chạy đến nắm lấy tay Diễm Thu.

-Anh đợi em lâu lắm rồi..chúng ta đi thôi.—Gia Tuấn lôi cô đi, cô hơi bất ngờ không chịu để Gia Tuấn kéo đi.

-Anh buông ra... làm cái gì vậy.. anh bị điên à?—Cô kéo tay lại nhưng không được, người đàn ông bên cạnh luống cuống đi đến bắt Gia Tuấn ra.

Người đàn ông đó nắm lấy tay cô nhẹ nhàng xoa xoa cho khỏi bị đau, Gia Tuấn điên lên nhào đến đâm cho ông ta một cái vào mặt, ông ta ngã nhào ra đất.

-Ông già thôi,, tìm vợ thì tìm một người đúng tuổi chứ? Cô ấy đáng tuổi con ông đấy..nói cho ông biết **CÔ ẤY LÀ CỦA TÔI**.—Gia Tuấn tiến tới hung hăng, Diễm Thu nghe được câu cuối cô không khỏi cười hạnh phúc.

Mấy tên bảo vệ liền đi lên giữ lấy anh, anh la hét om xòm, quậy đến trời cũng phải ngó xuống.

Nhớ ra tình hình trước mắt cô mới chạy đến đỡ ông ấy lên, lo lắng nhìn người nằm dưới đất., Rồi nhìn Gia Tuấn hầm hầm trách cứ.

-Anh làm gì vậy? ông ấy là ba của tôi,, là **BA CỦA TÔI ĐÓ**.—Diễm Thu đỡ ba mình đứng lên, bên má ông sưng to tím tái, Gia Tuấn xấu hổ ra mặt, vội rút lại tính tình hung hăng nhằm chỗ của mình.

-Buông cậu ta ra đi..—ba cô kêu mấy tên bảo vệ thả anh ra, rồi đưa tay lên ôm lấy bên má.

-Anh nổi điên gì vậy hả,, Gia Tuấn anh mới trốn trại ra sao?—cô vẫn như trước kia, buông lời ra là khiến người ta phải cãi lại, ý cô không phải nói anh bị tâm thần đấy chứ? Mà cũng đúng khi không bay qua đây là chuyện ruồi bu, thật mất mặt.

Ba cô vừa nghe thấy tên anh liền nhìn từ trên xuống, rồi lai khẻ gật đầu.

-Thôi vào trong rồi nói.

Cô đưa ba mình vào trong, không khỏi liếc nhìn Gia Tuấn một cái, Gia Tuấn rải đầu đi theo vào, lần này đất tơi với cha vợ tương lai rồi, sao này sẽ khổ dài dài không chừng việc hệ trọng anh qua đây cũng bị hỏng luôn, còn bị đá văng ra nữa chứ

Đi vào trong cô lấy đá chườm cho ba mình, Gia Tuấn ái náy ngồi trên ghế.

-Con xin lỗi bác,,là do con quá nóng lòng.—Gia Tuấn cười trừ.

-Tôi đánh anh rồi xin lỗi có được không?Mà anh đến đây làm gì chứ?— Diễm Thu trừng mắt, bao nhiêu lâu cô đã kiểm lòng không nên nhớ cái người trước mặt, cô nghĩ suốt đời này cũng không có cơ hội mắng chửi anh như lúc trước, không ngờ hôm nay anh lại đến đây , còn hung hăng đánh ba cô nữa chứ.

-Thôi... đừng trách cậu ta nữa, là ba nhân lúc không có con nhắn tin cho cậu ấy.—Ba cô điềm đạm,

-Ba... ba nhắn cái gì? sao lại làm vậy?—Diễm Thi giận dỗi.

-Tại thấy con từ khi bên đó trở về tâm hồn cứ đầu đầu, nhiều khi lại cầm điện thoại coi coi gì đó rồi khóc, biết con luôn vì hấn mà mỗi ngày sống không yên nên ta nhắn cho cậu ấy là con sắp lấy chồng, nếu yêu con thì đưa con đi, ai dè làm người tốt lại bị đánh cỡ này đây.—Ba cô đưa mặt ra mếu máo trông rất đáng yêu, từ nhỏ cô đã mất mẹ nên tình thương ba dành cho cô luôn đọng đầy, mỗi lần cô buồn dù có hái sao trên trời ông cũng hái.

Diễm Thu hơi đỏ mặt cúi đầu, những chuyện này nói ra thật mất mặt, hôm nay anh vì cô mà đến còn đánh lăm ba cô thật sự cô rất hạnh phúc.

- à... thì ra em thương thầm trộm nhớ tôi.—Gia Tuấn chọc, khoe miệng cười cười khi thấy Diễm Thu lúng túng

- Anh không có sao?—nói trúng tim đen Gia Tuấn hết biết nói gì, ấp úng.

Ba cô lắc đầu với hai đứa, xuống buổi ông ngồi toàn nghe những tiếng cãi nhau, không có chút nào ngọt ngào vậy thì sao này lấy nhau chắc căn nhà sẽ sớm nổ tung.

..

..

Đêm đến những hạt tuyết trắng xóa rơi ngoài trời đẹp mê hồn như được đứng ở một nơi tràn ngập yêu thương, Gia Tuấn nắm lấy tay Diễm Thu đi trên con đường trải dài tuyết, đôi vai phủ bởi màu trắng trong vắt.

Họ cứ im lặng mà đi, ghen ngừng khó tả, biết bao cặp tình nhân ngồi dưới tuyết trao nhau nụ hôn ngọt ngào, Diễm Thu nhìn thấy mà cắn môi, chưa bao giờ cô nghĩ sẽ có ngày nắm lấy tay anh mà đi như vậy, đi dưới bầu trời cùng nhau hít thở không khí, lắng nghe từng hơi thở của nhau.

Đang đi thì Gia Tuấn dừng lại, khiến Diễm Thu giật mình tự như những giấc mơ cô từng mơ qua, anh sẽ lại biết mất mà không chút quay đầu.

Lặng nhìn đôi mắt anh, cô có gì đó không ổn.

Gia Tuấn quỳ một gối xuống, giữa bầu trời đầy sao, tuyết rơi lên vai anh ngày càng nhiều hơn.

-Anh yêu em.. làm vợ anh có được không?—Anh lấy ra một chiếc hộp mà đồ bên trong chứa chiếc nhẫn. Diễm Thu quá bất ngờ không biết nên nói cái gì? hơi trừng trờ.

Gia Tuấn cũng không để cô nói mà đeo luôn chiếc nhẫn vào tay cô, rồi đứng lên hôn lên môi cô nụ hôn nóng rất, lúc đầu cô hơi phản ứng nhưng về sao lại thả lỏng hòa thành một với anh.

Anh nắm lấy tay cô đi trong trời tuyết, chiếc nhẫn cọ xát trên tay cô.

-Em đã là vợ của anh rồi, từ ngày hôm nay không được nhắm nhìn người đàn ông khác, không được cùng người ta ra ngoài mà không có anh đi cùng... hiểu chưa?—Gia Tuấn bá đạo nói mà vô lí

-Em là vợ anh bao giờ, em chưa có nói là đồng ý lấy anh mà.—Diễm Thu cười chọc giận anh. Cô nghiêng đầu chớp mắt.

-Cái gì? vậy trả nhần đây.—Gia Tuấn chìa tay ra.

-Không... em sẽ không lấy đầu tôm anh đâu.

Diễm Thu cười rồi chạy đi, Gia Tuấn xịt khói đuổi theo, nếu để anh bắt được thì cả đời này anh sẽ giam lỏng em, mãi không cho em chạy thoát, cho đến khi cùng anh đi hết cuộc đời này.

Hạnh phúc tựa những gì bé nhỏ nhất, tình yêu là những thứ xa xỉ nhưng vẫn là khiến con người cuốn theo.

114. Chương Ngoại Truyện 2

Nắng đã tắt, mưa đã ngưng, mọi thứ đã trở về nơi bắt đầu của chúng, hạnh phúc long lanh dễ vỡ chỉ có những trái tim khao khát không đổi thay và đây bản lĩnh mới có thể chấp vấp thứ tình yêu màu hồng đó. Tình yêu giống như giọt mưa, ồ ồ bất tận, khiến người khác đau buồn, cay đắng và ngọt ngào như vị ngọt của những loài hoa.

Hôm nay bầu trời xanh kia từng bừng với những dòng cảm xúc hỗn loạn, chìa tay ra để đón lấy làn gió lấp lửng, đưa đôi mắt rợn sóng nhìn niềm hạnh phúc bé nhỏ của con người.

Ở một Shop áo cưới nào đó, ồn ào đầy tiếng cười và cãi nhau của mấy chị phụ nữ.

trong chiếc rèm che đi là những nàng công chúa xinh đẹp với niềm khao khát mặc lên bộ áo cưới đẹp nhất trong lòng họ.

Bên cạnh là những chàng phụ nam chụm vào nhau xem gì đó, với những tiếng thì thầm nho nhỏ, phụ nữ thì riu rít cùng với vẩy cưới, phụ nam thì ung dung ngồi đó bàn tán chuyện mà mấy người phụ nữ ghét nhất.

-TRẦN NAM PHONG....Anh thấy em có đẹp không?—Nó đi ra từ phòng thay đồ, lượn lờ trước gương hỏi Nam Phong, vì đứa bé trong bụng đang dần lớn, nên nó không thể nào ép cho bụng xẹp lại được, đành phải làm cô dâu bụng bia vậy?

-Minh Quân... em có xinh không?—Thảo Anh cũng bước ra và đi đến ngắm mình trong gương, hai cô công chúa lí lách cùng nhau điệu đà nhưng không có được phản ứng của phụ nam.

-Chồng ơi?Hình như em mập ra đó?—Diễm Thu đi đến mấy chị đang khoe mình trong gương, cô chu mỏ nhún nhó chỉ tại Gia Tuấn bắt cô ăn nên giờ mới mập ra, thật khổ thân cô mà.

-Em có đẹp không ?—Phương Linh tươi cười đi ra.

mấy anh chàng phụ nam thì ngồi quay lưng nên không thể nhìn thấy những cô dâu xinh đẹp của họ

-Rất đẹp, đẹp lắm.—Cả đám mày râu đồng thanh.

Tưởng họ nói mấy cô đẹp lên vui quá quay lại thì trước mắt là bãi chiến trường, họ có quay quanh cái nào đâu mà bảo đẹp. Cả đám cứ chụm đầu lại xem xem gì đó, khiến mấy bà vợ nghiêng răng nhìn nhau ra ám hiệu, lần này thì tiêu mấy ông rồi?

Không khí trở lên lạnh lẽo khi mấy bà sư tử hà đông đang hành động.

-Rất đẹp—Thảo Anh cũng nhìn xem bọn phụ nam đang xem cái gì thì thốt ra một câu như vậy.

-Ngực to.—Phương Linh chống hông nói.

-Chân dài.—Diễm Thu kê đầu vào.

-Đích bụng.—nó cũng cười cười, lắc đầu qua lắc đầu lại.

-CHUẨN, QUÁ HOÀN HẢO.—cả đám mày râu đồng thanh nói mà không biết dạ ngực đang mở cho họ cách cửa vip.

Thấy hơi ớn lạnh cộng với những phản giác, và kinh nghiệm của bản thân họ đã hiểu ra vấn đề, liền ngẩn đầu lên, mấy cặp mắt chạm nhau, họ trao nhau những nụ cười ngộ nghĩnh. Có ai dẫn vợ đi thử áo cưới mà ngồi tùm ba tùm năm coi ảnh cô gái khác không? Khen ngợi thế không? Thật là không xem bọn con gái tụi cô ra gì mà? Chắc là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ .

-TRẦN NAM PHONG... ANH KHÔNG MUỐN LẤY TÔI NỮA ĐÚNG KHÔNG?—nó xách lỗ tai Nam Phong đi ra một bên, anh đau quá đưa tay gỡ ra nhưng vẫn bị lôi đi không thương tiếc,.

-vợ... vợ... bỏ chồng ra,... đừng giận mà, giận là con nó sao này xấu xí lắm đó?—Nam Phong xoa xoa bụng nó làm lành.

-Đừng giở trò, tối này ra ngoài ngủ cho tôi.— Nó như bà hoàng, quay mặt đi hướng khác, Nam Phong khóc lên khóc xuống nằng nỉ ỉ ôi.

-Vợ ơi? Chồng xin lỗi lắm lắm luôn á? Đừng giận.. đừng giận mà?—Gia Tuấn như đứa con nít nắm tay Diễm Thu lay lay, cho bỏ cái tật qua mặt phụ nữ, phải làm cho chừa cái tính tham lam.

- Ừ.. NGHE—Diễm Thu bịch lỗi tai lại, hai người cứ mãi giận co.

-Tha cho anh lần này đi.. anh xin thề là sẽ không có lần sao đâu.—Minh Quân đưa tay lên thề thốt, nước mắt cá sấu, lại ca bài con cá mà anh thuộc đến ngủ cũng không quên.

-Bao nhiêu lần rồi hả? cảm anh hai tháng không được đụng tới tôi.—Thảo Anh giận dữ.

Hai tháng? Trời ạ? Là hai tháng chứ không phải hai ngày, lần này anh lại gieo họa rồi. Tôi ơi? Hai tháng không có vợ.

—Anh thuộc bài chứ?—Phương Linh khoanh tay chất vấn, y như cô giáo hỏi bài học sinh.

-Dạ.. điều 43 trang 2 : không lăng nhăng.—Trọng Thiên mếu máo.

-Còn gì nữa—Phương Linh trừng mắt.

-Không ngắm nhìn cô gái khác.. Không qua mặt mẹ.—Trọng thiên thúc thích.

-CÁI GÌ?—Phương Linh nhéo vào eo anh

-Ý lộn, không qua mặt vợ.

-Được... vậy thì theo như điều luật mức hình phạt của anh rất nhỏ. Về nhà chép 100 lần “anh xin lỗi “đi ra cổng đứng 2 tiếng đọc lớn điều 43 cho tôi.

Những tiếng khóc thét của đứa trẻ ngây thơ vô số tội lan ra cả bầu trời xanh,hạnh phúc lắm khi lấy được người vợ được mệnh danh là sư tử hà đông, nhưng đây là cả tập đoàn đánh đập những ông chồng hiền lành, đẹp trai, ga lăng, vô tội và đặc biệt là luôn chung thủy đến mức ngày nào cũng trốn vợ đi Bar ngắm mấy em chân dài.

Màu hồng lạnh của mưa càng tôn thêm vẻ đẹp tình yêu, thiên sứ với đôi cánh đẹp kiêu xa bay đến ngắm nhìn bức tranh hạnh phúc của con người giữa bầu trời.

Hôm nay là ngày rất tuyệt vời với những người ở đây, hôn lễ được diễn ra ngay ngoài trời gấm nắng, ai cũng náo nhiệt và nóng bỏng, họ thay nhau chúc phúc cô dâu chú rể.

Không bao lâu những chiếc xe diễu dàng dừng lại, tất cả ánh mắt đều tò mò muốn xem cô dâu xinh thế nào? Tụi nó bước xuống với bộ áo cưới đẹp lộng lẫy, khiến mọi người trầm trồ khen ngợi.

Mấy anh phụ nam được phen lóa mắt bởi cô vợ xinh đẹp như thiên thần của mình, mấy anh tiến về phía tụi nó, rồi ngừng lại khi thấy khoảng cách đã không còn quá xa

Họ cứ thế nhìn nhau mà cười mủn mĩm

-Đầu Heo... VỢ CỦA ANH ĐẸP LẮM.—Gia Tuấn hét lớn, Diễm Thu nghiêng đầu nhìn anh hạnh phúc.

-Phương Linh...HÃY CÙNG ANH ĐI ĐẾN CUỐI CUỘC ĐỜI EM NHÉ? – Trọng Thiên nói xong liền chạy nhanh đến ôm lấy nhỏ, quay vòng vòng, tiếng cười hạnh phúc tựa biển xa.

-Thảo Anh... CHỒNG YÊU VỢ.—Minh Quân mỉm cười nhìn nhỏ, họ cứ như đứng ở một cánh cửa trong suốt, chỉ có mỗi mình họ mà thôi, Lần này thì Thảo Anh chạy đến và ôm lấy cổ anh.

Chỉ còn cặp đôi cuối cùng, hai người cứ nhìn nhau say đắm, Nam Phong dứt tay vào túi quần như phong cách của anh, nó cần môi, không lẽ anh tính bỏ vợ chạy lấy của đấy chứ? Cứ đứng thờ ra đó mãi

.

-VỢ NGỐC!! LẤY ANH NHA.—Nam Phong đưa tay lên hét lớn.

Họ ôm lấy tình yêu của nhau và cùng trao nhau những nụ hôn ngọt ngào, hòa lẫn với ánh nắng dịu êm.

Rồi những cô dâu không nói tiếng nào cũng không vào lễ đường mà quăng hoa sao đó lên xe cùng hạnh phúc của mình. Những chiếc xe nhanh chóng xuất phát,

-Ồ..Ồ... tôi chưa hỏi gì mà?- Cha sứ chỉ chỉ tay khi thấy bọn nó đã mất hút chỉ còn những vệt trắng xóa của làn khói

.

Hạnh phúc cũng chỉ là tiếng cười bé nhỏ trao nhau, ngọt ngào là mỗi ngày được nhìn nhau cho dù không nói gì hay đơn thuần là những khi cãi vã, giận hờn.

Sóng gió hôm nay đã trôi qua tựa giấc mơ, không thể tưởng tượng được khi nhắm mắt lại, màu hồng sẽ ở ngay trước mắt ta, cuộc sống còn rất nhiều điều chờ đợi ta ở phía trước, đau thương chính là điều khiến ta trưởng thành hơn trong bão dông, hạnh phúc luôn luôn ẩn sau lớp phủ của đau thương....

115. Chương Ngoại Truyện 3

Mấy năm sau....

Dưới màu nắng tinh nghịch, làn gió phiêu diêu len lỏi trong căn nhà ấm áp mà im ắng, phía trên lầu nhìn qua cách cửa khép hờ một đôi mi cao vút động dẩy, ẩn trong lớp chăn ngọt ngào là khuôn mặt anh tú, đẹp đến huyền ảo, thiên sứ như vậy đôi cách trắng ngọc ngà.

Bên ngoài cách cửa là những âm thanh nho nhỏ mà hoài nghi, người con gái lấp lấp ló ló ngoài cửa còn hơn cả ăn trộm.

-Tiểu Bối Bối..— Nó khom người nhìn vào người tham ngủ bên trong, đưa tay ngoắc một đứa bé đáng yêu, đôi má mập mạp chìa ra, khiến ai cũng muốn nhéo cho phát.

Đứa bé nhìn đông ngó tây, lách đến chỗ nó, đưa đôi tay trắngmịn chạm lấy cách cửa đang mở hờ,

-Mama.. đã xong.. ta công kích thôi.—Bối Bối hăng sai tay cầm rất nhiều bút dạ, toàn màu đỏ mà lạ,

-Cẩn thận.. đừng để địch phát hiện.—Nó mở cửa cùng Bối Bối lăn vào, hai người còn hơn cả trinh thám, khuôn mặt mang vẻ đầy gian tà.

Mò được vào trong, nó cùng Bối Bối đã thoát ẩn thoát hiện bên đầu giường, Bối Bối khe khẽ mò lên giường ngồi bên cạnh người đang ngủ nướng kia.

Nó gật đầu một cái nhận lấy cây bút trong tay Bối Bối, hai người lém lỉnh nhìn nhau cười.

Khi hoàn thành xong tác phẩm tuyệt mỹ, nó và Bối Bối đã lặng lẽ tìm đường mò ra, nụ cười hồn nhiên gian tà đầy ác ý, nó nắm lấy tay Bối Bối dẫn ra ngoài, khi không Bối Bối lại đá vào cạnh bàn trang điểm, tiếng động khiến người trong chăn bật dậy dụi dụi mắt.

Hai người hoảng hốt há mồm nhìn nhau.

-1..2...3..- nó đếm

-CHẠY....—Bối Bối cùng nó nhanh chân lẹ tay bay ra ngoài, cùng tiếng cười khanh khách

h.

Nam Phong khó hiểu ài, đưa tay dụi mắt, khi đem xuống thì biết bao nhiêu là mực tèm nhem trên tay anh, quơ cái gương cạnh bên nhìn mình trong chiếc gương trắng tinh hiện bộ dạng của mình, trên đời này có ai đẹp hơn anh lúc này cơ chứ, khuôn mặt tinh tú của anh bị vẽ đến khó coi.

-AAAAAAAAAAAAAAAAA.. HAI MẸ CON CÁC NGƯỜI.....— Anh hét lớn, căn nhà rung chuyển, Nam Phong quăng chân chạy ra ngoài, tiếng cười lớn nhỏ vang lên khắp nhà, kẻ chạy người đuổi theo, căn nhà trở thành nơi giữ trẻ.

...

...

Trời mang mác thì thầm niềm hạnh phúc, hôm nay chính là ngày rất đặc biệt của những người yêu nhau, và cũng là những ngày cô đơn nhất của F.A

Đêm huyền bí, bao nhiêu cặp tình nhân hạnh phúc lang thang trên con đường, cùng nhau ngắm nhìn ngôi sao, cùng ăn cơm, xem phim, trao nhau những nụ hôn nồng nàn, còn mấy người cô đơn tối nay lại lặng lẽ một mình trên đường phố thân thuộc, gió mang mát ôm lấy họ những người tìm đến hạnh phúc trong sự đơn độc.

Bên ngoài khu vườn nhà Trần gia những loài hoa đua nhau khoe sắc thơm, bữa tiệc lãng mạn được tổ chức giữa bầu trời đầy sao, mọi thứ đã được sắp xếp kỹ lưỡng.

Mọi người ai nấy đều vui vẻ bên nhau.

Những người già thì ngồi nhâm nhi nói chuyện nhìn những đứa nhỏ đùa giỡn mà cười không ngớt như ai đó cảm khoe miệng kéo ra.

Trọng Thiên và Phương Linh có đứa con trai tên Gia Bảo, trên tay hai người con đang bế đứa bé gái mới mấy tháng tuổi trông mập mập đáng yêu.

Minh Quân và Thảo Anh cũng có đứa con trai tên Lâm, anh muốn nhỏ sinh thêm đứa nữa nhưng nhỏ vì sợ đau nên không muốn sinh, nhớ tới cái cảnh vào bệnh viện sinh con mà loi cả chồng vào, rồi túm tóc bức tái, than đau rồi là không sinh nữa khiến nhỏ còn khiếp đến giờ.

Gia Tuấn và Diễm Thu có đứa bé gái tên Mi, cô cũng đang mang bầu đứa thứ hai.

Nó và Nam Phong thì có đứa con gái xinh xắn tên Bối Bối, tại thấy đứa con gái suốt ngày đòi có em nên nó và hần đã quyết tâm làm theo nguyện vọng của Bối Bối chứ không thì sẽ thành hai mảnh với con bé, nếu không ban đêm sẽ trèo vào giường nằm chính giữa hai người, quyết không cho hai người một giây yên ổn được đụng nhau, một cọng tóc cũng không được bén mẫn

Cả bầu trời đêm đều cụp mắt nhìn xuống những con người đang hạnh phúc, phía xa xa là tiếng cãi vã của mấy đứa bé, ngây thơ hồn nhiên đến đáng yêu.

-Ba Tuấn bảnh trai nhất.—Mĩ giơ tay lên tự hào về ba mình.

-Đâu có...ba Quân mới là nhất..—Lâm cãi.

-Ba Thiên là số 1.—Gia Bảo ngây thơ chen vào

-Tụi nhỏ này, ba Phong mới là người đẹp trai nhất nhất vũ trụ này.—Bối Bối gật đầu, bé trong số này lớn nhất vẫn là Bối Bối dù chỉ lớn hơn vài ngày nhưng lúc nào cũng ra vẻ chị hai.

Cả bọn cứ thế cãi nhau, khi không lại mang thêm vài chuyện xấu của ba ra nói rồi lăn ra cười hồn nhiên.

Thảo Anh cùng Minh Quân đi gấp thức ăn, anh kè kè bên nhỏ lí nhí đòi thêm đứa nữa, khóc lóc hết cả nước mắt

-không là không.— Nhỏ quay đầu đi, tự nhiên thấy khó chịu nhỏ nôn mửa, hiện tượng này khiến anh sáng mắt, còn nhỏ mặt nhăn như khổ, lại mang bầu? lần này thì thảm hại.

Minh Quân ôm lấy nhỏ quay vòng vòng, dù hơi cực hơi đau nhưng thôi kệ chứ biết sao bây giờ, có gì thì nhỏ lôi anh vào phòng sanh như lần đầu.

Ai cũng có hạnh phúc riêng, Phương Linh và Trọng Thiên tựa đầu vào nhau ngắm những vì sao tinh tú trên trời, hạnh phúc của họ nhẹ nhàng biết bao.

Còn cặp đôi đầu khấu kia thì không bao giờ chịu nhường nhau, suốt ngày Gia Tuấn với Diễm thu cứ cãi nhau như con nít, tình yêu của họ cũng vì thế mà tươi đẹp.

Phía trên trời kia là hình bóng của nó và Nam Phong., họ đan tay vào nhau đi dạo trên bãi cỏ, nó tựa đầu vào vai anh, không ngờ ngày này lại đến, hạnh phúc đã khiến quá khứ kia sớm phai màu từ lâu.

Nam Phong cùng nó nằm dài trên cỏ, chút ướt ướt trên lưng thêm phần ngọt ngào, anh ôm lấy nó không buông, ngày êm đềm này họ đã chờ rất lâu rồi, được cùng nhau ngắm sao mỗi tối, được vòng tay nhau đi đến mọi nơi trên thế giới.

Cuộc sống như vậy thật êm đềm, gió mang theo chút hương vिलam tăng thêm sự lãng mạn, bỗng đôi mắt hai người to tròn khi thấy một vật đen thui, tóc tai bù xù, máu me lấm lem cúi đầu.

-AAAAAAAAAAAAAAAA..... MA...- cả hai đồng thanh đứng bật dậy chạy đi khoảng một khúc thì con ma đó cười ngả ngửa, thì ra là tài lanh Bối Bối. Tiếng cười càng lớn vừa trong vừa êm tai khiến hai phụ huynh mặt mày tối sầm, dấm giờn mặt à?

Nó và anh xịt cả khói, bặm môi cười cười, rồi đuổi theo đưa con tinh nghịch kia, ngay cả ba mẹ cũng không tha, làm sém tí hai người đứng tim.

-Ba mẹ.. sợ ma... ahhaahhahah.

Cảm ơn m.n suốt thời gian qua đã ủng hộ, mn cứ nhiệt tình đóng góp ý kiến để t/g còn rút kinh nghiệm cho truyện sau.

Lần đầu viết truyện có gì m.n bỏ qua nha.. hii

Thôi t/g đi đây.... Bái bai.....^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-ngoc-a-lay-anh-nha>